1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

PATRICIA

CORNWELL

KAY SCARPETTA SE ÎNTOARCE!

CARTEA MORȚILOR

PATRICIA CORNWELL s-a născut la 9 iunie 1956 în Miami, Florida. A absolvit Davidson College în 1979 și a început să lucreze pentru *Charlotte Observer*, ca realizatoare a paginii de investigații ale poliției, pentru care a primit Premiul Asociației de Presă din Carolina de Nord. Este directorul Departamentului de Științe Criminalistice Aplicate din cadrul Academiei Naționale de Criminalistică, SUA. Primul roman al seriei care o are ca personaj principal pe dr. Kay Scarpetta, *Postmortem*, s-a bucurat de un succes răsunător, câștigând într-un singur an toate marile premii ale literaturii de suspans: Edgar, Creasey, Anthony și Macavity, precum și Premiul francez pentru Roman de Aventuri. Seria *Scarpetta* a continuat cu *Body of Evidence* (1991), *All That Remains* (1992), *Cruel and Unusual* (1993, volum onorat cu prestigiosul premiu britanic CWA Gold Dagger pentru cel mai bun roman polițist al anului), *The Body Farm* (1994), *From Potter's Field* (1995), *Cause of Death* (1996), *Unnatural Exposure* (1997), *Point of Origin* (1998), *Black Notice* (1999), *The Last Precinct* (2000), *Blow Fly* (2003), *Trace* (2004 – *Indiciu fatal*, Editura Nemira, 2006), *Predator* (2005 – *Rațiuni criminale*, Editura Nemira, 2007). I-au fost de asemenea decernate Premiul Sherlock Holmes pentru cel mai bun detectiv creat de un autor american, în 1999, și Premiul ECPA Gold Medallion pentru biografia lui Ruth Bell Graham, *A Time For Remembering*, în 1985.

PATRICIA CORNWELL

CARTEA MORȚILOR

Traducere din limba engleză
INES HRISTEA

NEMIRA

MULȚUMIRI

Îi sunt recunoscătoare, în mod deosebit, dr. Staci Gruber, profesor asistent în psihiatrie la Harvard Medical School și director asociat al laboratorului de neuroimagistică cognitivă de la spitalul McLean.

ROMA

Apă agitată. O cadă din mozaic cenușiu îngropată adânc într-o podea acoperită cu ceramică arsă.

Apa curge încet dintr-un robinet din bronz învechit, iar întunericul se scurge printr-o fereastră. De cealaltă parte a ferestrei îmbătrânite, cu geam vălurit, se află *piazza*, fântâna și noaptea.

Fata stă tăcută în apă, iar apa e foarte rece. În apă sunt cuburi de gheață care se topesc, iar în ochii ei nu se mai citește mare lucru, în ochii ei nu mai e aproape nimic. La început, ochii fetei erau ca niște brațe care se întindeau către el, implorându-l s-o salveze. Acum au culoarea albastru-vineție a apusului. Expresia lor de dinainte aproape că s-a topit. În curând, fata va adormi.

– Poftim, îi spune el și-i întinde un pahar care a fost făcut manual în Murano și care acum e plin cu votcă.

Bărbatul e fascinat de părți ale trupului fetei care nu au văzut niciodată soarele. Acestea sunt albe precum calcarul. Omul răsucește robinetul, iar apa e redusă acum la un firicel. Bărbatul urmărește respirația

precipitată a fetei și-i aude clănțănitul dinților. Sânii ei albi plutesc sub suprafața apei. Sunt delicați ca niște flori albe. Sfârcurile, întărite din cauza frigului, sunt bobocei roz, strâns închiși. Apoi bărbatul se gândește la creioane. La cum rodea, când era în școală, gumele cele roz și frumoase și la cum îi spunea lui taică-su și uneori și maică-sii că nu avea nevoie de gume, pentru că el nu făcea greșeli. Când adevărul era că lui îi plăcea, pur și simplu, să le roadă. Nu se putea abține. Un alt adevăr.

– O să-ți amintești numele meu, îi zice el fetei.

– N-o să mi-l amintesc, îi răspunde ea. Pot să-l uit, adaugă ea clănțănind din dinți.

Bărbatul știe de ce fata i-a spus asta: dacă-i uită numele, atunci destinul ei va fi reconsiderat ca un plan de bătălie conceput greșit.

– Cum mă cheamă? o întreabă el. Rostește-mi numele.

– Nu mi-l aduc aminte.

Fata plânge și tremură.

– Spune-mi numele, insistă el privindu-i brațele bronzate, pe care pielea i s-a făcut de găină, iar părul blond s-a ridicat, studiindu-i sânii tineri și întunecimea scufundată dintre picioare.

– Will.

– Și mai cum?

– Rambo.

– Și ți se pare amuzant, remarcă el, stând, gol, pe capacul toaletei.

Fata dă din cap cu putere.

Minte. Când i-a spus cum îl cheamă, a făcut mișto de el. A râs și-a zis că Rambo e un nume inventat, un nume de film. El i-a explicat că e un nume suedez. Ea i-a replicat că el nu e suedez. El a spus că numele e suedez. De unde își închipuia ea că provenea numele ăsta? I-a zis că e un nume adevărat.

– Sigur, a exclamat ea. Ca Rocky, a continuat și-a izbucnit în râs.

– Caută-l pe Internet, a contracarat-o el. E un nume adevărat.

Dar nu i-a plăcut c-a fost nevoit să dea explicații în legătură cu numele lui. Asta s-a întâmplat cu două zile în urmă, dar el nu i-a purtat pică. Dar n-a uitat. A iertat-o fiindcă, în ciuda a ceea ce zice lumea, fata suferă îngrozitor de tare.

– Să-mi știi numele nu este decât un ecou, spune el. N-are nici cea mai mică importanță. Nu e decât un sunet deja rostit.

– N-o să-l rostesc niciodată.

Fata a intrat în panică.

Buzele și unghiile i s-au învinețit, iar trupul îi tremură incontrolabil. Se uită la el fix, cu ochii lărgiți. El îi spune să mai bea, iar ea nu îndrăznește să-l refuze. Cel mai mic act de insubordonare, și fata știe ce se întâmplă. Cel mai mic țipăt și ea știe ce se întâmplă. El stă calm, pe capacul toaletei, cu picioarele desfăcute, pentru ca ea să-i vadă excitația și să se teamă. Fata nu-l mai imploră și nici nu-i mai spune *să-și facă pofta cu ea*, dacă ăsta e motivul pentru care o ține ostatică. Nu-i mai spune lucrurile astea pentru că știe ce se întâmplă

când îl insultă și când sugerează faptul că dacă el și-ar face *pofta* atunci și-ar face-o *cu ea*. Ceea ce înseamnă că ea nu i s-ar da de bunăvoie și nici nu ar vrea asta.

– Îți dai seama că ți-am cerut-o frumos, îi zice el.

– Nu știu.

Fetei îi clănțăne dinții.

– Ba știi. Ți-am cerut să-mi mulțumești. Asta e tot ce ți-am cerut și am fost drăguț cu tine. Ți-am cerut-o frumos, iar tu a trebuit să faci asta, îi spune el. A trebuit să mă obligi să fac asta. Vezi – bărbatul se ridică și-și privește goliciunea în oglinda de deasupra chiuvetei din marmură lustruită –, suferința ta mă obligă să fac asta, spune goliciunea lui din oglindă. Iar eu nu vreau să fac asta. Așa că m-ai rănit. Înțelegi că m-ai rănit profund obligându-mă să fac asta? o întreabă goliciunea lui din oglindă.

Ea spune că înțelege, iar atunci când el deschide cutia cu scule, privirile îi aleargă prin cameră ca un pumn de cioburi de sticlă risipite în aer. Privirea nefocalizată a fetei se concentrează pe cutterele, cuțitele și bomfaierele cu pânze fine. El scoate un săculeț cu nisip, pe care-l așază pe marginea chiuvetei. Apoi mai ia câteva fiole cu lipici de culoarea lavandei și le pune și pe ele tot acolo.

– Fac tot ce vrei. Îți dau tot ce vrei.

Fata a spus asta de multe ori.

El i-a cerut să n-o mai repete. Dar ea tocmai a făcut-o.

Bărbatul își cufundă mâinile în apă, iar răceala apei îi mușcă degetele. Mâinile lui înșfacă gleznele

fetei și-o ridică. O ține în sus, de picioarele reci și bronzate, cu labele lor reci și albe și-i simte groaza în mușchii care i se încordează panicați, din cauza strânsorii cu care i-a încătușat gleznele reci. O ține așa puțin mai mult decât data trecută, iar ea se zbate, se contorsionează și dă din mâini cu violență, astfel că apa rece se agită în cadă zgomotos. Fata se îneacă, tușește și scoate țipete sugrumate. Dar nu se plânge. A învățat să nu se plângă – a durat ceva, dar a învățat. A învățat toate astea pentru binele ei și este recunoscătoare pentru un sacrificiu care lui îi va schimba viața – nu ei, ci lui – într-un fel care nu e însă benefic. Care n-a fost benefic. Care niciodată nu va putea fi benefic. Fata ar trebui să fie recunoscătoare pentru darul ăsta.

Bărbatul ia sacul de gunoi pe care l-a umplut cu gheață de la aparatul de făcut gheață din bar și toarnă ultimele cuburi în cadă. Fata se uită la el, iar lacrimile i se rostogolesc pe față. Durere. Umbrele întunecate ale durerii încep să se arate.

– Îi atârnam de tavan acolo, spune el. Și-i loveam în lateralul genunchilor. Îi loveam și-i tot loveam. Intram cu toții în cămăruță și-i loveam în lateralul genunchilor. E groaznic de dureros și, sigur, te mai lasă și olog. Normal, unii dintre ei au murit. Dar asta e nimic prin comparație cu celelalte lucruri pe care le-am văzut acolo. Vezi tu, eu n-am lucrat în închisoarea aia. Dar nici n-aveam nevoie, fiindcă genul ăsta de comportament se întâlnește din belșug peste tot. Ceea ce însă oamenii nu înțeleg este că nu era o prostie să-i filmezi.

Sau să faci poze. Asta era o chestie inevitabilă. Dacă n-o faci, e ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Așa că oamenii fac poze. Pe care le arată altora. Nu e nevoie decât să le arate unei singure persoane. O singură persoană care să vadă pozele alea. După asta, află toată lumea.

Fata se uită la aparatul de filmat de pe masa cu blat din marmură, care e lipită de peretele cu stucaturi.

– Oricum au meritat-o, nu? spune el. Ne obligau să fim ceva ce nu eram, așa că a cui e vina? Nu a noastră.

Fata clatină din cap. Tremură, iar dinții îi clănțăne în gură.

– Eu n-am participat de fiecare dată, zice el. Dar m-am uitat. La început a fost dificil, poate chiar traumatizant. Nu eram de acord, dar ce ne-au făcut ei nouă... Și din cauza a ceea ce ne-au făcut, am fost obligați să le-o plătim și noi, așa că a fost vina lor că ne-au obligat și știu că tu înțelegi asta.

Fata dă din cap, plânge și tremură.

– Bombele de pe marginea drumurilor. Răpirile. Mult mai multe chestii decât se află, continuă el. Te obișnuiești cu toate. Așa cum și tu te obișnuiești cu apa rece, nu?

Ea nu s-a obișnuit. E doar amorțită și pe cale să intre în stare de hipotermie. De-acum capul îi bubuie, iar inima pare pe punctul să-i explodeze. El îi dă paharul cu votcă, iar ea bea.

– O să deschid fereastra, spune el. Ca să auzi fântâna lui Bernini. Eu am auzit-o aproape toată viața. Noaptea e perfectă. Ar trebui să vezi stelele.

Bărbatul deschide fereastra și se uită în noapte, se uită la stele, la fântâna celor patru fluvii și la *piazza*. Care e pustie la ora asta.

– N-o să țipi.

Ea clatină din cap. Pieptul i se ridică din cauza respirației. Tremură incontrolabil.

– Te gândești la prietenele tale. Știu. Cu siguranță și ele se gândesc la tine. Ghinion. Pentru că nu sunt aici. Nu se văd pe nicăieri.

Omul privește din nou *piazza* pustie și ridică din umeri.

– De ce-ar fi aici la ora asta? Au plecat. De mult.

Fetei îi curge nasul, lacrimile i se revarsă din ochi și tremură.

Energia din ochi – nu mai e aceeași ca atunci când a întâlnit-o, iar bărbatul o detestă pentru faptul că a stricat ceea ce reprezenta ea pentru el. Mai devreme, mult mai devreme, i-a vorbit în italiană, pentru că limba asta îl transforma în străinul care trebuia să fie. Acum îi vorbește în engleză, fiindcă nu mai contează. Fata se uită la excitația lui. Privirile pe care ea le aruncă excitației lui se lovesc de aceasta cum se lovește molia de bec. Bărbatul o simte acolo. Fata se teme de ce e acolo. Dar nu la fel de mult precum se teme de tot restul: de apă, de uneltele lui, de nisip, de lipici. Nu pricepe care e treaba cu acea curea neagră și groasă, care stă încolăcită pe ceramica foarte veche a podelei. Și de cureaua aia ar trebui să-i fie cel mai teamă.

Bărbatul ia cureaua și-i spune fetei că să bați oamenii care nu se pot apăra e o dorință primitivă. De ce?

Ea nu-i răspunde. De ce? Fata îl fixează înfricoșată. Lumina din ochi abia îi mai pâlpâie, deși e înnebunită de teamă. E ca o oglindă care se face țăndări chiar în fața lui. Bărbatul îi spune fetei să se ridice în picioare, iar ea se ridică. Tremură, iar genunchii aproape că i se taie. Stă în picioare, în apa înghețată, iar el închide robinetul. Trupul ei îi aduce aminte de un arc întins, pentru că fata e flexibilă și puternică. Așa cum stă în fața lui, apa i se prelinge de pe piele.

– Întoarce-te cu spatele, îi spune el. Nu-ți face griji. N-am să te bat cu cureaua. Eu nu fac așa ceva.

Apa din cadă se tulbură fără zgomot în timp ce fata se întoarce cu fața către stucaturile vechi și crăpate și transperantul tras în jos.

– Acum vreau să îngenunchezi în apă, îi spune el. Și uită-te la zid. Să nu te uiți la mine.

Fata îngenunchează, cu fața către zid, iar el ia cureaua și-i trece capătul prin cataramă.

1

Zece zile mai târziu. 27 aprilie 2007. Vineri după-amiaza.

În sala de realitate virtuală sunt doisprezece dintre cei mai importanți oameni ai legii și politicieni. Persoane ale căror nume patologul criminalist Kay Scarpetta nu poate să le rețină. Singurii care nu sunt italieni sunt ea și psihologul criminalist Benton Wesley, ambii consultanți pentru Unitatea de Investigații Internaționale[1] (UII), o divizie specială a Rețelei Europene de Institute de Știință Criminalistică[2] (REIȘC). Guvernul italian se află într-o situație foarte delicată.

Cu nouă zile în urmă, campioana americană de tenis Drew Martin a fost ucisă, în timp ce se afla în vacanță. Trupul gol și mutilat a fost descoperit lângă Piazza Navona, în inima centrului istoric al Romei.

---

[1] International Investigative Response (n. tr.).

[2] European Network of Forensic Science Institutes (n. tr.).

Cazul a făcut senzație la nivel internațional, detaliile legate de viața și moartea fetei de șaisprezece ani fiind rulate non-stop la televizor, burtierele din josul ecranului TV ocupându-se exact cu asta – adică să repete încet, dar cu încăpățânare, detaliile pe care știriștii și experții le rosteau în direct.

– Deci, doamnă doctor Scarpetta, haideți să clarificăm lucrurile, fiindcă se pare că există multe nelămuriri. Dumneavoastră credeți că fata a murit până în ora două sau trei după-amiaza, spune căpitanul Ottorino Poma, medic legist la Arma dei Carabinieri, poliția militară care conduce investigația.

– Nu cu cred asta, îi răspunde Scarpetta începând să-și piardă răbdarea. Dumneavoastră credeți asta.

Căpitanul se încruntă în lumina scăzută.

– Eram foarte sigur că asta credeți în urmă cu doar câteva minute. Atunci când vorbeați despre conținutul stomacului și despre nivelul de alcool din sânge. Și despre faptul că acestea arată că decesul a survenit la câteva ore bune după ce a fost văzută ultima dată de prietenii ei.

– N-am spus că a murit până în ora două sau trei. Cred că dumneavoastră, domnule căpitan Poma, sunteți cel care continuă să susțină asta.

Deși încă tânăr, Poma are deja o reputație formidabilă, deși nu în totalitate pozitivă. Când Scarpetta l-a întâlnit pentru prima dată, în urmă cu doi ani, la Haga, la conferința anuală a REIȘC, bărbatul fusese deja poreclit, în bătaie de joc, Doctorul Designer și era descris ca fiind extraordinar de încrezut și de certăreț.

Poma este frumos – splendid chiar –, îi plac femeile frumoase și hainele de calitate. Azi e îmbrăcat într-o uniformă albastru-închis, cu trese groase și roșii și alte decorațiuni de un argintiu sclipitor, iar în picioare are ghete lustruite, din piele neagră. În dimineața asta, când și-a făcut intrarea în sală, avea pe el și o pelerină cu bordură roșie.

Poma stă chiar în fața lui Scarpetta, în primul rând, în centru, și rareori își ia ochii de la ea. În dreapta lui se află Benton Wesley, care tace în majoritatea timpului. Toată lumea e ascunsă în spatele măștilor ce constau în ochelari stereoscopici care sunt sincronizați cu Sistemul de Analiză a Locului Crimei, o inovație sclipitoare, pentru care agențiile de aplicare a legii din întreaga lume invidiază Unita per l'Analisi del Crimine Violento din cadrul Polizia Scientifica Italiana.

– Presupun că trebuie să vă mai prezint încă o dată situația ca să îmi înțelegeți pe deplin punctul de vedere, îi spune Scarpetta căpitanului Poma, care acum își susține bărbia în palmă, ca și cum ar purta o conversație intimă, în fața unui pahar cu vin. Dacă ar fi fost ucisă la ora două sau trei în acea după-amiază, atunci, în momentul în care corpul i-a fost descoperit, aproximativ la ora opt treizeci în dimineața următoare, ar însemna că fata ar fi fost moartă de cel puțin șaptesprezece ore. Or, în cazul ei, livor mortis-ul, rigor mortis-ul și algor mortis-ul nu indică acest lucru.

Scarpetta folosește un indicator cu laser ca să direcționeze atenția celor din sală către șantierul plin

de noroi, în proiecție tridimensională, de pe ecranul care acoperă un zid întreg. E ca și cum persoanele din sală se află în mijlocul scenei crimei, privind cadavrul maltratat al lui Drew Martin, gunoaiele și echipamentele de excavare a pământului din jur. Punctul roșu al laserului se mișcă de-a lungul umărului stâng, al fesei stângi, în jos, peste piciorul stâng și laba dezgolită a acestuia. Fesa dreaptă nu mai există, așa cum nu mai există nici o porțiune din coapsa dreaptă. Ca și cum Drew ar fi fost atacată de un rechin.

– Lividitatea ei... începe să spună Scarpetta.

– Îmi cer scuze încă o dată. Nu stăpânesc engleza la fel de bine ca dumneavoastră. Nu sunt sigur ce înseamnă acest cuvânt, intervine căpitanul Poma.

– L-am mai folosit și înainte.

– Nici atunci nu am fost sigur ce înseamnă.

Râsete. În afara translatoarei, Scarpetta e singura femeie din sală. Nici ei și nici translatoarei căpitanul nu îi se pare amuzant, dar bărbații râd. Toți, cu excepția lui Benton, care n-a schițat nici un zâmbet toată ziua.

– Știți care e echivalentul în italiană al acestui cuvânt? o întreabă căpitanul Poma pe Scarpetta.

– Cum vă convine limba vechii Rome? îi răspunde Scarpetta. Latina. Asta de vreme ce majoritatea termenilor medicali își au rădăcina în latină.

Scarpetta n-o spune pe un ton obraznic, dar nici nu glumește. Fiindcă e conștientă că engleza îi dă bătaie de cap lui Poma numai atunci când acestuia îi convine.

Ochelarii 3D ai căpitanului o fixează. Lui Kay imaginea bărbatului îi aduce aminte de Zorro.

– În italiană, vă rog, insistă Poma. N-am fost niciodată prea bun la latină.

– O să vă dau ambele variante. În italiană, „lividitate" este *livido*, ceea ce înseamnă „învinețit". „Mortis" este *morte* sau „moarte". Livor mortis indică apariția unor vânătăi post-mortem.

– E mai bine când vorbiți în italiană, i-a replicat Poma. Și vorbiți atât de bine.

Scarpetta n-are însă de gând să vorbească în italiană aici. Deși cunoaște limba destul de bine cât să se descurce. În timpul acestor discuții profesionale preferă engleza, fiindcă nuanțele sunt dificile și oricum translatoarea îi interceptează fiecare cuvânt. Această dificultate lingvistică, pe lângă presiunile politice, stresul și neobositele și misterioasele glumițe ale căpitanului Poma, se adaugă la ceea ce este deja un adevărat dezastru. Dezastru care nu are nimic de-a face cu toate astea. Ci, mai curând, cu faptul că acest criminal sfidează toate cazurile precedente și profilurile psihologice obișnuite. Criminalul ăsta îi surprinde. Până și partea științifică a devenit o sursă înnebunitoare de dezbateri: pare să-i sfideze și să-i mintă, obligând-o pe Scarpetta să-și reamintească sieși și tuturor celorlalți că știința nu relevă niciodată neadevăruri. Că știința nu face greșeli. Că nu-i pune, în mod deliberat, pe piste false și că nici nu-și bate joc de ei.

Numai că Poma nu înțelege lucrurile astea. Sau poate doar se preface. Poate că nu vorbește serios

atunci când se referă la cadavrul lui Drew și-l caracterizează ca fiind necooperant și ilogic. Ca și când el ar întreține o relație directă cu trupul fetei, iar cei doi parteneri se ceartă între ei. Căpitanul afirmă că modificările post-mortem indică una, iar nivelul alcoolului din sânge și conținutul stomacului, alta, însă, contrar credinței lui Scarpetta, Poma consideră că întotdeauna trebuie să ai încredere în mâncare și băutură. Cel puțin în privința asta, omul vorbește serios.

– Ceea ce a mâncat și a băut Drew arată adevărul.

Poma repetă ceea ce a spus și în discursul de deschidere plin de pasiune susținut azi, ceva mai devreme.

– Arată un adevăr. Da. Dar nu adevărul *dumneavoastră*, îl contrazice Scarpetta, pe un ton mult mai politicos decât ceea ce a exprimat. Adevărul dumneavoastră implică o interpretare eronată.

– Cred că am mai discutat o dată pe tema asta, intervine Benton din umbra primului rând. Cred că doamna doctor Scarpetta s-a exprimat foarte clar.

Ochelarii 3D ai căpitanului Poma – și celelalte rânduri de perechi de ochelari 3D – rămân ațintiți asupra doctoriței.

– Îmi pare rău dacă vă plictisesc cu reexaminarea mea, domnule doctor Wesley, dar trebuie să limpezim cazul. Așa că vă rog să-mi faceți pe plac. Pe 17 aprilie, între unsprezece treizeci și douăsprezece treizeci, Drew a mâncat o porție de lasagna foarte proastă și a băut patru pahare cu Chianti foarte prost la o *trattoria* frecventată de turiști, lângă Treptele Spaniole. A achitat nota și a plecat. Apoi, în Piazza di Spagna,

s-a despărțit de cele două prietene ale ei, promițând să se reîntâlnească peste o oră, în Piazza Navona. Însă Drew nu a mai apărut. Asta știm că este adevărat. Ceea ce rămâne însă un mister este tot restul.

Ochelarii cu rame groase ai lui Poma o privesc pe Scarpetta, apoi căpitanul își reia locul și se adresează rândurilor din spate.

– Asta, în parte, din cauza faptului că stimata noastră colegă din Statele Unite spune acum că e convinsă că Drew n-a murit la scurt timp după ce a luat prânzul, ba chiar nici măcar în aceeași zi.

– Asta am spus de la început. Să vă explic, încă o dată, de ce. De vreme ce se pare că încă sunteți nelămurit, revine Scarpetta.

– Trebuie să trecem mai departe, insistă Benton.

Dar discuția nu poate să înainteze. Căpitanul Poma este atât de respectat de italieni, e o celebritate, astfel încât poate să facă absolut tot ce vrea. Presa îl numește Sherlock Holmes al Romei și asta deși omul e doctor, nu detectiv. Toată lumea, inclusiv Comandante Generale al Carabinierilor, care stă într-un colț, în spate, și mai mult ascultă decât vorbește, pare să fi uitat acest lucru.

– În circumstanțe normale, spune Scarpetta, mâncarea ingerată de Drew ar fi fost digerată complet la câteva ore după ce a luat prânzul și, desigur, concentrația de alcool din sânge nu ar fi fost atât de mare, 0,2, așa cum a indicat testul toxicologic. Așadar, într-adevăr, domnule căpitan Poma, conținutul stomacului și rezultatul analizelor toxicologice sugerează faptul că

Drew a murit la scurt timp după prânz. Însă livor mortis-ul și rigor mortis-ul sugerează – extrem de clar, dați-mi voie să adaug – faptul că e posibil ca fata să fi murit la douăsprezece-cincisprezece ore după ce a luat prânzul la acea *trattoria*, iar aceste artefacte post-mortem sunt indiciile cărora ar trebui să le acordăm cea mai mare atenție.

– Iată, deci, cum am revenit la lividitate. Poma oftează. Cuvântul ăsta care-mi ridică atâtea probleme. Vă rog să mi-l mai explicați o dată, de vreme ce se pare că am atâtea dificultăți cu aceste *artefacte* post-mortem, cum le numiți dumneavoastră. De parc-am fi arheologi și-am scoate la lumină niște ruine.

Din nou, bărbia căpitanului Poma se odihnește în palmă.

– Lividitatea, livor mortis-ul, hipostaza post-mortem sunt același lucru. Atunci când mori, circulația sangvină se oprește, iar sângele începe să se acumuleze, datorită gravitației, în capilare. Așa cum se acumulează sedimentele pe un vas scufundat.

Scarpetta simte că ochelarii 3D ai lui Benton o privesc. Ea însă nu îndrăznește să se uite la el. Benton nu e în apele lui.

– Continuați, vă rog.

Căpitanul Poma subliniază de mai multe ori ceva în carnețelul din fața lui.

– Dacă după moarte trupul rămâne într-o anumită poziție suficient de mult timp, atunci sângele se va depozita în consecință – acesta este artefactul post-mortem pe care îl numim livor mortis, explică Scarpetta.

Într-un *final*, *livor mortis*-ul se fixează sau se stabilizează, astfel că acea zonă a corpului capătă o culoare roșu-vineție, cu pete albe, acolo unde suprafețele au fost presate sau comprimate de ceva – de pildă, un articol de îmbrăcăminte strâns pe trup. Putem să vedem, vă rog, fotografia de la autopsie?

Aflată pe podiumul vorbitorului, Scarpetta verifică o listă.

– Numărul 21.

Peretele se umple cu cadavrul lui Drew, așezat pe masa de oțel din morga universității Tor Vergata. Fața este așezată cu fața în jos. Scarpetta deplasează punctul roșu al laserului de-a lungul spatelui, pe deasupra zonelor de un roșu-vinețiu și a celor albe, cauzate de fenomenul de lividitate. Doctorița nu s-a referit încă la rănile șocante, care arată ca niște cratere de un roșu întunecat.

– Acum vă rog să proiectați, din nou, locul crimei. Fotografia în care ne este prezentată atunci când e introdusă în sac, continuă Scarpetta.

Fotografia tridimensională a șantierului umple iar peretele, dar, de data aceasta, în poză apar și investigatorii în costume albe Tyvek, cu mănuși și pungi din plastic de protecție, trase peste încălțări. Oamenii ridică trupul flasc și nud al lui Drew și-l introduc într-un sac de morgă negru, căptușit cu o țesătură ca de cearșaf, care este așezat pe o targă. În jurul lor, alți investigatori țin ridicate mai multe bucăți de pânză, ca să-i împiedice și pe curioși, și pe paparazzi să vadă perimetrul crimei.

– Comparați această fotografie cu cea pe care ați văzut-o înainte. La momentul autopsiei, adică la aproximativ opt ore după ce a fost descoperită, lividitatea lui Drew era aproape complet stabilizată, explică Scarpetta. Dar aici, la locul crimei, este evident că lividitatea se afla în primele stadii.

Punctul roșu se mișcă deasupra zonelor rozacee de pe spatele lui Drew.

– Rigor se afla, de asemenea, în primele stadii.

– Excludeți deci posibilitatea instalării mai devreme a rigor mortis-ului datorită unui spasm cadaveric? De pildă, dacă s-a zbătut, până la extenuare, chiar înainte să moară? Poate că s-a luptat cu criminalul? Vă întreb pentru că până acum nu ați pomenit nimic despre acest fenomen.

Căpitanul Poma subliniază iar ceva în carnețel.

– Nu există nici un motiv pentru care să discutăm despre un spasm cadaveric, este replica lui Scarpetta.

Nu vrei să vorbim și despre chiuveta din bucătăria maică-tii? îi vine femeii să-l întrebe.

– Indiferent dacă s-a zbătut sau nu până la epuizare, continuă ea, atunci când a fost găsită, Drew nu era în rigor mortis complet, deci nu avusese un spasm cadaveric...

– Asta dacă nu cumva rigor mortis-ul s-a instalat, după care a dispărut.

– Imposibil. Pentru că rigor mortis-ul s-a stabilizat complet la morgă. Rigor mortis-ul nu se instalează, dispare, apoi se mai instalează o dată.

Traducând replica asta în italiană, translatoarea își reprimă un zâmbet și câțiva izbucnesc în râs.

– Vedeți aici – laserul lui Scarpetta indică trupul lui Drew care este ridicat pe targă – că, în mod cert, mușchii fetei nu sunt înțepeniți. Sunt destul de flexibili. Eu estimez că, atunci când a fost descoperită, Drew era moartă de mai puțin de șase ore. E posibil ca marja de timp să fie considerabil mai mică.

– Dumneavoastră sunteți un expert de talie internațională. Cum de sunteți atât de vagă?

– Pentru că nu știm unde a fost Drew, la ce temperaturi sau la ce condiții de mediu a fost expusă înainte să fie lăsată pe șantier. Temperatura corporală, rigor mortis-ul și livor mortis-ul pot varia foarte mult de la caz la caz, de la individ la individ.

– Luând în calcul condiția cadavrului, vreți să spuneți că e *imposibil* să fi fost ucisă la scurt timp după ce a luat prânzul cu prietenii ei? Poate că în vreme ce mergea singură, către Piazza Navona, ca să se întâlnească iar cu ei?

– Nu cred că asta s-a întâmplat.

– Atunci, din nou, vă rog. Cum explicați mâncarea nedigerată și alcoolemia de 0,2? Aceste două indicii arată faptul că fata a murit la scurt timp după ce a luat prânzul cu prietenele ei, nu cu cincisprezece-șaisprezece ore mai târziu.

– E posibil ca, la scurt timp după ce s-a despărțit de amicele ei, Drew să fi băut din nou alcool și să fi fost atât de îngrozită și de stresată, încât procesul de digestie să fi fost întrerupt.

– Cum? Insinuați acum că fata a stat cu criminalul, posibil chiar zece, douăsprezece sau cincisprezece ore și că a băut cu el?

– Se poate ca acesta să o fi obligat să bea, ca s-o țină într-o stare de incapacitate fizică, s-o controleze mai ușor. E ca și când ai droga pe cineva.

– Deci a forțat-o să bea alcool, poate întreaga după-amiază, toată noaptea și până dimineața devreme, iar ea a fost atât de înfricoșată, încât n-a mai digerat mâncarea? Ăsta e scenariul pe care ni-l oferiți ca explicație plauzibilă?

– Am mai văzut cazuri, îi răspunde Scarpetta.

Șantierul animat după lăsarea întunericului.

Magazinele, pizzeriile și restaurantele din preajmă sunt luminate și pline de oameni. Mașini și scutere sunt parcate pe ambele laturi ale străzilor, pe trotuare. Zgomotul traficului, sunetele pașilor și vocile umplu sala.

Dintr-odată, vitrinele luminate se întunecă. Și se lasă tăcerea.

Sunetul unei mașini, apoi forma acesteia. O Lancia neagră, cu patru uși, parchează pe un colț de la intersecția străzilor Via di Pasquino și Via dell'Anima. Portiera șoferului se deschide și un bărbat animat se dă jos din mașină. E îmbrăcat în cenușiu. Chipul nu are nici un fel de trăsături și, la fel ca și mâinile, este tot cenușiu. Din asta toată lumea aflată în sală înțelege că asasinului nu i-au fost atribuite o vârstă, rasă și nici alte caracteristici fizice. Pe principiul simplității, criminalul este considerat a fi bărbat. Bărbatul cenușiu

deschide portbagajul și ridică un corp înfășurat într-un material albastru, cu un model compus din culorile roșu, auriu și verde.

– Cearșaful cu care este înfășurată este bazat pe fibrele de mătase care au fost găsite pe cadavru și pe noroiul de sub acesta, spune căpitanul Poma.

Benton Wesley intervine:

– Fibre care au fost găsite pe toată suprafața corpului. Inclusiv în păr, pe mâini și pe labele picioarelor. O cantitate generoasă de astfel de fibre s-a atașat și de răni. În urma acestei observații, putem concluziona că fata a fost înfășurată complet, cu cap și picioare. Așa că da, în mod evident, trebuie să ne gândim la o bucată mare și divers colorată de țesătură de mătase. Poate un cearșaf, poate o perdea...

– Unde vreți să ajungeți?

– La două concluzii: nu trebuie să presupunem că este vorba despre un cearșaf, pentru că nu trebuie să presupunem nimic. De asemenea, e posibil ca asasinul s-o fi înfășurat în ceva care să aparțină de locul în care trăiește sau lucrează ori de acela în care a ținut-o ostatică.

– Da, da.

Ochelarii căpitanului Poma au rămas fixați asupra scenei care umple zidul.

– Și știm că există fibre de mochetă, care sunt specifice celei din portbagajul modelului Lancia din 2005. Ceea ce se leagă de vehiculul care a fost descris ca părăsind zona la aproximativ șase dimineața. Mă refer la martora de care v-am pomenit anterior. O femeie

dintr-un apartament din apropiere, care s-a trezit ca să vadă ce se întâmpla cu pisica ei care – cum se spune...?

– Miorlăia? Mieuna? sare translatoarea.

– Femeia s-a trezit fiindcă pisica ei miorlăia și așa s-a întâmplat să se uite pe fereastră și să vadă un sedan de lux, închis la culoare, care se îndepărta de șantier, dar fără a avea viteză mare. Martora a spus că mașina a luat-o pe dell'Anima, o stradă cu sens unic. Continuați, vă rog.

Animația e reluată. Bărbatul cenușiu ridică din portbagaj trupul înfășurat în materialul colorat și-l cară către o pasarelă de aluminiu din apropiere, care este baricadată doar cu o funie. Peste care pășește. Duce apoi trupul de-a lungul unei scânduri care duce către intrarea în șantier. Așază trupul în lateralul scândurii, în noroi, se lasă pe vine, în întuneric, și dezvelește rapid corpul, care se transformă în cadavrul lui Drew Martin. Aici nu mai este vorba despre un personaj animat, ci de o fotografie tridimensională. Oricine poate vedea limpede chipul celebru al fetei și rănile produse cu sălbăticie de pe trupul ei gol, suplu și atletic. Bărbatul face ghem materialul colorat și se întoarce la mașină. După care demarează, fără să accelereze.

– Credem că nu a târât cadavrul, ci l-a cărat în brațe, spune căpitanul Poma. Pentru că fibrele nu se aflau decât pe trup și pe pământul de dedesubtul acestuia. Altele nu există și, cu toate că asta nu reprezintă o dovadă, indică indubitabil faptul că asasinul n-a târât-o. Dați-mi voie să vă aduc aminte că scena aceasta a fost cartografiată folosind sistemul de cartografiere

cu laser, iar perspectiva și poziția obiectelor și a cadavrului sunt exacte. Evident, numai persoanele și obiectele care nu au fost filmate sau fotografiate – cum sunt criminalul și mașina lui – sunt animate.

– Ce greutate avea fata? întreabă ministrul de interne de pe ultimul rând de scaune.

Scarpetta răspunde că Drew Martin cântărea o sută treizeci de livre, după care a transformat cifra în kilograme.

– Criminalul trebuie să fie destul de puternic, adaugă ea.

Animația e reluată. Tăcere și șantierul de construcții în lumina dimineții. Sunetul ploii. Ferestrele din zonă rămân întunecate, iar magazinele închise. Nici urmă de trafic. Apoi se aude smiorcăitul unei motociclete. Care crește în intensitate. O Ducati roșie apare pe Via di Pasquino. Motociclistul este un personaj animat, purtând o pelerină de ploaie, iar casca de pe cap are vizorul coborât. Motociclistul întoarce la dreapta, pe strada dell'Anima și, dintr-odată, se oprește. Motocicleta cade pe pavaj cu o bufnitură puternică, iar motorul este oprit. Motociclistul uimit sare peste motocicletă și, cu pași nesiguri, străbate pasarela din aluminiu. Ghetele îi răsună în contact cu metalul. Cadavrul din noroiul de sub el arată mai șocant și mai înspăimântător, fiindcă e vorba de o fotografie tridimensională juxtapusă motociclistului și nu un personaj animat nefiresc.

– Acum este aproape opt și jumătate. Afară, așa cum vedeți, e înnorat și plouă, spune căpitanul Poma.

Vă rog, treceți mai departe la partea cu profesorul Fiorani la locul crimei. Adică la fotografia 14. Și acum, doamnă doctor Scarpetta, vă rog să examinați cadavrul *in situ*, alături de domnul profesor, care, îmi pare rău s-o spun, în această după-amiază nu se află aici, pentru că, ghiciți? Este la Vatican. A murit un cardinal.

Benton fixează ecranul din spatele lui Scarpetta. Doctoriței i se strânge inima văzând că bărbatul este atât de nefericit, încât nici nu se uită la ea.

Imagini noi – înregistrări video tridimensionale – umplu ecranul. Lumini albastre pulsează. Mașini de poliție și duba albastru-închis a carabinierilor, care vine cu echipamentele de cercetare a locului crimei. Mai mulți polițiști cu automate care păzesc perimetrul în care e inclus șantierul. Investigatori în haine civile în interiorul zonei delimitate de poliție. Oamenii colectează probe și fac fotografii. Se aud sunetele produse de declanșatoarele aparatelor de fotografiat, voci care rostesc cuvintele pe un ton scăzut și zgomotul produs de mulțimea de pe străzi. Un elicopter al poliției se rotește pe deasupra. Profesorul – cel mai apreciat patolog criminalist din Roma – este îmbrăcat într-un costum alb Tyvek, care acum e plin de noroi. Lângă el se află punctul de interes: cadavrul lui Drew. Acesta pare atât de real, privit prin ochelarii stereoscopici, încât senzația pe care o produce este aceea de bizar. Scarpetta are impresia c-ar putea să atingă carnea lui Drew și rănile care se cască într-o nuanță de roșu-închis, rănile acelea pline de noroi și strălucind din cauza apei de ploaie.

Părul blond și lung e ud și i s-a lipit de față. Ochii fetei sunt strâns închiși și par proeminenți sub pleoape.

– Doamnă doctor Scarpetta, i se adresează căpitanul Poma. Vă rog s-o examinați. Spuneți-ne ce vedeți. Sunt sigur că ați studiat raportul domnului profesor Fiorani. Dar acum, că vedeți chiar dumneavoastră cadavrul, în variantă tridimensională, și plasat la locul crimei, vă rog să ne spuneți care e părerea dumneavoastră. Nu va fi nici o problemă dacă veți contrazice concluziile domnului profesor Fiorani.

Care e considerat la fel de infailibil ca și Suveranul Pontif pe care l-a îmbălsămat cu câțiva ani în urmă.

Punctul roșu al laserului se mișcă odată cu indicatorul lui Scarpetta, iar doctorița spune:

– Poziția cadavrului. Pe partea stângă, cu mâinile strânse sub bărbie și picioarele ușor flexate. Cred că poziția este aleasă deliberat. Domnule doctor Wesley?

Scarpetta se uită la ochelarii cu rame groase ai lui Benton, care privește dincolo de ea, către ecranul de proiecție.

– Acesta este momentul potrivit ca să interveniți cu comentarii.

– E aleasă deliberat. Cadavrul a fost așezat astfel de criminal.

– Poate într-o poziție care să sugereze rugăciunea? intervine șeful poliției de stat.

– De ce religie era fata? întreabă directorul general al Directoratului Național al Poliției Criminale.

Urmează mai multe întrebări și ipoteze lansate din sala slab luminată.

– Romano-catolică.

– Am înțeles că nu era practicantă.

– Nu prea.

– Atunci poate există vreo conexiune religioasă?

– Da, și eu mă întreb. Șantierul de construcții se află foarte aproape de Sant'Agnese in Agone.

Căpitanul Poma explică:

– Pentru cei care nu știu – bărbatul se uită la Benton – Sfânta Agnes a fost o martiră, torturată și ucisă la vârsta de doisprezece ani fiindcă n-a vrut să se mărite cu un păgân ca mine.

Hohote de râs. O discuție despre posibilitatea ca asasinatul să aibă o conotație religioasă. Dar Benton nu e de acord.

– Există indicii de degradare sexuală, explică el. Fata e expusă demonstrativ, e goală și a fost lăsată la vedere, chiar în zona în care ar fi trebuit să-și reîntâlnească prietenii. Criminalul a vrut ca Drew să fie găsită, a vrut să șocheze oamenii. Religia nu este motivul principal. Ci excitația sexuală.

– Și totuși nu am descoperit nici un fel de dovezi că ar fi fost violată.

Acestea sunt cuvintele șefului laboratoarelor criminalistice ale carabinierilor.

El continuă spunând, cu ajutorul translatoarei, că ucigașul n-a lăsat în urmă lichid seminal, sânge sau salivă. Asta dacă nu cumva respectivele urme n-au fost spălate de ploaie. În schimb, de sub unghiile victimei au fost colectate mostre de ADN provenind din două surse diferite. Din păcate, deocamdată, profilurile ADN

s-au dovedit inutile, explică el, deoarece guvernul italian nu acceptă prelevarea de mostre ADN de la infractori, fiindcă acest lucru este considerat ca reprezentând o violare a drepturilor umane ale acestora. În momentul de față, singurele profiluri ADN care pot fi introduse într-o bază de date italienească, spune el, sunt cele obținute din probe și nu cele recoltate de la indivizi.

– Așadar, în Italia, nu există nici o bază de date care să fie consultată, adaugă căpitanul Poma. Momentan nu putem spune mai mult decât că mostrele de ADN recoltate de sub unghiile lui Drew nu se regăsesc în nici una dintre bazele de date privind ADN-ul din afara Italiei, inclusiv în cele din Statele Unite.

– Cred că ați afirmat că mostrele de ADN recoltate de sub unghiile fetei provin de la bărbați de origine europeană – cu alte cuvinte, de la bărbați albi, remarcă Benton.

– Așa este, confirmă șeful laboratoarelor.

– Doamnă doctor Scarpetta? sare din nou căpitanul Poma. Vă rog să continuați.

– Puteți, vă rog, să proiectați fotografia numărul 26 de la autopsie? cere doctorița. O perspectivă posterioară din timpul examinării externe. Focalizare pe răni.

Rănile umplu ecranul. Două cratere de un roșu întunecat, cu marginile neregulate. Scarpetta ridică indicatorul, iar punctul roșu al laserului se deplasează deasupra rănii uriașe, aflată în partea în care ar fi trebuit să se găsească fesa dreaptă, apoi trece la cea de-a doua zonă, anteriorul coapsei drepte, de unde carnea a fost excizată.

– Rănile au fost produse cu ajutorul unui instrument de tăiat ascuțit, posibil cu o lamă zimțată, care a secționat mușchiul și a tăiat, superficial, și osul. Rănile au fost produse post-mortem. Concluzie pe care o trag pe baza absenței de răspuns tisular la rănire. Cu alte cuvinte, rănile au o nuanță galbenă.

– Mutilarea post-mortem scoate din discuție tortura. Cel puțin tortura prin tăiere, adaugă Benton.

– Atunci care e explicația? Dacă nu tortura? îl întreabă căpitanul Poma.

Cei doi bărbații se fixează unul pe celălalt ca două animale care se află, în mod natural, pe poziții inamice.

– Din ce alt motiv ar provoca o persoană răni atât de sadice și, aș sugera, care au scopul de a desfigura, unei alte ființe umane? Spuneți-ne, domnule doctor Wesley, din experiența dumneavoastră, ați mai văzut așa ceva? Poate în alte cazuri? Mai ales de vreme ce ați fost un psiholog criminalist atât de celebru în cadrul FBI-ului!

– Nu, îi răspunde Benton scurt.

Orice referire la fosta lui carieră în cadrul FBI-ului este o insultă deliberată.

– Am văzut alte cazuri de mutilări. Dar n-am mai văzut niciodată ceva similar. Mai ales când vine vorba de ce i-a făcut la ochi.

– I-a scos ochii și a umplut cavitățile oculare cu nisip. Apoi i-a închis pleoapele și le-a lipit.

Scarpetta indică pe fotografie cu ajutorul laserului și face această descriere cu voce tare. Pe Benton îl trec

din nou fiorii. Tot ceea ce ține de cazul ăsta îi dă fiori, îl înfricoșează și-l fascinează. Care este simbolismul crimei? Nu că n-ar mai fi văzut cadavre cărora să le fi fost scoși ochii. Însă presupunerea căpitanului Poma este trasă de păr.

– *Pankration,* acel sport practicat în Grecia antică? Poate că ați mai auzit de el.

Căpitanul Poma se adresează sălii.

– În *pankration,* combatantul folosește orice mijloace pentru a-și înfrânge inamicul. Era o practică obișnuită să-i scoți ochii adversarului ori să-l omori prin înjunghiere sau strangulare. Lui Drew i-au fost scoși ochii și a fost strangulată.

Generalul de carabinieri îl întreabă pe Benton, prin intermediul translatoarei:

– Atunci poate că există o conexiune cu *pankrationul?* Poate că la asta s-a gândit criminalul atunci când i-a scos ochii și a strangulat-o?

– Nu cred, îi răspunde Benton.

– Atunci care ar fi explicația? insistă generalul.

Asemenea căpitanului Poma, bărbatul e îmbrăcat cu o uniformă splendidă, doar că a lui are mai multe argintării și ornamente în jurul manșetelor și al gulerului înalt.

– Una mai interioară. Una mai personală, îl lămurește Benton.

– Poate s-a inspirat din buletinele de știri, continuă generalul. Mă refer la tortură. Poate s-a inspirat de la Detașamentele Morții din Irak, care scot dinții și ochii dușmanilor.

– Nu pot să presupun decât că acțiunile acestui criminal reprezintă o manifestare a psihicului său. Cu alte cuvinte, cred că tot ceea ce i-a făcut lui Drew nu se constituie într-o aluzie la ceva evident. Nici pe departe. Prin intermediul acestor răni avem posibilitatea să pătrundem în lumea lui interioară, spune Benton.

– Asta e o speculație, zice căpitanul Poma.

– Este o perspectivă psihologică bazată pe numeroșii ani în care am lucrat la cazuri de crime violente, replică Benton.

– Dar e vorba de intuiția dumneavoastră.

– Noi ne ignorăm intuițiile pentru că reprezintă un pericol pentru noi înșine, îl contracarează Benton.

– Puteți să proiectați fotografia de la autopsie care ne arată fața lui Drew în timpul examinării externe? cere Scarpetta. Vreau focalizarea de pe gâtul ei.

Doctorița verifică lista aflată pe podium.

– Numărul 20.

O imagine tridimensională umple ecranul: corpul lui Drew așezat pe o masă de autopsie din oțel inoxidabil. Pielea și părul îi sunt ude de la apa cu care a fost spălată.

– Dacă priviți aici – Scarpetta indică gâtul cu laserul –, veți observa o urmă de ligatură orizontală.

Punctul roșu se mișcă de-a lungul feței anterioare a gâtului. Însă înainte să poată continua, Scarpetta e întreruptă de șeful turismului din Roma.

– După asta i-a scos ochii. După moarte, spune acesta. Deci nu cât fata încă mai trăia. E un aspect important.

– Într-adevăr, replică Scarpetta. Rapoartele pe care le-am studiat indică faptul că singurele vătămări anterioare morții sunt contuziile de pe glezne și cele cauzate de strangulare. Fotografia cu gâtul disecat, vă rog! Numărul 38.

Scarpetta așteaptă și imaginile umplu ecranul. Pe o planșă de disecție se află laringele și țesutul moale cu zone hemoragice. Și limba.

Scarpetta explică:

– Contuziile țesutului moale și ale mușchilor interni și fracturarea osului hioid provocată de strangulare indică, în mod clar, faptul că aceste vătămări au fost induse cât timp Drew era încă în viață.

– Petețiile ale ochilor?

– Nu știm dacă a existat peteșie conjunctivă, răspunde Scarpetta. Ochii lipsesc. Dar rapoartele indică petețiile pe pleoape și pe față.

– Ce i-a făcut la ochi? Ați mai întâlnit așa ceva până acum?

– Am mai văzut victime cărora le-au fost scoși ochii. Dar n-am mai văzut și nici n-am mai auzit de un criminal care să umple cavitățile oculare cu nisip și apoi să le sigileze cu în acest caz – un adeziv care, conform raportului dumneavoastră, este un cianoacrilat.

– Superglue, a intervenit căpitanul Poma.

– Eu sunt foarte interesată de nisip, a continuat doctorița. Nu pare să fie specific zonei. Mai important, la scanarea cu microscopul cu electroni și EDX au fost descoperite urme de ceea ce par a fi reziduuri

provenite de la declanșarea unei arme de foc: plumb, antimoniu și bariu.

– Cu siguranță nu provine de pe plajele din zonă, spune căpitanul Poma. Asta dacă nu cumva mulți oameni au început să se împuște între ei, iar noi nu am aflat.

Râsete.

– Nisipul din Ostia ar avea bazalt în el, continuă Scarpetta. Alte componente rezultate în urma activității vulcanice. Cred că fiecare dintre dumneavoastră are un exemplar al amprentei spectrale a nisipului recuperat de pe cadavru și o amprentă spectrală a nisipului de pe o plajă din zona Ostia.

Zgomotul produs de răsfoirea hârtiilor în sală. Mici lanterne se aprind.

– Ambele mostre au fost analizate folosindu-se spectroscopia Raman, deci cu ajutorul unui laser roșu de opt miliwați. După cum vedeți, nisipul de pe plaja din Ostia și cel găsit în cavitățile oculare ale lui Drew Martin au amprente spectrale foarte diferite. La scanarea cu microscopul electronic depistăm morfologia nisipului, iar imaginile obținute prin reflexia electronilor ne arată urmele de reziduuri provenite de la declanșarea unei arme de foc, cele despre care am vorbit.

– Plajele din Ostia sunt foarte căutate de turiști, spune căpitanul Poma. Dar nu atât de mult și în perioada asta a anului. Localnicii și turiștii așteaptă, de obicei, până când se face mai cald afară. Adică până pe la sfârșitul lui mai, ba chiar până în iunie. Atunci, mulți oameni, în special din Roma, se bulucesc acolo. Mai ales pentru că drumul cu mașina nu durează decât

treizeci, poate patruzeci de minute. Dar zona asta nu e pentru mine – de parcă l-ar fi întrebat cineva ce părere are despre plajele din Ostia. Nisipul ăla negru mi se pare urât, iar în apă n-aș intra sub nici o formă.

– Cred că important pentru noi este locul de proveniență a nisipului. Ceea ce pare a fi un mister, intervine Benton.

E după-amiază târziu și toți cei aflați în sală și-au cam pierdut răbdarea.

Și de ce a ales să folosească nisip? Alegerea nisipului – a acestui nisip în particular – înseamnă ceva pentru criminal, iar nouă ne-ar putea spune unde a fost omorâtă Drew sau poate de unde este criminalul ori pe unde își petrece timpul.

– Da, da, spune căpitanul Poma cu o urmă de nerăbdare în voce. Și ochii, și rănile alea groaznice înseamnă ceva pentru criminal. Din fericire, detaliile astea nu sunt cunoscute de public. Am reușit să le ascundem de jurnaliști. Deci, dacă va mai exista vreo crimă similară, atunci o să știm că nu e vorba despre o copie.

2

Toți trei stau la lumina lumânărilor, într-un colț la Tullio, o *trattoria* foarte căutată, cu fațadă din travertin. Localul se află aproape de teatre și la doar câțiva pași de Scările Spaniole.

Mesele scăldate de pâlpâirile lumânărilor sunt acoperite cu fețe de masă de un auriu pal, iar peretele din spate, cu paneluri din lemn întunecat, este căptușit cu sticle de vin. Pe celelalte ziduri sunt atârnate acuarele cu scene rustice italienești. În restaurant e liniște. Excepție face o masă ocupată de niște americani beți. Aceștia sunt preocupați și nu le dau nici o atenție celor dimprejur. La fel ca și chelnerul cu cravată neagră si haină bej. Nimeni n-are habar despre ce discută Benton, Scarpetta și căpitanul Poma. Dacă vreo persoană se apropie destul cât să le poată auzi cuvintele, atunci conversația trece la subiecte fără importanță, iar cei trei ascund fotografiile și rapoartele în dosar.

Scarpetta soarbe dintr-un Biondi Santi Brunello din 1996. Un vin foarte scump, pe care însă, dacă ar fi fost întrebată, ea nu l-ar fi ales. De obicei, e întrebată. Femeia pune paharul pe masă fără să-și ia ochii de la fotografia de lângă farfuria cu șuncă de Parma și pepene galben. Masa va fi continuată cu o porție de biban la grătar și apoi cu una de fasole în ulei de măsline. Pentru desert, poate că va comanda niște zmeură. Asta în cazul în care comportamentul din ce în ce mai agasant al lui Benton n-o să-i taie pofta de mâncare. Ceea ce e foarte posibil.

– Cu riscul de a părea proastă, declară Scarpetta pe un ton scăzut, trebuie să spun că mă tot gândesc la faptul că e ceva foarte important care ne scapă, continuă ea și bate cu degetul într-o fotografie de la locul crimei lui Drew Martin.

– Deci acum nu te mai plângi pentru faptul că trebuie să revenim și să tot revenim asupra unui singur lucru, intervine căpitanul Poma, flirtând pe față. Vezi? Mâncarea bună și vinul ne fac mai deștepți, zice el și se bate cu degetul în cap, imitând gestul lui Scarpetta cu fotografia.

Kay este gânditoare, așa cum devine întotdeauna atunci când părăsește o încăpere fără să aibă vreo țintă precisă.

– E ceva atât de evident, încât nici unul dintre noi nu-l vede. Pe care nimeni nu l-a văzut, continuă femeia. Deseori nu observăm un lucru fiindcă e – așa cum se spune – chiar la vedere. Dar ce e? Ce ne spune Drew?

– Bine. Hai să ne uităm la ceea ce e chiar la vedere, spune Benton.

Rareori l-a mai văzut Scarpetta atât de ostil și de închis în el. Bărbatul nu-și ascunde disprețul pentru căpitanul Poma, care acum e îmbrăcat într-un costum în dungi absolut perfect. Butonii din aur, gravați cu simbolul carabinierilor, sclipesc în lumina lumânărilor.

– Da, chiar la vedere. Să ne uităm la fiecare centimetru din trupul ei gol – înainte ca oricine altcineva să-l fi atins. Așa ar trebui să-l studiem. Neatins. Exact așa cum l-a lăsat criminalul, achiesează căpitanul Poma, cu ochii ațintiți asupra lui Scarpetta. Felul în care a lăsat cadavrul spune ceva, nu? Dar, să nu uit, să bem pentru ultima noastră întâlnire la Roma. Cel puțin pentru moment. Ar trebui să bem un pahar pentru asta.

Nu pare însă normal ca paharele să se ridice în timp ce ochii tinerei moarte parcă îi privesc din fotografii, nu e normal ca paharele să se ridice în timp ce trupul ei gol și mutilat se află, într-un fel, chiar acolo, pe masa lor.

– Și să toastăm și în cinstea FBI-ului, îi dă înainte căpitanul Poma. Pentru încăpățânarea lui de a considera această crimă un act de terorism. Asta e ținta cu cele mai mari implicații emoționale: un campion de tenis american.

– Îți pierzi timpul chiar și numai sugerând așa ceva, i-o retează Benton, apoi ridică paharul, dar nu ca să toasteze, ci ca să bea din el.

– Atunci spune-i guvernului tău să înceteze să mai sugereze asta, vine replica lui Poma. Poftim, de vreme ce suntem singuri, o s-o spun pe de-a dreptul. Guvernul american este cel care răspândește zvonurile astea din culise, iar motivul pentru care nu am discutat despre subiectul ăsta mai devreme este pentru că italienii nu cred o poveste atât de ridicolă. Nu un terorist este responsabil de crima asta. Iar ca FBI-ul să susțină așa ceva? E o tâmpenie.

– Nu FBI-ul e aici, la masă. Ci noi. Iar noi nu suntem FBI-ul, iar eu m-am săturat de referirile pe care tu le faci la Birou, zice Benton.

– Dar tu ai reprezentat FBI-ul în aproape toată cariera ta. Asta până când ți-ai dat demisia și ai dispărut de pe fața pământului de parc-ai fi murit. Din cine știe ce motiv.

– Dacă ăsta ar fi fost un act de terorism, atunci, până acum, cineva l-ar fi revendicat, spune Benton. Și

aș prefera să nu mai faci referiri la legătura mea personală cu FBI-ul.

– Problema o reprezintă apetitul vostru nestăvilit pentru publicitate și nevoia țării tale din această perioadă de a băga spaima în toți și de a conduce lumea.

Căpitanul Poma umple paharele tuturor.

– FBI-ul interoghează martori aici, în Roma, trece peste Interpol, deși ar trebui să colaboreze cu Interpol-ul, care are propriii reprezentanți aici. În loc de asta, îi trimit cu avionul de la Washington pe idioții ăștia care nu ne cunosc și cu atât mai puțin știu cum se investighează un caz complicat de crimă...

Benton îl întrerupe:

– Căpitane Poma, până la ora asta ar fi trebuit să știi că politica și luptele intestine pe problema jurisdicției fac parte din natura bestiei.

– Aș prefera să-mi spui Otto. Ca între prieteni.

Italianul își trage scaunul mai aproape de Scarpetta și cu el aduce și aroma parfumului pe care-l folosește. Apoi Poma mută într-o parte lumânarea de pe masă. Se uită dezgustat către masa ocupată de americanii grei de cap, care trag tare la măsea, și zice:

– Să știi că noi chiar încercăm să ne placă de voi.

– Nu mai încercați, îi răspunde Benton. Nimeni altcineva nu ne place.

– Niciodată n-am înțeles de ce voi, americanii, sunteți atât de zgomotoși.

– Pentru că nu ascultăm, îl lămurește Scarpetta. De asta îl avem pe George Bush.

Căpitanul Poma ia fotografia de lângă farfuria doctoriței și o studiază de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată până atunci.

– Caut ceea ce este chiar la vedere, anunță el. Dar nu văd decât ceea ce este evident.

Benton se uită fix la cei doi, care stau atât de apropiați unul de celălalt. Chipul lui frumos e parcă dăltuit din granit.

– E mai bine să presupunem că nimic nu este *evident*. Ăsta e doar un cuvânt, spune Scarpetta, scoțând mai multe fotografii din dosar. E o referire la percepțiile personale ale fiecărui om. Iar ale mele pot fi diferite de ale tale.

– Cred că ai demonstrat asta extrem de limpede la sediul central al poliției, remarcă Poma, în vreme ce Benton continuă să-i fixeze.

Scarpetta se uită la Benton cu o privire insistentă, care vrea să-i comunice faptul că a sesizat comportamentul lui, dar că acesta nu este însă absolut deloc necesar. Benton nu are nici un motiv să fie gelos. Ea n-a făcut nimic ca să încurajeze tentativele de flirt ale căpitanului Poma.

– Chiar la vedere. Ei, atunci de ce să nu începem cu degetele de la picioare, propune Benton.

Aproape că nici nu s-a atins de farfuria cu mozzarella, în schimb e la al treilea pahar cu vin.

– E o idee bună.

Scarpetta studiază fotografiile cu Drew. Una care a fost focalizată pe degetele de la picioare.

– Sunt foarte bine îngrijite. Unghiile au fost lăcuite recent, ceea ce concordă cu informația conform căreia și-a făcut pedichiura înainte să plece din New York.

Doctorița repetă ceea ce toată lumea știe deja.

– Și chestia asta are vreo importanță?

Căpitanul Poma studiază o fotografie aplecându-se atât de mult către Scarpetta, încât o atinge cu brațul. Femeia îi simte căldura și-i miroase parfumul.

– Nu cred. Cred că important e cu ce a fost îmbrăcată. Jeanși negri, o cămașă albă, din mătase, o haină din piele neagră, cu căptușeală neagră din mătase. Plus, chiloți negri și un sutien negru. Poma face o pauză. E ciudat că pe corp nu există nici o fibră care să provină de la oricare dintre articolele astea de îmbrăcăminte. Nu sunt decât fibrele din cearșaf.

– Nu știm cu certitudine c-a fost un cearșaf, îi amintește Benton tăios.

– De asemenea, hainele, ceasul, colierul, brățările din piele și cerceii n-au fost găsiți. Deci toate au fost luate de criminal, îi spune căpitanul lui Scarpetta. De ce? Poate le-a păstrat pe post de suvenire. Dar să vorbim despre pedichiură, de vreme ce ție ți se pare importantă. Drew s-a dus la un centru spa de pe Central Park South, chiar după ce a ajuns la New York. Avem detaliile programării, plus plata făcută cu cartea de credit – de fapt, cartea de credit a lu' taică-su. Din ceea ce mi s-a spus, tipul era foarte indulgent cu ea.

– Cred că e un fapt stabilit că Drew a fost un copil răsfățat, intervine Benton.

– Cred c-ar trebui să avem grijă când folosim termeni de genul ăsta, remarcă Scarpetta. Drew a câștigat ceea ce avea. Ea e cea care se antrena câte șase ore pe zi, cea care muncea din greu – tocmai cucerise Cupa Family Circle și toată lumea se aștepta să mai câștige și alte...

– Acolo locuiești tu, îi spune căpitanul Poma. Charleston, Carolina de Sud. Acolo se joacă turneul Family Circle. E ciudat, nu? Noaptea aia în care a zburat la New York. Și de-acolo aici. Pentru asta, zice bărbatul și arată fotografiile.

– Vreau să spun că banii nu pot să cumpere titluri de campion, iar oamenii răsfățați, de obicei, nu muncesc cu atâta îndârjire, explică Scarpetta.

Benton intervine.

– Tatăl ei a răsfățat-o, dar nu și-a bătut capul să-i fie și părinte. La fel și mama ei.

– Da, da, e de acord căpitanul Poma. Ce părinți îi dau voie unei fete de șaisprezece ani să călătorească în străinătate împreună cu două prietene de optsprezece ani? Mai ales atunci când fata e cu toane. Când e binedispusă, când e la pământ.

– Când nu te mai înțelegi cu copilul, e mai simplu să depui armele. Să nu i te mai opui, spune Scarpetta gândindu-se la nepoata ei, Lucy.

Când Lucy era mică, Doamne, ce războaie aveau!

– Și antrenorul ei? Știm ceva despre relația lor?

– Gianni Lupano. Am vorbit cu el și omu' mi-a zis că știa că Drew o să vină încoace, dar că lui nu i-a prea convenit, fiindcă în lunile următoare urma să

participe la câteva turnee importante, unul dintre ele fiind Wimbledonul. Tipul nu mi-a fost de prea mare ajutor și părea furios pe Drew.

– Și openul Italiei de la Roma, de luna viitoare, îi atrage atenția Scarpetta, căreia i s-a părut straniu că Poma n-a pomenit de respectiva competiție.

– Sigur. Fata ar fi trebuit să se antreneze, nu să fugă în lume cu prietenii. Pe mine nu mă pasionează tenisul.

– Unde era antrenorul când a fost ucisă Drew? întreabă Scarpetta.

– În New York. Am verificat la hotelul la care a stat si a fost înregistrat acolo în perioada aia. Și el a făcut comentarii în legătură cu faptul că Drew avea toane. Într-o zi era imposibil să te înțelegi cu ea, a doua zi era bine mersi. Era o puștoaică foarte încăpățânată, dificilă și imprevizibilă. Tipul mi-a zis că nu știa cât avea s-o mai antreneze. Cică avea treburi mai importante decât să-i tolereze nazurile.

– Aș vrea să știu dacă variațiile astea de stare psihică sunt o poveste de familie, spune Benton. Presupun că nu te-ai obosit să întrebi.

– N-am făcut-o. Îmi pare rău că n-am fost destul de isteț încât să mă gândesc și la asta.

– Ne-ar fi extrem de util să știm dacă există un istoric de probleme psihice pe care familia l-a ținut secret.

– E bine cunoscut faptul că s-a luptat cu anorexia, remarcă Scarpetta. Drew a vorbit deschis despre asta.

– Dar n-a pomenit nimic despre vreo modificare de stare psihică? Părinții ei n-au zis nimic? continuă Benton să-l interogheze pe căpitan pe un ton glacial.

– N-au zis decât că era năzuroasă. O adolescentă tipică.

– Tu ai copii? îl întreabă Benton și întinde mâna după vin.

– Din câte știu, nu.

– Un moment declanșator, spune Scarpetta. Cu Drew s-a întâmplat ceva, ceva despre care nimeni nu ne spune nimic. Poate exact ceea ce se găsește la vedere? Comportamentul ei e la vedere. Fata bea la vedere. De ce? S-a întâmplat ceva?

– Turneul din Charleston, îi propune căpitanul Poma. Acolo unde ai tu biroul. Cum i se spune? The *Lowcountry*? Ce înseamnă *Lowcountry*, mai exact? întreabă Poma, învârtindu-și vinul în pahar cu un gest leneș.

– Înseamnă pământ la nivelul mării. Adică literalmente o zonă joasă.

– Și poliția locală nu se interesează deloc de cazul ăsta? De vreme ce fata a jucat acolo cu doar două zile, probabil, înainte să fie ucisă?

– Sunt sigură că sunt curioși... începe Scarpetta să spună.

– Uciderea lui Drew nu are nici o legătură cu poliția din Charleston, o întrerupe Benton. Eu nu au jurisdicție pe cazul ăsta.

Scarpetta îi aruncă o privire, iar căpitanul Poma se uită la amândoi. Toată ziua le-a urmărit relația tensionată.

– Lipsa jurisdicției nu i-a împiedicat niciodată pe polițiști să-și facă apariția și să-și fluture insignele, vine replica lui Poma.

– Dacă faci, din nou, aluzie la FBI, atunci am priceput, îi declară Benton. Dacă iar faci aluzie la faptul că eu am făcut parte din FBI, atunci am priceput cu siguranță. Dacă faci aluzie la mine și la Scarpetta – noi am fost invitați de voi. N-am apărut, pur și simplu, Otto. Fiindcă mi-ai cerut să-ți spun așa.

– Mi se pare mie sau nu e perfect?

Căpitanul și-a ridicat paharul cu vin și se uită la el de parc-ar fi un diamant cu defect.

Benton a fost cel care a ales vinul. Scarpetta se pricepe mai bine decât el la vinuri, dar, în seara asta, lui Benton i se pare necesar să-și demonstreze superioritatea. De parcă ar fi căzut abrupt, pierzând cincizeci de trepte de pe scara evoluției. În timp ce studiază o altă fotografie, Scarpetta simte interesul căpitanului Poma în ceea ce o privește și-i e recunoscătoare chelnerului care nu pare să aibă de gând să treacă pe la masa lor. E prea ocupat cu masa americanilor cei zgomotoși.

– Focalizare pe picioarele lui Drew, spune ea. Are vânătăi în jurul gleznelor.

– Vânătăi proaspete, zice Poma. Poate c-a înșfăcat-o de glezne.

– E posibil. Vânătăile astea nu provin de la ligaturi.

Lui Scarpetta i-ar plăcea ca Poma să nu mai stea atât de aproape de ea, dar nu mai are unde să se tragă. Decât să-și împingă scaunul până în zid. I-ar plăcea ca

italianul să nu se mai lipească de ea de fiecare dată când se întinde după vreo fotografie.

– E rasă proaspăt pe picioare, continuă ea. Aș spune că s-a ras cu nu mai mult de douăzeci și patru de ore înainte de moarte. Abia dacă i-au dat tuleiele. Îi păsa cum arată chiar și atunci când călătorea numai cu prietenii. Ăsta poate să fie un detaliu important. Oare spera să întâlnească pe cineva?

– Sigur. Trei tinere în căutare de băieți, declamă căpitanul Poma.

Scarpetta se uită la Benton care-i face semn chelnerului să mai aducă o sticlă cu vin. Apoi zice:

– Drew era o celebritate. Din ceea ce mi s-a spus, era atentă când venea vorba de oameni străini, nu-i plăcea să fie deranjată de necunoscuți.

– Faptul că bea nu prea are logică, intervine Benton.

– Nu are logică să credem că ajunsese în stadiul de alcoolism cronic, remarcă Scarpetta. Dacă te uiți la fotografiile astea, vezi că era extrem de bine antrenată, că avea un trup suplu, iar mușchii erau superb dezvoltați. Dacă ar fi ajuns o băutoare înrăită, atunci starea asta nu putea să dureze atât de mult. Așa cum indică și succesele ei recente. Din nou, trebuie să ne întrebăm dacă nu cumva ceva s-a întâmplat de curând. Dacă n-a suferit vreo traumă emoțională.

– Depresie. Instabilitate emoțională. Abuz de alcool, concluzionează Benton. Toate astea fac o persoană mult mai vulnerabilă în fața unui răufăcător.

– Și asta e ceea ce cred eu că s-a întâmplat, sare căpitanul Poma. Cred că a fost aleasă la întâmplare.

A fost o țintă ușoară. Singură în Piazza di Spagna, unde l-a întâlnit pe mimul pictat cu auriu.

Mimul pictat în auriu și-a făcut treaba la fel ca oricare alt mim. Drew i-a mai aruncat o monedă în pahar, iar bărbatul și-a reluat reprezentația spre încântarea fetei.

Drew a refuzat să plece cu prietenele ei. Ultimul lucru pe care li l-a spus a fost: „Sub vopseaua asta aurie, e un italian foarte frumos." Ultimul lucru pe care prietenele i l-au spus lui Drew a fost: „Nu băga mâna-n foc că e italian." Un comentariu de bun-simț, de vreme ce mimii nu vorbesc.

Drew le-a spus amicelor sale să-și continue plimbarea, eventual să se ducă la magazinele de pe Via dei Condotti, și le-a promis c-o să se întâlnească din nou în Piazza Navona, la fântâna celor patru fluvii, acolo unde fetele au așteptat-o și-au tot așteptat-o. Cele două i-au spus căpitanului Poma că au gustat mostre gratuite de vafe crocante, făcute cu ouă, farina și zahăr și-au râs când niște italieni tineri au tras în ele cu pistoale cu apă, implorându-le să cumpere unul. În loc de asta însă prietenele lui Drew și-au făcut niște tatuaje temporare și-au încurajat niște muzicieni stradali să cânte melodii americane la fluier. Fetele au recunoscut că s-au îmbătat nițel la prânz și că s-au cam prostit.

Pe Drew au descris-o ca fiind „nițel beată" și-au zis că era o fată frumoasă, dar care nu credea în frumusețea ei. Presupunea că oamenii care se uitau la ea pe

stradă o priveau fiindcă recunoșteau ca figură, când, de cele mai multe ori, ceea ce îi atrăgea era frumusețea ei.

– Oamenii care nu se uită la tenis n-o recunoșteau, i-a spus una dintre prietene căpitanului Poma. Numai că ea pur și simplu nu realiza cât de frumoasă era.

Căpitanul Poma continuă să vorbească în timp ce trecuseră la felul principal de mâncare. Benton doar bea, iar Scarpetta știe la ce se gândește bărbatul – că ar trebui ca ea să evite tentativele de seducție ale căpitanului, că ar trebui să se îndepărteze cumva de acesta, ceea ce, la drept vorbind, ar însemna c-ar trebui să plece de la masă, ba chiar din restaurant. Benton consideră că Poma e un cretin, pentru că e împotriva bunului-simț ca un medic legist să interogheze martorii ca și când ar fi detectivul principal care se ocupă de cazul respectiv, iar Poma niciodată nu pomenește vreun alt nume care să fie implicat în investigație. Benton uită că Poma este Sherlock Holmes al Romei sau, mai degrabă, Benton nu e capabil să accepte ideea asta. Fiindcă e mult prea gelos.

Scarpetta ia notițe în timp ce căpitanul relatează, cu lux de amănunte, lunga discuție pe care a purtat-o cu mimul pictat cu auriu. Care are ceea ce pare a fi un alibi infailibil: și-a continuat reprezentațiile în același loc, la baza Scărilor Spaniole, până după-amiază târziu – mult după ce prietenele lui Drew s-au întors în zonă ca s-o caute. Omul a spus că-și amintea vag de fată, dar că habar n-avea cine era, că i s-a părut că era beată și că, după aceea, puștoaica a plecat de lângă el.

Pe scurt, mimul a pretins că nu i-a dat prea multă atenție. Când nu face pe mimul, omul lucrează ca portar de noapte la hotelul Hassler, acolo unde stau și Benton, și Scarpetta. Aflat sus, la capătul Scărilor Spaniole, Hassler este unul dintre cele mai bune hoteluri din Roma, iar Benton a insistat să stea acolo, în apartamentul de la ultimul etaj, din motive pe care încă nu i le-a dezvăluit lui Scarpetta.

Kay abia dacă s-a atins de pește. Continuă să se uite la fotografii de parcă atunci le-ar vedea pentru prima dată. Nu se bagă în disputa dintre Benton și căpitanul Poma care se referă la rațiunea pentru care criminalii în serie își așază victimele în poziții grotești. Scarpetta nu adaugă nimic la discursul lui Benton prin care acesta explică satisfacția pe care o obțin infractorii sexuali atunci când văd titlurile știrilor sau, mai bine chiar, atunci când pândesc din mulțime, ca martori ai descoperirii cadavrului și ai panicii care se instalează ulterior printre oameni. Femeia studiază trupul gol și mutilat al lui Drew, care e așezat pe o parte, cu picioarele lipite, cu genunchii și coatele flexate, cu mâinile aduse sub bărbie.

Fața arată ca și când ar dormi.

– Nu sunt sigură dacă e vorba de dispreț, spune ea.

Benton și căpitanul Poma se întrerup.

– Dacă te uiți aici – Scarpetta împinge către Benton una dintre fotografii – lăsând la o parte obișnuita presupunere că e vorba despre o poziționare care are drept scop degradarea sexuală, te întrebi dacă nu cumva e vorba de altceva. Care nu e legat nici de

religie. Adică nu în sensul că Drew s-ar ruga la Sfânta Agnes. Uită-te cum e așezată.

Doctorița continuă să spună exact ce-i vine în minte.

– Poziția aproape că implică un soi de tandrețe.

– Tandrețe? Glumești, exclamă căpitanul Poma.

– E ca și cum ar dormi, zice Scarpetta. Mie nu mi se pare că e așezată într-o manieră care s-o degradeze sexual – adică victima întinsă pe spate, cu brațele și picioarele desfăcute etc. Cu cât mă uit mai mult, cu atât mi se pare că nu e vorba de așa ceva.

– Poate, rostește Benton, luând fotografia.

– Dar e goală. În văzul tuturor, o contrazice căpitanul Poma.

– Uită-te bine la poziția ei. E posibil să mă înșel, dar încerc să-mi deschid mintea la alte interpretări, lăsând deoparte ideile preconcepute și presupunerile furioase că criminalul e plin de ură. E așa, o senzație pe care o am. Doar sugestia că există și o altă posibilitate. Că poate criminalul a vrut ca Drew să fie găsită, dar că intenția lui nu a fost aceea de a o degrada din punct de vedere sexual, explică Scarpetta.

– Nu vezi dispreț? Furie?

Căpitanul Poma e surprins. Pare că sincer nu-i vine să creadă.

– Cred că tot ce a făcut i-a dat impresia puterii. A avut nevoie să se dovedească mai puternic decât ea. Sunt sigură că mai are și alte nevoi pe care însă, în clipa asta, noi nu avem cum să le cunoaștem. Indubitabil, nu neg faptul că există și o componentă sexuală.

Și nu spun că nu există și furie. Numai că nu cred că astea sunt lucrurile care l-au motivat.

– Cred că Charlestonul se consideră foarte norocos că te are, spune Poma.

– Nu cred că Charlestonul crede așa ceva, îi răspunde Scarpetta. Sau, cel puțin, șeful legiștilor de acolo.

Americanii beți devin și mai zgomotoși. Benton pare atent la ceea ce vorbesc bărbații.

– Un expert ca tine chiar în zonă. Eu, dacă aș fi medic legist acolo, aș considera că orașul are mare noroc. Și tipul nu profită de talentele tale? îi dă înainte căpitanul Poma, lipindu-se de ea în timp ce se întinde după o fotografie la care n-ar mai avea nevoie să se mai uite încă o dată.

– El își trimite cazurile la Universitatea de Medicină din Carolina de Sud. Până acum n-a fost nevoit să concureze cu un laborator de patologie privat. Nici în Charleston, nici altundeva. Eu am contracte cu medici legiști din jurisdicțiile apropiate, acolo unde oamenii nu au acces la facilități și laboratoare de medicină legală, explică Scarpetta, deși îl urmărește pe Benton.

Acesta îi face semn să asculte ce vorbesc americanii cei beți.

– ...eu cred că atunci când una e secretă și ailaltă e tot secretă, înseamnă că undeva, ceva e în neregulă, declamă unul dintre ei.

– De ce-ar vrea tipa să se afle? Eu n-o condamn. E ca în cazu' lu' Oprah sau lu' Anna Nicole Smith. Oamenii află unde sunt și dau buzna.

– Ce greţos! Închipuiţi-vă! Eşti în spital şi...

– Sau, în cazu' lu' Anna Nicole Smith, la morgă. Sau de-a dreptu' în pământ...

– Şi pe trotuar se strâng hoarde de oameni care-ţi urlă numele.

– Dacă nu rezişti la căldură, atunci ieşi din bucătărie. Eu aşa zic. Ăsta e preţu' pe care îl plăteşti când eşti bogat şi celebru.

– Ce se întâmplă? îl întreabă Scarpetta pe Benton.

– Se pare că vechea noastră prietenă, doctor Self, a avut o urgenţă mai devreme şi, pentru câtva timp, o să lipsească de la microfon, îi explică Benton.

Căpitanul Poma se întoarce şi se uită la masa americanilor zgomotoşi.

– O cunoşti? întreabă el.

Benton răspunde:

– Ne-am întâlnit uneori. Kay a făcut-o de cele mai multe ori.

– Mi se pare că am citit ceva în sensul ăsta când m-am documentat despre voi. A fost o crimă senzaţională şi foarte brutală în Florida şi toţi trei aţi fost implicaţi.

– Mă bucur să aflu că te-ai documentat, remarcă Benton. Ai fost foarte scrupulos.

– Doar ca să mă familiarizez cu persoanele voastre înainte să ajungeţi aici.

Căpitanul se uită în ochii lui Scarpetta.

– O femeie foarte frumoasă pe care o cunosc o urmăreşte pe doamna doctor Self în mod constant, continuă el, şi mi-a spus c-a văzut-o într-o emisiune din toamna trecută. Era ceva în legătură cu faptul c-a

câștigat turneul ăla mare din New York. Recunosc că nu acord prea multă atenție tenisului.

– US Open, zice Scarpetta.

– Nu știam că Drew a fost la ea în emisiune, spune Benton încruntat, ca și când nu l-ar crede pe Poma.

– A fost. Am verificat. E foarte interesant. Dintr-odată, doamna doctor Self are o urgență în familie. Am încercat să iau legătura cu ea, dar încă nu mi-a răspuns. Ai putea să intervii tu? i se adresează el lui Scarpetta.

– Mă îndoiesc că intervenția mea ți-ar fi de ajutor, i-o retează femeia. Doctor Self mă urăște.

Se întorc pe jos mergând pe Via Due Macelli, care e cufundată în întuneric.

Scarpetta și-o închipuie pe Drew Martin bătând aceleași străzi. Se întreabă cu cine s-a întâlnit fata. Cum arată criminalul? Câți ani are? Ce-a făcut ca să-i inspire fetei încredere? Oare se mai întâlniseră înainte? Atunci era ziua-n amiaza mare, împrejur erau o mulțime de oameni, dar, deocamdată, n-a apărut nici un martor cu vreo informație convingătoare, cineva care să spună că a văzut o persoană care se potrivește descrierii lui Drew, în orice moment după ce fata a plecat de lângă mim. Cum e posibil așa ceva? Drew a fost una dintre cele mai faimoase sportive din lume și totuși nimeni n-a recunoscut-o pe străzile Romei?

– Oare ceea ce s-a întâmplat a fost o problemă aleatorie? O alegere fulgerătoare? Asta e întrebarea la care se pare că încă nu avem nici un răspuns, a spus

Scarpetta în timp ce ea și Benton mergeau prin noaptea parfumată, iar umbrele li se alungeau peste pietrele bătrâne ale pavajului. Drew e singură și e beată. Poate că s-a rătăcit pe o stradă laterală, care e pustie. Atunci o vede el? Și? Ce face? Se oferă să-i arate drumul și o duce într-un loc unde poate să aibă control total asupra ei? O duce la el acasă? Sau la mașină? Dacă e așa, atunci înseamnă că vorbește ceva engleză. Cum se poate ca nimeni să n-o fi văzut? Nici măcar o singură persoană?

Benton tace. Amândoi își târșâie pantofii pe trotuar. Strada e plină de vocile oamenilor care ies din restaurante sau din baruri. Oameni care vorbesc foarte tare și care au scutere și mașini cu care aproape că-i calcă.

– Drew nu vorbea italiană. Doar câteva cuvinte. Așa ni s-a spus, adaugă Scarpetta.

Stelele sclipesc pe cer, iar luna cea blândă e aninată deasupra Casina Rossa, casa cu stucaturi unde Keats a murit de tuberculoză când avea douăzeci și cinci de ani.

– Sau poate a urmărit-o, continuă doctorița. Sau poate că o cunoștea. Nu știm și probabil că nici n-o să aflăm decât dacă ucide din nou și e prins. Benton, ai de gând să vorbești cu mine? Sau să-mi continui monologul mai curând fragmentat și redundant?

– Nu știu ce dracu' e între voi doi! Numai dacă nu cumva ăsta e felul tău de a mă pedepsi, spune Benton.

– Cu cine?

– Cu nenorocitu' ăla de căpitan. Cu cine dracu' altcineva?

– Răspunsul la prima parte este că nu e nimic între noi doi, iar tu greșești dacă crezi altceva. Dar la chestia asta o să ne întoarcem. Mă interesează mai mult partea cu pedeapsa. Asta de vreme ce niciodată nu te-am mai pedepsit nici pe tine, nici pe altcineva.

Scarpetta și Benton încep să urce Scările Spaniole, un exercițiu care e îngreunat de sentimentele lor rănite și de excesul de vin. Pe scări sunt îndrăgostiți îmbrățișați și tineri zgomotoși, care râd, se hârjonesc și nu-i bagă-n seamă pe cei doi. În depărtare, într-un punct care pare a fi la kilometri distanță, hotelul Hessler se ridică luminat și uriaș, dominând orașul ca un palat.

– Nu-mi stă în caracter, reia Scarpetta discuția. Să pedepsesc oamenii. Eu mă protejez pe mine și-i protejez și pe cei din jur. Nu-i pedepsesc. Nu-i pedepsesc niciodată pe cei la care țin. Și, mai mult decât pe oricine altcineva – gâfâie ea –, pe tine nu te-aș pedepsi niciodată.

– Dacă ai de gând să te vezi și cu alții, dacă te interesează alți bărbați, nu pot să te condamn. Dar spune-mi-o. Asta e tot ce-ți cer. Nu mai juca scenete din astea, cum ai făcut azi toată ziua. Și astă-seară. Nu mă juca așa, ca o liceană.

– Scenete? Te joc?

– Tipul era grămadă pe tine, continuă Benton.

– Iar eu mă tot trăgeam de lângă el.

– Toată ziua a fost grămadă pe tine. Nu știa cum să se mai lipească de tine. Se uită la tine și te atinge chiar în fața mea.

– Benton...

– Știu că e frumos și poate că ești atrasă de el. Dar n-am de gând să tolerez situația asta. Chiar în fața mea! Fir-ar al dracului!

– Benton...

– La fel ai făcut și cu cine știe cum îl cheamă. Acolo, în inima Sudului. Ce știu eu ce-ai făcut!

– Benton!

Tăcere.

– Spui prostii. De când, în întreaga istorie a universului, ai început tu să-ți faci griji că te înșel? Cu bună știință.

Nici un sunet cu excepția celui al pașilor pe pietrele pavajului și al respirațiilor greoaie.

– Cu bună știință, repetă Scarpetta. Fiindcă singura dată când am fost cu altcineva a fost atunci când credeam că tu ești...

– Mort, intervine bărbatul. Exact. Ți s-a spus c-am murit. Și, un minut mai târziu, tu ți-o tragi cu unu' care era destul de tânăr ca să-i fii mamă.

– Termină!

Scarpetta începe să se înfurie.

– Nici măcar să nu îndrăznești!

Benton tace. Chiar și după sticla de vin pe care a băut-o de unul singur știe că nu trebuie să meargă prea departe pe subiectul morții lui simulate, atunci când a fost obligat să intre în programul de protecție a martorilor. Prin ce-a făcut-o Benton să treacă! Bărbatul știe că nu trebuie s-o atace ca și când ea ar fi fost cea care ar fi dat dovadă de cruzime emoțională.

– Iartă-mă, spune el.

– Ce s-a întâmplat de fapt? îl întreabă Scarpetta. Doamne, scările astea!

– Se pare că nu putem să schimbăm nimic. E așa cum zici tu de livor și rigor. Totul e stabilizat. E fixat. Hai să privim situația în față!

– Eu nu vreau să privesc în față indiferent ce înseamnă *totul*. Din punctul meu de vedere, nu există nici un *totul*. Iar livor și rigor se referă la oamenii care sunt morți. Noi doi nu suntem morți. Tu tocmai mi-ai spus că n-ai fost niciodată mort.

Amândoi abia mai respiră. Lui Scarpetta îi bubuie inima-n piept.

– Îmi pare rău. Sincer, insistă Benton referindu-se la ceea ce s-a întâmplat în trecut, la falsa lui moarte și la viața ei distrusă.

Femeia spune:

– A fost mult prea atent. Prea îndrăzneț. Și ce-i cu asta?

Benton e obișnuit cu atenția pe care bărbații i-o acordă lui Scarpetta și niciodată nu s-a simțit amenințat, ba chiar l-a amuzat, fiindcă știe cine e ea, știe cine e el, știe ce putere enormă are și că și Scarpetta trebuie să facă față unor situații similare – femei care-l privesc insistent, care se lipesc de el, care-l doresc cu nerușinare.

– Ți-ai construit o viață nouă în Charleston, spune el. Nu te văd renunțând la ea. Nu-mi vine să cred că te-ai dus acolo.

– Nu-ți vine să crezi...?

Și scările urcă și urcă, parcă la infinit.

– Ai știut că eu sunt în Boston și că nu pot să mă mut în Sud. Și-acum ce facem?

– Ești gelos. Spui „dracu'", iar tu nu spui „dracu'" niciodată. Doamne! Urăsc scările!

Scarpetta respiră sacadat.

– N-ai nici un motiv ca să te simți amenințat. Nu-ți stă în obicei să te simți amenințat de nimeni. Ce se întâmplă cu tine?

– M-am așteptat la prea mult.

– La ce te-ai așteptat, Benton?

– Nu contează.

– Ba contează foarte mult.

Amândoi urcă șirul nesfârșit de trepte și tac, fiindcă relația lor înseamnă o discuție mult prea complicată într-un moment în care nici unul nu mai are aer. Scarpetta știe că Benton e furios fiindcă-i e teamă. Se simte neputincios în Roma. Se simte neputincios în relația lor, pentru că el stă în Massachusetts, acolo unde s-a mutat cu binecuvântarea ei, ca să nu dea cu piciorul șansei de a lucra ca psiholog criminalist la spitalul McLean, afiliat Harvardului. O șansă mult prea mare ca să fie ignorată.

– Ce-a fost în capul nostru? spune Scarpetta.

Scările s-au terminat, iar ea îl prinde pe bărbat de mână.

– Presupun c-am fost idealiști ca întotdeauna. Iar tu ai putea să pui ceva mai multă energie în strângerea asta de mână. Ca și cum și tu ți-ai dori-o. În șaptișpe ani, niciodată n-am locuit în același oraș, darămite în aceeași casă.

– Și nu crezi că situația asta se poate schimba.

Benton își împletește degetele printre ale ei și trage adânc aer în piept.

– Cum?

– Presupun că mereu am trăit cu speranța secretă c-ai să te muți. La Harvard, MIT, Tufts. Mi-am zis c-ai putea să predai. Poate la o facultate de medicină. Sau că te-ai putea mulțumi cu o jumătate de normă pe post de consultant la McLean. Sau în Boston, la birourile ME. Acolo ai putea ajunge șefă.

– Niciodată n-aș putea să mă mai întorc la o viață ca asta, îi răspunde Scarpetta.

Amândoi pășesc în holul hotelului, pe care ea îl numește Belle Époque, fiindcă e o construcție dintr-o epocă frumoasă. Dar nici unul dintre ei nu ia în seamă marmura, sticlăria antică de Murano, mătăsurile și sculpturile. Nu iau în seamă nimic și pe nimeni. Nici măcar pe Romeo – chiar așa îl cheamă – care, în timpul zilei, este un mim pictat cu auriu pe față, în majoritatea nopților e portar, iar în ultima vreme este un tânăr italian frumușel și posomorât, care nu mai vrea să fie interogat în legătură cu moartea lui Drew Martin.

Romeo e politicos, dar le evită privirile și, ca un adevărat mim, nu scoate nici un cuvânt.

– Eu îmi doresc ce e mai bine pentru tine, spune Benton. Și, evident, tocmai din cauza asta, nu m-am împotrivit atunci când ai decis să-ți deschizi propriul laborator în Charleston. Dar nu mi-a convenit.

– Nu mi-ai spus nimic.

– N-ar trebui să-ți spun nici acum. Ceea ce ai făcut e bine, iar eu știu asta. Ani de zile te-ai simțit ca și cum n-ai avea un loc al tău. Dintr-un anumit punct de vedere, ai fost ca oamenii ăia fără casă, iar din alte puncte de vedere, de când ai plecat din Richmond, ai fost mereu nefericită – ba mai rău, iartă-mă că-ți aduc aminte, fiindcă ai fost concediată. Nenorocitul ăla de guvernator! La momentul ăsta, faci exact ceea ce trebuie.

Scarpetta și Benton urcă în lift, iar el continuă:

– Dar nu sunt sigur că mai pot să suport mult situația asta.

Scarpetta se chinuie să-și alunge sentimentul de teamă, care e de-a dreptul cumplit.

– Ce vrei să spui, Benton? Vrei să renunțăm? Asta vrei, de fapt, să-mi spui?

– Poate că spun exact contrariul.

– Poate că eu nu știu ce înseamnă asta și să știi că nu flirtez.

Cei doi ies din lift.

– Eu nu flirtez niciodată. Decât cu tine.

– Nu știu ce faci tu când nu sunt prin preajmă.

– Dar știi ce nu fac.

Benton descuie ușa apartamentului lor de la ultimul etaj. E un apartament splendid, plin de antichități, decorat cu marmură albă și care se continuă cu o terasă pardosită cu piatră, în care ar putea să se distreze un sat întreg. Dincolo de balustrada terasei, orașul străvechi se profilează pe fundalul nopții.

– Benton, spune Scarpetta. Te rog, hai să nu ne certăm. Mâine dimineață, tu pleci la Boston, eu la

Charleston. Hai să nu ne îndepărtăm, ca să ne fie cumva mai ușor să stăm departe unul de celălalt.

Bărbatul își scoate sacoul.

– Ce-i? Ești supărat fiindcă, în sfârșit, mi-am găsit un loc în care să mă așez, că am luat-o de la capăt undeva unde-mi convine? îl întreabă ea.

Benton își aruncă sacoul pe un scaun.

– La drept vorbind, continuă Scarpetta, eu sunt cea care trebuie să ia totul de la început, să creez ceva din nimic, să răspund singură la telefon și să fac curățenie tot de una singură în nenorocita aia de morgă. Eu n-am Harvardul la dispoziție. N-am un apartament de câteva milioane de dolari în Beacon Hill. Eu îi am pe Rose, pe Marino și, uneori, pe Lucy. Asta i tot ce am. Așa că, în majoritatea timpului, sunt nevoită să răspund singură la telefon. Să vorbesc cu presa locală. Cu avocații. Cu cine știe ce grup care vrea să țin o prelegere. Cu omul care face deratizarea. Zilele trecute, a trebuit să vorbesc cu cineva de la nenorocita aia de Cameră de Comerț – voiau să știe câte cărți de telefon cumpăr de la ei! De parcă eu, una, mi-aș dori să apar în cartea lor de telefon. Parc-aș avea o curățătorie chimică sau ceva de genul ăsta!

– De ce? intervine Benton. Rose ți-a selectat întotdeauna telefoanele.

– Rose îmbătrânește. Nu mai poate să le facă pe toate.

– Da' Marino de ce nu poate să răspundă la telefon?

– De ce toate? Nimic nu mai e ca înainte. Tu faci pe toată lumea să creadă c-ai murit, risipit în șapte vânturi. Poftim! O spun cu voce tare! Toată lumea s-a schimbat din cauza asta. Inclusiv tu.

– Eu n-am avut de ales.

– Asta e ciudat când vine vorba de alegeri. Atunci când tu nu ai de ales, nici ceilalți nu pot s-o facă.

– De asta ți-ai făcut cuibul în Charleston. Nu vrei să mă alegi pe mine. Fiindcă s-ar putea să mai mor o dată.

– Mă simt de parc-aș sta singură în mijlocul unei nenorocite de explozii. Toate zboară în jurul meu. Iar eu nu fac decât să stau în mijlocul ei. M-ai distrus. Fir-ar al dracului, Benton, m-ai distrus!

– Cine zice „dracu'" acum?

Scarpetta își șterge lacrimile.

– M-ai făcut să plâng.

Benton se apropie de ea și o atinge. Amândoi se așază pe canapea și privesc în zare, la clopotnița cu două turnuri de la Trinità dei Monti, la Villa Medici, care e așezată pe Pincian Hill, și mult mai departe, la Cetatea Vaticanului. Scarpetta se întoarce către Benton și e, din nou, uluită de trăsăturile limpezi ale feței lui, de părul lui argintiu, de eleganța lui suplă și prelungă, care e într-un asemenea dezacord cu munca lui.

– Cum e acum? îl întreabă ea. Ce simți acum în comparație cu sentimentele pe care le-ai avut atunci, la început?

– Acum e altfel.

– Altfel sună amenințător.

– Altfel pentru că am trecut prin atât de multe, într-un timp atât de lung. De-acum mi-e și greu să-mi mai aduc aminte cum era înainte să te cunosc. Mi-e greu să-mi aduc aminte că, înainte să te cunosc, am fost căsătorit. Aia a fost o altă persoană, un tip de la FBI care făcea totul ca la carte, nu era animat de nici un sentiment, n-avea o viață a lui. Totul până-ntr-o dimineață când am intrat în sala ta de conferințe. Eu, marele așa-zis psiholog criminalist, care fusesem chemat ca să dau o mână de ajutor în rezolvarea crimelor care terorizau orășelul tău modest. Și-acolo, în sală, am dat peste tine – tu, îmbrăcată în halat, așezând pe masă un morman uriaș de dosare și-apoi strângându-mi mâna. Mi s-a părut că ești cea mai remarcabilă femeie pe care am întâlnit-o. Nu-mi puteam lua ochii de la tine. Nici acum nu pot.

– E altfel, îi amintește Scarpetta ceea ce a spus mai devreme.

– Ceea ce se petrece între doi oameni e altfel în fiecare zi.

– Ceea ce e în regulă atât timp cât amândoi își păstrează aceleași sentimente.

– Și tu ți le-ai păstrat? o întreabă el. Mai ai aceleași sentimente față de mine? Pentru că dacă...

– Pentru că dacă... ce?

– Vrei?

– Ce să vreau? Dacă vreau să fac ceva ca să schimb situația?

– Da. Pentru totdeauna.

Benton se ridică, își găsește sacoul, bagă mâna în buzunar și se întoarce la canapea.

– Pentru totdeauna adică opusul lui temporar, spune Scarpetta, distrasă de ceea ce se află în mâna bărbatului.

– Nu glumesc. Vorbesc serios.

– Asta ca să nu mă pierzi din cauza unui flirt idiot?

Scarpetta îl trage către ea și-l ia strâns în brațe. Apoi își trece degetele prin părul lui.

– Poate, îi răspunde Benton. Ia asta, te rog.

Bărbatul deschide mâna. În palmă are o bucățică de hârtie împăturită.

– Haide! Haide! Nu-ți fie frică.

Scarpetta desface hârtia. Înăuntru sunt un bilețel pe care scrie „Vrei?" și un inel. E un inel vechi, o verighetă de platină cu diamante.

– A fost a stră-străbunicii mele, îi spune Benton și-i strecoară verigheta pe deget, iar inelul se potrivește perfect.

Cei doi se sărută.

– Dacă faci asta pentru că ești gelos, să știi că ăsta e un motiv îngrozitor, îi spune ea.

– Crezi că se întâmplă să-l am la mine, după ce, cincizeci de ani, a stat încuiat într-un seif? Întrebarea mea e cât se poate de serioasă, insistă el. Te rog, spune-mi că vrei.

– Și cum o să ne descurcăm? După toată tirada ta despre faptul că ducem vieți separate?

– Pentru numele lui Dumnezeu! Măcar o dată în viață, lasă rațiunea la o parte!

– E foarte frumoasă, zice Scarpetta referindu-se la verighetă. Sper că vorbești serios, fiindcă înapoi nu ți-o mai dau.

3

Nouă zile mai târziu, duminică. Sirena unui vapor se lamentează departe, pe mare. Turlele bisericilor străpung răsăritul înnorat din Charleston, iar un clopot solitar începe să sune. Apoi i se alătură și altele, toate bătând într-un limbaj secret, care răsună la fel peste tot în lume. Odată cu clopotele se arată și primele crâmpeie de lumină ale răsăritului, iar Scarpetta începe să se trezească în apartamentul ei prezidențial, așa cum îi spune ea, exagerând, încăperii de la etajul al doilea din casa de început de secol XIX. Prin comparație cu locuințele oarecum somptuoase pe care le-a avut în trecut, căminul de-acum pare un început de viață nouă destul de straniu.

Dormitorul și biroul sunt în același loc. Spațiul este atât de aglomerat, încât femeia abia dacă se poate mișca prin cameră fără se lovească de comodele vechi, de corpurile de bibliotecă sau de masa cea lungă, acoperită cu o țesătură neagră, pe care sunt așezate un microscop și lamele, mănuși de latex, măști de praf, aparate de fotografiat și diferite ale obiecte necesare la locul crimei – toate au un aspect excentric în contextul

încăperii. Nu există dulapuri propriu-zise, ci doar niște rafturi aliniate unele lângă celelalte, placate cu lemn de cedru. De pe unul dintre ele, Scarpetta alege un costum cu fustă de culoarea cărbunelui, o bluză de mătase în dungi alb cu cenușiu și o pereche de pantofi negri cu toc jos.

Îmbrăcată pentru ceea ce promite a fi o zi dificilă, femeia se așază la birou și se uită afară, în grădină, urmărind cum, în lumina dimineții, peisajul își modifică umbrele. Se loghează la e-mail ca să verifice dacă investigatorul ei, Pete Marino, i-a trimis vreun mesaj care i-ar putea schimba planurile de peste zi. Nici unul. Ca să se asigure, Scarpetta îl sună.

– Da.

Bărbatul pare ametit. Din fundal, o voce feminină necunoscută se plânge:

– Fir-ar al dracului! Acum ce mai e?

– Sigur vii, da? insistă Scarpetta. Aseară, târziu, am fost anunțată c-o să primim un cadavru din Beaufort și sper c-o să fii acolo să te ocupi de el. Plus că mai avem întâlnirea aia de după-amiază. Ți-am lăsat un mesaj, dar nu m-ai sunat.

– Da.

Femeia din fundal spune pe același ton văitat:

– Ce mai vrea *aia* de data asta?

– Adică o să ajungă în mai puțin de-o oră, îi spune Scarpetta lui Marino fermă. Trebuie să pleci la drum acum. Altfel n-o să aibă cine să-l primească. Pompele Funebre Meddicks'. N-am mai auzit de ei.

– Da.

– Eu o să ajung pe la unșpe, ca să termin ce mai pot cu băiețelul ăla.

Ca și când cazul Drew Martin n-ar fi fost destul de complicat. În prima zi după ce s-a întors de la Roma, Scarpetta a mai primit un caz îngrozitor: uciderea unui băiețel pe care nici acum nu știe cum îl cheamă. Copilul i-a intrat în minte fiindcă nu avea unde altundeva să se ducă și, când Scarpetta se așteaptă mai puțin, își aduce aminte de fețișoara lui delicată, trupul slăbuț și părul șaten și cârlionțat. Și-apoi tot restul. Așa cum a arătat băiețelul după ce-a terminat autopsia. După atâția ani și după atâtea mii de cazuri, o parte din ea încă urăște ceea ce este obligată să le facă morților, din cauza a ceea ce alții le-au făcut înainte.

– Da.

Asta e tot ce Marino are de spus.

– Irascibil, nepoliticos... bolborosește femeia în timp ce coboară la parter. M-am săturat de el! izbucnește ea exasperată.

În bucătărie, tocurile îi răsună pe podeaua din ceramică arsă. Când s-a mutat în casa asta, zile întregi și le-a petrecut în patru labe, așezând plăcile pardoselii în zigzag. A vopsit toți pereții în alb, ca să capteze lumina din grădină, a restaurat bârnele de chiparos care susțin tavanul și care sunt acolo de când a fost construită casa. Bucătăria – cea mai importantă încăpere – este aranjată precis: cu ustensile din oțel inoxidabil, cratițe și tigăi din cositor (întotdeauna lustruite de sclipesc), funduri de tăiat și cuțite nemțești făcute manual, așa

cum are orice bucătar care se respectă. Nepoata ei, Lucy, trebuie să apară în orice secundă, iar asta o bucură foarte mult pe Scarpetta, dar i-a și stârnit curiozitatea. Lucy rareori dă telefon și se autoinvită la micul dejun.

Kay alege ingredientele de care are nevoie pentru o omletă numai din albușuri, înecată în ricotta și burduşită cu ciuperci albe, pregătite sub formă de sote cu sherry și ulei de măsline nerafinat. Fără pâine. Nici măcar pâinea ei plată, friptă pe grătar, în cuptorul ei de teracotă – *testo* – pe care Scarpetta l-a cărat din Bologna, pe vremea când securitatea din aeroporturi nu considera ustensilele de bucătărie ca fiind arme de atac. Nepoata ei ține o cură necruțătoare – se antrenează, așa cum zice ea. Pentru ce? o întreabă Scarpetta tot timpul. Pentru viață, îi răspunde Lucy întotdeauna. Ocupată să bată albușul ouălor cu telul și rumegând în minte ce-are de făcut peste zi, Scarpetta tresare speriată din cauza unei bufnituri amenințătoare, care s-a auzit de la fereastra de la etaj.

–Nu, te rog! exclamă ea disperată, punând telul pe masă și luând-o la fugă către ușă.

Dezactivează alarma și se grăbește să iasă în grădină, acolo unde un cintezoi galben se zbate neputincios pe niște cărămizi vechi. Scarpetta îl ia în mână cu grijă. Căpșorul păsării se bălăngăne dintr-o parte-n cealaltă. Ochii îi sunt pe jumătate închiși. Scarpetta îi vorbește pe un ton liniștitor, îi mângâie penele mătăsoase. Pasărea încearcă să se ridice și să zboare,

dar căpșorul continuă să i se bălăngăne. Cintezoiul e doar amețit. Poate c-o să-și revină brusc. Dar nu, pasărea i se rostogolește în palme, dă din aripi, iar capul i se mișcă dintr-o parte-n cealaltă. Poate că n-o să moară. Ce prostie să gândești așa! Mai ales pentru cineva ca Scarpetta, care știe atâtea! Femeia ia pasărea și-o duce în casă. În sertarul din bucătărie, cel mai de jos, care stă încuiat, e o cutie metalică și ea încuiată, iar în cutie e o sticlă cu cloroform.

Scarpetta stă așezată pe treptele de cărămidă din spatele casei și nu se ridică atunci când aude vuietul caracteristic al Ferrari-ului lui Lucy.

Acesta părăsește King Street și parchează pe aleea comună din fața casei, după care Lucy apare în grădină, cu un plic în mână.

– Micul dejun nu e gata și nici măcar cafeaua nu-i făcută, declamă ea. Stai aici și ai ochii roșii.

– De la alergii, spune Scarpetta.

– Ultima dată când ai dat vina pe alergii – apropo, tu nu ai nici o alergie – a fost când o pasăre s-a izbit de fereastră. Și atunci ai avut o mistrie murdară pe masă. Așa cum ai și acum.

Lucy arată cu mâna către masa de marmură veche din grădină, pe care se află o mistrie. În apropiere, sub un pittosporum, pământul e proaspăt săpat și acoperit cu bucățele de ceramică.

– Un cintezoi, mărturisește Scarpetta.

Lucy se așază lângă ea și zice:

– Deci se pare că Benton nu vine în weekend. Când vine, întotdeauna ai pe masă o listă lungă cu ceea ce vrei să cumperi de mâncare.

– Nu poate să plece de la spital.

Lăcușorul puțin adânc din mijlocul grădinii e acoperit cu petale de iasomie chinezească și camellia, care plutesc pe apă ca niște confetti.

Lucy ia una din frunzele de mosmon japonez căzute pe jos după ultima ploaie și-ncepe s-o răsucească ținând-o de codiță.

– Sper că ăsta e singurul motiv. Te-ai întors de la Roma cu vestea cea mare, dar ce s-a schimbat? Din câte văd eu, nimic. El e acolo, iar tu aici. Și nici n-aveți de gând să schimbați situația asta, nu?

– Ai devenit dintr-odată expertă în relații?

– Sunt expertă numai în alea care eșuează.

– Mă faci să-mi pară rău că v-am spus, îi reproșează Scarpetta.

– Eu am trecut prin asta. Așa a fost cu Janet. După ce perverșii au căpătat, în sfârșit, în mod legal, mai multe drepturi decât câinii, am început să vorbim de angajamente, de căsătorie. Dintr-odată, Janet n-a mai putut face față ideii de lesbianism. Și totul s-a sfârșit înainte să-nceapă. Și nici măcar nu s-a sfârșit frumos.

– Nu s-a sfârșit frumos? Eu zic c-a fost ceva de neiertat!

– Eu ar trebui să fiu cea care să nu poată ierta, nu tu, vine replica lui Lucy. Tu n-ai fost acolo. Nu știi cum e să treci prin așa ceva. Nu vreau să mai discut despre asta.

O statuie mică, reprezentând un înger, care veghează asupra lăcușorului. Scarpetta încă n-a descoperit ce sau pe cine protejează. Cu siguranță că nu păsările. Poate că nu protejează nimic. Femeia se ridică și-și scutură fusta.

– Despre asta ai vrut să vorbești cu mine? întreabă ea. Sau doar ți-a trecut așa, prin minte, că stau aici și mă simt groaznic fiindcă tocmai am fost obligată să mai eutanasiez o pasăre?

– Nu de asta te-am sunat aseară și ți-am zis că trebuie să ne vedem, îi răspunde Lucy continuând să se joace cu frunza.

Părul fetei, roșu-cireașă, cu șuvițe de-un cărămiziu-auriu, e proaspăt spălat, strălucitor și dat pe după urechi. Lucy e îmbrăcată cu un tricou negru, care-i pune-n valoare trupul frumos, modelat prin exerciții istovitoare la sală și datorită unor gene de calitate. Se duce undeva, crede Scarpetta, dar nu vrea s-o întrebe direct. Se așază din nou pe trepte.

– Doamna doctor Self.

Lucy se uită fix înspre grădină, cu privirea aia specifică pe care o capătă oamenii atunci când nu văd nimic altceva decât ceea ce-i roade.

Scarpetta nu s-a așteptat însă la răspunsul ăsta.

– Ce-i cu ea?

– Ți-am zis s-o ții aproape. Întotdeauna dușmanii trebuie să ți-i ții aproape, o ceartă Lucy. N-ai fost atentă la ce ți-am spus. Nu ți-a păsat că te vorbește de rău de fiecare dată când are ocazia, din cauza procesului ăluia. Pretinde că ești o mincinoasă și o mare

impostoare din punct de vedere profesional. Caută-te singură pe Internet, pe Google. Eu îi dau de urmă, îți forwardez rahaturile pe care le debitează și tu abia dacă te uiți la ele.

– De unde știi tu că abia mă uit la ceva?

– Eu sunt administratorul tău de sistem. Credinciosul tău specialist în IT. Știu foarte bine cât ții un fișier deschis. Ai putea să te aperi, spune Lucy.

– Să mă apăr de ce?

– De acuzația că ai manipulat juriații.

– Asta se și întâmplă într-un proces. Se manipulează juriații.

– Tu vorbești? Sau stau aici cu o necunoscută?

– Dacă ești legat ca un porc dus la abator, dacă ești torturat și auzi țipetele celor dragi ție, care sunt brutalizați și uciși în camera alăturată, iar tu sfârșești prin a-ți lua viața ca să nu ai și tu aceeași soartă? Asta nu-i sinucidere, Lucy. Asta e crimă.

– Din punct de vedere legal?

– Sincer, nu-mi pasă.

– Înainte îți păsa.

– Ba nu-mi păsa. Habar nu ai ce-a fost în capul meu când am lucrat la cazurile din toți anii ăștia, nu știi că deseori mi-am dat seama că eram singura care ținea partea victimelor. Doamna doctor Self s-a ascuns în spatele scutului care e confidențialitatea relației cu pacientul și n-a divulgat informații care ar fi putut să prevină suferințe crâncene și moarte. Merita s-o pățească și mai rău. Dar de ce vorbim despre chestia asta? De ce vrei să mă superi?

Lucy se uită în ochii ei.

– Cum e vorba aia? Răzbunarea e mai dulce când ai așteptat-o îndelung? Tipa a luat din nou legătura cu Marino.

– Of, Doamne! De parcă săptămâna asta n-ar fi fost și așa oribilă. Omul ăsta chiar și-a pierdut mințile?

– Când te-ai întors de la Roma și ne-ai anunțat vestea cea mare, ce-ai crezut? Că Marino o să fie fericit? Unde trăiești tu? Pe Lună?

– Se pare că da.

– Cum de nu ți-ai dat seama? Dintr-odată se-apucă să iasă în oraș și să se îmbete în fiecare seară și-și mai face și-o iubită nouă, de cea mai joasă speță. De data asta a ales-o pân-a cules-o. Sau nu știi? Shandy Snook, ca în Snook's Flamin' Chips?

– Flamin' ce? Cine e femeia asta?

– Chipsuri din cartofi, cu multă grăsime și excesiv de sărați, cu arome de jalapeño și sos de ardei roșii iuți. Din asta și-a câștigat taică-su averea. Tipa s-a mutat aici cam acum un an. L-a întâlnit pe Marino la Kick 'N Horse luni-seară și a fost dragoste la prima vedere.

– Ți-a zis el toate astea?

– Nu, Jess.

Scarpetta clatină din cap. N-are nici cea mai vagă idee cine e Jess.

– E patroana de la Kick 'N Horse. Localul unde se strâng motocicliștii și unde se duce și Marino. Știu că l-ai auzit vorbind despre el. Jess m-a sunat fiindcă e îngrijorată din cauza lui Marino și a noii lui iubite de mahala. E îngrijorată că Marino a luat-o razna

de tot. Jess mi-a zis că nu l-a mai văzut niciodată în halul ăsta.

– De unde-a știut dr. Self adresa de e-mail a lui Marino? Asta numai dacă nu el a fost cel care a contactat-o primul, se întreabă Scarpetta.

– De când Marino i-a fost pacient în Florida, doctorița nu și-a schimbat adresa de e-mail. El însă da. Deci cred că ne putem da seama cine a făcut primul pas. Dar pot să aflu cu certitudine. N-am parola de la contul lui de e-mail de pe calculatorul de acasă, da' eu nu m-am împiedicat niciodată de detalii din astea minore. Ar trebui să...

– Știu ce-ar trebui să faci.

– Să am acces fizic la calculator.

– Știu ce-ar trebui să faci, dar nu vreau să faci asta. Hai să nu mai înrăutățim situația.

– Cel puțin o parte dintre e-mailurile pe care le-a primit de la ea sunt pe desktopul calculatorului de la birou. Așa, ca să poată să le vadă toată lumea, anunță Lucy.

– Chestia asta n-are nici un sens.

– Ba are un mare sens. Marino vrea să te înfurie și să te facă geloasă. Asta e răzbunarea lui.

– Și tu le-ai văzut pe desktop de ce?

– Din cauza unei mici urgențe care a intervenit aseară. Marino m-a sunat și mi-a zis c-a fost anunțat că s-a declanșat o alarmă. Una care indică faptul că frigiderul nu funcționează cum trebuie. Mi-a spus că el e departe de birou și m-a rugat să verific eu problema. Mi-a mai zis că, dacă am nevoie să sun la compania

care monitorizează alarma, atunci numărul de telefon e pe o listă lipită pe zid.

– O alarmă? zice Scarpetta uluită. Pe mine nu m-a anunțat nimeni.

– Fiindcă nu s-a întâmplat nimic. M-am dus acolo și totul era în regulă. Frigiderul mergea. Am intrat la el în birou să iau numărul de la companie ca să verific dacă într-adevăr totul e OK și ghici ce-am descoperit pe desktop!

– E ridicol! Se comportă ca un copil!

– Marino nu e un copil, mătușă Kay. Și, într-una din zilele astea, o să fii nevoită să-l dai afară.

– Și eu cum o să mă descurc? Abia o fac acum. Și-așa am prea puțin personal. Iar la orizont nu văd nici măcar un singur om pregătit pe care să pot să-l angajez.

– Ăsta e doar începutul. Situația cu Marino o să se înrăutățească, o avertizează Lucy. Marino nu mai e omul pe care îl știai tu cândva.

– Nu cred asta. Și niciodată n-aș putea să-l dau afară.

– Ai dreptate, spune Lucy. N-ai putea. Ar trebui să divorțezi de el. Marino e soțul tău. Numai Dumnezeu știe că ai petrecut cu el mai mult timp decât cu Benton.

– În mod sigur, Marino nu e soțul meu. Nu mă mai zgândări, te rog.

Lucy ridică plicul de pe trepte și i-l dă lui Scarpetta.

– Sunt șase. Toate de la ea. Ca o coincidență, toate au început să vină de luni încoace, adică din prima zi de când te-ai întors de la Roma. Aceeași zi în care amândoi am văzut inelul și, mari detectivi cum

suntem, ne-am dat seama că nu l-ai găsit într-o pungă de Cracker Jacks.

– E și vreun e-mail de la Marino către ea?

– Probabil că nu vrea să vezi ce i-a scris el. Îți recomand să te așezi pe un scaun când le citești, spune Lucy și face un semn către plic și ceea ce se află în el. Ce mai face? Îi e dor de ea? Ea se gândește la el. Tu ești un tiran, o expirată, iar el probabil că se simte groaznic lucrând pentru tine și cum ar putea ea să-l ajute?

– Oare Marino n-o să se învețe niciodată minte? În mare parte, chestia asta e deprimantă.

– N-ar fi trebuit să-i dai vestea asta. Cum de nu ți-ai dat seama ce efect o să aibă asupra lui?

Scarpetta remarcă petuniile mexicane purpurii care se cațără pe zidul din partea de nord a grădinii. Și mai observă și tufele de lantana de culoarea lavandei. Sunt puțin cam arse de soare.

– Ei! N-ai de gând să citești scârboșeniile? o întreabă Lucy și arată, din nou, către plic.

– N-o să le dau puterea asta chiar acum, îi răspunde Scarpetta. Am chestii mai importante de care trebuie să mă ocup. De asta sunt îmbrăcată într-un costum nenorocit și mă duc la serviciu în duminica asta nenorocită, când aș putea să-mi fac de lucru prin grădină sau să ies naibii să mă plimb.

– Am făcut o verificare de fond în legătură cu tipul cu care trebuie să te întâlnești după-amiază. Recent a fost victima unui atac. Nici un suspect. Și, în legătură cu asta, a fost acuzat pentru posesie de marijuana. Acuzația a fost retrasă. Cam asta-i tot. Nici măcar vreo

amendă pentru exces de viteză. Dar nu cred c-ar trebui să fii singură când te întâlnești cu el.

– Și cu băiețelul brutalizat care zace la mine în morgă? De vreme ce n-ai zis nimic pe tema asta, presupun că verificările tale pe calculator tot n-au dat nici un rezultat.

– E ca și cum nici n-ar fi existat.

– Dar a existat. Și ce i s-a întâmplat copilului ăstuia e înfiorător. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Poate c-ar fi cazul să ne asumăm niște riscuri.

– Și ce să facem?

– M-am tot gândit la genetica statistică.

– Mie tot nu-mi vine să cred că nimeni nu se ocupă de chestia asta, exclamă Lucy. Tehnologia există. Și există de mult. Un cretinism! Alelele sunt comune între rudele de sânge și, ca în cazul oricărei alte baze de date, totul pleacă de la legile probabilității.

– Un tată, o mamă, un frate sau o soră au un număr mai mare de alele comune. Am vedea asta și ne-am concentra pe persoanele respective. Cred c-ar trebui să-ncercăm și varianta asta.

– Dacă încercăm și se dovedește că pușt iul a fost omorât de-o rudă? Ne folosim de genetica statistică într-un caz de crimă și ce facem la proces? spune Lucy.

– Întâi să aflăm cine e băiețelul. După aceea o să ne gândim și la proces.

Belmont, Massachusetts. Doctorița Marilyn Self e așezată în fața ferestrei de la camera ei, de unde poate vedea peisajul din jur.

Pajiști unduitoare, păduri, pomi fructiferi și clădiri vechi din cărămidă care aduc aminte de o eră elegantă, când bogătașii și celebritățile puteau să dispară din viața publică pentru scurt timp sau pentru cât aveau nevoie ori, în unele cazuri, cele fără speranță, pentru totdeauna, fiind tratate cu deferență și răsfățate așa cum meritau. La spitalul McLean e absolut normal să vezi actori faimoși, muzicieni, atleți și politicieni plimbându-se prin campusul cu aspect de sătuc, care a fost proiectat de un arhitect peisagist celebru: Frederick Law Olmsted. Cel care a devenit celebru datorită unor proiecte renumite, printre care Central Park-ul din New York, grădina Capitoliului, domeniul Biltmore și Expoziția Mondială din Chicago din 1893.

Nu e însă deloc normal s-o vezi și pe doctorița Marilyn Self. Dar femeia nu intenționează să mai stea mult la McLean, iar atunci când, în sfârșit, publicul va afla adevărul, motivele ei vor deveni clare. Va fi limpede c-a vrut să fie în siguranță, să se izoleze și-apoi, așa cum s-a petrecut mereu pe parcursul vieții ei, să-și urmeze destinul. Acel lucru pe care ea îl numește *ceea ce trebuie să se întâmple.* Doctorița uitase că Benton Wesley lucrează aici.

Experimente Secrete Șocante: Frankenstein.

la să vedem! Self continuă să scrie scenariul primului show pe care-l va face după ce o să revină la microfon. *Aflată în izolare, ca să-mi apăr viața, fără să-mi dau seama și fără să vreau, am devenit martor ocular – ba, mai rău, șoarece de laborator – la o serie de*

experimente clandestine și abuzuri. Comise în numele științei. A fost, așa cum a spus Kurtz în Inima Întunericului, *„Ce oroare! Ce oroare!" Am fost supusă unei forme moderne a procedurilor folosite în ospicii în cele mai negre zile din cele mai negre perioade, atunci când persoanele care nu mai aveau toți boii acasă erau considerate subumane și erau tratate ca niște... ca niște...?* Analogia potrivită avea să-i vină în minte mai târziu.

Doctorița Self zâmbește închipuindu-și bucuria lui Marino atunci când a descoperit că ea i-a răspuns. Probabil că bărbatul crede că ea (cea mai renumită psihiatră din lume) s-a bucurat să primească vești de la el. Marino încă mai crede că ține la el! Ea n-a ținut niciodată la el. Chiar și atunci când i-a fost pacient, în Florida, pe vremea când nu era atât de cunoscută, nici atunci n-a ținut la el. Omul n-a fost nimic altceva decât un amuzament terapeutic și da (Self recunoaște), i-a condimentat puțin viața, pentru că adorația lui pentru ea era aproape la fel de demnă de milă ca și cretina obsesie sexuală pe care o dezvoltase pentru Scarpetta.

Biata și jalnica Scarpetta! E uluitor ce pot face câteva telefoane bine date.

Creierul îi lucrează la turație maximă. Gândurile ei se învârt non-stop în camera din pavilion, acolo unde mâncarea este comandată de la restaurant și există și un portar care se ocupă de cei care vor să meargă la teatru, la un meci al celor de la Red Sox sau la un spa. Pacienții privilegiați din pavilion primesc aproximativ tot ce-și doresc. Ceea ce, în cazul doctoriței

Self, înseamnă un cont personal de e-mail și o cameră care s-a întâmplat ca, în urmă cu nouă zile, atunci când ea a fost internată, să fie ocupată de o altă pacientă: Karen.

Repartizarea inacceptabilă a camerei a fost, desigur, remediată simplu, fără nici o amânare și fără intervenția administrației, încă din prima zi. Doctorița Self a intrat în camera lui Karen înainte de revărsatul zorilor și-a trezit-o suflându-i ușor peste pleoape.

– A! a exclamat Karen ușurată când și-a dat seama că lângă ea stătea doctorița Self și nu vreun violator. Am avut un vis ciudat.

– Poftim! Ți-am adus cafea. Dormeai dusă. Probabil că aseară te-ai uitat prea mult la lustra asta de cristal.

Doctorița Self și-a ridicat privirea către silueta cu jocuri de umbre a lustrei din cristal victoriene, suspendată deasupra patului.

– Cum? a sărit Karen alarmată, punând cafeaua pe noptiera cu valoare de anticariat de lângă pat.

– Trebuie să fii atentă atunci când te uiți la un obiect făcut din cristal. Cristalul poate avea efecte hipnotice. Îți poate induce o stare ca de transă. Ce-ai visat?

– Doamnă doctor, a fost așa de realist! Am simțit ca o respirație în față și mi s-a făcut frică.

– Ai idee cine era? Poate vreo rudă? Sau vreun prieten de familie?

– Tata își freca mustățile de fața mea când eram mică. Îi simțeam respirația. Ce straniu! Abia acum mi-am adus aminte de asta! Sau poate că doar mi-am

închipuit. Uneori mi-e greu să-mi dau seama ce e real și ce nu, spune Karen dezamăgită.

– Astea sunt amintiri reprimate, draga mea, îi zice doctorița Self. Nu te îndoi de eul tău interior[1] (pronunțat rar). Asta le spun tuturor adepților mei. Să nu te îndoiești de ce anume, Karen?

– De eul tău interior.

– Exact. Eul tău interior (pronunțat foarte rar) știe care e adevărul. Eul tău interior știe ce e real.

– Ceva adevărat legat de tata? Ceva real de care nu-mi mai aduc aminte?

– Un adevăr de neîndurat, o realitate de neconceput pe care n-ai putut s-o accepți la vremea respectivă. Vezi tu, draga mea, în esență, totul se rezumă la sex. Iar eu pot să te ajut.

– Vă rog, ajutați-mă!

Cu răbdare, doctorița Self a întors-o în timp, la vârsta de șapte ani și, ghidând-o ușor, a ajutat-o să ajungă la scena crimei psihice inițiale. În sfârșit, pentru prima dată în viața ei consumată și fără sens, Karen și l-a amintit pe tatăl ei strecurându-se în pat, lângă ea, și frecându-și penisul erect de fundulețul ei. Și-a amintit răsuflarea duhnind a băutură a bărbatului și apoi materia umedă, caldă și lipicioasă, care s-a

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: e vorba despre numele doctoriței Self și termenul *inner self*, care înseamnă „eul interior"; autoarea scrie *your inner Self*, ca o indicație la sugestia pe care doctorița i-o implantează pacientei: „Nu te îndoi de doctorița Self, care poate să-ți pătrundă și-n minte" (n. tr.)

împrăștiat pe pantalonii ei de pijama. Doctorița Self a continuat prin a o îndrepta pe Karen spre conștientizarea traumatizantă a faptului că incidentul respectiv nu a fost singular, deoarece abuzurile sexuale, cu rare excepții, se repetă, și a ideii că mama ei a știut totul, din cauza pijamalelor micuței Karen și a așternuturilor. Ceea ce înseamnă că femeia a închis ochii în fața dovezilor a ceea ce-i făcea soțul ei fiicei celei mai mici.

– Îmi aduc aminte că, o dată, tata mi-a adus o cană cu ciocolată caldă, iar eu am vărsat-o, a zis Karen într-un final. Îmi amintesc lichidul lipicios care mi-a pătat pantalonii de pijama. Poate că asta e, de fapt, ceea ce mi-am adus aminte și nu...

– Pentru că te-ai simțit mai în siguranță gândindu-te c-a fost vorba de ciocolată caldă. Și-apoi? Ce-a urmat?

Nici un răspuns.

– Dacă tu ai vărsat ciocolata caldă? A cui a fost vina?

– Eu am vărsat-o. Deci a fost vina mea, răspunde Karen plângând.

– Poate că din cauza asta, de-atunci, ai consumat în exces alcool și droguri? Pentru că ai crezut că tot ce s-a întâmplat a fost din vina ta?

– Dar n-am început să beau și să fumez canabis de-atunci, ci abia de la paișpe ani. Of, nu știu! Nu vreau să mai intru în transă, doamnă doctor! Nu mai suport amintirile! Și faptul că, și dacă nimic din toate astea n-a fost real, acum eu tot cred că așa s-a întâmplat!

– E exact așa cum a scris Pitres în *Leçons cliniques sur l'hystérie et l'hypnotisme*[1] în 1891, a zis doctorița Self în vreme ce pădurea și pajiștile au început să se materializeze în lumina răsăritului – o priveliște care curând avea să devină a ei.

Apoi doctorița i-a explicat lui Karen ce sunt delirul nervos și isteria. Din când în când ridica ochii înspre lustra de cristal de deasupra patului.

– Nu mai pot să stau în camera asta! a strigat Karen. Vă rog, nu vreți să facem schimb de camere? a implorat-o ea pe Self.

În timp ce-și parchează dricul negru și strălucitor pe aleea din spatele casei doctoriței Scarpetta, Lucious Meddick se plesnește peste încheietura de la mâna dreaptă cu un elastic.

Asta e o alee pentru cai, nu pentru mașini mari. Ce prostie e și asta? Inima încă îi bate să-i spargă pieptul. Omul e cu nervii la pământ. A avut mare noroc că nu și-a râcâit mașina de vreun copac sau de zidul înalt de cărămidă care separă aleea și casele vechi din lungul ei de grădina publică alăturată. Ce chin e ăsta la care e supus? Deja dricul lui nou-nouț s-a aplecat pe-o parte din cauza bordurii de care s-a lovit ridicând praful și frunzele moarte de pe jos. Lucious se dă jos din mașină, lăsând motorul să duduie și zărește o bătrână care se holbează la el de la o fereastră de la etaj. El îi zâmbește, dar nu se poate abține să nu-și

[1] Lecții clinice despre isterie și hipnotism (n. tr.).

spună că nu va trece mult până când hoașca o să aibă nevoie de serviciile lui.

Lucious apasă pe butonul interfonului de lângă poarta din fier forjat impunătoare și anunță:

– Meddicks.

După o tăcere prelungă, care îl obligă să-și repete anunțul, prin interfon se aude vocea puternică a unei femei:

– Cine e?

– Serviciile Funerare Meddicks. Am o livrare...

– Ai de făcut o livrare aici?

– Da, doamnă.

– Rămâi în mașină. Vin imediat.

Șarmul sudist al generalului Patton, își spune Lucious, simțindu-se cumva umilit și deranjat, dar se suie din nou în dric. Ridică geamul și se gândește la poveștile pe care le-a auzit. La un moment dat, doctorița Scarpetta a fost la fel de celebră ca Quincy, dar apoi s-a întâmplat ceva. Pe vremea când era șefa corpului de legiști... Lucious nu-și mai aduce aminte unde. Tipa a fost concediată sau n-a mai suportat stresul. A avut o cădere psihică. A fost un scandal. Poate chiar mai mult de-atât. Apoi a urmat cazul ăla care a avut parte de multă publicitate. Cazul din Florida, de-acum câțiva ani. O tipă goală spânzurată de-o grindă. Femeia a fost torturată și chinuită până când n-a mai rezistat și s-a spânzurat singură cu propria funie.

A fost pacienta psihiatrei ăleia cu emisiune la TV. Lucious se chinuie să-și aducă aminte. Poate c-au fost mai multe persoane care-au fost torturate și ucise. Dar

e destul de sigur că doctorița Scarpetta a depus mărturie și a reprezentat elementul-cheie care a convins juriații s-o găsească pe doctorița Self vinovată de ceva. În mai multe articole pe care le-a citit de-atunci încoace, Self a numit-o pe Scarpetta „incompetentă și părtinitoare", o „lesbiană nemărturisită" și „expirată". Ceea ce probabil că e adevărat. Majoritatea femeilor puternice sunt ca bărbații sau, cel puțin, își doresc să fie bărbați. Când Scarpetta și-a început cariera, nu erau prea multe femei în profesia asta. Acum probabil că sunt cu mile. Legea cererii și a ofertei. Acum ea nu mai e cu nimic specială. Sunt femei peste tot – tinere – cărora le vin ideile de la televizor și care fac același lucru ca și ea. Asta și toate celelalte chestii care s-au zis despre ea explică de ce s-a mutat în Lowcountry și de ce lucrează într-o căsuță – la drept vorbind, un fost grajd. Or, el, Lucious, nu lucrează în nici un caz într-un fost grajd.

El locuiește la etaj, deasupra casei de pompe funebre, afacerea pe care familia Meddick o are în Beaufort County de mai bine de o sută de ani. El stă într-un conac cu trei niveluri, de pe o fostă plantație, unde mai există colibele sclavilor, nu într-un fost grajd cât un degetar, de pe o stradă veche și îngustă. Șocant! De-a dreptul șocant! Una e să îmbălsămezi morții și să-i pregătești pentru înmormântare într-o încăpere utilată profesional dintr-un conac și cu totul altceva este să faci autopsii într-un fost grajd. Mai ales atunci când ai de-a face cu cadavre de înecați – înverziți, cum le zice el – sau cu alți morți pe care trebuie să muncești de-ți vine rău ca să-i faci să arate prezentabili pentru

familii și pe care trebuie să torni o tonă de pudră parfumată D-12 ca să nu-ți împută capela.

O femeie își face apariția în spatele celor două porți, iar Lucious se dedă ocupației lui preferate: voyeurismul. O studiază prin geamul fumuriu. Când aceasta deschide și închide prima poartă, se aude un clic metalic. Apoi tipa trece la cea de-a doua poartă – care e înaltă, cu bare răsucite având în centru două curburi în formă de J, care parcă alcătuiesc o inimă. Ca și când femeia ar avea inimă. Ceea ce de-acum Lucious e sigur că nu are. Tipa e îmbrăcată într-un costum sever, e blondă și, Lucious calculează, cam un metru șaizeci și șapte înălțime. Are o fustă măsura 40 și o bluză măsura 42. Lucious e de-a dreptul infailibil când e vorba să-și dea seama cum ar arăta o persoană goală pe o masă de îmbălsămare. Chiar glumește și zice că are „ochi cu raze X".

De vreme ce tipa i-a cerut, atât de nepoliticos, să nu se dea jos din mașină, chiar nu se dă. Femeia bate în geamul fumuriu, iar pe el îl cuprind emoțiile. Degetele încep să-i tremure în poală și vor să i se ridice către gură, ca și când ar avea o voință a lor, dar el le spune nu. Se plesnește tare cu elasticul din jurul încheieturii și le spune mâinilor să înceteze. Se mai plesnește o dată cu elasticul și înșfacă volanul îmbrăcat într-un material care imită lemnul. Numai ca să nu-și mai lase mâinile pradă tentației.

Femeia bate din nou în geam.

Lucious suge o pastilă de mentă Life Saver și coboară geamul.

– Ți-ai ales un loc cam ciudat unde să-ți faci treaba, zice el cu un zâmbet larg, îndelung exersat.

– Ai greșit locul, îl anunță tipa, fără vreun bună dimineața sau mă bucur să te cunosc. Ce naiba cauți aici?

– Locul nepotrivit, ora nepotrivită. Din cauza asta cei ca noi au de lucru, îi dă replica Lucious, continuând să zâmbească larg.

– De unde ai adresa asta? îl întreabă femeia pe același ton deloc prietenos.

Pare că se grăbește foarte tare.

– Biroul meu nu e aici. Și, cu siguranță, nici morga nu e aici. Îmi pare rău, dar trebuie să pleci imediat.

– Sunt Lucious Meddick de la Serviciile Funerare Meddicks din Beaufort, chiar de lângă Hilton Head.

Lucious nu-i strânge mâna femeii. De fapt, dacă poate, atunci nu strânge mâna nimănui.

– Cred că putem fi numiți regii serviciilor funerare. E o afacere de familie: trei frați, inclusiv eu. Gluma e că atunci când chemi un Meddick, înseamnă că persoana nu mai trăiește. Te-ai prins?

Lucious arată cu degetul mare de la mână înspre partea din spate a dricului și zice:

– A murit acasă. Probabil un infarct. O asiatică, bătrână coclită. Cred că deja ai primit toate informațiile despre ea. Vecina aia de-acolo e vreo spioană sau ce? adaugă Lucious uitându-se în sus, către fereastra cu pricina.

– Am vorbit aseară cu legistul despre cazul ăsta, îl anunță Scarpetta pe același ton. De unde ai adresa asta?

– Legistul...

– Ți-a dat adresa asta? Dar știe unde am birourile...

– Ei, stai nițel! În primul rând că eu sunt nou la capitolul livrări. Mă plictisisem de moarte să stau la birou și să tratez cu familiile îndoliate, așa că m-am decis că e cazul să-mi iau iar picioarele la spinare.

– Nu putem să purtăm conversația asta aici.

Ba da, exact asta o să facă. Așa că Lucious zice:

– Așa că mi-am cumpărat Cadillac-ul ăsta V-doișpe din 1998: două carburatoare, două tobe de eșapament, roți din aluminiu, perdeluțe, lumină de avertizare violet și cadru negru de sicriu. Nu există altul mai bine echipat.

– Domnule Meddick, detectivul Marino e pe drum, către morgă. Tocmai am vorbit cu el la telefon.

– În al doilea rând, ție nu ți-am mai livrat nici un cadavru. Așa că habar n-aveam unde ai birourile până când n-am căutat adresa.

– Parc-ai zis că ți-a dat-o legistul.

– Nu asta mi-a zis legistul.

– Chiar trebuie să pleci. Nu pot să stau cu un dric în spatele casei.

– Vezi tu, familia doamnei ăsteia asiatice vrea ca noi să ne ocupăm de înmormântare, așa că i-am zis legistului c-o s-o transport eu. În orice caz, ți-am căutat adresa.

– Ai căutat-o? Unde? Și de ce nu l-ai sunat pe detectivul meu?

– L-am sunat, dar el nu s-a deranjat să-mi răspundă, așa că am fost nevoit să caut singur adresa. Cum am zis.

Lucious se plesnește cu elasticul.

– Am căutat-o pe Internet. Apare pe site-ul Camerei de Comerț.

Bărbatul sparge bomboana Life Saver între măsele.

– Adresa asta e trecută la secret și niciodată n-a apărut pe Internet și nici n-a mai fost vreodată confundată cu adresa de la birou – de la morgă – și locuiesc aici de doi ani. Tu ești prima persoană care face confuzia asta.

– Ei, acum nu te supăra pe mine! Doar eu nu pot să controlez ce e pe Internet. Lucious se plesnește cu elasticul. Da', vezi tu, dacă aș fi fost chemat săptămâna asta, mai devreme, când a fost găsit băiețelul ăla, atunci eu i-aș fi adus cadavrul, iar acum n-am mai fi avut problema asta. Da', la locu' crimei, ai trecut chiar pe lângă mine și nici nu m-ai băgat în seamă. Dacă am fi lucrat împreună la cazu' ăla, atunci e sigur că mi-ai fi dat adresa bună.

Lucious se mai plesnește încă o dată cu elasticul. E furios fiindcă femeia nu-l tratează cu mai mult respect.

– De ce ai fost la locul crimei dacă legistul nu ți-a cerut să transporți cadavrul?

Tipa a devenit foarte bănuitoare și-l privește de parc-ar fi un golan.

– Motto-ul meu e „Doar apari". Asa cum motto-ul ălora de la Nike e „Doar fă-o". Ei, al meu e „Doar apari". Pricepi? Uneori, să fii primul care apare e suficient.

Lucious se plesnește cu elasticul, iar Scarpetta se uită la el cu atenție, apoi își mută privirea pe scanerul

de poliție de la bordul dricului. Bărbatul își trece limba peste gutiera din plastic pe care o poartă peste dinți ca să nu-și mai roadă unghiile. Apoi se mai plesnește o dată cu elasticul. Se lovește tare, ca și cu un bici, iar durerea e atroce.

– Te rog să te duci imediat la morgă, spune Scarpetta și se uită la vecina care-i privește de sus, de la fereastră. O să mă asigur că detectivul Marino e acolo să te primească.

După care doctorița face un pas în spate. Dintr-odată, observă ceva în spatele dricului. Se apleacă și se uită mai bine.

– De parcă nu era și-așa destul de rău, comentează ea clătinând din cap.

Lucious se dă jos din mașină și nu-i vine să creadă.

– Fir-ar al dracului! exclamă el. Fir-ar al dracului! Fir-ar al dracului! Fir-ar al dracului!

4

Coastal Forensic Pathology Associates (Laboratorul de Patologie Criminalistică de Coastă), de la extremitatea Colegiului din Charleston.

Clădirea cu două etaje a fost construită înainte de Războiul Civil și e puțin aplecată într-o parte. Fundația i s-a înfundat din cauza cutremurului din 1886. Sau asta e ceea ce i-a spus agentul imobiliar

atunci când Scarpetta a cumpărat imobilul din rațiuni pe care Pete Marino nici acum nu le înțelege.

Existau și alte clădiri, mult mai frumoase și noi-nouțe, pe care Scarpetta și le-ar fi putut permite. Dar, dintr-un motiv misterios, ea, Lucy și Rose au decis s-o cumpere pe asta. O clădire care a necesitat mai multă muncă decât și-a închipuit Marino atunci când a acceptat postul de aici. Luni de zile, toți au jupuit straturi succesive de vopsea și lacuri, au spart pereți, au înlocuit ferestre și țigle pe acoperiș. Au căutat ustensile second-hand pe la case funerare, spitale și restaurante, pentru ca, în final, să pună la punct o morgă foarte bine utilată: are sistem special de ventilație, hote chimice, un generator de rezervă, o cameră de răcire și una frigorifică, o cameră de descompunere, cărucioare chirurgicale și tărgi. Pereții și podelele sunt acoperite cu o vopsea cu rășină, care poate fi spălată cu furtunul, iar Lucy a instalat un sistem de securitate și o rețea de computere wireless. Toate sunt pentru Marino la fel de misterioase ca și codul lui da Vinci.

– Cine dracu' să vrea să spargă clădirea asta? îi spune el lui Shandy Snook, în timp ce tastează codul de acces care dezactivează alarma de la ușa dinspre rampa de încărcare a morgii.

– Pun pariu că mulți ar vrea, îi răspunde femeia. Hai să ne băgăm și noi nasu' pe-aici.

– Nu. Nu pe-aici.

Marino o ghidează către o altă ușă prevăzută cu sistem de alarmă.

– Vreau să văd un cadavru-două.

– Nu.

– De ce, ți-e frică? E uimitor ce frică ți-e de ea, îi spune Shandy, în timp ce încălțările îi scârțâie pe podea la fiecare pas. Parc-ai fi sclavul ei.

Shandy îi repetă chestia asta tot timpul și, de fiecare dată, Marino se enervează și mai tare.

– Dacă mi-ar fi fost frică de ea, nu ți-aș fi dat drumu' înăuntru, nu? Indiferent cât m-ai fi bătut la cap. În toată clădirea sunt camere de supraveghere, deci de ce te-aș fi luat cu mine înăuntru, dacă mi-ar fi frică de ea?

Shandy se uită în sus către o cameră de supraveghere, zâmbește și face cu mâna.

– Termină, i-o retează Marino.

– De ce? Cine-o să mă vadă? Nu-i nimeni aici. Numai noi, fricoșii. Iar Șefa cea Mare n-are nici un motiv ca să verifice înregistrările, nu? Te caci pe tine de frica ei. Mi se face greață când te văd așa, ditamai mălaiu' mare. Nu m-ai lăsat să intru decât fiindcă tâmpitul ăla de la pompe funebre a făcut pană. Iar Șefa cea Mare n-o să vină decât mai târziu. Și nimeni n-o să se uite la înregistrările de pe camere.

Shandy face iar cu mâna către una din camere.

– Arăt bine pe televizor. Tu ai fost vreodată la televizor? Taică-miu era tot timpul la televizor. Își făcea singur reclamele. Am apărut și eu în câteva dintre ele. Probabil c-aș fi putut să fac carieră în televiziune, dar cine vrea ca oamenii să se holbeze la tine tot timpul?

– În afară de tine?

Marino îi dă una peste fund.

Birourile sunt la primul etaj. Al lui Marino este cel mai stilat din câte-a avut până acum. Are podele din lemn de pin, un brâu decorativ de jur împrejurul pereților și stucaturi luxoase.

– Vezi tu, la o mie opt sute, îi explică el lui Shandy intrând în încăpere, biroul meu probabil c-a fost camera în care se lua masa.

– Noi, în Charlotte, aveam o cameră de zece ori mai mare decât asta, vine replica femeii, care se uită peste tot și mestecă gumă.

Shandy n-a mai fost niciodată la el în birou. N-a mai intrat niciodată în clădirea asta. Marino n-ar îndrăzni să-i ceară acordul lui Scarpetta, iar doctorița nu i l-ar da. Dar după o noapte de tăvăleli cu Shandy, femeia a început din nou să-l toace cum că e sclavul lui Scarpetta. Iar pe Marino l-a apucat ciuda. Apoi Kay l-a sunat să-l anunțe că Lucious Meddick a făcut pană și deci e-o să mai întârzie, și-atunci Shandy iar a început să-l piseze, să-i spună că el sare pentru orice și că mai bine ar duce-o pe ea la morgă, într-un tur de prezentare, așa cum l-a tot rugat toată săptămâna. În fond, ea e iubita lui și-ar trebui măcar să vadă unde lucrează bărbatul ei. Așa că Marino i-a zis să-l urmeze cu motocicleta ei spre nord, pe Meeting Street.

– Astea sunt antichități originale, se laudă el. De la anticari. Doc le-a reparat și le-a lustruit cu mâna ei. Sunt mișto, nu? E pentru prima oară în viață când stau la un birou care e mai bătrân ca mine.

Shandy se așază în scaunul de piele din spatele biroului și începe să tragă de sertare.

– Rose și cu mine am umblat pe-aici o grămadă până ne-am dat seama ce și cum a fost și-apoi am hotărât ca biroul ei să fie în dormitorul cel mai mare. Încăperea cea mai spațioasă, biroul lui Doc, a fost ceea ce la vremea aia se numea sufrageria, *camera de ședere*.

– Ce prostie!

Shandy se uită într-unul dintre sertarele biroului.

– Cum poți să găsești ceva aici? Arată de parcă-ți îndeși toate rahaturile în sertare fiindcă ți-e lene să le îndosariezi.

– Știu exact unde sunt toate. Am propriul meu sistem de îndosariere. Totul e sortat în funcție de sertare. Cam ca în sistemul decibelilor al lui Dewey.

– Ei, atunci unde ți-s fișele, uriașule?

– Aici sus, îi răspunde Marino și-și ciocănește cu degetul capul proaspăt ras.

– N-ai nici un caz de crimă mai ca lumea pe-aici? Ceva poze?

– Nu.

Femeia se ridică și-și trage-n sus pantalonii din piele.

– Deci Șefa cea Mare a primit *camera de ședere*. Vreau s-o văd.

– Nu.

– Am dreptul să văd unde lucrează, dacă tipa tot pare că e stăpâna ta.

– Nu e stăpâna mea și nu mergem acolo. Oricum n-ai ce să vezi în camera aia. Nu sunt decât cărți și-un microscop.

– Bag mâna-n foc că are ceva cazuri de crimă ca lumea în *camera* aia a ei *de ședere*.

– Nu. Cazurile sensibile le ținem încuiate. Cu alte cuvinte, alea care ți s-ar părea ca lumea.

– Orice cameră e pentru *ședere*, nu? Atunci de ce ăleia i se spune *cameră de ședere*?

Femeii nu-i mai tace gura.

– Ce tâmpenie!

– În vremurile alea, se numea cameră de ședere ca să se facă diferența între ea și salonul de primire, îi explică Marino privindu-și biroul cu mândrie, oprindu-se asupra diplomelor pe care le are expuse pe pereții cu paneluri, asupra dicționarului celui mare pe care nu-l folosește niciodată și asupra tuturor cărților de referință pe care Scarpetta i le dă lui atunci când ea primește edițiile noi, revizuite.

Sigur că Marino își oprește privirile și asupra trofeelor lui de la bowling – toate sunt lustruite și aranjate frumos pe rafturi încastrate în zid.

– Salonul de primire era o cameră formală unde-i băgai pe ăia care nu voiai să stea prea mult, pe când cu camera de ședere era exact invers. De-asta se numește și sufragerie.

– Mi se pare că, chiar dacă te plângi, tu te bucuri că a cumpărat clădirea asta.

– Nu e rea pentru o casă atât de veche. Dar mie mi-ar fi plăcut ceva nou.

– Nici mădularu' tău bătrân nu e prea rău, zice Shandy și-l prinde de prohab și-l strânge până când pe Marino începe să-l doară. De fapt, mi se pare că e ca

nou. Arată-mi biroul ei. Arată-mi unde lucrează Șefa cea Mare, insistă femeia și-l apucă din nou de prohab. Ai probleme din cauza ei sau a mea?

– Mucles, i-o taie Marino și-i îndepărtează mâna, deranjat de glumele lui Shandy.

– Arată-mi unde lucrează.

– Ți-am spus nu.

– Atunci arată-mi morga.

– Nu se poate.

– De ce? Fiindcă mori de frica ei? Ce-o să facă? O să cheme poliția morgilor? Arată-mi-o, îi cere femeia.

Marino se uită la camera micuță din colțul coridorului. Nimeni n-o să vadă înregistrările. Shandy are dreptate. Cine să se deranjeze să facă chestia asta? N-ar avea nici un motiv. Și, din nou, bărbatul e cuprins de senzația aia – un amestec de ciudă, agresivitate și dorință de răzbunare – care-l determină să vrea să facă ceva îngrozitor.

Degetele doctoriței Self aleargă pe tastatura laptopului. E-mailuri aterizează tot timpul (de la agenți, avocați, directori de companii, directori de televiziuni, pacienți speciali și de la fani foarte deosebiți).

În schimb, nimic nou nu apare de la *el*. De la Sandman, „Omul Nisipului". Doctorița nu mai are răbdare. Bărbatul vrea s-o facă să creadă c-a făcut inimaginabilul, ca s-o chinuie cu-atâtea temeri și griji, ca s-o facă să se gândească la acel ceva inimaginabil. Când

a deschis ultimul e-mail de la el, în acea zi fatidică de vineri, în timpul pauzei de dimineață de la studioul de televiziune, ceea ce i-a trimis Sandman, ultimul lucru pe care i l-a trimis, și-a dat seama că era ceva care-ți schimbă viața. Cel puțin temporar.

Doamne, fă să nu fie adevărat.

Ce proastă și ce naivă a fost când i-a răspuns atunci când, toamna trecută, Sandman i-a trimis primul mesaj pe adresa ei personală de e-mail. Dar a fost intrigată. Cum de putuse bărbatul să obțină adresa ei foarte, foarte personală? Trebuia să afle. Așa că i-a răspuns și l-a întrebat. Sandman n-a vrut să-i spună. Dar au început să corespondeze. Sandman e o persoană neobișnuită. E special. S-a întors acasă din Irak, acolo unde a fost profund traumatizat. Ținând cont că putea fi un invitat extraordinar pentru emisiunea ei, Self a dezvoltat cu el o relație terapeutică on-line. Însă fără să aibă habar că bărbatul ar putea să fie capabil să comită inimaginabilul.

Doamne, te rog, fă să nu fie adevărat.

De-ar putea să ia totul de la capăt. Dacă nu i-ar fi răspuns. Dacă n-ar fi încercat să-l ajute. Omul e nebun. Și ăsta e un termen pe care Self rareori îl folosește. Ea, care și-a construit faima pe principiul că oricine este capabil să se schimbe. Dar nu și el. Nu dacă a comis inimaginabilul.

Doamne, te rog, fă să nu fie adevărat.

Dacă a comis inimaginabilul, atunci e o ființă umană hidoasă, care nu mai poate fi recuperată. Sandman. Ce înseamnă asta? Și de ce nu i-a cerut să-i

explice? De ce nu l-a amenințat că întrerupe orice contact dacă el se încăpățânează să-i refuze explicația?

Pentru că ea e psihiatru. Iar psihiatrii nu-și amenință pacienții.

Doamne, te rog, fă ca inimaginabilul să nu fie adevărat.

Indiferent cine e în realitate, pe Sandman nu mai poate să-l ajute nici ea, nici nimeni altcineva de pe pământ, iar acum e posibil ca bărbatul să fi făcut un lucru la care ea nu s-ar fi așteptat niciodată. E posibil să fi comis inimaginabilul! Dacă a făcut asta, atunci pentru doctorița Self nu există decât o singură cale ca să se salveze. A decis asta la studio, într-o zi pe care n-o s-o uite niciodată, adică atunci când a văzut fotografia pe care bărbatul i-a trimis-o și când a realizat că s-ar putea să fie în pericol din mai multe puncte de vedere. Din cauza asta a fost obligată să le spună producătorilor că are o urgență de familie despre care nu poate să dea detalii. O să stea departe de microfon pentru nu mai mult de câteva săptămâni, speră ea. Producătorii vor fi nevoiți să-l aducă pe înlocuitorul ei obișnuit (un psiholog puțin amuzant, care nu reprezintă un pericol pentru ea, dar care se iluzionează crezând asta). Tocmai din acest motiv Self nu-și poate permite să dispară mai mult de câteva săptămâni. Toată lumea vrea să-i ia locul. Doctorița Self l-a sunat pe Paulo Maroni (a spus că are nevoie de încă o intervenție în direct din partea lui și i s-a făcut legătura imediat) și (deghizată) s-a urcat într-o limuzină (nu se putea folosi de nici unul dintre șoferii ei) și (tot deghizată) a luat un avion

particular, apoi s-a internat, în secret, la McLean, unde e în siguranță, ascunsă, și unde, speră ea, o să afle curând că inimaginabilul nu s-a produs.

Totul e o glumă oribilă. Sandman n-a făcut așa ceva. Nebunii fac mărturisiri false totul timpul.

(Dar dacă nu e așa?)

Ea trebuie să ia în calcul cea mai teribilă variantă de scenariu: oamenii vor da vina pe ea. Vor spune că din cauza ei nebunul a făcut o fixație pe Drew Martin, după ce fata a câștigat toamna trecută US Open și a apărut în emisiunile doctoriței Self. Emisiunile au fost incredibile, iar interviurile în exclusivitate. Câte ore remarcabile au petrecut ea și Drew în emisiunile alea, discutând despre gândirea pozitivă, despre puterea cu care poți să te înarmezi folosindu-te de propriile unelte, despre faptul că într-adevăr poți să decizi tu însuți dacă să câștigi sau să pierzi și despre felul în care acest fel de a gândi i-a dat posibilitatea lui Drew ca, la numai șaisprezece ani, să repurteze una dintre cele mai neașteptate victorii din istoria tenisului. Seria ultra-premiată a doctoriței Self, *Când să câștigi*, a avut un succes extraordinar.

Pulsul femeii se accelerează atunci când revine la cealaltă parte a ororii. Deschide, din nou, e-mailul de la Sandman, de parcă dacă îl citește iar, de parcă dacă îl citește de destule ori, situația o să se schimbe cumva. Mesajul nu conține nici un text, ci doar un atașament: o fotografie, la o rezoluție înspăimântător de mare, cu Drew goală, așezată într-o cadă din mozaic cenușiu, îngropată adânc într-o podea din ceramică arsă. Apa

îi ajunge până la brâu și, atunci când doctorița Self mărește imaginea, așa cum a făcut-o de-atâtea ori, reușește să vadă pielea de găină de pe brațele lui Drew și buzele și unghiile vinete, ceea ce sugerează faptul că apa care se scurge dintr-un robinet vechi de aramă este rece. Drew are părul ud și o expresie a feței care e greu de descris. E uluită? Jalnică? Șocată? Fata arată ca și cum ar fi drogată.

Sandman i-a spus doctoriței Self în mailurile precedente că, în Irak, a devenit o obișnuință să ții prizonierii dezbrăcați în apă. Să-i bați, să-i umilești și-apoi să-i obligi să urineze unii pe alții. Faci ceea ce trebuie să faci, i-a scris el. După o vreme, ajunge să ți se pară ceva normal. Iar pe el nu l-a deranjat să facă poze. Nu l-a deranjat prea tare până când a făcut *lucrul ăla*. Sandman nu i-a spus niciodată ce înseamnă *lucrul ăla*, dar ea e convinsă că de atunci bărbatul a început să se transforme într-un monstru. Asta presupunând că a comis inimaginabilul. Asta dacă fotografia pe care i-a trimis-o nu e trucată.

(Dar chiar dacă e trucată, atunci el tot e un monstru fiindcă i-a făcut așa ceva!)

Self studiază fotografia, căutând orice indiciu care să-i spună că e vorba de un fals. O mărește și o micșorează, o reorientează, se uită la ea cu atenție. *Nu, nu, nu*, continuă ea să se îmbărbătezе singură. *Sigur că nu e adevărat.*

(Dar dacă e?)

Mintea doctoriței Self rontăie idei. Dacă este considerată vinovată, cariera ei va fi terminată. Cel puțin

pentru o vreme. Milioanele ei de fani vor spune că e vina ei, fiindc-ar fi trebuit să-și dea seama ce-o să urmeze, n-ar fi trebuit să discute despre Drew în e-mailurile schimbate cu pacientul anonim care-și spune Sandman și care a pretins c-a văzut-o pe fată la televizor, c-a citit despre ea și că i s-a părut că e drăguță, dar singură și că e sigur că ei doi se vor întâlni, că ea se va îndrăgosti de el și că nu va mai suferi.

Dacă publicul află ce-a făcut, se va repeta toată povestea din Florida. Numai că, de data asta, va fi și mai grav. Ea va fi acuzată. Pe nedrept. Și, cel puțin, temporar.

„Am văzut-o pe Drew în emisiunea ta și i-am simțit suferința de neîndurat, i-a scris Sandman. O să-mi mulțumească."

Doctorița Self se uită la imaginea de pe ecran. Ea va fi acuzată pentru că nu a anunțat poliția imediat ce a primit e-mailul, în urmă cu exact nouă zile. Nimeni n-o să-i accepte motivele, care sunt perfect logice: dacă fotografia trimisă de Sandman e reală, era deja mult prea târziu pentru ca ea să mai poată să intervină; dacă totul e o glumă bolnavă (ceva făcut cu unul dintre programele alea de mărire a fotografiilor), atunci ce sens ar fi avut să divulge mesajul și poate chiar să dea idei altor minți bolnave?

Îngrijorată, gândurile doctoriței se îndreaptă către Marino. Și către Benton. Către Scarpetta.

Gândurile i se fixează pe Scarpetta.

Pe Scarpetta, cu costumul ei negru, cu dungi groase de un albastru pal, cu bluza ei asortată, care-i face

ochii să pară și mai albaștri. Scarpetta cu părul ei blond, tuns scurt. Scarpetta care se machiază foarte discret. Scarpetta, femeia puternică, pe care nu ai cum s-o ignori, care stătea dreaptă, dar, în egală măsură, relaxată, în scaunul din boxa martorilor, cu fața către juraţi. Aceştia o priveau vrăjiţi, în timp ce ea răspundea la întrebări şi dădea explicaţii. Nici o secundă Scarpetta nu şi-a consultat carnetul cu notiţe.

– Dar nu e adevărat că aproape toate cazurile de spânzurare sunt rezultatul unei tendinţe suicidale? Ceea ce sugerează faptul că e posibil ca victima să-şi fi luat viaţa singură? a întrebat-o unul dintre avocaţii doctoriţei Self, preumblându-se prin sala de judecată a tribunalului din Florida.

Ea îşi încheiase depoziţia, dar nu putuse să reziste tentaţiei de a urmări procesul în continuare. De a o urmări pe ea. Pe Scarpetta. A aşteptat ca femeia să se încurce în cuvinte, să facă o greşeală.

– Din punct de vedere statistic, în epoca modernă, este adevărat că majoritatea cazurilor de spânzurare – din câte se ştie – sunt sinucideri, spune Scarpetta uitându-se la juraţi şi nu la avocatul doctoriţei Self, răspunzându-i de parcă bărbatul ar fi vorbit dintr-o altă cameră, prin interfon.

– Din câte se ştie? Vreţi să spuneţi, doamnă Scarpetta, că...

– Doamnă doctor Scarpetta, îl corectează ea zâmbindu-le juraţilor.

Aceştia îi zâmbesc la rândul lor fascinaţi, evident seduşi de prezenţa ei, vrăjiţi completamente de ea.

Asta în timp ce Scarpetta continuă să distrugă credibilitatea și profesionalismul doctoriței Self, fără ca nimeni să-și dea seama că totul nu e decât manipulare și minciuni. Da, da, de minciuni! Crimă, nu sinucidere. Indirect, doctorița Self e acuzată de crimă! Dar nu e vina ei. N-a avut de unde să știe că oamenii ăia aveau să fie uciși. Numai pentru c-au dispărut de-acasă nu însemna obligatoriu c-au pățit ceva rău.

Iar când Scarpetta a sunat-o să-i pună întrebări după ce a găsit un flacon cu medicamente pe care, la doctorul care l-a prescris, era trecut numele ei, avea tot dreptul să refuze să discute despre oricare dintre foștii sau actualii ei pacienți. De unde-ar fi putut ea să știe că unul dintre ei avea să fie omorât? Omorât într-o manieră de nedescris. Nu era vina ei. Dacă ar fi fost vina ei, atunci ar fi fost deschis un proces penal, nu unul civil, intentat de rudele lacome ale victimei. Nu era vina ei, dar Scarpetta îi făcuse, în mod deliberat, pe jurați să creadă contrariul.

(Scena din sala de judecată îi umple mintea.)

– Vreți să spuneți că nu puteți să determinați dacă un caz de spânzurare este o sinucidere sau o crimă? ridică tonul avocatul doctoriței Self.

Scarpetta spune:

– Nu în absența martorilor sau a circumstanțelor care dovedesc clar ce s-a întâmplat...

– Adică?

– Adică faptul că e imposibil ca o persoană să-și facă singură așa ceva.

– De exemplu?

– De exemplu, o persoană e găsită atârnând spânzurată de un stâlp înalt de iluminat stradal. În preajmă nu există nici o scară, iar mâinile le are strâns legate la spate, răspunde doctorița.

– Acesta e un exemplu real sau l-ați inventat acum? rânjește avocatul.

– E un caz din 1962. Un caz de linșaj în Birmingham, Alabama, răspunde Scarpetta, privindu-i pe jurați, dintre care șapte sunt negri.

Doctorița Self revine la realitate din cealaltă parte a ororii și închide fotografia de pe ecran. Întinde mâna după telefon și sună la biroul lui Benton Wesley. Instinctul îi spune imediat că femeia necunoscută care răspunde e tânără, își supraapreciază importanța, are o atitudine de șefă și deci, probabil, provine dintr-o familie bogată, a fost angajată de spital ca o favoare și îi stă lui Benton ca un ghimpe în coastă.

– Care este prenumele dumneavoastră, doamnă doctor Self?-o întreabă femeia, ca și când n-ar fi știut cine este doctorița Self.

Asta în condițiile în care tot spitalul o cunoaște.

– Sper că doctorul Wesley a reușit până acum să ajungă la serviciu, îi spune Self. Așteaptă un telefon din partea mea.

– N-o să ajungă până la unsprezece.

Ca și când doctorița Self ar fi un nimeni.

– Pot să vă întreb în ce problemă îl sunați?

– Nu e nevoie. Și dumneavoastră sunteți? Nu cred că ne-am cunoscut. Ultima dată când am sunat, mi-a răspuns altcineva.

– Nu mai lucrează aici.

– Și numele dumneavoastră este?

– Jackie Minor. Sunt noua asistentă de cercetare.

Tonul femeii devine grandios. Probabil că încă nu și-a terminat teza de doctorat. Asta dacă o s-o termine vreodată.

Doctorița Self continuă cu drăgălășenie:

– Ei, îți mulțumesc foarte mult, Jackie. Și presupun că ai acceptat postul ăsta ca să-l poți asista pe doctorul Wesley în programul lui de cercetare. Cum se numește? Activarea dorsolaterală în sindromul cicălelii materne?

– ADSCM? a exclamat Jackie surprinsă. Cine-i zice așa?

– Păi, tocmai ai spus-o tu, vine replica doctoriței Self. Până acum eu nu mă gândisem la acronim. Tu mi-ai dat ideea. Ești foarte isteață. Ce poet... Ia să vedem dacă-mi aduc aminte citatul: „Istețimea e genialitatea de a observa și metafora exprimării." Sau ceva în genul ăsta. Cred că e vorba de Alexander Pope. O să ne cunoaștem curând. Foarte curând, Jackie. După cum probabil că știi, și eu fac parte din grupul programului de cercetare. Cel căruia tu i-ai spus ADSCM.

– Știam că e implicat cineva important. Tocmai din cauza asta, doctorul Wesley a stat aici tot weekendul și m-a rugat să vin azi mai devreme. Pe program nu e trecut decât VIP.

– Cred că are o muncă foarte solicitantă.

– Categoric.

– Dată fiind reputația lui internațională.

– De asta am și vrut să fiu asistenta lui de cercetare. Am aplicat pentru o specializare în psihologie criminalistică.

– Bravo! Foarte bine. Poate c-o să te invit într-o zi în emisiunea mea.

– Nu m-am gândit la asta.

– Ei, ar trebui să te gândești, Jackie. Eu m-am gândit foarte serios să-mi extind orizonturile înspre *Cealaltă parte a ororii*. Cealaltă parte a cazurilor de crimă. Partea pe care oamenii nu o percep: mintea criminalilor.

– Numai despre asta sunt interesați oamenii, e de acord Jackie. Nu e nevoie decât să dai drumul la televizor. Toate emisiunile sunt despre crime.

– Așa că am început să iau în considerație ideea de a-mi angaja niște consultanți de producție.

– Sunt oricând încântată să purtăm o discuție în sensul ăsta.

– Ai interogat deja vreun infractor violent? Sau poate ai asistat la vreunul dintre interogatoriile doctorului Wesley?

– Încă nu. Dar cu siguranță c-o s-o fac.

– O să mai discutăm, doamnă doctor Minor. Este corect, nu? Doamnă *doctor* Minor?

– Imediat după ce-mi dau examenele și-o să găsesc timp să mă ocup de disertație. Deja am început să punem la cale ceremonia mea de consacrare.

– Normal. E unul dintre cele mai frumoase momente din viață.

În secolul trecut, laboratorul de informatică cu pereți decorați cu stucaturi, care se află în spatele morgii cu ziduri din cărămidă veche, a fost adăpostul cailor și al grăjdarilor.

Din fericire, înainte de formarea unei comisii de expertiză care să se opună, clădirea a fost transformată într-un garaj/spațiu de depozitare, care acum a devenit, așa cum zice Lucy, laboratorul cu care trebuie să se mulțumească. E făcut din cărămidă. E mic. E minimal. Pe cealaltă parte a râului Cooper, acolo unde pământ e din belșug, restricțiile de construcție n-au colții atât de ascuțiți, cum se exprimă Lucy, a început deja să se lucreze la o clădire mult mai mare. Noile laboratoare criminalistice, atunci când vor fi gata, vor avea toate instrumentele și capacitățile științifice imaginabile. Deocamdată se descurcă onorabil în ceea ce privește analiza amprentelor, testele de toxicologie, cele pentru armele de foc, o parte dintre analizele pentru dovezi de contact și cele de ADN. FBI-ul n-a văzut încă nimic. Lucy o să-i facă să-și plângă de milă.

Înăuntrul încăperii din cărămizi vechi și cu podele din lemn de brad se află domeniul ei într-ale calculatoarelor, care e protejat de lumea exterioară cu geamuri antiglonț și antifurtună. Transperantele sunt întotdeauna lăsate în jos. Lucy stă în fața unei stații de lucru, care e conectată la un server de șaizeci și patru de gigabiți, cu un șasiu montat pe șase U rack-uri. Kernel-ul – sistemul de operare care face legătura dintre software și hardware – este construit având la bază un model inventat de ea, folosind acel limbaj de asamblare, care

să-i permită lui Lucy să poată să comunice cu motherboard-ul direct, atunci când i-a creat cyberworld-ul – sau ceea ce ea numește Infinitatea Spațiului Interior (ISI), pronunțat IS, al cărui prototip l-a vândut pentru o sumă surprinzător de mare, care, din decență, nici nu poate fi pronunțată. Lucy nu vorbește niciodată despre bani.

În partea de sus a pereților sunt înșirate monitoare video plate, care transmit non-stop imagini din toate unghiurile și absolut orice sunet captat de sistemul de camere wireless și microfoane încastrate. Iar ceea ce vede Lucy acum pe monitoare e incredibil.

– Nenorocit cretin, spune cu voce tare Lucy către monitorul din fața ei.

Marino o duce pe Shandy Snook într-un tur de prezentare a morgii. Pe monitoare, cei doi apar filmați din diverse unghiuri, iar vocile le sunt atât de clare, încât e ca și cum Lucy ar fi chiar lângă ei.

Boston. Etajul cinci al unei clădiri din piatră cenușie, datând de la jumătatea secolului al XIX-lea, care se află pe Beacon Street. Benton Wesley stă la birou și se uită pe fereastră la un balon cu aer cald care plutește pe deasupra pajiștii și a ulmilor scoțieni care sunt la fel de bătrâni ca America. Balonul alb se ridică ușor ca o lună uriașă profilată pe fundalul orașului.

Telefonul mobil începe să-i sune. Benton își ia casca și spune „Wesley", sperând din tot sufletul să nu fie vorba despre vreo urgență care să aibă legătură cu

doctorița Self, actuala năpastă căzută pe capul spitalului și probabil cea mai periculoasă dintre toate.

– Eu sunt, îi anunță Lucy în ureche. Loghează-te. Îți trimit invitația de conferință.

Benton n-o întreabă de ce. Se loghează la rețeaua wireless a lui Lucy, care-i transferă imagini, sunete și informații în timp real. Fața lui Lucy umple ecranul laptopului de pe biroul lui Benton. Fata arată proaspătă. Ca de obicei, are o frumusețe dinamică. Numai că, de data asta, ochii îi sclipesc din cauza furiei.

– O să încerc altă chestie, spune ea. Te conectez la sistemul de securitate ca să vezi tu ce văd și eu chiar acum. Bine? Ecranul tău ar trebui să se împartă în patru, ca să preia patru unghiuri sau patru zone. Depinde ce aleg eu. Astea patru ar trebui să fie suficiente ca să vezi ce face așa-zisul nostru prieten Marino.

– Am priceput, zice Benton în timp ce ecranul i se împarte în patru ferestre, permițându-i astfel să vadă simultan patru zone supravegheate de camerele din clădirea lui Scarpetta.

Interfonul din zona de încărcare a morgii.

În colțul din stânga sus al ecranului, Marino și o tânără sexy, dar cu aspect ieftin, îmbrăcată în haine de piele de motociclist, sunt în holul de la etaj, cel care dă spre biroul lui Scarpetta, iar bărbatul îi spune tinerei:

– Tu stai aici până când o înregistrez.

– De ce nu pot să vin cu tine? Nu mi-e frică.

Vocea femeii – răgușită și cu un pregnant accent sudist – e transmisă clar prin boxele de pe biroul lui Benton.

– Ce naiba? îi spune el lui Lucy prin telefon.

– Fii atent, vine răspunsul. Asta e cea mai recentă minune de fată pe care-a adoptat-o.

– De când?

– A, păi, să vedem! Cred c-a început să se culce cu ea lunea trecută. Adică în aceeași noapte în care s-au cunoscut și s-au îmbătat împreună.

Marino și Shandy se urcă în lift. O altă cameră îi preia în timp ce el îi spune:

– OK, da' dacă tipu'-i zice ceva lu' Doc, m-am ras.

– Tra-la-la, tipa te strânge de momițe, recită Shandy îngânat, imitând melodia unui cântecel.

– O să-ți iei un halat ca să ascundem pielea, dar să-ți ții gura și să nu faci nimic. Să n-o iei razna sau să faci ceva. Vorbesc serios.

– Am mai văzut morți, zice femeia.

Ușile liftului se deschid și cei doi ies.

– Tata s-a înecat c-o bucată de friptură chiar sub nasu' meu și al familiei, îi explică Shandy.

– Vestiarul e acolo. Ușa de pe stânga, îi arată Marino.

– Pe stânga? Stând cu fața încotro?

– E prima ușă de după colț. Ia-ți un halat. Repede!

Shandy o rupe la fugă. Într-una dintre ferestrele ecranului, Benton o vede în vestiar – vestiarul lui Scarpetta – luând un halat albastru dintr-unul dintre dulapuri – halatul și dulapul lui Scarpetta – și trăgându-l grăbită pe ea. Halatul e pus de-a-ndoaselea. Marino o așteaptă pe hol. Femeia aleargă înapoi, cu halatul nelegat, fluturându-i pe lângă trup.

Altă ușă. Cea care dă către rampa de încărcare. Acolo unde motocicletele lui Marino și Shandy sunt parcate și înconjurate cu conuri fosforescente. Înăuntru se află un dric. Sunetul motorului se izbește de pereții din cărămidă veche. Un angajat al serviciilor funerare se dă jos din mașină. Bărbatul e deșirat și stângaci și e îmbrăcat într-un costum cu cravată. Ambele sunt la fel de negre și de lucioase ca și dricul. Omul își desfășoară trupul slăbănog așa cum ai desface picioarele unei târgi. E ca și când s-ar transforma în personajul pe care i-l cere meseria. Benton remarcă un lucru ciudat la mâinile bărbatului. Felul în care acesta și le ține strânse, de parc-ar fi niște gheare.

– Eu sunt Lucious Meddick, spune bărbatul și deschide ușa din spatele dricului. Ne-am întâlnit zilele trecute, când l-au pescuit pe băiețelul ăla din mlaștină.

Bărbatul își trage o pereche de mănuși din latex, iar Lucy focalizează camera asupra lui. Benton observă gutiera din plastic de pe dinții omului și elasticul de la încheietura mâinii drepte.

– Mai aproape de mâini, îi spune Benton lui Lucy.

Aceasta focalizează și mai mult, în timp ce Marino zice, ca și când nu l-ar suporta pe bărbat:

– Da, mi-aduc aminte.

Benton sesizează vârfurile degetelor lui Lucious Meddick, care sunt roase până la sânge și-i spune lui Lucy:

– Suferă de o formă severă a bolii rosului unghiilor. E un tip de automutilare.

– Vreo noutate?

Lucious se referă la băieţelul care a fost ucis şi despre care Benton ştie că este încă în morgă, fiindcă nici pân-acum n-a fost identificat.

– Nu-i treaba ta, îi răspunde Marino. Dacă ar fi fost vreo noutate pentru publicul larg, atunci ar fi apărut în ziare.

– Dumnezeule! exclamă Lucy în urechea lui Benton. Vorbeşte ca Tony Soprano.

– Se pare că ţi-ai pierdut un capac de roată, remarcă Marino arătând către roata din stânga spate a dricului.

– Aia e roata de rezervă.

Lucious e iritat.

– Cam strică imaginea, nu? zice Marino. Păcăleşti omu' cu vopseaua lustruită, da', mai jos, dă de-o roată urâtă ca dracu'.

Lucious deschide ţâfnos portiera din spatele dricului şi trage targa pe roţile montate pe laterale. Picioarele pliante din aluminiu se desfac cu zgomot şi se blochează în poziţie verticală. Marino nu se oferă să-l ajute în vreme ce Lucious scoate pe rampă targa cu trupul ascuns în sacul negru. Targa se loveşte de cadrul uşii. Individului îi scapă o înjurătură.

Marino îi face cu ochiul lui Shandy, care arată straniu aşa cum stă cu halatul descheiat şi cu cizmele de piele neagră de motociclist. Nerăbdător, Lucious abandonează cadavrul închis în sac în mijlocul holului, se plesneşte peste mână cu elasticul şi spune pe un ton ridicat şi iritat:

– Trebuie să mă ocup de hârțoage.

– Vorbește mai încet, îl apostrofează Marino. Dacă trezești pe cineva?

– N-am timp de glumele tale.

Lucious s-a și pornit deja.

– Nu te duci nicăieri până nu mă ajuți să-l transfer pe una din tărgile noastre de ultimă generație.

– Se dă mare, răsună vocea lui Lucy în casca din urechea lui Benton. Încearcă s-o impresioneze pe regina chipsurilor.

Marino scoate o targă din camera de răcire. Targa are picioarele desfăcute și cam strâmbe, iar roțile îi stau cam într-o parte, ca la cărucioarele murdare din supermarketuri. El și un Lucious furios ridică cadavrul închis în sac și-l transferă pe targa de la morgă.

– Șefa aia a ta e o mare figură, zice Lucious. Îmi vine în minte cuvântul ăla cu „c".

– Nu ți-a cerut nimeni părerea. Ai auzit pe cineva cerându-i părerea? o întreabă el pe Shandy.

Femeia se uită la fix la sacul în care se află cadavrul. Tace ca și când nici nu l-ar fi auzit pe Marino.

– Nu-i vina mea că și-a încurcat adresele pe Internet. S-a purtat de parc-ar fi fost problema mea c-am apărut la ușa ei. N-am încercat decât să-mi fac treaba. Și eu mă înțeleg cu toată lumea. Aveți o firmă de pompe funebre pe care o recomandați clienților?

– Dă dracului un anunț în *Pagini Aurii.*

Lucious se îndreaptă către biroul micuț de lângă morgă. Merge repede, abia îndoindu-și genunchii. Lui Benton îi aduce aminte de o pereche de foarfeci.

Un sfert de ecran îl arată pe Lucious în biroul morgii foind hârtii, deschizând sertare și cotrobăind în căutarea unui pix.

Pe un alt sfert de ecran apare Marino zicându-i lui Shandy:

– Nu ți-a arătat nimeni manevra Heimlich?

– Sunt gata să învăț orice, iubitule, îi răspunde Shandy. Orice manevră vrei să-mi arăți.

– Vorbesc serios. Când taică-tu se îneca, începe Marino să-i explice.

– Am crezut c-a făcut infarct, un atac cerebral sau că are vreo criză, îl întrerupe femeia. A fost groaznic. S-a apucat de gât, a căzut pe podea de și-a spart capul și s-a învinețit la față. Nimeni n-a știut ce să facă. Nimeni nu și-a dat seama că se înecase. Și chiar dacă ne-am fi dat seama, tot n-am fi putut să facem mai mult decât am făcut. Adică să sunăm la urgențe.

Dintr-odată, Shandy arată de parc-ar fi pe cale să izbucnească în plâns.

– Îmi pare rău să-ți spun, dar ați fi putut să faceți ceva, îi zice Marino. O să-ți arăt. Uite, întoarce-te!

După ce a terminat cu actele, Lucious iese grăbit din biroul morgii și trece pe lângă Marino și Shandy. Aceștia nici nu-l bagă în seamă, în vreme ce omul intră, de unul singur, în sala de autopsie. Marino îi cuprinde talia lui Shandy cu brațele lui mari și-și strânge pumnul, cu degetul mare orientat către partea de sus a abdomenului, chiar deasupra buricului. Își prinde pumnul cu cealaltă palmă și-și împinge mâinile în sus,

cu o mișcare blândă, atât cât să-i arate femeii manevra. Apoi ridică palmele și-și pipăie iubita.

– Doamne-Dumnezeule, spune Lucy în urechea lui Benton. I s-a sculat chiar în nenorocita aia de morgă.

În sala de autopsie, camera îl surprinde pe Lucious îndreptându-se către catastiful negru de pe masă, Cartea morților, cum îl numește politicoasă Rose. Bărbatul începe să înregistreze cadavrul, cu pixul pe care l-a luat din biroul morgii.

– N-ar trebui să facă chestia asta, se aude vocea lui Lucy în urechea lui Benton. Numai mătușa Kay are voie să umble în catastiful ăla. E un document legal.

Shandy îi spune lui Marino:

– Vezi, nu e deloc greu să fii aici. Ei, poate că e, remarcă ea întinzând mâna și prinzându-l de prohab. Chiar că știi cum să faci fericită o fată. O ridici în slăvi! Hei!

Benton îi spune lui Lucy:

– Incredibil!

Shandy se întoarce în brațele lui Marino și-l sărută – îl sărută pe gură chiar acolo, în mijlocul morgii – și, preț de-o clipă, Benton se gândește că amorezii vor face sex pe hol.

Apoi:

– Haide, încearcă pe mine, zice Marino.

Pe un alt sfert de ecran, Benton îl urmărește pe Lucious, care răsfoiește cartea de înregistrări a morgii.

Când Marino se întoarce, excitația bărbatului e foarte vizibilă. Shandy abia dacă-l poate cuprinde și

izbucnește în râs. Marino își pune mâinile uriașe peste ale ei, o ajută să-și împingă pumnul și spune:

– Nu glumesc. Dacă mă vezi vreodată înecându-mă, împingi exact cum ți-am arătat. Cu putere!

Și bărbatul îi mai arată o dată.

– Ideea e că trebuie să împingi aerul din plămâni pentru ca indiferent ce s-a înțepenit pe traseu să zboare afară în același timp.

Shandy coboară brațele și-l apucă iar de prohab. Marino o împinge de lângă el și se întoarce cu spatele la Lucious, care iese din sala de autopsie.

– A descoperit ceva legat de băiețelul ăla? întreabă Lucious și se plesnește cu elasticul peste încheietură. Presupun că nu, de vreme ce copilul e trecut în Cartea morților ca „necunoscut".

– Era necunoscut când a fost adus. Ce-ai făcut acolo? Ți-ai băgat nasul prin catastif?

Marino arată ridicol așa cum stă, cu spatele către Lucious.

– E clar că nu e în stare să se descurce cu un caz atât de complicat. Păcat că nu vi l-am adus eu. Aș fi putut să vă ajut. Știu mai multe despre corpul omenesc decât orice doctor.

Lucious se mută într-o parte și se holbează la prohabul lui Marino.

– Ei, salutare, exclamă el.

– Nu știi nimic și nu mai flencăni despre băiețelul ăla, sare Marino supărat. Și nu mai flencăni nici despre Doc. Și cară-te dracului de-aici!

– Băiețelu' ăla de-acu' câteva zile? întreabă Shandy.

Lucious pleacă împingându-și targa zornăitoare și lăsând cadavrul pe care tocmai l-a adus pe targa morgii, în mijlocul holului, chiar în fața ușii din oțel inoxidabil a camerei de răcire. Marino deschide ușa și împinge targa cea încăpățânată înăuntru. Erecția bărbatului e încă evidentă.

– Dumnezeule, îi spune Benton lui Lucy.

– A luat Viagra sau ce-are? îi răspunde vocea fetei în ureche.

– De ce nu vă luați un căruț din ăsta nou sau cum îi zice? întreabă Shandy.

– Doc nu aruncă cu banii.

– Deci e și zgârcită. Pun pariu că-ți dă un rahat de salariu.

– Dacă avem nevoie de ceva, cumpără, dar nu risipește banii. Nu e ca Lucy. Ea ar fi în stare să cumpere și China.

– Întotdeauna îi ții partea lu' Șefa cea Mare, nu? Da' nu așa cum vii în partea mea, nu, iubitule?

Shandy îl mângâie.

– Îmi vine să vomit, anunță vocea lui Lucy.

Shandy intră în camera de răcire ca să vadă ce-i înăuntru. Aerul rece care este suflat înăuntru se aude în boxele lui Benton.

Una dintre camerele din zona de încărcare îl surprinde pe Lucious strecurându-se în spatele volanului.

– Tipa a fost omorâtă? întreabă Shandy despre cea mai recentă livrare, apoi se uită către un alt sac, care e așezat într-un colț. Vreau să știu ce e cu puștiul.

Lucious o ia din loc cu motorul duduind. Ușa de la rampa de încărcare se închide zgomotos în spatele lui. Sunetul seamănă cu cel produs de un accident de mașină.

– A murit din cauze naturale, o lămurește Marino. E o asiatică bătrână. Optzeci și cinci de ani sau ceva în genul ăsta.

– Dac-a murit din cauze naturale, atunci de ce-a fost trimisă aici?

– Fiindc-așa a vrut legistul. De ce? Să mă ia dracu' dacă știu. Doc mi-a zis numai să fiu aici. Să mă ia dracu' dacă știu. Mie mi se pare că-i un infarct clar. Parcă miros ceva, zice Marino și se strâmbă.

– Hai să ne uităm, sare Shandy. Haide! Doar tragem nițel cu ochiul.

Benton îi urmărește pe monitor. Îl vede pe Marino cum trage fermoarul sacului și pe Shandy cutremurându-se dezgustată, făcând un pas înapoi și acoperindu-și cu mâna nasul și gura.

– Asta ai meritat, se aude vocea lui Lucy, care focalizează camera pe cadavru.

Acesta e deja intrat în descompunere și umflat de gaze. Abdomenul s-a înverzit. Benton știe mirosul ăla mult prea bine. O duhoare de putreziciune, diferită de oricare alta, și care rămâne agățată în aer și de cerul gurii.

– Fir-ar al dracului, se plânge Marino și trage la loc fermoarul. Probabil că zace moartă de câteva zile și nenorocitul ăla de legist de la Beaufort County n-a vrut să se mai încurce cu ea. Ți-a mutat nasul, așa-i?

zice el râzând către Shandy. Și tu credeai că munca mea e așa, floare la ureche.

Shandy se apropie de sacul negru, micuț, care stă într-un colț, stingher. Femeia nu se mai clintește. Se uită fix la sac.

– Nu face asta, rostește Lucy în urechea lui Benton, deși ea i se adresează imaginii lui Marino de pe monitor.

– Bag mâna-n foc că știu ce-i în săculețu' ăsta, murmură Shandy atât de încet, încât abia se aude.

Marino iese din camera de răcire.

– Afară, Shandy! Acum!

– Ce-o să-mi faci? O să mă închizi aici? Hai, Pete! Deschide-mi săculețu' ăsta. Știu că e băiețelu' ăla de care tocma' ce-ai vorbit cu ciudatu' ăla de la pompe funebre. Am auzit de băiețelu' ăsta la știri. Deci e încă aici. De ce? Sărăcuțu' de el! Cum stă el singur și înghețat în frigideru' ăsta!

– A luat-o razna, remarcă Benton. A luat-o razna de tot.

– Nu vrei să vezi ce-i în sacu' ăla, îi spune Marino femeii intrând din nou în camera de răcire.

– De ce nu? E băiețelu' ăla de-a fost găsit la Hilton Head. Ăla de care-au zis la toate știrile, repetă Shandy. Știam eu. De ce mai e încă aici? Au aflat cine l-a omorât?

Shandy nu se mișcă de lângă sacul negru de pe targă.

– Nu știm nici cât negru sub unghie. De-aia e încă aici. Haide!

Marino îi face semn să-l urmeze și devine dificil să auzi vocile amândurora.

– Lasă-mă să-l văd.

– Nu face asta, se aude, din nou, vocea lui Lucy vorbind cu imaginea lui Marino de pe monitor. Nu-ți tăia singur craca, Marino.

– Nu vrei să-l vezi, îi spune Marino lui Shandy.

– O să mă țin tare. Am dreptul să-l văd, pentru că tu nu trebuie să ai secrete față de mine. Asta e regula noastră. Așa că arată-mi că nu ai nici un secret față de mine.

Femeia nu poate să-și ia ochii de la sac.

– Nu. Când e vorba de chestii din astea, regula cu secretele nu se mai aplică.

– Ba da! Se aplică. Hai, repede, c-o să înghețe ca un cadavru d-ăsta!

– Dacă află Doc vreodată...

– Iar ai început! Ți-e frică de ea de parc-ar fi stăpână-ta. Ce-i așa de rău de nu crezi c-o să rezist? spune Shandy furioasă, aproape urlând, în timp ce și-a încon-jurat brațele în jurul torsului ca să se apere de frig. Pun pariu că puștiul nu pute la fel de rău ca bătrâna aia.

– A fost jupuit și nu mai are ochi, o anunță Marino.

– Ah, nu, zice Benton frecându-și fața cu palmele.

Shandy exclamă:

– Nu-ți bate joc de mine! Să nu îndrăznești să faci mișto pe seama mea! Lasă-mă să-l văd. Acum! M-am săturat până peste cap să te văd făcându-te mămăligă cum îți zice *ea* ceva!

– N-am glumit. Să știi. Ce se întâmplă în locul ăsta nu-i o glumă. Asta ți-am și tot zis. Tu habar nu ai cu ce mă confrunt eu.

– Ei, nu mai spune! Marea ta Șefă să facă așa ceva! Să jupoaie un băiețel și să-i scoată ochii. Întotdeauna ai zis că se poartă foarte frumos cu morții. Apoi Shandy spune cu ură: Mie mi se pare că-i o nazistă. Ăia jupuiau oamenii și făceau abajururi din pielea lor.

– Uneori nu ai cum să-ți dai seama dacă zonele albăstrui sau roșii de pe piele sunt într-adevăr vânătăi decât dacă te uiți sub piele. Asta ca să fii sigur că e vorba de vase de sânge sparte – adică vânătăi sau, cum zicem noi, contuzii – și nu de livor mortis, declamă Marino.

– E de-a dreptul ireal, răsună Lucy în urechea lui Benton. Deci acum a devenit și legist-șef.

– Nu e ireal, spune Benton. E teribil de nesigur. Se simte amenințat. E plin de ură. Se chinuie și vrea să scape de chinuri. Nu știu ce se întâmplă cu el.

– Tu și mătușa Kay sunteți ce se întâmplă cu el.

– De la ce? întreabă Shandy fixând săculețul negru.

– De la faptul că ți se oprește circulația. Sângele se adună și, în unele locuri, din cauza asta, pielea se înroșește. Seamănă cu o vânătaie proaspătă. Și mai pot fi și alte motive pentru care pielea să arate ca și cum omul ar fi fost rănit de curând. Ăstora le zicem artefacte post-mortem. E complicat, spune Marino foarte plin de el. Ca să fii sigur, trebuie să jupoi pielea, așa, cu bisturiul – bărbatul face, prin aer, mișcări scurte, ca și cum ar tăia ceva – ca să poți să te uiți dedesubt. În cazul ăsta, erau chiar vânătăi. Ăsta micu' era plin de vânătăi. Din cap până-n picioare.

– Da' ochii de ce i-i scoți?

– Pentru alte cercetări. Cauți urme de hemoragie. Așa cum găsești în sindromul copilului scuturat și-n altele. La fel faci și cu creierul. Creierul ăstuia mic e într-o găleată cu formol. Nu aici, ci la o facultate de medicină, unde se fac studii speciale.

– Doamne! Creieru' băiatului e într-o găleată?

– Așa se face. Îl pui în soluția asta chimică să nu se descompună. Și ca să poți să-l studiezi mai bine. E ca la îmbălsămare.

– Da' multe mai știi! Tu trebuia să fii doctoru' aici, nu *ea*. Lasă-mă să mă uit.

Toate astea se petrec în camera de răcire, a cărei ușă e larg deschisă.

– Eu mă ocup cu chestiile astea de mai mulți ani de câți ai tu, zice Marino. Sigur, aș fi putut să mă fac doctor, dar cine dracu' vrea să meargă la școală atât timp? Și cine-ar vrea să fie ca ea? Tipa n-are o viață a ei. Nu-i are decât pe morții ăștia.

– Vreau să-l văd, îi cere Shandy.

– Fir-ar al dracului! Nu știu ce naiba e, exclamă Marino. Nu pot să intru într-o cameră de răcire, că și-ncepe să-mi ardă buza dup-o țigară.

Femeia caută într-unul din buzunarele vestei de piele de sub halat și scoate un pachet de țigări și-o brichetă.

– Nu-mi vine să cred că cineva e în stare să-i facă așa ceva unui copilaș. Trebuie să-l văd. Sunt aici, așa că arată-mi-l!

Shandy aprinde două țigări și amândoi încep să fumeze.

– Fata e la limită. Manipulatoare, spune Benton. De data asta și-a ales o adevărată belea.

Marino desface targa și o scoate din camera de refrigerare.

Apoi trage fermoarul sacului. Plasticul fâșâie. Lucy focalizează imaginea lui Shandy, care suflă fumul fixând, cu ochii măriți, trupul băiețelului mort.

Un băiețel al cărui trup slăbuț a fost tăiat în părți aproape egale de la bărbie până la organele genitale, de la umeri la mâini, de la șolduri la degetele de la picioare. Pieptul îi stă căscat ca un pepene scobit și golit de miez. Nu mai are nici un organ intern. Pielea i-a fost desprinsă și acum stă răsfrântă în fâșii, care lasă să se vadă buchete roșii-vinețiii, urmele de hemoragii, de diverse vechimi și grade de profunzime. Vizibile sunt și diferitele rupturi și fracturi care au afectat cartilajele și oasele. În locul ochilor sunt două găuri goale, iar prin ele se vede interiorul craniului.

Shandy țipă.

– O urăsc pe femeia asta! O urăsc! Cum a putut să-i facă așa ceva?! Cum a putut să-l hăcuiască și să-l jupoaie așa, ca pe cerb împușcat?! Cum poți să lucrezi pentru curva asta psihopată?!

– Liniștește-te. Nu mai țipa.

Marino trage fermoarul sacului și împinge cadavrul înapoi, în camera de răcire. Apoi închide ușa.

– Te-am avertizat. Sunt unele lucruri pe care oamenii nu trebuie să le vadă. De la o chestie din asta, te poți alege cu stres posttraumatic.

– Acum o să-l văd tot timpul în minte. Așa. Curvă bolnavă la cap! Nazistă nenorocită!

– Să-ți ții gura pe treaba asta. M-ai auzit? îi spune Marino.

– Cum poți să lucrezi pentru un om ca ăsta?

– Taci din gură. Vorbesc serios, insistă Marino. Am dat și eu o mână de ajutor la autopsie și eu nu sunt nazist. Cu asta ne ocupăm noi. Atunci când sunt uciși, oamenii o pățesc de două ori.

Marino ia halatul chirurgical al lui Shandy și-l împăturește grăbit.

– Puștiul ăsta probabil c-a fost omorât în ziua în care s-a născut. Nimănui nu i-a păsat de el. Și ăsta e rezultatul.

– Ce știi tu despre viață? Voi credeți că știți totul despre toată lumea, când, de fapt, nu vedeți decât ceea ce-a rămas. Asta când îi despicați ca niște măcelari.

– Tu ai vrut să intri aici. Marino a început să se înfurie. Așa că taci din gură și să nu mă faci pe mine măcelar.

Bărbatul o lasă pe Shandy pe hol. Duce halatul înapoi, în dulapul lui Scarpetta, și setează alarma. Camera dinspre rampa de încărcare îi filmează pe cei doi. Ușa uriașă a rampei scârțâie și zăngăne.

Vocea lui Lucy. Benton va fi cel care va trebui s-o informeze pe Scarpetta în legătură cu turul de prezentare al lui Marino. Să-i anunțe trădarea care, dacă ar ajunge la urechile presei, ar putea s-o distrugă. Lucy se duce către aeroport și nu se întoarce decât mâine, seara, târziu. Benton n-o întreabă nimic. E destul de sigur că Lucy știe deja, cu toate că fata nu i-a spus

nimic. Apoi Lucy îi relatează povestea cu doctorița Self, cu e-mailurile pe care i le-a trimis lui Marino.

Benton nu face nici un comentariu. Nu poate. Pe monitor, Marino și Shandy Snook demarează călare pe motociclete.

5

Zăngănitul roților metalice pe pardoseală.

Ușa de la camera frigorifică se deschide parcă împotriva voinței, cu un sunet aspirat. Scarpetta împinge înăuntru targa de oțel pe care se află sacul de morgă mic și negru. Ignoră aerul înghețat și duhoarea de moarte congelată. De fermoarul sacului este prinsă o etichetă care se atașează, în mod normal, de unul din degetele mari de la picioarele cadavrelor. Pe etichetă stă scris: *Necunoscut*, data *30.04.2007* și semnătura angajatului firmei de pompe funebre care a transportat mortul. În registrul morgii Scarpetta a înregistrat *Necunoscutul* ca fiind *de sex masculin, cu vârsta între cinci și zece ani, victimă a unei crime* comise pe *Hilton Head Island*, care se află la o distanță de două ore de mers cu mașina de Charleston. Victima e de rasă mixtă: treizeci și patru la sută african subsaharian și șaizeci și șase la sută european.

Intrările din registru sunt întotdeauna înregistrate de ea. Scarpetta e furioasă de ceea ce a descoperit în

urmă cu două ore, când a ajuns la morgă și a văzut că trupul adus în dimineața aceea a fost deja înregistrat. Probabil de Lucious Meddick. În mod absolut incredibil, omul și-a arogat dreptul să decidă singur că femeia în vârstă pe care a transportat-o a avut o moarte *naturală*, cauzată de un *stop cardiac și respirator*. Cretinul îngâmfat! Toată lumea moare din pricina unui stop cardiac și respirator. Chiar dacă ești împușcat, lovit de o mașină sau cu o bâtă de baseball, decesul survine atunci când inima și plămânii încetează să mai funcționeze. Lucious nu avea nici dreptul și nici vreun motiv ca să concluzioneze că moartea a survenit din cauze naturale. Ea nu a făcut încă autopsia, iar el nu are nici responsabilitatea și nici dreptul legal să determine așa ceva. Lucious nu e patolog criminalist. N-ar fi trebuit să se atingă de registrul din morgă. Scarpetta se întrebă cum de Marino i-a permis să intre în sala de autopsie și de ce l-a lăsat nesupravegheat.

Femeia ia un clipboard de pe un cărucior și scrie informațiile despre *Necunoscut*, ora și data. Respirația i se condensează într-un norișor de ceață. Frustrarea resimțită de doctoriță e la fel de palpabilă ca și frigul din încăpere. În ciuda eforturilor ei obsesive, Scarpetta nu știe unde a murit băiețelul. Cu toate că bănuiește că crima a avut loc nu departe de locul în care a fost găsit trupul. Nu-i cunoaște nici vârsta exactă. Nu știe cum i-a transportat criminalul cadavrul, dar teoria ei e că s-a folosit de o barcă. N-a fost găsit nici un martor și singurele dovezi pe care a reușit să le recupereze sunt niște fibre albe din bumbac, despre care se presupune

că provin de la cearșaful în care legistul din Beaufort County a învelit corpul înainte să-l introducă în sacul de plastic de la morgă.

Nisipul, sarea, bucățelele de scoici și resturile de plante găsite în orificiile băiatului provin din mlaștina în care trupul lui gol, intrat deja în descompunere, a fost găsit cu fața în jos, prins în noroiul moale și negru amestecat cu iarbă de apă. După zile întregi în care s-a folosit de toate procedurile pe care le cunoaște ca să-i facă trupul să vorbească, băiețelul nu i-a facilitat decât câteva descoperiri dureroase. Stomacul tubular și slăbiciunea corpului îi spun lui Scarpetta că puștiul a fost înfometat timp de săptămâni, poate chiar luni. Unghiile ușor deformate indică niveluri de creștere de la diferite vârste și sugerează atacuri repetate cu obiecte contondente sau alte tipuri de tortură care au fost aplicate degețelelor de la mâini și picioare. Contuziile roșietice subtile, care-i acoperă trupul, îi spun lui Scarpetta că băiețelul a fost bătut cu brutalitate. Cel mai recent, cu o curea lată, care avea o cataramă mare și pătrată. În urma inciziilor și a desprinderii pielii de pe schelet, analiza microscopică a scos la iveală hemoragii în țesutul moale care pornesc din creștetul capului și coboară până pe tălpile piciorușelor. Copilul a murit prin exsanguinare internă – a sângerat până și-a dat sufletul, dar fără să scape nici măcar o picătură de sânge în exterior –, ceea ce se pare că reprezintă o metaforă a vieții lui invizibile și amărâte.

Scarpetta a păstrat mostre din organe și din zonele afectate de traume în borcane cu formol, iar creierul

și ochii le-a trimis pentru examinări speciale. A făcut sute de fotografii, a anunțat Interpolul pentru situația în care copilul a fost dat dispărut în vreo altă țară. Amprentele palmare și plantare au fost introduse în Sistemul de Identificare Integrată Automată a Amprentelor[1] (SIIAA), iar profilul ADN, în Sistemul de Index ADN Combinat (SIAC)[2] – iar restul informațiilor au fost introduse în baza de date a Centrului pentru copii dați dispăruți sau exploatați. Sigur că acum Lucy face cercetări în web-ul profund. Însă deocamdată nu există nici un fel de plan de atac și nici o posibilă identificare, ceea ce sugerează faptul că băiețelul nu a fost răpit, n-a fost pierdut și nici n-a fugit de-acasă ca să nimerească în mâinile vreunui necunoscut sadic. Cel mai probabil este că a fost bătut până și-a dat duhul de un părinte sau de o altă rudă, de un tutore sau de un așa-zis îngrijitor, care i-a abandonat trupul într-o zonă izolată ca să-și ascundă crima. Situațiile de genul ăsta sunt frecvente.

Scarpetta nu poate să facă nimic pentru el nici din punct de vedere medical, nici din punct de vedere științific, dar n-are de gând să-l părăsească. N-o să-i curețe oasele de carne și nici n-o să i le ambaleze într-o cutie – n-o să-l expedieze la cimitirul săracilor. Până când o să fie identificat, băiețelul o să rămână cu ea. O să fie transferat din camera de răcire într-un soi de capsulă a timpului: un frigider izolat cu poliuretan, în

[1] Integrated Automated Fingerprint Identification System (n. tr.).

[2] Combined DNA Index Sistem (n. tr.).

care temperatura este coborâtă la minus șaizeci și cinci de grade Celsius. Dacă va fi nevoie, copilul poate să rămână cu ea și ani de zile. Doctorița închide ușa grea, de oțel, a frigiderului și iese în holul luminos și deodorizat. Își desface halatul chirurgical albastru și-și scoate mănușile. Pungile de unică folosință care-i acoperă încălțămintea scot un fâșâit scurt și înfundat pe pardoseala curată placată cu ceramică.

Din camera ei cu perspectivă, doctorița Self vorbește, din nou, cu Jackie Minor. Asta pentru că Benton încă nu s-a obosit s-o sune. Iar acum e deja aproape ora două după-amiaza.

– Știe foarte bine că trebuie să rezolvăm situația. De ce crezi c-a venit încoace în weekend și te-a mai chemat și pe tine? Apropo, ești plătită pentru orele suplimentare?

Doctorița Self nu lasă să i se simtă mânia.

– Nu știu decât că, din senin, a fost anunțat un VIP. Asta ni se spune de obicei atunci când e vorba de o celebritate. Avem multe celebrități pe-aici. Dumnevoastră cum ați aflat despre program? o întreabă Jackie. Trebuie să întreb fiindcă sunt obligată să aflu care este cea mai eficientă formă de promovare: prin reclame în ziare și pe posturile de radio, prin postarea de anunțuri sau prin reclama din gură-n gură.

– Am văzut anunțul de recrutare din clădirea unde se fac internările. E primul lucru pe care l-am văzut când am venit aici. Ceea ce, acum, mi se pare

că s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Și mi-am zis: de ce nu? M-am hotărât să plec curând. Foarte curând. Ce păcat că ți-ai stricat weekendul, spune doctorița Self.

– Sincer vorbind, e mai curând de bine. E dificil să găsești voluntari care să îndeplinească toate cerințele. Mai ales voluntari normali. Atâta pierdere de timp! Cel puțin doi din trei se dovedesc a nu fi normali. Dar, că tot veni vorba, dacă ai fi normal, de ce ai vrea să vii aici și...

– Să faci parte dintr-un program științific, a încheiat doctorița Self raționamentul lamentabil al lui Jackie. Nu cred că pot să te înscrii declarându-te *normal*.

– A! N-am vrut să spun că dumneavoastră nu sunteți...

– Eu sunt întotdeauna deschisă să învăț ceva nou și am un motiv neobișnuit pentru care mă aflu aici, o lămurește doctorița Self. Cred că ești conștientă că prezența mea este confidențială.

– Am auzit că, de fapt, vă ascundeți aici din motive de securitate.

– Domnul doctor Wesley ți-a spus asta?

– A fost un zvon. Iar, conform HIPAA[1], confidențialitatea este de la sine înțeleasă. Noi suntem obligați

---

[1] Acronim pentru Health Insurance Portability and Accountability Act, lege dată de Congresul american în 1996, prin care orice salariat și familia lui sunt protejați în ceea ce privește asigurarea medicală în cazul pierderii sau schimbării locului de muncă (n. tr.).

să ținem cont de reglementările impuse de HIPAA. Dacă vreți să plecați, trebuie să fiți în siguranță.

– Nu pot decât să sper că așa este.

– Cunoașteți detaliile programului?

– Numai ceea ce-mi aduc aminte, foarte vag, din anunțul de recrutare, îi răspunde doctorița Self.

– Domnul doctor Wesley nu vi le-a prezentat?

– N-a fost anunțat decât abia vineri, atunci când l-am informat pe domnul doctor Maroni, care e în Italia, că vreau să mă ofer ca voluntar în cadrul programului. Dar situația mea trebuie rezolvată imediat, fiindcă am decis să mă externez. Sunt sigură că doctorul Wesley are intenția să-mi prezinte absolut toate detaliile. Nu știu de ce nu m-a sunat. Poate că n-a primit încă mesajul tău?

– Eu i-am spus, dar doctorul Wesley e o persoană foarte importantă și foarte ocupată. Știu că azi trebuie s-o înregistreze pe mama VIP-ului, adică pe mama dumneavoastră. Așa că presupun că vrea să facă mai întâi treaba asta. Apoi sunt sigură că o să discute cu dumneavoastră.

– Probabil că viața lui personală are de suferit. Toate cercetările astea și celelalte lucruri care-l țin aici în weekenduri. Presupun că trebuie să aibă o iubită. Un bărbat frumos și realizat ca el nu se poate să fie singur.

– Are pe cineva în Sud. De fapt, nepoata femeii a fost pe-aici cam acum o lună.

– Ce interesant, remarcă doctorița Self.

– A venit pentru o tomografie. Lucy. O tipă în genul agent secret. Sau, cel puțin, așa încearcă să pară. Știu că are o afacere cu calculatoare și e prietenă cu Josh.

– Și colaborează cu poliția, meditează doctorița Self. Un soi de agent secret, cu pregătire tehnică de înaltă performanță. Și care presupun că mai are și o avere personală frumușică. Fascinant!

– Mie mi-a spus doar că o cheamă Lucy, mi-a strâns mâna și m-a salutat. Am vorbit puțin. A discutat cu Josh, după care a stat destul de mult în biroul doctorului Wesley. Cu ușa închisă.

– Ce impresie ți-a făcut?

– E foarte plină de ea. Sigur că eu n-am petrecut mult timp cu ea. A stat numai cu doctorul Wesley. Cu ușa de la birou închisă, repetă Jackie.

E geloasă. Minunat!

– Ce drăguț, spune doctorița Self cu voce tare. Înseamnă că sunt foarte apropiați. Lucy pare a fi o persoană foarte neobișnuită. E frumoasă?

– Mie mi s-a părut destul de masculină. Dacă înțelegeți ce vreau să spun. Era toată îmbrăcată în negru și destul de musculoasă. Are o strângere de mână puternică, așa, ca de bărbat. Și s-a uitat direct în ochii mei, cu o privire foarte intensă. Parcă avea în ochi două raze laser verzi. Nu m-am simțit deloc în largul meu. Acum, gândindu-mă retrospectiv, îmi dau seama că n-aș fi vrut să rămân singură cu ea. Femeile de genul ăsta...

– Deci ceea ce vrei să spui de fapt este că Lucy a fost atrasă de tine și c-a vrut să facă sex cu tine înainte să plece cu avionul înapoi, spre casă, da? Ia să vedem dacă ghicesc: cu un avion privat? continuă doctorița Self. Unde-ai zis că locuiește?

– În Charleston. Ca mătușă-sa. Și chiar cred c-a vrut să facă sex cu mine. Vai, Doamne! Cum de nu mi-am dat seama atunci? Când mi-a strâns mâna și m-a privit în ochi. Și da! M-a întrebat dacă lucrez până târziu. Ca și când ar fi vrut să afle la ce oră plec de la birou. M-a întrebat de unde sunt. A intrat în chestii personale. Numai că, la momentul ăla, nu mi-am dat seama ce voia de la mine.

– Poate pentru că ți-a fost teamă să conștientizezi situația, Jackie. Cred că Lucy e foarte atrăgătoare și charismatică. Genul care atrage aproape hipnotic o femeie în patul ei. Și după o experiență extrem de erotică...?

O pauză.

– Înțelegi de ce două femei care fac sex împreună, chiar dacă una dintre ele sau chiar amândouă sunt heterosexuale, nu reprezintă ceva ieșit din comun?

– Absolut deloc.

– L-ai citit pe Freud?

– N-am fost niciodată atrasă de o altă femeie. Nici măcar de colega mea de cameră din facultate. Și noi trăiam împreună. Dacă ar fi existat o astfel de predispoziție latentă, atunci între noi s-ar fi întâmplat mult mai multe.

– Totul se rezumă la sex, Jackie. Dorința de natură sexuală vine de departe. Încă din copilărie. Ce este acel lucru pe care și fetițele, și băieții îl primesc, dar care, mai târziu, femeii îi e refuzat?

– Nu știu.

– Protecția de la sânul mamei.

– Eu nu vreau genul ăsta de protecție, nu-mi aduc aminte nimic legat de asta, iar sânii nu mă interesează decât fiindcă le plac bărbaților. Sânii sunt importanți pentru mine numai din motivul ăsta și nu-i observ decât din motivul ăsta. Și, oricum, cred că eu am fost hrănită cu biberonul.

– Sunt de acord cu tine, îi ține isonul doctorița Self. E ciudat c-a venit tocmai pân-aici pentr-o tomografie. Sper din tot sufletul că nu are ceva grav.

– Nu știu decât că vine cam de două ori pe an.

– De două ori pe an?

– Așa mi-a zis unul dintre laboranți.

– Ce tragic ar fi dac-ar avea vreo boală gravă. Și tu și eu știm că nu e normal ca o persoană să facă tomografii craniene de câteva ori pe an. Asta dacă e nevoie să faci vreuna. Ce altceva mai trebuie să știu despre tomografia mea?

– S-a deranjat cineva să vă întrebe dacă aveți vreo problemă să intrați în tubul tomografului? o întreabă Jackie cu seriozitatea unui expert.

– Vreo problemă?

– Ei, dacă pot să apară probleme.

– Numai în cazul în care, după ce s-a terminat cu examinarea, nu mai știu unde-i nordul și sudul. Dar ai dreptate. Ai mai punctat încă un detaliu important. Trebuie să mă gândesc mai bine la efectele pe care procedura le poate avea asupra oamenilor. Nu sunt sigură dacă efectele au fost determinate cu precizie. În realitate, RMN-ul n-a început să fie folosit pe scară largă de prea mult timp, nu?

– Programul nostru folosește fRMN-ul. RMN-ul funcțional. Asta ca să putem să urmărim funcționarea creierului dumneavoastră în timp ce ascultați înregistrarea.

– Așa e. Înregistrarea. Mamei o să-i facă mare plăcere. Ei, spune-mi, la ce mai trebuie să mă mai aștept?

– Protocolul dictează începerea studiului cu ICSD-ul. Adică, Interviul Clinic Structurat pentru DSM-Trei-R.

– Sunt familiarizată cu termenul. Și mai ales cu DSM-Patru. Cea mai recentă versiune.

– Uneori, doctorul Wesley îmi dă voie să fac eu ICSD-ul. Nu putem să vă radiografiem până nu scăpăm de interviul ăsta și poate să dureze destul de mult până trecem prin toate întrebările.

– O să ridic problema asta azi, când o să discut cu doctorul Wesley. Și, dacă circumstanțele mi-o vor permite, o să-l întreb și despre Lucy. Deși nu, nu cred c-ar trebui să fac asta. Dar sper din toată inima să nu aibă ceva grav. Mai ales de vreme ce se pare că dânsul ține foarte mult la ea.

– Doctorul Wesley are tot programul ocupat cu alți pacienți, dar cred că aș reuși să găsesc timp să vă fac ICSD-ul.

– Mulțumesc, Jackie. O să vorbesc cu el despre asta imediat ce mă sună. Și au existat reacții adverse pe parcursul acestui fascinant program? Și cine îl finanțează? Parc-ai zis că tatăl tău?

– Am avut câteva persoane care sufereau de claustrofobie. Astfel că, după atâta muncă, n-am reușit să

le facem tomografia. Închipuiți-vă, spune Jackie. Mă chinui să le fac ICSD-ul și să le înregistrez mamele...

– Presupun că le înregistrezi prin telefon. Ai făcut o grămadă în numai o săptămână.

– E mult mai ieftin și mai eficient. Nu-i nevoie să mă întâlnesc personal cu toate femeile alea. Folosim un format standard, în care sunt trecute toate lucrurile despre care trebuie să vorbești pe înregistrare. Nu am voie să discut despre finanțarea proiectului, dar tatăl meu e pasionat de actele filantropice.

– Emisiunea cea nouă pentru care lucrez acum. Ți-am spus că mă gândesc să angajez niște consultanți de producție? Ai zis că Lucy colaborează cu poliția? Sau că e agent special? Și pe ea ar trebui s-o am în vedere. Asta dacă nu e ceva în neregulă cu ea. Și câte tomografii craniene spui c-a făcut?

– Îmi pare rău că trebuie să recunosc, dar n-am urmărit de prea multe ori emisiunea dumneavoastră. Din cauza programului, nu pot să mă uit la televizor decât noaptea.

– Emisiunile mele sunt retransmise de câteva ori. Dimineața, la prânz și seara.

– Explorarea științifică a minților și comportamentelor criminale versus intervievarea oamenilor care poartă arme și merg de colo-colo arestând criminalii. Asta e, într-adevăr, cea mai bună idee. Publicul dumneavoastră o s-o aprecieze foarte mult, spune Jackie. Un subiect interesant printre emisiunile de același gen. Cred că audiența v-ar crește dacă ați aduce

un expert care să intervieveze un criminal psihopat, cu comportament sexual violent.

– De unde trebuie să înțeleg că un psihopat care violează, abuzează sexual sau ucide nu trebuie să fie neapărat violent. Jackie, ăsta e un concept extraordinar de original și care mă face să mă întreb dacă, de exemplu, numai criminalii sexuali sociopați sunt și violenți. Și mergând, în continuare, pe firul acestei ipoteze, ce trebuie să ne mai întrebăm?

– Păi...

– Păi, trebuie să ne întrebăm în ce tipar se încadrează crimele sexuale compulsive. Sau totul se rezumă doar la o chestiune de terminologie? Eu zic cartof, tu zici barabulă.

– Păi...

– Cât ai citit din Freud și câtă atenție acorzi viselor? Ar trebui să ți le notezi. Să ții un jurnal lângă pat.

– Sigur, la cursuri. Nu mă refer la jurnal și la vise. Nu cu asta m-am ocupat la cursuri, răspunde Jackie. În viața reală, nimeni nu mai e interesat de Freud.

Opt treizeci seara, ora Romei. Pescărușii se avântă și zboară și țipă în noapte. Seamănă cu niște lilieci mari și albi.

În alte orașe de pe coastă, pescărușii sunt o pacoste pe timpul zilei, dar, după căderea întunericului, dispar. Așa e și în America, acolo unde căpitanul Poma a petrecut foarte mult timp. Când era doar un băiețel, a mers în multe țări străine împreună cu familia. Urma să devină un bărbat umblat, care să vorbească

fluent mai multe limbi, să aibă maniere impecabile și o educație excelentă. Trebuia să devină ceva în viață – așa spuneau părinții. Acum căpitanul privește doi pescărași grași și ninși, care s-au așezat pe pervazul ferestrei de lângă masa lui și-l fixează. Sau poate că nu-i interesează decât caviarul de nisetru.

– Eu te întreb unde e, spune el în italiană, iar tu mă informezi că există un bărbat despre care ar trebui să știu? Și nu-mi dai nici un fel de detalii? Sunt extrem de frustrat.

– Eu am spus așa, vine replica doctorului Paulo Maroni, care îl cunoaște pe căpitan de ani de zile. Doctorița Self a avut-o pe Drew Martin ca invitată în emisiune. Așa cum știi. Câteva săptămâni mai târziu, doctorița Self a început să primească e-mailuri de la o persoană cu grave probleme psihice. Știu asta pentru că mi l-a trimis pe bărbatul respectiv la consultație.

– Paulo, te rog. Am nevoie de detalii în legătură cu această persoană cu grave probleme psihice.

– Eu speram că tu cunoști deja aceste detalii.

– Nu eu sunt cel care a deschis subiectul.

– Tu ești cel care se ocupă de caz, îi răspunde doctorul Maroni. Se pare că eu posed mai multe informații decât tine. Ceea ce este deprimant. Deci nu aveți nimic.

– N-aș vrea să recunosc asta în mod public. Dar n-am înaintat prea mult. Tocmai de asta e vital pentru mine ca tu să-mi povestești ce știi despre această persoană cu probleme psihice. Și simt că te joci cu mine într-un fel foarte straniu.

– Pentru mai multe detalii, trebuie să discuți cu ea. Omul nu îi e pacient, deci poate să vorbească despre el fără restricții. Asta presupunând c-o să vrea să coopereze.

Maroni întinde mâna după platoul de argint cu blini.

– Iar presupunerea asta e foarte hazardată.

– Atunci ajută-mă s-o găsesc, intervine căpitanul Poma. Pentru că am sentimentul că tu știi unde e. Tocmai de asta m-ai sunat din senin și te-ai autoinvitat la o cină foarte costisitoare.

Doctorul Maroni izbucnește în râs. Își poate permite o cameră plină cu cel mai bun caviar rusesc. Nu de asta ia acum cina cu căpitanul. Ci pentru că știe ceva și are niște motive complicate, un plan. Ceea ce este tipic pentru el. Maroni are darul de a înțelege înclinațiile și motivațiile oamenilor. E poate cel mai sclipitor bărbat pe care căpitanul îl cunoaște. Dar e și o enigmă. Iar pentru conceptul de adevăr are o definiție proprie.

– Nu pot să-ți spun unde e, răspunde Maroni.

– Ceea ce nu înseamnă că nu știi. Iar faci jocuri de cuvinte cu mine, Paulo. Nu e vorba c-aș fi leneș. Nu e vorba că nu m-am străduit din răsputeri să dau de urma ei. De când am aflat c-a cunoscut-o pe Drew, am vorbit cu toți cei care lucrează pentru ea, dar, de fiecare dată, mi-a fost servită aceeași poveste. Povestea care a apărut și la știri. Că are o misterioasă urgență de familie. Nimeni nu știe unde e.

– Logica ar trebui să-ți spună că e imposibil ca nimeni să nu știe unde e.

– Da, logica asta îmi spune, răspunde căpitanul întinzând caviar pe un blini, pe care apoi i-l dă lui Maroni. Am sentimentul c-ai să mă ajuți s-o găsesc. Fiindcă, așa cum am mai spus, tu știi unde e. Și tocmai de asta m-ai sunat, iar acum stăm aici și ne jucăm cu vorbele.

– Angajații ei au forwardat e-mailurile prin care îi ceri să-ți acorde o întâlnire sau măcar o conversație telefonică? întreabă Maroni.

– Așa susțin.

Pescărușii zboară de lângă fereastră. Au devenit interesați de-o altă masă.

– N-o să reușesc să iau legătura cu ea prin metodele normale de comunicație. N-are nici cea mai vagă intenție să recunoască faptul că știe de mine. Fiindcă ultimul lucru pe care și-l dorește este să fie implicată în investigație. Oamenii ar putea să-i atribuie responsabilități.

– Ceea ce probabil c-ar și trebui să facă. Tipa e irresponsabilă, spune doctorul Maroni.

Chelnerul-somelier își face apariția ca să le umple din nou paharele. Restaurantul de la ultimul etaj al hotelului Hassler este unul dintre preferatele căpitanului Poma. Priveliștea e superbă, iar bărbatul nu se satură niciodată de ea. Poma se gândește la Kay Scarpetta și se întreabă dacă ea și Benton Wesley au mâncat vreodată acolo. Probabil că nu. Au fost mult prea ocupați. Căpitanului i se pare că amândoi sunt mult prea ocupați pentru ceea ce contează în viață.

– Înțelegi? Cu cât vrea să mă evite mai tare, cu atât cred că are un motiv, adaugă căpitanul. Poate că e vorba de omul ăla cu probleme psihice pe care l-a trimis la tine. Te rog, spune-mi unde-o găsesc. Cred că știi unde e.

Doctorul Maroni îi răspunde.

– Ți-am spus că noi, în Statele Unite, avem legi și regulamente și că procesele sunt sportul nostru național?

– Angajații ei n-or să-mi spună dacă e internată în spitalul tău.

– Nici eu n-o să-ți spun.

– Sigur că nu.

Căpitanul zâmbește. Acum știe. N-are nici o îndoială.

– Mă bucur că nu sunt acolo acum, continuă doctorul Maroni. Avem un VIP foarte dificil la pavilion. Sper că Benton Wesley o să rezolve problema asta într-un mod adecvat.

– Trebuie să vorbesc cu ea. Cum s-o fac să creadă că am aflat dintr-o altă sursă și nu de la tine?

– Dar n-ai aflat nimic de la mine.

– Am aflat de la cineva. O să-mi ceară să-i spun de la cine.

– De la mine n-ai aflat nimic. De fapt, tu ești cel care a spus-o. Iar eu n-am confirmat nimic.

– Putem să discutăm subiectul la modul ipotetic?

Doctorul Maroni își bea vinul.

– Prefer Barbaresco-ul pe care l-am comandat data trecută.

– Normal. Licoarea aia a costat trei sute de euro.

– A fost plină, dar foarte proaspătă.

– Te referi la vin? Sau la femeia cu care ai fost aseară?

Pentru un bărbat de vârsta lui, care mănâncă și bea tot ce-i face plăcere, doctorul Maroni arată bine și niciodată nu duce lipsă de femei. Acestea i se oferă de parcă el ar fi zeul Priap, iar Maroni nu-i este fidel nici uneia. De obicei, atunci când vine la Roma, își lasă nevasta în Massachusetts. Pe aceasta nu pare s-o deranjeze. I se acordă atenție, iar Maroni nu ridică pretenții legate de dorințele lui sexuale, fiindcă soția nu i le mai împlinește, iar el nu o mai iubește. Un destin pe care căpitanul refuză să-l accepte. Poma e un romantic. Și, din nou, gândul îi fuge la Scarpetta. Care nu are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Și nici nu ar permite așa ceva. Prezența doctoriței în mintea lui este ca lumina lumânărilor de pe mese și ca luminile orașului de dincolo de fereastră. Scarpetta chiar îl emoționează.

– Pot s-o contactez la spital. Dar o să-mi ceară să-i spun cum am aflat că e acolo, remarcă Poma.

– Te referi la VIP.

Doctorul Maroni cufundă o lingură de sidef în caviar și ia o cantitate suficientă pentru două clătite rusești. Întinde caviarul peste o singură blini și-o mănâncă.

– Nu trebuie să contactezi pe nimeni la spital.

– Dar dacă Benton Wesley ar fi sursa mea? Tocmai a fost aici și e implicat în investigație. Iar acum ea e

pacienta lui. Mă irită faptul că am discutat despre doctorița Self acum câteva seri, iar el n-a suflat o vorbă cum că i-ar fi pacientă.

– Vrei să spui că VIP-ul îi e pacient. Benton nu e psihiatru și, din punct de vedere tehnic, VIP-ul nu-i e pacient. Din punct de vedere tehnic, VIP-ul e pacientul meu.

Chelnerul apare cu *les primi piatti*, iar căpitanul face o pauză. Risotto cu ciuperci și parmezan și minestrone cu aromă de busuioc și paste quadrucci.

– Oricum, Benton n-ar lăsa niciodată să-i scape o astfel de informație confidențială. E ca și cum ai chestiona o piatră, spune doctorul Maroni după plecarea chelnerului. Bănuiala mea este că VIP-ul o să plece curând. Întrebarea importantă pentru tine este unde o să se ducă. Unde a fost nu e important decât prin prisma motivului.

– Emisiunea doctoriței Self se înregistrează în New York.

– VIP-urile pot să plece unde vor ele. Dacă afli unde e și de ce, atunci e posibil să descoperi și unde o să se ducă după aceea. O sursă mult mai probabilă ar fi Lucy Farinelli.

– Lucy Farinelli?

Căpitanul Poma e nedumerit.

– Nepoata doamnei doctor Scarpetta. Se întâmplă că-i fac o favoare, așa că nepoata vine la spital destul de des. Așa că ar putea să afle diverse zvonuri de la angajați.

– Și? Ea i-a spus lui Kay, iar Kay mi-a spus mie?

– Kay? întrebă doctorul Maroni, mestecând. Deci ați devenit prieteni?

– Sper. Dar nu și cu el. Nu cred că mă place prea mult.

– Otto, majoritatea bărbaților nu te plac. Pe tine numai homosexualii te plac. Dar ai priceput ideea mea. Ipotetică. Dacă informația provine de la cineva din exterior – Lucy, care-i spune doctoriței Scarpetta, care-ți spune ție (Maroni își mănâncă porția de risotto entuziasmat) atunci nu există nici un fel de probleme etice sau legale. Iar tu poți să începi să desfășori ghemul.

– Iar VIP-ul știe că eu lucrez cu Kay la cazul ăsta. Kay abia s-a întors de la Roma și informația a fost prezentată la știri. Deci VIP-ul o să creadă că, în mod indirect, Kay este sursa mea. Și-atunci nimeni nu mai are nici o durere de cap. E foarte bine. Perfect.

– Porția asta de *risotto ai funghi* e aproape perfectă. Ce zici de minestrone? Eu am mai mâncat și altă dată, spune doctorul Maroni.

– E excelent. În legătură cu VIP-ul. Fără să încalci legea confidențialității, poți să-mi spui de ce e internată la McLean?

– Motivul ei sau al meu? Motivul ei este siguranța personală. Al meu este acela de a-i permite să se folosească de mine. Femeia prezintă patologia și de axa I, și de axa II. Suferă de tulburare bipolară cu ciclu rapid, dar refuză să recunoască și, cu atât mai mult, să ia un antidepresor. Despre care tulburare de personalitate vrei să-ți vorbesc? Are atât de multe. Cu regret o spun, dar oamenii cu tulburări de personalitate se schimbă rareori.

– Deci a existat ceva care i-a produs o criză. Asta e prima spitalizare a VIP-ului din motive psihiatrice? M-am documentat. Tipa se opune noțiunii de medicație și consideră că toate problemele din lume pot fi rezolvate dacă oamenii îi urmează sfaturile. Dacă se folosesc de ceea ce ea numește *unelte*.

– Nu se cunosc alte spitalizări anterioare în istoricul VIP-ului. Acum ai început să pui întrebările importante. Important nu este locul unde se află. Ci de ce. Eu nu pot să-ți spun unde e ea. Dar pot să-ți spun unde e VIP-ul.

– VIP-ul tău s-a confruntat cu un episod traumatizant?

– VIP-ul a primit un e-mail de la un nebun. Întâmplător, de la același nebun despre care doctorița Self mi-a vorbit toamna trecută.

– Trebuie să discut cu ea.

– Cu cine?

– Bine. Putem să vorbim despre doctorița Self?

– Mutăm conversația de la VIP la doctorița Self.

– Spune-mi mai multe despre nebunul ăla.

– După cum am mai zis, e o persoană care a venit de câteva ori la cabinetul meu de aici.

– N-o să te întreb care e numele acestui pacient.

– Foarte bine. Fiindcă nici nu-l cunosc. Omul a plătit cu bani gheață. Și a mințit.

– Nu-i cunoști numele real?

– Spre deosebire de tine, eu nu fac investigații în ceea ce privește trecutul pacientului și nici nu cer vreun act care să-i dovedească adevărata identitate, îi răspunde doctorul Maroni.

– Și care era numele fals pe care ți l-a dat?

– Nu pot să ți-l spun.

– De ce te-a contactat doctorița Self în legătură cu omul ăla? Și când?

– La începutul lui octombrie. Mi-a spus că-i trimitea e-mailuri și că a considerat potrivit să-l trimită la un alt specialist. Cum ți-am mai zis.

– Atunci înseamnă că mai are un dram de responsabilitate, dacă a recunoscut că situația îi depășea abilitățile, remarcă Poma.

– Aici se pare că n-o înțelegi. Doctorița Self nici măcar nu concepe că există ceva care să-i depășească abilitățile. Numai că n-a vrut să-și bată capul cu el și și-a simțit egoul maniacal gâdilat la ideea de a-l trimite la un psihiatru laureat al Premiului Nobel, care face parte din corpul didactic al facultății de medicină de la Harvard. I-a făcut plăcere să mă inoportuneze. Așa cum a mai procedat de multe ori în trecut. Femeia are motivele ei. Dacă nu e vorba de altceva, atunci probabil că și-a dat seama c-o să dau greș. Omul nu poate fi tratat.

Doctorul Maroni își studiază vinul de parcă băutura ar conține vreun răspuns.

– Spune-mi, intervine căpitanul Poma. Dacă omul nu poate fi tratat, atunci nu crezi că asta reprezintă un argument care să-mi justifice teoria? Este vorba despre un bărbat foarte anormal, care poate face lucruri foarte anormale. I-a trimis doctoriței Self e-mailuri. Poate că tot el i-a trimis și e-mailul despre care ți-a pomenit când s-a internat la McLean.

– Te referi la VIP. Eu nu am spus niciodată că doctorița Self este la McLean. Dar dacă ar fi, atunci cu siguranță c-ar trebui să afli exact de ce e acolo. Se pare că asta e ceea ce contează. Am început să mă repet ca o placă zgâriată de patefon.

– Poate că tot el i-a trimis VIP-ului e-mailul care a tulburat-o atât de tare încât a determinat-o să se ascundă în spitalul tău. Trebuie să-l localizăm și să ne asigurăm măcar că nu e un criminal.

– Habar nu am cum poți să faci asta. Așa cum am mai zis, nu știu cine e. Nu știu decât că e american și că a luptat în Irak.

– De ce a spus c-a venit să te consulte aici, în Roma? A bătut cale lungă pentru consultația asta.

– Suferea de PTSD, adică de tulburare de stres posttraumatic. Se pare că are legături în Italia. Mi-a spus o poveste foarte tulburătoare despre o tânără cu care a petrecut o zi vara trecută. Un cadavru descoperit lângă Bari. Îți amintești cazul?

– Turista canadiană? spune căpitanul surprins. Căcat!

– Exact. Numai că, la început, femeia nu a fost identificată.

– Era goală și cumplit de mutilată.

– Dar nu ca Drew Martin, din câte mi-ai spus. I se făcuse același lucru la ochi.

– Dar și ei îi lipseau bucăți mari de carne.

– Da. Inițial, s-a presupus că e o prostituată, care a fost aruncată dintr-o mașină aflată în mișcare sau care a fost lovită de un autovehicul, ceea ce ar fi explicat

rănile respective, continuă doctorul Maroni. Autopsia a dovedit însă altceva. A fost făcută cu multă competență, deși condițiile au fost extrem de primitive. Știi cum se fac lucrurile astea în zonele izolate, unde nu există bani.

– Mai ales când e vorba de o prostituată. Fata a fost autopsiată într-un cimitir. Dacă turista canadiană n-ar fi fost dată dispărută cam în aceeași perioadă, ar fi fost îngropată acolo, ca necunoscută, își aduce aminte căpitanul Poma.

– S-a descoperit că bucățile de carne au fost excizate cu un cuțit sau un soi de ferăstrău.

– Și tu n-ai de gând să-mi spui tot ce știi despre pacientul ăsta care a plătit cu bani gheață și-a mințit în privința numelui? protestează căpitanul. Sunt convins că ai niște notițe pe care ai putea să mi le dai, nu?

– Imposibil. Ceea ce mi-a spus pacientul respectiv nu reprezintă dovezi.

– Dar dacă el e criminalul, Paulo?

– Dacă aș avea mai multe lucruri concrete, ți le-aș spune. Dar nu am decât poveștile lui abracadabrante și senzația de disconfort pe care am simțit-o atunci când am fost contactat în legătură cu prostituata ucisă, care s-a dovedit până la urmă a fi canadianca dispărută.

– Ai fost contactat? De ce? Ca să-ți exprimi părerea? Asta nu știam.

– Cazul a fost instrumentat de poliția de stat, nu de carabinieri. Eu îmi ofer sfaturile, gratuit, multor oameni. Pe scurt, pacientul cu pricina n-a mai revenit

pentru vreo consultație, iar eu n-aș putea să-ți spun unde e, concluzionează doctorul Maroni.

– N-ai putea sau n-ai vrea?

– N-aș putea.

– Nu realizezi că e posibil ca ăsta să fie cel care-a ucis-o pe Drew Martin? Tipul ți-a fost trimis de doctorița Self, care, dintr-odată, se ascunde în spitalul tău, din cauza unui e-mail primit de la un nebun.

– Perseverezi și ai revenit la subiectul VIP-ului. Eu n-am spus niciodată că doctorița Self este internată în spitalul meu. Dar motivul pentru care cineva se ascunde e mai important decât locul în care se ascunde.

– Dac-aș putea să sap c-o lopată în capul tău, Paulo. Cine știe ce-aș găsi!

– Risotto și vin.

– Dacă ești în posesia unor detalii care ar putea să ajute investigația, atunci nu sunt de acord cu toată secretomania asta, declară căpitanul, după care tace, fiindcă chelnerul se îndreaptă către ei.

Doctorul Maroni cere, din nou, meniul. Cu toate că, de-acum, a încercat toate felurile de mâncare. Cinează suficient de des în restaurantul ăsta. Capitanul, care nu vrea meniul, îi recomandă homarul la grătar, în stil mediteranean, urmat de o salată și de brânzeturi italienești. Pescărușul mascul revine. De data asta e singur. Se uită prin fereastră și-și înfoiază penele de un alb strălucitor. Dincolo de el sclipesc luminile orașului. Domul aurit a bazilicii Sfântul Petru seamănă cu o coroană.

– Otto, dacă violez legea confidențialității, având la dispoziție atât de puține dovezi, și dacă mă înșel,

atunci cariera mea ajunge pe butuci, explică, finalmente, doctorul Maroni. N-am nici un motiv legitim pentru care să furnizez poliției mai multe detalii legate de omul ăsta. N-ar fi deloc înțelept din partea mea.

– Deci introduci subiectul posibilului criminal, după care închizi ușa?

Căpitanul Poma se apleacă peste masă și rostește cuvintele disperat.

– Eu n-am deschis ușa, spune doctorul Maroni. N-am făcut decât să ți-o arăt.

Cufundată în muncă, Scarpetta tresare speriată atunci când alarma de la ceasul de mână începe să sune la trei și un sfert.

Termină de suturat incizia în Y a trupului aflat deja în descompunere al bătrânei pentru care autopsia nici n-ar fi fost necesară. Placă aterosclerotică. Așa cum era de așteptat, cauza morții a reprezentat-o arterioscleroza coronariană vasculară. Scarpetta își scoate mănușile și le aruncă într-un container roșu aprins, pentru deșeuri toxice. Apoi o sună pe Rose.

– Urc într-un minut, o anunță Scarpetta. Vrei să iei legătura cu cei de la Meddicks? Să-i anunți că pot să vină s-o ia pe bătrână?

– Tocmai coboram să te caut, îi spune Rose. Mi-era frică să nu te fi încuiat, din greșeală, în frigider.

Asta e o glumă veche.

– Benton încearcă să dea de tine. Zice să-ți verifici mailul numai atunci când, și citez, ești singură și calmă.

– Mi se pare că ești mai rău decât ieri. Ți s-a înfundat nasul.

– Se poate să mă fi luat o răceală.

– Acu' câtva timp am auzit motocicleta lui Marino. Și cineva a fumat aici, jos. Până și halatul meu duhnește a tutun.

– Ciudat.

– Marino unde e? Ar fi fost drăguț dacă și-ar fi găsit puțin timp să mă ajute.

– E în bucătărie, o lămurește Rose.

O pereche nouă de mănuși și Scarpetta mută trupul bătrânei de pe masa de autopsie într-un sac de plastic solid, căptușit cu țesătură, pe care-l așază pe o targă, pe care o împinge în camera de răcire. Spală cu furtunul bancul de lucru, pune în frigider eprubetele cu umoare sticloasă, urină, bilă și sânge și un recipient cu mostre de organe, care urmează să fie supuse analizelor toxicologice și histologice. Cardurile impregnate cu sânge intră sub un soi de hotă, ca să se usuce – acestea sunt mostrele de ADN care sunt incluse în orice dosar. După ce spală podeaua cu mopul, curăță instrumentele chirurgicale și chiuvetele și-și strânge hârtiile de care se va folosi ulterior pentru dictări, Scarpetta e gata ca să se ocupe și de igiena personală.

În spatele blocului de autopsie există mai multe cutii de uscare, dotate cu filtre HEPA și pe bază de carbon. Acolo sunt păstrate hainele pătate cu sânge sau cu pământ, înainte să fie puse în pungi sigilate și trimise spre laboratoarele de analize. Urmează o zonă de depozitare, o spălătorie și, finalmente,

vestiarul, care este împărțit în două de un zid din cărămizi de sticlă. O parte este destinată bărbaților, cealaltă femeilor. Acum, când afacerea ei din Charleston e abia la început, Marino este singurul ajutor pe care Scarpetta îl are în morgă. El are jumătatea lui de vestiar, iar ea o are pe cealaltă. Doctoriței i se pare întotdeauna stânjenitor atunci când amândoi fac duș în același timp, iar ea îl aude pe Marino și vede jocul de umbre al trupului acestuia prin sticla groasă, verde și translucidă.

Scarpetta intră în jumătatea ei de vestiar, închide ușa și o încuie. Își scoate foliile de protecție de pe încălțări, șorțul, casca din plastic moale și masca de pe față și le aruncă pe toate într-un container de deșeuri toxice. Halatul chirurgical îl pune într-un coș de rufe murdare. Apoi intră la duș, unde se spală cu săpun antibacterian. Își usucă părul cu foehnul, își îmbracă la loc costumul și-și încalță pantofii cu toc jos. Iese din nou pe coridorul pe care îl parcurge integral îndreptându-se către o ușă. De partea cealaltă a ușii se află scara de stejar abruptă și cam șubredă care duce direct la bucătărie. Acolo unde Marino deschide o cutie de pepsi fără zahăr.

Bărbatul o măsoară din cap până-n picioare.

– Da' ce bine suntem îmbrăcată, exclamă el. Ai uitat că e duminică și-ai crezut că tre' să te duci la tribunal? Deci excursia mea la Myrtle Beach s-a dus pe apa sâmbetei.

Pe fața congestionată și nebărbierită se văd urmele nopții prelungi de benchetuială.

– Consideră că ăsta e un cadou. Încă o zi în care mai trăiești.

Scarpetta urăște motocicletele.

– Și, oricum, afară e urât și-am auzit că vremea o să se înrăutățească și mai mult.

– Până la urmă tot o să te sui pe spinarea Road-master-ului meu, pe șaua Șefului de Trib Indian, și după ce-o să prinzi microbul, o să te milogești de mine să te mai iau.

Gândul de a încăleca motocicleta uriașă a lui Marino, de a-i încercui acestuia trupul cu brațele, de a-și lipi corpul de al lui nu e, pentru Scarpetta, deloc incitant. Iar Marino știe asta. Scarpetta e șefa lui și, din multe puncte de vedere, asta a fost în cea mai mare parte a ultimilor douăzeci de ani. Dar se pare că lui Marino nu-i mai convine situația asta. În mod clar, amândoi s-au schimbat. Și sigur că au trecut împreună și prin bune, și prin rele. Dar, în ultimii ani și mai ales în ultima vreme, respectul lui pentru ea și pentru munca lor s-a diluat. Iar acum asta. Scarpetta se gândește la e-mailurile trimise de doctorița Self și se întreabă dacă Marino presupune că ea le-a văzut deja. Se gândește la jocul în care Self îl atrage pe colegul ei, un joc pe care bărbatul nu-l va înțelege și pe care e menit să-l piardă.

– Te-am auzit când ai venit. Evident, iar ți-ai parcat motocicleta în zona de încărcare, spune ea. Dacă ți-o lovește vreun dric sau vreun microbuz, îi reamintește Scarpetta, vina e numai a ta, iar mie nici c-o să-mi pară rău.

– Dacă mi-o loveşte cineva, atunci o să primeşti un cadavru în plus. Cel al oricărui cretin de la pompe funebre care nu se uită pe unde merge.

Motocicleta lui Marino, care scoate zgomote ce depăşesc bariera sunetului, a devenit, în timp, un alt subiect de dispută. Cu ea merge la locul crimelor, la tribunal, la camerele de urgenţă, la birourile avocaţilor sau la domiciliile martorilor. La birou, refuză s-o lase în parcare şi-o ascunde în zona de încărcare, acolo unde se livrează cadavrele, nu unde se ţin maşinile personale.

– Domnul Grant a ajuns? întreabă Scarpetta.

– A venit cu un rahat de maşină, din aia, gen papuc, şi cu un rahat de barcă atârnată de ea, în care are plase pentru creveţi, găleţi şi alte porcării. E un nenorocit mare cât uşa şi negru ca noaptea. N-am mai văzut negri atât de negri ca ăştia de-aici. În zona asta nu-i nici un strop de frişcă în cafea. Nu e ca în vechiul nostru teritoriu, în Virginia, acolo unde Jefferson avea amante servitoare.

Scarpetta nu are însă chef să-i răspundă la provocări.

– E la mine în birou? Nu vreau să-l las să m-aştepte.

– Nu pricep de ce te-ai îmbrăcat pentru el de parcă te-ai întâlni cu vreun avocat, cu vreun judecător sau de parcă te-ai duce la biserică, remarcă Marino, iar Scarpetta se întreabă dacă nu cumva bărbatul speră, în sinea lui, că s-a îmbrăcat în felul ăsta pentru el, pentru c-a citit e-mailurile de la doctoriţa Self, iar acum e geloasă.

– Întâlnirea cu el e la fel de importantă ca orice altă întâlnire, explică ea. Întotdeauna trebuie să ne dovedim respectul, nu?

Marino miroase a țigări și-a alcool și-n clipa-n care „farmacia i se închide", așa cum se exprimă elegant și din ce în ce mai des Scarpetta, temerile cele mai adânci îi exacerbează comportamentul negativ. O problemă care devine și mai amenințătoare din cauza fizicului formidabil al lui Marino. Având în jur de cincizeci și cinci de ani, bărbatul își rade rămășițele de păr de pe cap, se îmbracă, în general, cu haine negre de motociclist și se încalță cu niște bocanci uriași, iar, de câteva zile, și-a atârnat la gât un lanț de prost-gust, cu un pandantiv argintiu reprezentând semnul dolarului. Marino e un adept fanatic al ridicatului de greutăți, așa că are pieptul atât de lat, încât se laudă că e nevoie de două radiografii ca să-i cuprindă ambii plămâni pe film. Într-o fază foarte îndepărtată a vieții, judecând după fotografiile din tinerețe pe care le-a văzut Scarpetta, Marino a fost un bărbat frumos, în sensul viril și dur al cuvântului. Chiar și azi ar putea să fie atrăgător, dacă nu ar fi atât de necioplit și de șleampăt. În punctul ăsta, viața grea pe care o duce nu mai poate fi pusă pe seama copilăriei chinuite petrecute într-un cartier rău famat din New Jersey.

– Nu știu de ce încă mai crezi că mă poți duce de nas, i-o retează Scarpetta, îndepărtând conversația de la subiectul ridicol al felului în care e îmbrăcată și al motivului pentru care și-a ales respectivele haine. Seara trecută. Și e limpede că aici, în morgă.

– Să te duc de nas în legătură cu ce?

Marino mai ia o înghițitură din cutia de pepsi.

– Când te dai cu atât de mult parfum, ca să ascunzi mirosul de țigară, nu reușești decât să-mi provoci o durere de cap.

– Hmm?

Bărbatul râgâie înfundat.

– Să vedem dacă ghicesc! Ți-ai petrecut seara la Kick 'N Horse.

– Localul e plin de fum de țigară, spune Marino ridicând din umerii gigantici.

– Și sunt sigură că tu nu ai contribuit deloc. Ai fumat în morgă. În frigider. Până și halatul pe care l-am pus pe mine mirosea a fum de țigară. Ai fumat în vestiar?

– Probabil c-a venit din partea mea. Mă refer la fum. Se poate să mă fi dus cu țigara acolo. În jumătatea mea. Nu-mi aduc aminte.

– Știu că nu vrei să faci cancer la plămâni.

Marino își mută privirea așa cum face de fiecare dată când subiectul discuției nu-i convine. Apoi decide să-i pună capăt cu totul.

– Ai aflat ceva nou? Și nu mă refer la bătrâna aia, care n-ar fi trebuit să fie trimisă încoace numai fiindcă legistul n-a avut chef să se ocupe de-un descompus puturos. Mă refer la puști.

– L-am băgat în frigider. Momentan, nu mai avem ce să-i mai facem.

– Nu suport când e vorba de copii. Dacă aflu cine i-a făcut felul pușt iului, îl omor. Îl fac bucățele cu mâna mea.

– Te rog! Hai să nu amenințăm cu moartea pe nimeni.

Rose a apărut în cadrul ușii. Pe chip are o expresie ciudată. Scarpetta nu știe de când e acolo.

– Nu e nici o amenințare, continuă Marino.

– Exact la asta m-am gândit și eu.

Rose intră în bucătărie. E îmbrăcată ca scoasă din cutie – expresia ei de modă veche – într-un costum albastru. Părul alb îl are prins într-un coc franțuzesc. Femeia pare epuizată, iar pupilele îi sunt contractate.

– Iar îmi ții predici? o întreabă Marino făcându-i cu ochiul.

– Ai nevoie de vreo două predici. Ba poate chiar de mai multe, îi răspunde Rose turnându-și o cană cu cafea neagră și tare, un obicei „prost" la care a renunțat în urmă cu un an, dar la care, se pare, a revenit. Și, în cazul în care ai uitat – Rose îl privește pe deasupra cănii –, ai mai omorât oameni și înainte. Așa că n-ar trebui să proferezi amenințări.

Rose se sprijină de dulap și trage adânc aer în piept.

– Ți-am spus. Nu e nici o amenințare.

– Sigur te simți bine? o întreabă Scarpetta pe Rose. Poate că e mai mult decât o răceală. N-ar fi trebuit să vii la serviciu.

– Am purtat o mică discuție cu Lucy, anunță Rose. Apoi se întoarce către Marino: Nu vreau ca doamna doctor Scarpetta să rămână singură cu domnul Grant. Nici măcar o secundă.

– Nu ți-a zis că la toate verificările de fond a ieșit basma curată? o întreabă Scarpetta.

– M-ai auzit, Marino? Să n-o lași pe doamna doctor nici o secundă singură cu omul ăla. Nu-mi pasă de verificările alea. Tipu' e mai solid decât tine, continuă mereu protectoarea Rose, probabil în urma instructajului primit din partea mereu protectoarei Lucy.

Rose e secretara lui Scarpetta de aproape douăzeci de ani și-a urmat-o din cuib în cuib, cum spune ea, la bine și la greu. La șaptezeci și trei de ani, e o figură atrăgătoare și impozantă, care se ține dreaptă și cu spiritul pătrunzător. În fiecare zi bântuie prin morgă înarmată cu mesaje telefonice, rapoarte care trebuie semnate chiar în secunda aia și orice alte treburi despre care ea decide că nu mai suferă amânare sau doar ca să-i reamintească – nu ca să-i ordone – lui Scarpetta că n-a mâncat nimic toată ziua și că i-a comandat o porție de mâncare – sănătoasă, desigur – care o așteaptă la etaj și pe care ea *o să se ducă* s-o mănânce. Și că nu, *nu are voie* să mai bea nici o cafea. Pentru că și-așa bea prea multă.

– A fost implicat în ceva ce pare o fi o încăierare cu cuțite, îi dă înainte Rose cu grijile.

– A apărut pe parcursul verificărilor. El a fost victima, o contracarează Scarpetta.

– Arată foarte violent și periculos și e mare cât un cargobot. Mă intrigă c-a vrut să vină încoace duminică după-amiază. Poate c-a sperat c-o să te găsească singură, îi mărturisește Rose lui Scarpetta. De unde știi că nu el l-a omorât pe copilul ăla?

– Hai întâi să auzim ce are de spus.

– Pe vremuri, chestia asta nu s-ar fi făcut așa. Ar fi fost de față și poliția, insistă Rose.

– Acum nu mai e ca pe vremuri, vine replica lui Scarpetta, care se străduiește să nu sune prea didactic. Ăsta e un cabinet privat și, din unele puncte de vedere, beneficiem de mai multă flexibilitate, iar din altele, de mai puțină. Dar, de fapt, întotdeauna în atribuțiunile noastre au intrat întâlnirile cu orice persoană care poate deține informații utile. Fie că asta se întâmplă în prezența poliției sau nu.

– Numai să fii atent, îi spune Rose lui Marino. Cine i-a făcut asta amărâtului ăluia de băiețel știe foarte bine că trupușorul a ajuns la noi și că doamna doctor Scarpetta se ocupă de el și că, de obicei, atunci când se ocupă ea de un cadavru, până la urmă tot descoperă ce s-a întâmplat. De unde putem noi să știm că n-o urmărește?!

În mod normal, Rose nu se ambalează atât de tare.

– Ai fumat, îi spune apoi Rose lui Marino.

Acesta mai ia o înghițitură zdravănă de pepsi fără zahăr.

– Ar fi trebuit să mă vezi aseară. Aveam zece țigări în gură și două în cur, cântam la muzicuță și mă giugiuleam c-o tipă nouă.

– O altă seară edificatoare petrecută în barul ăla de motocicliști, cu o femeie care are același IQ ca frigiderul meu: sub zero. Te rog să nu mai fumezi. Nu vreau să mori.

Rose pare tulburată în timp ce se duce la cafetieră și umple vasul cu apă ca să facă o șarjă proaspătă.

– Doamnul Grant vrea cafea, anunță ea. Și nu, doamnă doctor Scarpetta, dumneavoastră nu primiți nici un strop.

6

Lui Bulrush Ulysses S. Grant i s-a spus întotdeauna Bull. Fără să aștepte să fie îmboldit, începe discuția cu o explicație privind originea numelui său.

– Bănuiesc că vă întrebați ce e cu S.-ul din numele meu. Că doar atât e. Un S și un punct, spune el de pe un scaun plasat în apropierea ușii închise de la intrarea în biroul lui Scarpetta. Mama mea știa că S-ul din numele generalului Grant venea de la Simpson. Dar i-a fost teamă că, dacă-mi bagă un Simpson în nume, o să am prea mult de scris. Așa că s-a mulțumit numai cu S. După părerea mea, îmi ia mai mult să-mi explic numele decât să-l scriu.

Bărbatul e curat, îmbrăcat în haine de lucru cenușii, proaspăt călcate, și încălțat cu o pereche de tenișii care arată ca abia scoși din mașina de spălat. În poală ține o șapcă de baseball galbenă și franjurată, cu un pește pe cozoroc. Mâinile și le ține adunate politicos deasupra șepcii. În rest, omul are un aspect care te bagă în sperieți. Fața, gâtul și vârful capului sunt brăzdate de o rețea de linii adânci, lungi și roz. Dacă a fost la vreun chirurg plastician, atunci a fost la unul care nu știa meserie. Bull va rămâne desfigurat pe viață: încrengătura de cicatrice cheloide o fac pe Scarpetta să se gândească la Queequeg din *Moby Dick*.

– Știu că v-ați mutat aici de puțină vreme, îi spune Bull lui Scarpetta, spre surprinderea acesteia. Stați în vechiul grajd de pe aleea dintre Meeting și King.

– De unde dracu' știi unde e posibil să locuiască Doc și ce te privește pe tine? îl întrerupe Marino cu agresivitate.

– Am lucrat pentru una dintre vecinele dumneavoastră, răspunde Bull către Scarpetta. Dânsa a murit de mult. Cred că mai corect ar fi să spun că am lucrat pentru dânsa cam cinșpe ani. Apoi, acu' vreo patru ani, i-a murit soțul și doamna s-a descotorosit de aproape toate ajutoarele. Cred că avea probleme cu banii. Eu a trebuit să-mi găsesc altceva de lucru. După o vreme a murit și dânsa. Ce vreau să spun este că știu zona în care locuiți ca pe buzunarul meu.

Scarpetta se uită la cicatricele roz de pe fața palmelor bărbatului.

– Vă știu casa... adaugă omul.

– Ți-am mai zis... sare iar Marino.

– Lasă-l să termine, intervine Scarpetta.

– Vă știu grădina foarte bine, fiindcă eu am săpat lăcușorul, am turnat cimentul și-am îngrijit statuia aia cu îngerul de pe margine. Am avut grijă să fie tot timpul frumoasă și curată. Eu am construit gardul ăla alb, cu țepușe în vârf, ăla dintr-o parte. Nu și pe acela din fier forjat din partea cealaltă sau coloanele din cărămidă. Alea au fost de dinaintea mea. Probabil că atunci când ați cumpărat dumneavoastră casa erau înecate în mirt și bambus. Nici nu v-ați fi dat seama că sunt acolo. Eu am plantat trandafiri, Europa, maci de California și iasomie chinezească și-am avut grijă de tot ce era pe lângă casă.

Scarpetta e uluită.

– Oricum, zice Bull, am făcut tot felul de treburi pentru jumătate din cei care locuiesc pe aleea dumneavoastră, și pe o parte, și pe cealaltă, și pentru alții de pe King Street, de pe Meeting Street, de pe Chruch Street, din toată zona aia. Asta de când eram mic. N-aveți de unde să știți fiindcă mi-am văzut de ale mele. Așa trebuie dacă nu vrei ca oamenii să se supere pe tine.

Scarpetta îl întreabă:

– Așa cum se supără pe mine?

Marino îi aruncă o privire dispreţuitoare. Scarpetta e prea prietenoasă.

– Da, doamnă. Cei de-aici pot să fie tare supărăcioși, îi răspunde Bull. Apoi lipești pe toate ferestrele desene din alea, ca pânza de păianjen, dar de pomană. Mai ales când ai o meserie ca a dumneavoastră. La drept vorbind, unu' dintre vecinii dumneavoastră vă zice doctorița Halloween.

– Ia să vedem dacă ghicesc: e vorba de doamna Grimball.

– Eu zic să n-o luați în seamă, o sfătuiește Bull. Și mie îmi zice Olé. Fiindcă mi se spune Bull[1].

– Desenele le-am pus ca să nu se mai lovească păsările în geamuri.

– Îhî. Niciodată n-am priceput exact cum de știm noi ce văd păsările. Adică văd chestia aia care seamănă c-o pânză de păianjen și fac cale-ntoarsă? Cu toate că eu n-am văzut niciodată o pasăre prinsă într-o pânză

[1] „Taur" în lb. engleză (n. tr.).

de păianjen ca o insectă sau ceva în genu' ăsta. E ca și cum ai zice că uite, câinii sunt daltoniști sau că nu înțeleg trecerea timpului. De unde știm noi?

– Ce treab-ai avut tu să te duci pe lângă casa ei? sare Marino.

– Am căutat de lucru. Când eram mic, am ajutat-o și pe doamna Whaley, îi spune Bull lui Scarpetta. Sunt sigur că ați auzit de grădina doamnei Whaley. E cea mai cunoscută grădină din Charleston. E grădina aia de pe Church Street.

Bull zâmbește mândru, indicând cu mâna o direcție vagă. Rănile de pe mâini sclipesc roz.

Are răni și în palme. Răni defensive, se gândește Scarpetta.

– A fost o adevărată onoare să lucrez pentru doamna Whaley. A fost foarte bună cu mine. Știți că a scris și o carte? Au câteva exemplare în vitrina librăriei din hotelul Charleston. Mi-a semnat și mie un exemplar. Încă-l mai am.

– Ce mama naibii se întâmplă aici? intervine Marino. Ai venit la morgă ca să vorbești cu noi despre băiețelul ăla mort sau să dai un nenorocit de interviu de angajare și să rememorezi amintiri?

– Uneori lucrurile se leagă în cele mai necunoscute feluri, spune Bull. Așa zice mama mea. Poate că din ceva rău o să iasă și ceva bun. Poate că din tot ce s-a întâmplat o să iasă și ceva bun. Pentru că a fost foarte rău. Ce s-a întâmplat. E ca un film care-mi rulează în minte. Îl văd pe băiețelul ăla în noroi. Văd crabii și mușchii care colcăie pe el.

Bull își lipește degetul arătător plin de cicatrice de fruntea încruntată, punctată de cicatrice.

– Aici sus. Îl văd când închid ochii. Poliția din Beaufort County spune că încă vă instalați.

Bărbatul își rotește privirea prin biroul lui Scarpetta, analizând cu atenție toate cărțile și diplomele înrămate.

– Mie mi se pare că v-ați instalat foarte bine. Deși probabil că eu aș fi putut să vă fac o treabă mai de calitate.

Bull își concentrează atenția asupra dulapurilor recent montate, acolo unde doctorița încuie dosarele cu cazuri sensibile sau pe cele care n-au ajuns încă în instanță.

– Vedeți cum e ușa aia de nuc, care nu stă la nivel cu ailaltă? Nu e dreaptă. Eu aș putea s-o repar cât ai clipi. Ați văzut vreo ușă care să nu se închidă bine în casa dumneavoastră? Nu, doamnă, nu aveați cum să vedeți așa ceva. Nu ușile pe care le-am montat eu când lucram acolo. Pot să fac aproape orice, iar dacă nu mă pricep la ceva, atunci sunt gata să învăț. Așa că mi-am zis că merită să pun o-ntrebare. Nu poa' să fie supărare dacă vă-ntreb.

– Mai bine te-aș întreba *eu* pe tine, îl întrerupe iar Marino. Tu l-ai omorât pe băiețelul ăla? L-ai găsit așa, din întâmplare?

– Nu, domnule. Nu l-am omorât.

Bull îl privește direct în ochi. Mușchii maxilarului i se contractă.

– Eu umblu prin părțile astea foarte mult: tai trestie, pescuiesc, adun creveți, dezgrop moluște și adun

stridii. Dați-mi voie să vă întreb – bărbatul continuă să-i susțină privirea lui Marino –, dacă eu l-am omorât pe băiețel, atunci de ce l-aș fi găsit tot eu și-aș fi sunat la poliție?

– Asta să-mi spui tu. De ce?

– Sigur că n-aș fi făcut așa ceva.

– Apropo: cum de-ai dat telefon? îl întreabă Marino aplecându-se înainte în scaun și punându-și palmele ca două labe de urs pe genunchi. Ai mobil?

Ca și când un negru sărac n-ar putea să aibă un telefon mobil.

– Am sunat la urgențe. Și, cum am mai zis, de ce-aș fi dat telefon dacă eu l-aș fi omorât?

N-ar mai fi dat nici un telefon. Mai mult decât atât, deși Scarpetta n-o să-i spună asta, victima a fost abuzată înainte să fie ucisă. Are fracturi vechi care au apucat să se vindece, are cicatrice și e limpede că a fost ținută nemâncată. Așa că, în afara cazului în care Bulrush Ulysses S. Grant n-a fost tutorele sau îngrijitorul legal al băiețelului, dacă nu l-a răpit și nu l-a ținut în viață preț de luni sau chiar ani întregi, atunci, cu siguranță, nu el este cel care l-a ucis.

Marino îi zice lui Bull:

– Ai sunat și-ai zis că vrei să ne spui ce s-a întâmplat lunea trecută, de dimineață. Acum aproape o săptămână. Dar mai întâi de toate, unde locuiești? Fiindcă, din câte-am înțeles, nu stai în Hilton Head.

– A, nu, domnule, nu stau acolo, râde Bull. Îmi cam depășește posibilitățile. Eu și familia mea avem o căsuță la nord-vest de aici, dincolo de șoseaua 526. Eu

pescuisc mult și mă ocup cu tot felul de lucruri prin părțile astea. Îmi urc barca în spatele camionetei, o duc în diverse locuri și-acolo o pun pe apă. Cum am mai zis: adun creveți, pescuiesc, strâng stridii. Depinde de sezon. Mi-am luat o barcă din aia, cu fundul plat. E ușoară ca un fulg și pot să trec cu ea pe canalele cele mai mici. Numai să știu când vine refluxul, ca să nu mă trezesc înțepenit pe uscat, cu toate mușteleș și peștii primprejur. Printre mocasini-de-apă și șerpi cu clopoței. Mai sunt și aligatori. Dar mai mult prin canale și golfuri, pe unde găsesc lemn, iar apa e sălcie.

– Barca e aia din spatele camionetei pe care-ai lăsat-o în parcare? îl întreabă Marino.

– Exact.

– Aluminiu și mai ce? Motor de cinci cai-putere?

– Exact.

– Vreau să mă uit nițel la ea înainte să pleci. Ai ceva împotrivă dacă mă uit prin barcă și prin mașină? Presupun că poliția le-a verificat deja.

– Nu, domnule. Nu le-a verificat. După ce-au ajuns acolo și le-am spus ce știam, mi-au zis că pot să plec. Așa că m-am întors spre locul unde-mi lăsasem mașina. Da' oricum acolo erau tot felul de oameni. Însă mergeți și uitați-vă. Eu n-am nimic de ascuns.

– Mulțumim, dar nu e nevoie.

Scarpetta îl săgetează pe Marino cu privirea. Bărbatul știe al naibii de bine că nu au dreptul să verifice camioneta domnului Grant, nici barca și nimic altceva. Asta e treaba poliției, iar poliția n-a considerat că o astfel de inspecție e necesară.

– Unde-ai lansat barca la apă acum șase zile? îl întreabă Marino pe Bull.

– La Old House Creek. E acolo un ponton și mai e și un magazinaș unde, dac-am avut o zi bună, pot să vând ce-am prins. Mai ales dacă am noroc la creveți și stridii.

– Când ți-ai parcat mașina, lunea trecută, dimineața, ai văzut pe cineva suspect prin zonă?

– Nu pot să spun c-am văzut, dar nici nu știu dac-aș mai fi avut pe cine să văd. La vremea aia, băiețelul era deja acolo unde l-am găsit. Și era acolo de mai multe zile.

– Cine-a spus că era acolo de mai multe zile? îl chestionează Scarpetta.

– Bărbatul de la pompe funebre. În parcare.

– Cel care a adus cadavrul aici?

– Nu, doamnă. Celălalt. Era acolo cu dricul ăla mare al lui. Nu știu ce căuta acolo. Că nu făcea decât să vorbească.

– Lucious Meddick? îl întreabă Scarpetta.

– Casa de Pompe Funebre Meddicks. Da, doamnă. După mintea lui, când l-am găsit eu, băiețelul era deja mort de două, trei zile.

Nenorocitul ăla de Lucious Meddick! Îngâmfat până la Dumnezeu și-un pas mai sus și-a mai și dat-o-n bară. Pe 29 și 30 aprilie, temperaturile au variat între douăzeci și cinci și treizeci de grade Celsius. Dacă trupul băiețelului ar fi zăcut în mlaștină chiar și numai o zi, ar fi început să se descompună și ar fi fost atacat de animalele de pradă și de pești. Mușchii sunt liniștite

noaptea, dar, în timpul zilei, ar fi depus ouă, iar băieţelul ar fi fost infestat cu larve. Pe când, atunci când cadavrul a ajuns la morgă, rigor mortisul era instalat, dar nu şi stabilizat. Deşi, într-adevăr, această modificare fiziologică post-mortem ar fi putut fi încetinită şi micşorată ca intensitate din cauza subnutriţiei şi a slabei dezvoltări ulterioare a musculaturii. Trupul nu prezenta nici un fel de decolorare specifică procesului de putrefacţie. Crabii, creveţii şi celelalte vietăţi abia începuseră să atace urechile, nasul şi buzele. Conform estimărilor ei, băieţelul murise de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Poate chiar de mult mai puţin.

.– Continuă, îl îndeamnă Marino. Spune-ne exact cum ai descoperit cadavrul.

– Am ancorat barca, mi-am scos cizmele şi mănuşile, mi-am luat coşul şi ciocanul...

– Un ciocan?

– Ca să sparg ciorchinii.

– Ciorchinii? repetă Marino cu un rânjet[1].

– Stridiile sunt prinse în ciorchini, aşa că trebuie să le spargi şi să arunci scoicile seci. De cele mai multe ori cu asta te alegi. Stridiile selecte sunt greu de găsit. Bull face o pauză, apoi continuă: Mi se pare că nu ştiţi prea multe despre stridii. Aşa că haideţi să vă explic. O stridie selectă este stridia aia singură, pe care ţi-o serveşte în restaurant într-o jumătate de scoică. Ăsta

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil în limba română; termenul *coon* înseamnă, în engleză, atât ciorchini de stridii, cât şi, la modul ofensator, o persoană de rasă neagră, de unde reacţia personajului (n. tr.).

e soiul pe care trebuie să-l cauți, dar sunt greu de găsit. Oricum, eu am început să culeg ciorchini pe la prânz. Apa era destul de scăzută. Și-atunci am dat cu ochii de ceva în iarbă. Ceva care semăna a păr înnoroiat. M-am dus mai aproape și l-am văzut.

– L-ai atins sau l-ai mișcat cumva din loc? îl întreabă Scarpetta.

– Nu, doamnă, răspunde Bull clătinând din cap. Cum mi-am dat seama ce e, m-am întors la barcă și-am sunat la urgențe.

– Refluxul a început pe la unu dimineața, remarcă Scarpetta.

– Exact. Și pe la șapte apa crescuse din nou – era la maximum. Când am ajuns eu acolo, scăzuse iar destul de tare.

– Dac-ai fi fost tu, intervine Marino, și-ai fi vrut să scapi de un cadavru folosindu-te de barcă, te-ai fi dus pe apă în timpul fluxului sau al refluxului?

– Oricine-a făcut asta, probabil că l-a pus pe băiețel acolo când apa era destul de scăzută. L-a pus așa, în mâl și-n iarbă, pe marginea golfulețului. Altfel, dac-ar fi fost flux, corpul ar fi fost luat de curent. Dar, dacă-l așezi într-un loc ca ăla în care l-am găsit eu, atunci cel mai probabil acolo o să și rămână. Asta dacă nu vine fluxul de primăvară, când e lună plină și apa se ridică până la trei metri. În cazul ăsta, se putea ca băiețelul să fie luat de curenți și-ar fi putut s-ajungă oriunde.

Scarpetta a verificat. În noaptea de dinainte ca băiețelul să fie găsit, luna n-a fost plină mai mult de o treime. Iar cerul a fost parțial acoperit de nori.

– Un loc bun ca să te descotorosești de un cadavru. Într-o săptămână, n-ar mai fi rămas mai mult de-o mână de oase împrăștiate, spune Marino. Este un miracol c-a fost găsit, nu crezi?

– N-ar dura mult ca să rămână numai oasele și erau șanse mari ca nimeni să nu-l găsească niciodată. Asta așa e, răspunde Bull.

– Chestia e că, atunci când am pomenit de flux și reflux, eu nu te-am rugat să presupui ce-ar fi făcut altcineva. Ți-am cerut să-mi spui ce-ai fi făcut tu, continuă Marino.

– Reflux, o barcă mică, fără prea multă încărcătură, ca să poată pătrunde în locuri în care apa nu-i mai adâncă de treizeci de centimetri. Asta-i ceea ce-aș fi făcut eu. Numai că n-am făcut. Bull îl privește din nou în ochi pe Marino. În afară că l-am găsit, eu nu i-am făcut nimic băiețelului ăluia.

Scarpetta îi aruncă iar lui Marino o privire cu subînțeles. S-a săturat de interogatoriile și de tehnicile lui de intimidare. Apoi se întoarce către Bull:

– Îți mai aduci aminte și altceva? Ai văzut pe cineva în zonă? Pe cineva care să fi fost acolo și să-ți fi atras atenția?

– Mă tot gândesc la asta și singurul lucru care-mi vine-n minte este că, acum vreo săptămână, eram la același ponton, Old House Creek. Eram în piața de-acolo și vindeam creveți. Când să plec, am observat o persoană care-și lega barca. O barcă de pescuit bibani. Ce mi-a atras atenția e că omul n-avea nimic în barcă, nici o unealtă de adunat creveți sau stridii,

nimic de pescuit. Așa că m-am gândit că-i place, pur și simplu, să iasă cu barca. Că nu-l interesează nici să pescuiască, nici nimic, ci că-i place doar să fie pe apă. Recunosc că nu mi-a picat bine cum s-a uitat la mine. Am avut o senzație ciudată. Era ca și cum omul m-ar mai fi văzut pe undeva.

– Poți să-l descrii? îl întreabă Marino. Ai văzut ce mașină avea? Presupun că o camionetă, ca să-și remorcheze barca, nu?

– Avea o pălărie trasă mult pe față și ochelari de soare. Nu mi s-a părut foarte mare, dar nici n-aș putea să fiu mai exact. Și n-am avut nici un motiv ca să mă uit la el cu atenție. Plus că n-am vrut să creadă că mă zgâiesc la el. Așa izbucnesc scandalurile. Îmi aduc aminte că avea bocanci. Pantaloni lungi și sigur un tricou cu mâneci lungi. Îmi amintesc că m-am întrebat de ce avea mâneci lungi. Afară era cald, era o zi cu soare. N-am văzut ce mașină avea fiindcă am plecat înaintea lui, iar în parcare erau mai multe camionete și mașini. Era aglomerație. Mulți oameni veniți să cumpere sau să vândă fructe de mare și pește proaspăt.

– După părerea ta, ca să scape de un cadavru în zona aia, persoana în cauză ar trebui să cunoască și locurile? îl întreabă Scarpetta.

– Noaptea? Dumnezeule! Nu cunosc pe nimeni care să se aventureze pe canalele alea noaptea. Eu, unul, nu m-aș băga. Dar asta nu înseamnă că nu așa s-a întâmplat. Oricum, cine-a făcut asta nu e un om normal. E imposibil. Să-i faci așa ceva unui copil!

– Când l-ai găsit, ai văzut cumva dacă iarba, mâlul sau patul de stridii erau răvășite? îl chestionează Scarpetta.

– Nu, doamnă. Dar dacă trupul a fost pus acolo cu o noapte în urmă, la reflux, atunci când apa a crescut, la flux, a netezit mâlul cum netezește valul nisipul de pe mal. Probabil copilul a stat o vreme sub apă, dar nu s-a mișcat din loc din cauza trestiei în care era prins. Iar patul de stridii, pe ăla nimeni nu vrea să calce. Pe cât poți, trebuie să sari peste el sau să pășești pe lângă. Nimic nu doare mai tare decât tăietura de scoică. Calci în mijlocul lor, îți pierzi echilibrul și te alegi cu niște tăicturi zdravene.

– Poate că așa te-ai tăiat și tu, intervine Marino. Ai căzut pe patul de stridii.

Scarpetta poate să recunoască o tăietură de cuțit dintr-o mie, așa că spune:

– Domnule Grant, există case în apropierea mlaștinii și mai multe pontoane lungi. Unul dintre ele nu e departe de locul în care l-ai găsit pe băiețel. E posibil ca trupul să fi fost transportat cu mașina, apoi cărat în brațe de-a lungul pontonului, pentru ca apoi, să zicem, cadavrul să ajungă unde l-ai găsit dumneata?

– Nu-mi închipui pe nimeni coborând scările de la unul din pontoanele alea vechi, mai ales după ce s-a lăsat noaptea, cărând un cadavru și o lanternă. Și e sigur că în zona aia ai nevoie de o lanternă puternică. Omul poa' să se cufunde în mâlul ăla până la șold. Pământul îți suge și încălțările din picioare. Și-apoi, presupunând că persoana a și urcat înapoi scara pe

ponton și s-a întors pe unde a venit, atunci ar fi trebuit să rămână urme înnoroiate.

– De unde știi că n-au fost urme de noroi pe ponton? îl întreabă Marino.

– Așa mi-a spus bărbatul de la pompe funebre. Am așteptat în parcare până a fost adus cadavrul, iar el era acolo și vorbea cu cei de la poliție.

– Lucious Meddick din nou, spune Scarpetta.

Bull dă din cap.

– Și cu mine a vorbit mult. Voia să știe ce am de spus. Nu i-am zis prea multe.

O bătaie la ușă și Rose intră în încăpere. Așază o cană cu cafea pe măsuța de lângă Bull. Mâinile îi tremură.

– Cu frișcă și zahăr, spune ea. Îmi cer scuze că a durat atât. Prima șarjă a dat pe-afară și cafeaua s-a împrăștiat peste tot.

– Vă mulțumesc, doamnă.

– Mai are cineva nevoie de ceva?

Rose se uită împrejur, trage adânc aer în piept. E mai epuizată și mai palidă decât înainte.

Scarpetta spune:

– De ce nu te duci acasă? Du-te și odihnește-te.

– O să fiu în birou.

Ușa se închide, iar Bull zice:

– Dacă nu vă supărați, aș vrea să vă explic situația mea.

– Dă-i drumu', îl încurajează Scarpetta.

– Până acum trei săptămâni am avut o slujbă adevărată.

Bull coboară ochii în poală și își privește degetele mari, pe care le rotește încet, unul în jurul celuilalt.

– N-o să vă mint. Am intrat într-un bucluc. E destul să vă uitați la mine ca să vă dați seama de asta. Și n-am căzut pe nici un pat de stridii, spune el și se uită din nou în ochii lui Marino.

– Ce fel de bucluc? îl întreabă Scarpetta.

– Am fumat iarbă și m-am bătut. Eu n-am fumat niciodată iarbă. Nu așa, serios. Dar acum aveam de gând.

– Ei, ia uite ce drăguț, exclamă Marino. Și cum se întâmplă că una din cerințele pe care le avem noi, aici, este ca oricine care vrea să lucreze la noi să fumeze iarbă, să fie violent și să descopere cel puțin un cadavru. Cadavrul cuiva care a fost ucis. Același lucru cerem și când vine vorba de grădinarii și de ceilalți oameni pe care-i angajăm la reședințele noastre personale.

Bull îi spune:

– Știu cum sună. Dar n-a fost așa. Eu lucram în port.

– Ce făceai acolo? vrea să știe Marino.

– Mă numeam ajutor de mecanic pe macarale grele. Ăsta era titlul meu. În realitate, făceam mai mult ce-mi spunea șefu'. Ajutam la întreținerea echipamentelor, ridicam lucruri și le căram. Trebuia să știu să vorbesc prin stație, să repar chestii, să fac de toate. Ei, într-o seară, după ce-am ieșit din schimb, m-am hotărât să mă pitesc lângă niște containere vechi, care erau depozitate în docuri. Astea de care vorbesc eu nu mai erau folosite. Erau lovite și trase într-o parte. Dacă treceți pe Concord Street, o să vedeți ce vreau să spun. Sunt chiar acolo, dincolo de

gardul de sârmă. Fusese o zi lungă și, sincer să fiu, în dimineața aia mă cam certasem cu nevasta, așa că eram supărat. M-am hotărât să fumez niște iarbă. N-am obiceiul ăsta. Nici nu mai țin minte când am fumat ultima dată. Nu-mi aprinsesem încă țigara când, dintr-odată, de undeva de lângă șine, a apărut un bărbat. M-a tăiat rău. Rău de tot.

Bull își suflecă mânecile și-și întinde brațele musculoase. Le sucește când pe-o parte, când pe cealaltă, lăsând să se vadă alte tăieturi lungi și roz, care se decupează perfect pe pielea lui închisă.

– L-au prins pe cel care ți-a făcut asta? zice Scarpetta.

– Nu cred că s-au străduit prea tare. Poliția m-a acuzat că m-am bătut. Au zis că probabil m-am luat la tăvăleală cu ăla care mi-a vândut iarba. Eu n-am zis cine mi-a vândut-o și știu că nu el a fost ăla care m-a tăiat. Omu' nici nu lucrează în port. După ce-am ieșit de la camera de gardă, din spital, am stat câteva nopți la pușcărie, apoi am fost dus în fața judecătorului. Cazul a fost clasat fiindcă n-a existat nici un suspect, iar poliția n-a găsit iarba.

– Nu mai spune! Atunci de ce te-au acuzat de posesie de marijuana? Dacă n-au găsit nici un strop? sare Marino.

– Fiindcă le-am zis polițiștilor că mă pregăteam să fumez iarbă atunci când s-a întâmplat. Îmi rulasem o țigară și tocmai voiam s-o aprind, când bărbatul ăla a venit peste mine. Poate că poliția chiar n-a găsit nimic. Adevăru' e că nu cred că i-a interesat așa de tare. Sau poate bărbatu' care m-a tăiat a luat și iarba. Nu știu.

Eu nu mă mai apropii de iarbă. Și nici nu mai pun gura pe băutură. Așa i-am promis nevestei.

– Dar ai fost concediat din port, presupune Scarpetta.

– Da, doamnă.

– Și cu ce crezi că ne poți ajuta aici? îl întreabă doctorița.

– Cu orice aveți nevoie. Nu mă dau în lături de la nimic. Iar morga nu mă sperie. N-am nici o problemă cu morții.

– Lasă-mi un număr de mobil sau spune-mi cum altfel pot să te contactez, îi răspunde Scarpetta.

Bull scoate din buzunarul de la spate o bucățică de hârtie, se ridică și o așază politicos pe birou.

– Am trecut totul aici, doamnă. Sunați-mă oricând.

– Detectivul Marino o să te conducă. Îți mulțumesc foarte mult pentru ajutorul pe care ni l-ai dat, domnule Grant.

Scarpetta se ridică de la birou și-i strânge mâna bărbatului, având grijă la cicatrice, ca să nu-l rănească.

La o sută douăzeci de kilometri nord-vest, pe insula Hilton Head, e înnorat, iar un vânt călduț bate dinspre mare.

Will Rambo merge pe jos, pe plaja întunecată și pustie, îndreptându-se către o anumită destinație. Duce cu el o cutie de scule și proiectează lumina unei lanterne Surefire oriunde îi place. Nu are realmente nevoie de ea ca să găsească drumul. Lumina lanternei este destul de puternică pentru ca, la nevoie, să orbească pe cineva măcar pentru câteva secunde.

Ceea ce e de-ajuns. Fuioarele de nisip îi înțeapă obrajii și se lovesc de lentilele colorate ale ochelarilor. Nisipul se unduiește ca trupul unor dansatoare imateriale.

Iar furtuna de nisip mugea în Al Asad ca un tsunami, înghițind Humvee-ul, înghițindu-l pe el, înghițind cerul și soarele, înghițind totul. Sângele a început să țâșnească printre degetele lui Roger. Degetele bărbatului arătau ca și cum ar fi fost pictate cu o vopsea roșu aprins. Nisipul bătea de peste tot și se lipea de degetele lui însângerate, în timp ce Roger se chinuia să-și îndese intestinele la loc în abdomen. Pe față i-a apărut o expresie panicată și șocată. O expresie cum Will nu mai văzuse niciodată. Iar el nu putea să facă nimic altceva decât să-i promită că totul o să fie bine și să-și ajute prietenul să-și bage intestinele în burtă.

Will aude țipetele lui Roger în țipetele pescărușilor care se rotesc deasupra plajei. Sunt țipete de panică și de durere.

– Will! Will! Will!

Țipetele, țipete sfredelitoare, și mugetul nisipului.

– Will! Will! Te rog, ajută-mă, Will!

La ceva timp după asta, după Germania. Will s-a întors acasă, la baza forțelor aeriene din Charleston, apoi s-a dus în Italia, în diverse părți ale Italiei, acolo unde a copilărit. Și-a petrecut timpul în și în afara întunericului. S-a dus la Roma ca să-l confrunte pe tatăl lui, fiindcă era vremea să-l confrunte. I s-a părut că trăiește într-un vis: să stea printre frunzele de palmier pictate și printre stucaturile în trompe l'oeil din sufrageria în care și-a petrecut copilăria, în casa din Piazza Navona. A băut vin roșu cu

tatăl lui. Un vin roșu ca sângele. Și-a fost iritat de zgomotul turiștilor de dedesubtul ferestrelor deschise, de zgomotul turiștilor proști ca niște porumbei, care aruncă mereu monede în fântâna celor patru fluvii a lui Bernini și care fac fotografii, în timp ce apa se revarsă la infinit.

– Punându-și dorințe care nu se împlinesc niciodată. Sau care, dacă se împlinesc, vai de capul lor, a comentat el către taică-su, care nu l-a înțeles, dar care a continuat să se uite la el de parcă Will ar fi fost un mutant.

Așezat la masa de sub candelabru, Will își vedea chipul în oglinda venețiană de pe peretele cel mai îndepărtat. Nu era adevărat. Arăta tot ca Will. Nu ca un mutant. Și și-a privit gura, mișcându-i-se în oglindă, în timp ce-i povestea lui taică-su că Roger a vrut să se întoarcă din Irak ca un erou. Și dorința i s-a împlinit, a rostit gura lui Will. Roger s-a întors acasă ca un erou, într-un coșciug ieftin, în burta unui C5, un avion-cargo.

– N-am avut nici ochelari, nici costume de protecție, nici veste antiglonț, n-am avut nimic, i-a spus Will lui taică-su în Roma, sperând că acesta o să-l înțeleagă, dar fiind conștient că asta n-o să se întâmple.

– De ce te-ai mai dus dacă nu faci altceva decât să te plângi?

– A trebuit să-ți scriu să ne trimiți baterii pentru lanterne. A trebuit să-ți scriu să-mi trimiți unelte, fiindcă până și ultima șurubelniță ni se stricase. Nu ne-au dat decât porcării ieftine, a spus gura lui Will în oglindă. N-aveam nimic altceva decât porcării ieftine. Din cauza minciunilor ălora nenorocite. Din pricina minciunilor ălora nenorocite pe care le spun politicienii.

– Atunci de ce te-ai dus?

– Fir-ar al dracului! Așa mi s-a ordonat, bătrân prost ce ești!

– Să nu îndrăznești să-mi vorbești așa! Nu în casa asta. În casa asta trebuie să mă tratezi cu respect. Nu eu am ales războiul ăla fascist. Tu l-ai ales! Și n-ai făcut altceva decât să te plângi ca un copil mic. Te-ai rugat cât ai fost acolo?

Când zidul de nisip s-a lovit în ei, iar Will nu-și mai vedea nici propria mână în fața ochilor, s-a rugat. Când explozia de la bomba de pe marginea drumului a răsturnat Humvee-ul, iar el nu mai vedea nimic și vântul urla de parc-ar fi fost înăuntrul unui motor de C17, s-a rugat. Când l-a ținut în brațe pe Roger, s-a rugat. Și când n-a mai fost în stare să îndure durerea lui Roger, s-a rugat. Și asta a fost ultima dată când Will s-a rugat.

– Când ne rugăm, de fapt ne cerem nouă înșine – nu lui Dumnezeu – ajutorul. Ne rugăm pentru propria noastră intervenție divină, i-a spus, la Roma, gura lui Will din oglindă lui taică-su. Deci nu avem nevoie să ne rugăm unui zeu care stă pe-un tron. Eu sunt voința lui Dumnezeu, pentru că eu sunt propria mea voință. N-am nevoie nici de tine, nici de Dumnezeu, pentru că eu sunt voința lui Dumnezeu[1].

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil în limba română, care se bazează pe dublul sens al termenului „Will": acesta poate fi considerat ca fiind un nume propriu, numele personajului în cauză, dar și ca substantiv comun, „voința, voia" lui Dumnezeu. Pentru a sublinia această dualitate de sens, în textul original, cuvântul a fost scris cu literă mare, sub forma *God's Will* (n. tr.).

– Când ți-ai pierdut degetele de la picioare, ți-ai pierdut și mințile? l-a întrebat taică-su în Roma. O întrebare încărcată de ironie, pentru că a fost rostită în sufragerie, unde, pe un postament aurit, sub fereastră, era expus un picior antic de piatră, care avea toate degetele la locul lor. Dar, pe de altă parte, Will văzuse destule picioare dezmembrate, rămase în urma teroriștilor sinucigași, care se aruncaseră singuri în aer în piețe pline de oameni, așa că și-a spus că era mai bine să ai lipsă câteva degete de la picioare, decât să ai un picior întreg, dar să-ți lipsească tot restul corpului.

– Rănile s-au vindecat. Dar tu ce știi? i-a spus el lui taică-su în Roma. N-ai venit niciodată să mă vezi în toate lunile alea pe care le-am petrecut în Germania și în Charleston sau în toți anii de dinainte. Am fost aici, în Roma, de nenumărate ori. Dar niciodată pentru tine. Deși tu așa ai crezut. De data asta însă știi. Pentru că am ceva de făcut. Am o misiune, înțelegi? Mi s-a permis să trăiesc ca să-i scap pe alții de suferințe. E ceva ce tu nu ai putea să înțelegi, pentru că tu ești egoist și inutil și nu-ți pasă de nimeni altcineva decât de tine. Uită-te la tine! Ești bogat, nepăsător și rece.

Trupul lui Will s-a ridicat de la masă. Will s-a privit mergând către oglindă și către postamentul aurit de dedesubtul acesteia. A ridicat piciorul antic din piatră în timp ce fântâna de sub fereastră continua să împroaște apă, iar turiștii să facă zgomot.

Will cară cutia de scule. De un umăr îi atârnă un aparat foto. Merge pe plaja din Hilton Head ca să-și îndeplinească misiunea. Se așază și deschide cutia.

Scoate o pungă frigorifică plină cu un nisip special, apoi mai multe fiole cu un lipici de un mov pal. Își folosește lanterna ca să vadă ce face. Stoarce lipiciul pe toată suprafața palmelor. Apoi își cufundă mâinile, pe rând, în punga cu nisip. Își ridică mâinile în bătaia vântului, iar lipiciul se usucă rapid. Will are mâini de șmirghel. Bărbatul scoate apoi alte fiole cu lipici și repetă operațiunea pe tălpile picioarelor. Are grijă să-și acopere complet degetele. După care aruncă fiolele și restul de nisip în cutia de scule.

Ochelarii cu lentile colorate privesc împrejur. Will stinge lanterna.

Destinația lui o reprezintă semnul cu *Intrarea interzisă*, care stă înfipt în plajă, în capătul pasarelei lungi, de lemn, care duce către curtea împrejmuită cu gard din spatele vilei.

7

Parcarea din spatele biroului doctoriței Scarpetta.

Aceasta a fost cauza multor dispute, atunci când și-a deschis afacerea. Vecinii au depus plângeri legale în legătură cu aproape toate cererile înregistrate de Scarpetta. Până la urmă, a câștigat în privința gardului de securitate, mascându-l cu plante veșnic verzi și trandafiri Cherokee, dar a pierdut în privința sistemului de iluminare. Noaptea parcarea e mult prea întunecată.

– Deocamdată nu văd nici un motiv pentru care să nu-i acord o șansă. Chiar avem nevoie de cineva, spune Scarpetta.

Palmierii pitici flutură sub adierea vântului, iar plantele care acoperă gardul se trezesc la viață în timp ce ea și Rose se îndreaptă către mașini.

– De fapt, aș avea nevoie și de cineva care să mă ajute în grădină. Nu pot să suspectez toți oamenii de pe planetă, adaugă doctorița.

– Nu-l lăsa pe Marino să te împingă să faci ceva ce-o să regreți mai târziu, vine replica lui Rose.

– Chiar n-am încredere în el.

– Trebuie să stai de vorbă cu el. Și nu mă refer la birou. Cheamă-l la tine acasă. Gătește-i ceva. Să știi că nu vrea să te rănească.

Scarpetta și Rose au ajuns la Volvo-ul celei din urmă.

– Ți s-a agravat tusea, remarcă Scarpetta. De ce nu stai mâine acasă?

– Mai bine nu i-ai fi spus. Mă mir că ai spus cuiva.

– Cred că inelul a fost cel care a dat vestea.

– N-ar fi trebuit să-i explici, spune Rose.

– A venit vremea ca Marino să se confrunte cu ceea ce a evitat de când îl cunosc.

Rose se sprijină de mașină ca și când ar fi mult prea obosită ca să mai stea în picioare sau poate pentru c-o dor genunchii.

– Atunci ar fi trebuit să i-o spui demult. Dar n-ai făcut asta și el a continuat să spere. Visul a prins aripi. Tu nu vorbești niciodată cu ceilalți despre sentimente, iar asta nu face decât ca...

Rose tușește atât de violent, încât nu izbutește să-și termine fraza.

– Cred c-ai răcit.

Scarpetta își lipește dosul palmei de obrazul lui Rose.

– Ai temperatură.

Rose scoate o batistă din geantă, își tapotează ochii și oftează.

– Omul ăla! Nici nu-mi vine să cred că-l iei măcar în considerație.

Rose a revenit la subiectul Bull.

– Firma se dezvoltă. Am nevoie de un asistent de morgă și-am renunțat să mai sper c-am să găsesc pe cineva deja pregătit pentru munca asta.

– Nu cred că te-ai străduit prea tare și nici nu cred c-ai fost deschisă tuturor posibilităților.

Volvo-ul e atât de vechi, încât Rose trebuie să deschidă ușa cu cheia. Lumina din interior se aprinde și chipul femeii apare tras și obosit. Rose glisează pe scaun și-și așază fusta cu un gest afectat, astfel încât să-și acopere coapsele.

– Cei mai bine pregătiți asistenți de morgă vin de la casele de pompe funebre și de la morgile spitalelor, îi răspunde Scarpetta, ținându-și mâna pe cadrul de sus al geamului. De vreme ce firma cea mai mare de pompe funebre din zonă se întâmplă să-i aparțină lui Henry Hollings, care se mai întâmplă să se și folosească de cei de la Universitatea de Medicină din Carolina de Sud pentru autopsiile care intră în jurisdicția lui sau pe care le subcontractează, ce șanse crezi că aș avea dacă l-aș suna și i-aș cere să-mi recomande

pe cineva? Ultimul lucru pe care și-l dorește legistul local este să mă ajute pe mine să am succes.

– Numai asta spui de doi ani de zile. Dar teoria ta nu se bazează pe nimic.

– Tipul mă evită.

– Exact ce-am spus eu în legătură cu faptul că nu-ți împărtășești sentimentele. Poate că ar trebui să stai de vorbă cu el, insistă Rose.

– De unde să știu că nu el este responsabil pentru faptul că așa, dintr-odată, adresa mea de-acasă și aia de la birou au apărut pe Internet?

– De ce-ar fi așteptat pân-acum ca să facă asta? Presupunând că el a făcut-o.

– Fiindcă ăsta a fost momentul potrivit. Firma mea a apărut la știri în cazul copilului abuzat. Iar cei din Beaufort County mi-au cerut mie să mă ocup de caz, în loc să apeleze la Hollings. În plus, sunt implicată și în cazul Drew Martin. Abia m-am întors de la Roma. Ce moment mai potrivit pentru ca o persoană să sune, în mod deliberat, la Camera de Comerț și să-mi înregistreze firma, dând adresa mea de-acasă în locul celei de la birou? Ba a mai plătit și taxa de înscriere.

– Evident, le-ai cerut să te scoată de pe listă. Și-ar trebui să existe o înregistrare a persoanei care-a plătit taxa.

– Plata s-a făcut cu un cec de casă, răspunde Scarpetta. Nimeni n-a putut să-mi spună mai mult decât că apelantul a fost o femeie. Slavă Domnului c-am fost scoasă de pe listă înainte ca adresa de-acasă să mi se răspândească prin tot Internetul.

– Legistul nu e femeie.

– Ceea ce nu înseamnă absolut nimic. Doar n-o să-și rezolve afacerile murdare personal.

– Sună-l. Întreabă-l direct dacă vrea să te alunge din oraș. De fapt, dacă vrea să ne alunge pe toți din oraș. Se pare că trebuie să stai de vorbă cu mai multe persoane. Ai putea să începi cu Marino.

Rose tușește și, ca la o comandă, lumina din interiorul Volvo-ului se stinge.

– N-ar fi trebuit să se mute aici.

Scarpetta se uită la spatele clădirii ei micuțe, din cărămidă veche, care n-are decât un etaj și un subsol pe care l-a transformat în morgă.

– Lui îi plăcea Florida la nebunie, continuă ea, iar asta îi aduce, din nou, aminte de doctorița Self.

Rose reglează nivelul aerului condiționat și întoarce gurile de ventilație astfel încât aerul rece să-i sufle în față. Apoi inspiră profund.

– Ești sigură că te simți bine? Lasă-mă să vin după tine până acasă, spune Scarpetta.

– În nici un caz.

– Ce-ai zice ca mâine seară să stăm împreună? Pregătesc eu cina. Prosciutto și smochine și friptura ta preferată: porc îmbătat. Plus un vin bun, din Toscana. Știu cât de mult îți place crema mea de ricotta și cafea.

– Mulțumesc, dar am alte planuri, îi răspunde Rose cu o voce înecată de tristețe.

Profilul întunecat al unui turn de apă în capătul sudic al insulei sau pe degetul acesteia, așa cum se spune.

Hilton Head are forma unui pantof. E ca pantofii pe care Will i-a văzut în pieţele din Irak. Vila albă cu stucaturi care aparţine semnului cu *Intrarea interzisă* valorează cel puţin cincisprezece milioane de dolari. Storurile electronice sunt coborâte, iar ea probabil că e pe canapeaua din camera cea mare. Se uită iar la un film pe ecranul retractabil care acoperă fereastra uriaşă de sticlă care dă către mare. Din poziţia lui Will, privind dinafară înăuntru, filmul rulează invers. Bărbatul verifică plaja şi casele pustii din apropiere. Cerul e întunecat şi acoperit de nori groşi, care plutesc aproape de pământ. Vântul bate în rafale feroce, iar furtuna se dezlănţuie.

Will se ridică pe pasarela de lemn şi păşeşte uşor în lungul ei, către poarta care separă lumea din afară de curtea din spatele casei. În timpul ăsta, imaginile de pe ecranul uriaş se derulează cu licăriri inverse. Un bărbat şi o femeie care se regulează. În timp ce se deplasează, pulsul lui Will se accelerează. Picioarele înnisipate păşesc silenţios pe scândurile roase de vreme. Actorii licăresc invers pe ecran. Se regulează într-un lift. Sonorul e dat pe minim. Will abia dacă reuşeşte să audă bufniturile şi gemetele celor doi, sunetele alea violente specifice personajelor care se regulează la Hollywood. Apoi apare poarta de lemn. Care e încuiată. Will sare peste ea şi se duce în locul lui obişnuit din lateralul casei.

Printr-un spaţiu între fereastră şi stor a urmărit-o pe femeie, cu intermitenţe, timp de luni de zile. A privit-o cum se plimbă şi plânge, cum îşi smulge părul.

Femeia nu doarme noaptea niciodată. Îi e frică de noapte. Îi e frică de furtuni. Toată noaptea se uită la filme. Până dimineața. Se uită la filme când plouă. Iar atunci când tună afară, dă volumul foarte tare. Când soarele strălucește, se ascunde de el. De obicei, doarme pe canapeaua din piele neagră, unde e întinsă și acum. Stă sprijinită pe perne din piele și și-a tras o pătură peste ea. Îndreaptă telecomanda spre ecran și derulează DVD-ul, revenind la scena în care Glenn Close și Michael Douglas se regulează în lift.

Casele aflate de-o parte și de cealaltă a vilei sunt obturate de garduri înalte din bambus și de copaci. Nu e nimeni acasă. Casele sunt pustii pentru că proprietarii bogați nu le închiriază și nici nu sunt acolo. Nu sunt acolo de multă vreme. În general, familiile nu încep să-și folosească locuințele costisitoare de vacanță decât după ce copiii au terminat-o cu școala. Femeia n-ar vrea să mai fie și alți oameni prin preajmă. Nici un vecin n-a fost aici toată iarna. Femeia vrea să fie singură, deși singurătatea o înspăimântă. Îi e groază de tunete și de ploaie, îi e groază de cerul senin și de lumina soarelui, nu mai vrea să mai fie nicăieri, indiferent de vreme.

De asta am venit eu.

Femeia derulează din nou DVD-ul. Will e obișnuit cu ritualurile ei. O știe cum zace acolo, în același trening roz, pătat. Știe cum derulează filmele, ca să revadă anumite scene. De obicei alea în care oamenii se regulează. Din când în când, iese pe marginea piscinei ca să fumeze și ca să-i dea drumul câinelui din lada lui

amărâtă. Niciodată nu strânge după el, așa că iarba e plină de rahat uscat. Iar grădinarul mexican care vine din două-n două săptămâni nu strânge nici el rahatul. Femeia fumează și fixează piscina, în timp ce câinele se învârte prin grădină. Uneori animalul scoate câte-un urlet profund și gutural și-atunci ea îl strigă.

„Ce câine bun" sau, de cele mai multe ori, „Ce câine rău" și „Vino! Vino-ncoace imediat!" Și bate din palme.

Femeia nu-l mângâie niciodată pe câine. Abia dacă poate să se uite la el. Dacă n-ar fi câinele, viața ei ar fi de neîndurat. Câinele nu înțelege nimic din toate astea. E puțin probabil că-și mai aduce aminte ce s-a întâmplat sau că, la momentul respectiv, a înțeles ce s-a întâmplat. El nu știe altceva decât lada lui din spălătorie, acolo unde doarme, se ridică și urlă. Femeii nu i se pare anormal când câinele urlă. Ea bea votcă, ia pastile și-și smulge părul. Aceeași rutină în fiecare zi.

Curând o să te țin în brațe, o să te port înapoi, prin întunericul din interior, către tărâmul de deasupra. O să te desparți de dimensiunea fizică, de iadul tău de acum. O să-mi mulțumești.

Will continuă să verifice zona. Se asigură că nu-l vede nimeni. Se uită la femeia care se ridică de pe canapea și se îndreaptă, beată, către ușa glisantă, ca să iasă la o țigară. Ca de obicei, uită că alarma e activată. Când mecanismul se declanșează și-ncepe să urle și să bubuie, femeia tresare speriată, apoi înjură. Se duce împleticindu-se către panoul de comandă ca să-l dezactiveze. Telefonul începe să sune, iar ea își trece cu

disperare degetele prin părul închis la culoare și rărit. Spune ceva, apoi urlă și trântește receptorul în furcă. Will se ghemuiește pe pământ, în spatele tufișurilor, și nu se mișcă. În câteva minute o să vină poliția. Doi ofițeri într-o mașină a șerifului din Beaufort County. Will privește din ascunzătoare cum ofițerii urcă pe verandă. Nu se mai obosesc să intre în casă fiindcă o cunosc pe femeie. Aceasta și-a uitat iar parola, iar compania care monitorizează alarma i-a trimis din nou în verificare.

– Doamnă, oricum nu e o idee bună să folosiți numele câinelui.

Unul dintre ofițeri îi repetă ceea ce i s-a mai spus și înainte.

– Ar trebui să utilizați altceva pe post de parolă. Numele animalului de casă e una din primele variante pe care le încearcă spărgătorii.

Femeii i se împleticește limba în gură.

– Dacă nu pot să-mi aduc aminte nici numele nenorocitului ăstuia de câine, atunci cum am să țin minte altceva? Nu știu decât că parola e numele câinelui. Of, fir-ar al dracului! Buttermilk. Poftim! Acum mi-am amintit.

– Da, doamnă. Dar eu tot zic c-ar trebui să vă schimbați parola. V-am mai spus: nu e bine să folosiți numele animalului. Și oricum niciodată nu vi-l aduceți aminte. Trebuie să mai fie ceva pe care să puteți să-l țineți minte. Avem destul de mulți hoți în zonă. Mai ales în perioada asta a anului, când atât de multe case sunt goale.

– Nu pot să țin minte o altă parolă. Femeia abia reușește să se exprime. Când începe să urle, nu mai pot să gândesc.

– Chiar credeți că e-n regulă să rămâneți singură? Vreți să sunăm pe cineva?

– Nu mai am pe nimeni.

Până la urmă, polițiștii pleacă. Will iese din ascunzătoare și, printr-o fereastră, se uită la femeie, care activează, din nou, alarma. Unu, doi, trei, patru. Același cod. Singurul pe care poate să-l țină minte. Se uită la ea cum se așază pe canapea și-ncepe iar să plângă. Apoi femeia își toarnă alt pahar cu votcă. Momentul nu mai e potrivit. Will străbate pasarela de lemn înapoi, către plajă.

8

A doua zi dimineață. Ora opt. Ora Pacificului. Lucy încetinește și oprește mașina în fața centrului oncologic Stanford.

De fiecare dată când zboară cu jet-ul ei Citation X la San Francisco și închiriază un Ferrari pentru drumul de-o oră până la neuroendocrinolog, se simte puternică, așa cum se simte și-acasă. Jeanșii strâmți și tricoul mulat îi pun în evidență trupul atletic și o fac să se simtă plină de viață, așa cum se simte acasă. Cizmele negre, din piele de crocodil, și ceasul din titaniu,

Breitling Emergency, cu cadranul lui portocaliu-deschis, o fac să simtă că e încă Lucy, Lucy cea fără teamă, Lucy cea realizată, așa cum se simte atunci când nu se gândește la ceea ce e în neregulă cu ea.

Lucy lasă în jos geamul Spider-ului F430 roșu.

– Poți s-o parchezi? îl întreabă pe valetul îmbrăcat în uniformă cenușie, care se apropie de ea șovăitor, lângă intrarea în complexul modern, din cărămidă și sticlă.

Lucy nu-l recunoaște. Probabil e nou.

– Are cutie de viteze de Formula 1. Padelele astea de pe volan: dreapta ca să bagi în viteză, stânga ca să retrogradezi, amândouă, în același timp, pentru punctul mort, iar butonul ăsta e pentru marșarier.

Lucy sesizează teama din ochii bărbatului.

– Ei, bine, recunosc, e cam complicat, spune ea, fiindcă nu vrea să-l facă pe om să se simtă tratat de sus.

Valetul e un bărbat în vârstă. Probabil că e pensionar și plictisit, așa că parchează mașini la spital. Sau poate că are pe cineva din familie care are cancer. Sau care a avut. Dar e limpede că n-a mai condus niciodată un Ferrari. Se poate chiar să nici nu mai fi văzut vreunul de-aproape. Omul se uită la mașină de parcă aceasta ar fi picat tocmai atunci din spațiu. Nu vrea să aibă nici un fel de legătură cu ea. Ceea ce e bine, atunci când persoana în cauză nu știe cum să conducă o mașină care costă mai mult decât unele case.

– Nu cred, răspunde valetul, transfigurat la vederea interiorului din piele și a butonului roșu de „pornire" de pe volanul din fibră de carbon.

Omul ocolește mașina și se duce în spate, ca să se uite la motorul aflat sub capota de sticlă. Clatină din cap.

– Ei, asta chiar că-i ceva! Presupun că-i o decapotabilă. Cred că-ți consumă cam mult când mergi cu capota strânsă și la viteză maximă, spune el. Trebuie să recunosc că e ceva. De ce n-o tragi acolo? îi recomandă el lui Lucy indicându-i un spațiu. E cel mai bun loc de parcare. Mașina asta chiar e ceva! repetă bărbatul clătinând din cap.

Lucy parchează și-și ia servieta și două plicuri mari, care conțin filmele de la tomografii. Filmele care arată cel mai devastator secret al vieții ei. Apoi bagă cheile Ferrari-ului în buzunar, îi întinde valetului o hârtie de o sută de dolari și-i zice serioasă, dar făcându-i cu ochiul:

– Păzește-o cu prețul vieții.

Centrul de cercetări oncologice este cel mai frumos complex medical. Are ferestre uriașe și kilometri întregi de podele cu parchet lustruit. Spații deschise și inundate de lumină. Oamenii care lucrează aici, mulți dintre ei ca voluntari, sunt întotdeauna politicoși. Ultima dată când Lucy a avut programare aici, o harpistă stătea așezată pe coridor și ciupea sau mângâia coardele cu grație, cântând *Time after Time*. În după-amiaza asta, aceeași doamnă interpretează *What a Wonderful World*. Ce glumă! În timp ce merge repede, fără să se uite la nimeni, cu o șapcă de baseball înfundată adânc pe cap, Lucy realizează că acum nici un stil de muzică n-ar putea s-o facă să se simtă altfel decât cinică și deprimată.

Diversele clinici sunt spații deschise, perfect decorate în culorile pământului. Pe pereți nu există tablouri, ci numai televizoare cu ecran plat care rulează imagini liniștitoare din natură: pajiști și munți, frunze ruginii de toamnă, păduri înzăpezite, sequoia giganți, formațiunile de roci roșietice din Sedona. Imaginile sunt acompaniate de sunetele blânde ale păraielor, ale ploii, ale păsărilor sau ale brizei. Pe mese sunt așezate ghivece cu orhidee naturale. Lumina e scăzută. Iar zonele de așteptare nu sunt niciodată aglomerate. Atunci când Lucy ajunge la recepție, singurul pacient din Clinica D este o femeie cu perucă. Aceasta citește revista *Glamour*.

Pe un ton scăzut, Lucy îl anunță pe bărbatul de la recepție că a venit la doctorul Nathan Day sau Nate, cum îi spune ea.

– Numele dumneavoastră? o întreabă recepționerul zâmbind.

Cu aceeași voce scăzută, Lucy îi spune pseudonimul pe care îl folosește. Bărbatul scrie ceva pe computer, îi zâmbește din nou, apoi ridică telefonul. În mai puțin de un minut, Nate deschide ușa și-o cheamă pe Lucy înăuntru. După care o îmbrățișează. Așa cum face întotdeauna.

– Mă bucur să te văd. Arăți fantastic, îi spune doctorul lui Lucy, în timp ce amândoi pătrund în birou.

Încăperea e mică. Nu e genul de spațiu la care te-ai aștepta de la un neuroendocrinolog format la Harvard, care este considerat ca fiind unul dintre cei mai buni specialiști din domeniu. În biroul lui Nate este un adevărat talmeș-balmeș: un computer cu un monitor

video uriaș, o bibliotecă burdușită de cărți și mai multe negatoscoape, acolo unde în alte birouri ar fi fost ferestre. Mai există o canapea și un scaun. Lucy îi dă documentele pe care le-a adus cu ea.

– Analizele de laborator, explică ea. Tomografia la care te-ai uitat ultima oară și ultima.

Nate se așază în spatele biroului, iar Lucy pe canapea.

– Când?

Doctorul deschide plicurile, apoi îi citește fișa. Nici un cuvânt nu e stocat în format electronic. Dosarul de hârtie stă închis în seiful lui personal și este identificabil printr-un cod. Numele lui Lucy nu este listat nicăieri.

– Analizele de sânge le-am făcut acum două săptămâni. Ultima tomografie, acum o lună. Mătușă-mea s-a uitat pe rezultate și zice că stau bine. Bine, prin comparație cu ceea ce vede ea în majoritatea timpului, adaugă Lucy.

– Zice că nu arăți moartă. Asta e o ușurare. Și Kay ce mai face?

– Îi place în Charleston. Nu știu sigur dacă și Charlestonul o place pe ea. Mie mi se pare în regulă... Mă rog, pe mine întotdeauna mă motivează locurile care te resping.

– Adică majoritatea locurilor din lume.

– Știu. Monstrul-Lucy. Sper că lucrăm în continuare sub acoperire. Așa mi se pare, de vreme ce i-am dat pseudonimul aceluiași nu-știu-cum-îl-cheamă de la recepție, iar el nu mi-a pus nici o întrebare. În ciuda majorității democratice, noțiunea de secret e o glumă proastă.

– Nu mă zgândări pe subiectul ăsta, spune Nate răsfoind raportul cu analizele de laborator. Știi câți pacienți am care, dacă și-ar permite, ar fi în stare să-și achite singuri toate costurile, numai ca informațiile despre ei să nu ajungă în diverse baze de date.

– Foarte bine. Dacă aș vrea să intru în baza voastră de date, probabil c-aș reuși în cinci minute. FBI-ului i-ar trebui cam o oră, dar cred că ei au trecut deja pe-acolo. Pe când eu nu. Fiindcă eu nu cred în violarea drepturilor unei persoane private, decât atunci când faci asta pentru o cauză nobilă.

– Așa zic și *ei*.

– Ei mint și sunt și cretini. Mai ales FBI-ul.

– Văd că și-au păstrat primul loc pe lista ta cu Cei Mai Căutați Infractori.

– M-au concediat fără motiv.

– Și când te gândești c-ai putea să încalci Patriot Act-ul și să mai și fii plătită pentru asta. Mă rog, nu prea mult. Și, ce chestii legate de computere mai vinzi zilele astea pentru milioane de dolari?

– Modelare de date. Rețele neurale care iau date de intrare și, în esență, realizează sarcini inteligente la fel ca și creierul omenesc. Și mă mai joc și cu un proiect ADN care s-ar putea să se dovedească interesant.

– TSH[1] e excelent, spune Nate. Tetraiodtirozina[2] e-n regulă, deci metabolismul tău funcționează. Asta

---

[1] Nivelul unui hormon tiroido-stimulant (n. tr.).

[2] Un alt hormon tiroidian (n. tr.).

pot să ți-o spun și fără să văd rezultatul analizelor. De când te-am văzut ultima dată, ai mai slăbit puțin.

– Poate vreo două kilograme jumătate.

– Mi se pare că ai câștigat ceva masă musculară. Deci probabil c-ai pierdut cinci kilograme de grăsime, plus apa acumulată când te-ai umflat.

– Ce exprimare elocventă!

– Cât tragi de fiare?

– La fel.

– Am să trec exercițiul drept obligatoriu, deși probabil că e obsesiv. Analizele hepatice sunt în regulă. Iar nivelul de prolactină e excelent. A scăzut cu 2,4. Ciclul cum îl ai?

– Normal.

– Fără scurgeri albe, transparente sau lăptoase din sfârcuri? Deși nu mă aștept la lactație la un nivel de prolactină atât de scăzut.

– Nu. Și nici să nu-ți faci speranțe. Nu te las să verifici.

Nate zâmbește și continuă să completeze fișa lui Lucy.

– Partea proastă e că nu mai am sânii atât de mari.

– Sunt femei care ar da o grămadă de bani pentru ceea ce ai tu acolo. De fapt, chiar și dau, remarcă doctorul relaxat.

– Ai mei nu sunt de vânzare. De fapt, în ultima vreme nici nu pot să mi-i mai expun.

– Ceea ce știu că nu e adevărat.

Lui Lucy nu-i mai e jenă. Poate să discute cu Nate despre absolut orice. La început, a fost altfel. A fost

îngrozită și s-a simțit umilită că un macroadenom pituitar benign – o tumoare cerebrală – determina o hipersecreție de prolactină, hormon ce-i inducea corpul în eroare, făcându-l să creadă că e însărcinată. Ciclul i s-a oprit. A început să se îngrașe. Lucy n-a avut galactoree și nici n-a început să producă lapte, dar dacă n-ar fi descoperit ce era în neregulă la timp, acesta ar fi fost următorul pas.

– Se pare că nu ieși cu nimeni.

Nate scoate filmele de la tomografii din plicuri, întinde mâna și le atașează de negatoscoape.

– Nu.

– Cu libidoul cum stai?

Doctorul micșorează lumina din încăpere și aprinde negatoscoapele, iluminând tomografiile craniene ale lui Lucy.

– Știi că Dostinex-ului i se spune uneori drogul sexului. Mă rog, asta dacă reușești să pui mâna pe el.

Lucy se trage mai aproape de Nate și se uită la tomografii.

– Nate, eu nu mă operez.

Femeia se uită tristă la regiunea de hipointensitate, de formă rectangulară, de la baza hipotalamusului. De fiecare dată când se uită la una dintre tomografii, are senzația că trebuie să fie o greșeală. Că acela nu poate să fie creierul ei. Un creier tânăr, cum spune Nate. Un creier extraordinar, din punct de vedere anatomic, cum spune tot Nate, dar care are doar un mic defect: o tumoare cam cât o jumătate de penny.

– Nu-mi pasă ce scrie în articolele din ziare. Nu vreau să mă taie nimeni. Care e situația? Te rog, spune-mi că e bine, zice Lucy.

Nate compară tomografia anterioară cu ultima, le studiază una lângă cealaltă.

– Nu există nici o diferență dramatică. Are, în continuare, între șapte și opt milimetri. Nimic deasupra șeii turcești. O ușoară deplasare de la stânga spre dreapta dinspre infundibulum-ul glandei pituitare.

Nate indică locul cu un pix.

– Chisma optică nu e în pericol.

Nate indică, din nou, locul cu pixul.

– Ceea ce e excelent.

Apoi doctorul lasă pixul și ridică două degete. Inițial le ține lipite, apoi le desparte ca să verifice vederea periferică a lui Lucy.

– Minunat, declară el. Deci situația e aproape identică. Leziunea nu se extinde.

– Dar nici nu se micșorează.

– Ia loc.

Lucy se așază pe marginea canapelei.

– În concluzie, spune ea, nu a dispărut. Nu s-a ars sub impactul medicamentului, nu s-a necrozat și nici n-o să se necrozeze, nu?

– Dar nici nu crește, repetă Nate. Medicația a redus-o puțin și o ține sub control. Bine. Opțiuni. Dar tu ce vrei să faci? Dă-mi voie să spun că doar pentru că Dostinex-ul și varianta lui generică au fost legate de probleme la valvele cardiace, eu nu cred că trebuie să-ți faci griji. Studiile respective au avut în vedere

persoane care iau medicamentele astea pentru Parkinson. La dozajul tău scăzut? Probabil că n-o să ai nici o surpriză neplăcută. Care e problema mai mare? Eu pot să-ți dau mai multe rețete, dar nu cred c-o să găsești nici o singură pastilă în țară.

– Sunt fabricate în Italia. Pot să le procur de-acolo. Doctorul Maroni mi-a spus că poate să-mi facă el rost.

– Bine. Dar vreau să-ți faci o ecocardiogramă o dată la șase luni.

Telefonul începe să sune. Nate apasă un buton, ascultă câteva secunde, apoi îi spune persoanei de la celălalt capăt al firului:

– Mulțumesc. Dacă situația degenerează, cheamă paza. Ai grijă să nu se atingă nimeni de ea.

Apoi închide și-o anunță pe Lucy:

– Se pare că a venit cineva cu un Ferrari roșu. Iar mașina atrage foarte tare atenția.

– Ce ironie!

Lucy se ridică de pe canapea.

– Totul e o chestiune de perspectivă, nu?

– Dacă tu n-o vrei, o conduc eu.

– Nu că nu vreau mașina. Problema e că nimic nu mi se mai pare la fel. Ceea ce nu e neapărat rău. E doar altfel.

– Asta e chestia când ai ce ai tu. E ceva ce nu-ți dorești. Dar e ceva în plus față de ceea ce ai avut, pentru că e posibil să-ți fi schimbat perspectiva din care privești lucrurile.

Nate o conduce către ușă.

– Văd treaba asta în fiecare zi aici.

– Sigur.

– Ești bine.

Nate se oprește lângă ușa care dă către sala de așteptare. Nu e nimeni prin preajmă care să-i audă. Nimeni, cu excepția recepționerului, care zâmbește de zor și vorbește, din nou, la telefon.

– Te-aș plasa în top 10 al pacienților mei, în ceea ce privește evoluția pozitivă a situației.

– Top 10. Asta înseamnă cam un 9,5. Cred că, la început, aveam 10.

– Nu. Probabil că ai avut tumora asta dintotdeauna, numai că n-ai avut habar de existența ei până când n-a devenit simptomatică. Cu Rose vorbești?

– Nu vrea să accepte situația. Încerc să nu fiu supărată pe ea din cauza asta, dar mi-e greu. Foarte, foarte greu. Nu e cinstit. Mai ales față de mătușă-mea.

– N-o lăsa pe Rose să te îndepărteze. Pentru că probabil asta e exact ceea ce încearcă să facă. Și exact din motivul pe care l-ai spus. Fiindcă nu vrea să accepte situația.

Nate își cufundă mâinile în buzunarele halatului.

– Are nevoie de tine. Sunt sigur că n-o să discute despre asta cu altcineva.

În fața centrului de cercetări oncologice, o femeie subțire, cu o eșarfă înfășurată în jurul capului chel, și doi băieței se învârt în jurul Ferrari-ului. Valetul se grăbește în direcția lui Lucy.

– Nu s-au apropiat prea mult. I-am supravegheat. Nimeni nu s-a apropiat, spune omul pe un ton scăzut, dar plin de importanță.

Lucy se uită la cei doi băieței și la mama lor bolnavă. Se duce înspre mașină și o descuie de la distanță. Băieții și mama lor fac un pas înapoi, iar pe chipuri le apare o expresie temătoare. Mama pare bătrână, deși probabil că nu are mai mult de treizeci și cinci de ani.

– Îmi pare rău, îi spune ea lui Lucy. Dar sunt vrăjiți. Nu s-au atins de ea.

– Cât de repede poate să meargă? o întreabă băiatul mai mare – un roșcat, care are probabil în jur de doisprezece ani.

– Păi, să vedem: patru sute nouăzeci de cai-putere, șase viteze, un motor V8 de 4,3 litri, 8 500 de rpm și panel difuzor posterior din fibră de carbon. Ajunge la o sută în mai puțin de patru secunde. Și prinde cam trei sute douăzeci de kilometri pe oră.

– Nu se poate!

– Ai condus vreo mașină ca asta? îl întreabă Lucy pe băiatul mai mare.

– N-am mai văzut nici una în realitate.

– Dar tu? îl întreabă ea pe celălalt roșcat, care are probabil opt sau nouă ani.

– Nu, doamnă, răspunde el timid.

Lucy deschide portiera din dreptul șoferului și cei doi roșcați își întind gâturile ca să vadă mai bine interiorul. Amândoi trag aer în piept în același timp.

– Pe tine cum te cheamă? îl chestionează Lucy pe băiatul mai mare.

– Fred.

– Fred, așază-te la volan. O să-ți arăt cum s-o pornești.

– Nu trebuie să faceți asta, îi spune mama. Femeia arată de parcă e pe cale să izbucnească în plâns. Dragule, să nu strici ceva.

– Eu sunt Johnny, anunță celălalt băiețel.

– Tu ești următorul la rând, îi declară Lucy. Vino lângă mine și fii atent.

Lucy cuplează bateria și se asigură că Ferrari-ul e în punctul mort. Ia degetul lui Fred și-l așază pe butonul roșu de start, de pe volan. Apoi îi eliberează mâna.

– Ține-l apăsat câteva secunde și pornește-o.

Ferrari-ul se trezește la viață cu un răget.

Lucy îl plimbă pe fiecare dintre băieței prin parcare, în timp ce mama acestora îi așteaptă singură, în parcare. Zâmbește, le face cu mâna și-și șterge lacrimile.

Benton o înregistrează pe Gladys Self de pe telefonul lui din biroul din laboratorul de neuroimagistică al spitalului McLean. Ca și în cazul celebrei ei fiice, numele Self i se potrivește femeii mănușă.

– Dacă vă întrebați de ce bogătașa de fiică-mea nu mă mută într-un conac frumos din Boca, spune doamna Self, ei, bine, domnule, eu nu vreau să stau nici în Boca, nici în Palm Beach și nicăieri altundeva decât

aici, în Hollywood, Florida. În apartamentul meu vechi, cu vedere la promenada din fața oceanului.

– De ce vreți asta?

– Ca să i-o plătesc. Gândiți-vă ce impresie o să facă, atunci când, într-o zi, cineva o să mă găsească moartă în maghernița aia. Să vedem atunci ce efect o să aibă descoperirea asta asupra popularității lu' fiică-mea.

Femeia chicotește.

– Se pare că v-ar fi greu să spuneți ceva frumos despre ea, comentează Benton. Și, doamnă Self, am nevoie de câteva minute în care s-o lăudați. Așa cum o să am nevoie de câteva minute în care să faceți remarce neutre și alte câteva minute în care s-o criticați.

– Da' de ce face chestia asta?

– V-am explicat la începutul discuției. S-a oferit ca voluntar pentru un proiect de cercetare științifică pe care îl conduc.

– Fiică-mea nu se oferă voluntar pentru nimic, dacă ea nu are ceva de câștigat din asta. În toată viața ei n-a făcut nimic doar ca să-i ajute pe alții. Prostii! Ha! O urgență de familie. Are noroc că nu m-am dus la CNN să anunț lumii întregi că minte. Ia să vedem! Mă întreb care e adevărul. Să urmărim firul poveștii. Dumneata ești unul dintre psihologii ăia criminaliști de la spitalul ăla, cum îi zice? McLean? Așa! Acolo unde se duc toți bogătașii și toate celebritățile. Exact genul de loc unde s-ar duce și ea dac-ar trebui să se ducă undeva. Iar eu știu un motiv foarte bun. Dacă l-ați ști, ați cădea pe spate. Bingo! Fiică-mea e internată în spital. Despre asta e vorba!

– Cum am mai spus: fiica dumneavoastră face parte dintr-un proiect pe care îl conduc.

Fir-ar al dracului! Benton a avertizat-o pe doctorița Self în legătură cu asta. I-a explicat că dac-o s-o sune pe maică-sa, ca s-o înregistreze, e posibil ca femeia să suspecteze că fiica ei e internată în spital.

– Nu am voie să discut nimic legat de situația dumneaei: unde se află, ce face sau de ce. Nu am voie să divulg informații despre nici unul dintre subiecții cercetărilor noastre.

– În schimb eu aș putea să divulg niște chestii. Știam eu! Chiar că merită să fie cercetată. Ce om normal s-ar duce la televizor să facă lucrurile alea pe care le face ea?! Pervertește mințile oamenilor și le nenorocește viețile. Cum a făcut și cu jucătoarea aia de tenis care tocmai a fost ucisă. Bag mâna-n foc că Marilyn poartă o parte din vină pentru asta. A adus-o în emisiunea aia a ei, la televizor, și-a scos de la ea toate informațiile alea personale, pe care le-a aflat toată lumea. A fost jenant. Nici nu-mi vine să cred că familia fetiței ăleia i-a permis să facă asta.

Benton a văzut înregistrarea emisiunii. Doamna Self are dreptate. Expunerea a fost mult prea profundă, iar Drew a devenit vulnerabilă și accesibilă. Astea sunt ingredientele principale din rețeta urmăritorului. Asta în cazul în care cineva a urmărit-o pe Drew. Nu acesta este scopul telefonului, dar Benton nu reușește să se abțină:

– Mă întreb cum de-a reușit fiica dumneavoastră s-o aducă pe Drew Martin în emisiune. Se cunoșteau dinainte?

– Marilyn poate să aducă pe cine vrea ea. Când mă sună, la ocazii speciale, în majoritatea timpului se laudă cu cunoștințele ei celebre. Numai că se exprimă în așa fel, de parcă oamenii ăia ar fi norocoși c-o cunosc pe ea și nu viceversa.

– Am senzația că n-o vedeți prea des.

– Chiar credeți că se obosește să-și vadă propria mamă?

– Ei, nu se poate să fie complet lipsită de sentimente, nu?

– Când era mică, putea să fie și drăgălașă. Deși îmi dau seama că e greu de crezut. Dar ceva s-a întâmplat și, când a împlinit șaișpe ani, a luat-o razna. A fugit de-acasă cu un soi de playboy, iar ăla i-a frânt inima. Marilyn s-a întors acasă și-a ieșit o mare ceartă. V-a povestit despre asta?

– Nu.

– Normal. Vorbește tot timpul despre cum s-a sinucis taică-su și spune cât de groaznică am fost eu și așa mai departe. Dar nimic despre greșelile ei. Și la capitolul ăsta intră și oamenii. Ați fi uimit dac-ați ști pe câți a reușit să-i îndepărteze de lângă ea pentru simplul motiv că o deranjau. Sau pentru că persoana respectivă dă pe față o latură a ei pe care lumea nu trebuie s-o vadă. Asta e o ofensă pentru care Marilyn e în stare să ucidă.

– Presupun că nu literalmente.

– Depinde de definiția pe care o dați dumneavoastră termenului.

– Haideți să începem cu aspectele ei pozitive.

– V-a spus că obligă pe toată lumea să semneze un acord de confidențialitate?

– Chiar și pe dumneavoastră?

– Vreți să știți adevăratul motiv pentru care trăiesc în halul ăsta? Pentru că nu pot să-mi permit așa-zisa ei generozitate. Eu trăiesc din ajutorul social și din pensia pe care o primesc după ce am muncit o viață-ntreagă. Marilyn n-a făcut niciodată nimic pentru mine, dar a avut tupeul să-mi spună că trebuie să semnez un acord din ăsta de confidențialitate. Mi-a zis că, dacă nu-l semnez, atunci trebuie să-mi port singură de grijă, indiferent cât de bătrână sau de bolnavă o s-ajung. Dar n-am semnat nimic. Și, oricum, eu nu vorbesc despre ea. Deși aș putea. Și ce-aș mai putea!

– Dar cu mine vorbiți despre ea.

– Păi, mi-a zis ea să vorbesc, nu? V-a dat numărul meu de telefon pentru că-i convine, îi pică bine la interesul ei egoist. Indiferent care-o fi el de data asta. Iar eu sunt punctul ei slab. Și nu poate să reziste. O mănâncă să afle ce-am de spus. Pentru că asta îi validează propriile impresii despre sine.

– Ce vă rog eu este să încercați, spune Benton, să vă imaginați că-i spuneți fiicei dumneavoastră ce vă place la ea. Trebuie să existe ceva. De exemplu: „Întotdeauna te-am admirat pentru cât de isteață ești!" sau „Sunt atât de mândră de succesele tale."

– Chiar dacă nu e așa?

– Dacă nu puteți să spuneți ceva pozitiv, atunci mă tem că studiul nu poate fi realizat.

Ceea ce lui Benton i-ar conveni de minune.

– Nu vă faceți griji. Și eu pot să mint la fel de bine ca ea.

– Apoi părțile negative. De pildă, mi-ar plăcea să fii mai generoasă sau mai puțin arogantă sau orice altceva vă trece prin minte.

– Simplu ca bună ziua.

– În sfârșit, comentariile neutre. Puteți să vă referiți la vreme, la cumpărături, la ce-ați mai făcut în ultima vreme. Lucruri de genul ăsta.

– Să n-aveți încredere în ea. O să se prefacă și-o să vă strice studiul.

– Creierul nu poate să se prefacă, o asigură Benton. Nici măcar creierul ei.

O oră mai târziu. Doctorița Self, îmbrăcată într-un costum din mătase cu pantaloni, roșu-strălucitor, și fără pantofi în picioare stă întinsă în patul ei, sprijinită în perne.

– Înțeleg sentimentul dumneavoastră că situația aceasta nu este necesară, spune Benton întorcând paginile din ediția albastru-deschis a manualului *Interviu clinic structurat pentru pacienții cu tulburări DSM-IV de axa I.*

– Ai nevoie de un scenariu, Benton?

– Pentru ca studiul să-și păstreze unitatea, facem ICSD-ul folosindu-ne de manual. De fiecare dată, pentru fiecare subiect în parte. N-o să vă pun întrebări legate de lucrurile evidente sau irelevante. De pildă, n-am să vă cer să-mi spuneți ce profesie aveți.

– Dă-mi voie să te ajut, intervine doctorița Self. N-am fost niciodată internată într-un spital de psihiatrie. Nu iau nici un fel de medicamente. Nu beau prea mult. De obicei, dorm câte cinci ore pe noapte. Câte ore doarme Kay?

– Ați luat sau ați pierdut din greutate în ultima vreme?

– Îmi mențin greutatea perfect. Ce greutate mai are Kay acum? Mănâncă mult când e singură sau deprimată? Toate prăjelile alea de-acolo...

Benton răsfoiește manualul în continuare.

– Ați resimțit senzații ciudate în corp sau pe piele?

– Depinde cu cine sunt.

– Vi s-a întâmplat să simțiți mirosuri sau gusturi pe care alți oameni nu le miros sau nu le simt?

– Eu fac multe lucruri pe care alți oameni nu pot să le facă.

Benton ridică privirea către ea.

– Doamnă doctor Self, cred că studiul acesta nu e o idee prea bună. Discuția nu e deloc constructivă.

– Nu este de datoria ta să judeci asta.

– Dumneavoastră credeți că e constructivă?

– N-ai ajuns la cronologia stărilor psihice. Nu mă întrebi nimic despre atacuri de panică?

– Ați avut vreodată atacuri de panică?

– Transpiri, tremuri, ești ametit, iar inima ți-o ia razna. Dacă mi-e frică de moarte?

Doctorița se uită la Benton gânditoare, de parcă el ar fi pacientul.

– Ce-a zis mama pe înregistrare?

– Dar când ați ajuns aici? continuă Benton. Păreați speriată din cauza unui e-mail. Cel despre care i-ați pomenit doctorului Maroni atunci când ați ajuns aici, dar despre care, ulterior, n-ați mai spus nimic.

– Închipuie-ți că mica ta asistentă voia să-mi facă ea ICSD-ul, remarcă Self cu un zâmbet. Eu sunt psihiatru. Ar fi fost ca și când un începător ar fi vrut să joace tenis cu Drew Martin.

– Ce sentimente aveți în legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Drew Martin? o întreabă Benton. S-a spus la știri că ați avut-o invitată în emisiune. Unii au acreditat ideea că e posibil ca ucigașul să fi făcut o fixație pentru ea pentru că...

– De parcă emisiunea mea ar fi fost singura ocazie când Drew a apărut la televizor. Am atâția invitați în emisiune!

– Eu mă refeream la vizibilitate. Nu mă refeream, în mod specific, la apariția lui Drew din emisiunea dumneavoastră.

– Probabil c-o să mai câștig un Emmy cu seria asta. Dacă nu cumva ceea ce s-a întâmplat...

– Dacă nu cumva ceea ce s-a întâmplat?

– Ar fi extrem de nedrept, spune doctorița Self. Ca Academia să se lase influențată de ceea ce i s-a întâmplat. De parcă asta ar avea vreo legătură cu calitatea muncii mele. Ce-a zis mama?

– E important să nu auziți ce a spus decât atunci când o să fiți la tomograf.

– Aș vrea să vorbesc despre tata. A murit când eu eram foarte mică.

– Bine, acheiesează Benton, care stă cât se poate de departe de femeie.

E așezat cu spatele lipit de biroul pe care se găsește laptopul. Pe o măsuță, plasată între ei, se află un reportofon care înregistrează.

– Haideți să vorbim despre tatăl dumneavoastră.

– Aveam doi ani când a murit. Nici nu împlinisem doi ani.

– Și vi-l amintiți suficient de bine ca să vă simțiți respinsă de el?

– Așa cum știi, din studii pe care presupun că le-ai citit, copiii care nu sunt alăptați au șanse mai mari, pe parcursul vieții, să fie marcați de stres și supărări. Femeilor aflate în închisoare și care nu pot să alăpteze le este afectată semnificativ capacitatea de a-și crește și de a-și proteja copiii.

– Nu înțeleg care este legătura. Vreți să spuneți că, la un moment dat, mama dumneavoastră a fost în închisoare?

– Niciodată nu m-a ținut la sân, niciodată nu m-a alăptat, niciodată nu m-a liniștit cu bătăile inimii ei, niciodată nu m-a privit în ochi atunci când mă hrănea cu biberonul, cu lingura, cu lopata sau cu excavatorul. A recunoscut toate astea când ai înregistrat-o? I-ai pus întrebări legate de trecutul nostru?

– Atunci când înregistrăm mama unui subiect, nu avem nevoie să cunoaștem trecutul relației lor.

– Refuzul ei de a stabili o legătură cu mine mi-a cristalizat sentimentele de respingere, revolta. M-a

făcut să fiu mult mai înclinată să dau vina pe ea pentru faptul că tata m-a părăsit.

– Vreți să spuneți că a murit.

– E interesant, nu ți se pare? Și eu, și Kay ne-am pierdut tații la vârste fragede și amândouă am devenit medici. Numai că eu vindec mințile celor vii, iar ea hăcuiește trupurile celor morți. Întotdeauna m-am întrebat cum e Kay în pat. Având în vedere ocupația pe care o are.

– O considerați vinovată pe mama dumneavoastră pentru moartea tatălui.

– Eram geloasă. De mai multe ori, am intrat peste ei în timp ce făceau sex. Am văzut totul. Din ușă. Mama care-și oferea trupul tatei. De ce lui și nu mie? De ce ea și nu eu? Îmi doream ceea ce ei își dădeau unul altuia, fără să realizez ce însemna asta. Pentru că nu voiam să fac sex oral sau genital cu părinții mei și nu înțelegeam acest aspect, ce făceau ei doi pe măsură ce lucrurile progresau. Probabil că m-am gândit că-i doare ceva, că suferă.

– La nici doi ani, ați intrat peste ei de mai multe ori și vă aduceți aminte aceste episoade?

Benton a pus manualul de diagnoză sub scaun, iar acum ia notițe. Doctorița Self își modifică poziția în pat, așezându-se mai comod și mai provocator. Se asigură că Benton îi poate vedea întregul contur al trupului.

– Mi-am văzut părinții în viață, atât de animați, și apoi, cât ai pocni din degete, el a dispărut. Pe de altă parte, Kay a fost martora agoniei îndelungate a tatălui

ei, o moarte lentă provocată de cancer. Eu am trăit cu pierderea, ea cu moartea. Şi aici intervine diferenţa. Aşa că, vezi tu, Benton, ca psihiatru, scopul meu este acela de a înţelege viaţa pacientului, în timp ce ţelul lui Kay este acela de a înţelege moartea lui. E imposibil ca lucrul ăsta să nu aibă un oarecare efect asupra ta.

– Nu ne aflăm aici ca să discutăm despre mine.

– Nu e minunat că pavilionul nu se supune unor reguli instituţionale rigide? Iată-ne împreună. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat când am fost internată. Doctorul Maroni ţi-a povestit cum a venit în camera mea – nu în asta, ci în prima în care am stat? Cum a închis uşa şi cum mi-a desfăcut halatul? Cum m-a atins? Oare într-o carieră precedentă a fost ginecolog? Mi se pare că nu prea eşti în apele tale, Benton.

– Vă simţiţi excitată sexual?

– Deci acum am o criză maniacală.

Doctoriţa Self zâmbeşte.

– Ia să vedem câte diagnostice putem să adunăm în după-amiaza asta. Nu de asta sunt aici. Ştim amândoi de ce sunt aici.

– Dumneavoastră aţi spus că din cauza e-mailului pe care l-aţi primit într-o pauză la studio. Vineri, acum două săptămâni.

– I-am spus doctorului Maroni despre e-mail.

– Din câte am înţeles, i-aţi spus numai că aţi primit un e-mail, remarcă Benton.

– Dacă ar fi posibil, v-aş suspecta că m-aţi atras aici prin hipnoză. Din cauza acelui e-mail. Dar asta ar fi ceva de domeniul filmului sau al psihozei, nu?

– I-ați spus doctorului Maroni că erați extrem de supărată și că vă temeați pentru viața dumneavoastră.

– După care mi s-au dat medicamente împotriva voinței mele. Apoi doctorul a fugit în Italia.

– Are un cabinet acolo. Tot timpul vine și pleacă. În special în această perioadă a anului.

– Dipartimento di Scienze Psichiatriche de la Universitatea din Roma. Are o vilă în Roma. Un apartament în Veneția. Provine dintr-o familie italiană foarte bogată. Este și directorul pavilionului. Și toată lumea face ce zice el. Inclusiv tu. Înainte să plece din țară, ar fi trebuit să tranșăm ce s-a întâmplat după ce m-am cazat.

– „Cazat"? Mi se pare că vă referiți la McLean ca la un hotel.

– Acum e prea târziu.

– Chiar credeți că doctorul Maroni v-a atins într-o manieră nepotrivită?

– Cred că m-am exprimat extrem de clar în acest sens.

– Deci chiar credeți asta.

– Toată lumea de aici ar nega asta.

– Cu siguranță că nu. Dacă ar fi adevărat.

– Toată lumea ar nega.

– Când limuzina v-a adus la recepție, erați lucidă, dar agitată. Vă amintiți? Vă aduceți aminte că ați discutat cu doctorul Maroni în clădirea unde se fac internările și că i-ați spus că aveți nevoie de un loc sigur, în care să vă refugiați, din cauza unui e-mail și c-o să-i explicați totul mai târziu? o întreabă Benton. Vă

amintiți că ați adoptat o atitudine provocatoare? Atât verbal, cât și fizic?

– Ce maniere de alcov ai! Poate că ar trebui să te întorci în FBI și să folosești furtunuri din cauciuc și alte chestii de genul ăsta. Poate chiar să-mi pătrunzi fraudulos în contul de e-mail, în case și în conturile bancare.

– E important să vă aduceți aminte cum erați când ați ajuns aici. Eu încerc să vă ajut să faceți exact asta, vine replica lui Benton.

– Îmi aduc aminte cum Maroni a venit în camera mea de-aici, din pavilion.

– Asta a fost mai târziu – seara – atunci când, dintr-odată, ați devenit isterică și incoerentă.

– Stare care mi-a fost indusă de medicamente. Sunt foarte sensibilă la medicamentele de orice fel. Nu iau niciodată medicamente și nici nu cred în ele.

– Când doctorul Maroni a intrat în camera dumneavoastră, înăuntru se aflau deja o femeie-neuropsiholog și o asistentă. Ați continuat să spuneți că nu sunteți de vină pentru un anume ceva.

– Tu ai fost acolo?

– Nu.

– Înțeleg. Fiindcă te comporți de parc-ai fi fost.

– V-am citit fișa.

– Fișa. Presupun că ai fantezii în care o vinzi celui care ar da mai mult.

– Doctorul Maroni v-a pus mai multe întrebări în timp ce asistenta vă verifica funcțiile vitale. A trebuit să fiți sedată printr-o injecție intramusculară.

– Cinci miligrame de Haldol, două miligrame de Ativan, un miligram de Cogentin. Infama formulă cinci-doi-unu de constrângere chimică. Cea care e folosită pentru infractorii violenți închiși în unități criminalistice. Închipuie-ți! Să fiu tratată ca un infractor violent. Nu-mi mai aduc aminte nimic după asta.

– Doamnă doctor Self, puteți să-mi spuneți pentru ce nu erați vinovată? Era ceva în legătură cu acel e-mail?

– N-am fost vinovată de ceea ce-a făcut doctorul Maroni.

– Deci supărarea dumneavoastră n-a avut nici o legătură cu e-mailul despre care ați spus că reprezintă motivul pentru care ați venit la McLean?

– Asta e o conspirație. În care sunteți implicați toți. De asta m-a contactat tovarășul tău, Pete Marino, nu? Sau poate că el vrea să iasă din combinație? Vrea să-l salvez. Așa cum l-am salvat și-n Florida. Ce-i faceți?

– Nu există nici o conspirație.

– Oare-l văd pe detectiv trăgând cu ochiul?

– Sunteți aici de zece zile. Și nu ați spus nimănui care era conținutul acelui e-mail.

– Pentru că problema o reprezintă, de fapt, persoana care mi-a trimis câteva e-mailuri. A spune „un e-mail" înseamnă a induce în eroare. E vorba de o persoană.

– Cine?

– O persoană pe care doctorul Maroni ar fi putut s-o ajute. O persoană cu grave probleme psihice.

Indiferent ce-a făcut sau ce n-a făcut, omul ăsta are nevoie de ajutor. Iar dacă mie mi se întâmplă ceva sau oricui altcuiva i se întâmplă ceva, atunci vina îi aparţine doctorului Maroni. Nu mie.

– Ce ar putea să fie din vina dumneavoastră?

– Tocmai am spus că nimic.

– Şi nu există nici un e-mail pe care aţi putea să mi-l arătaţi ca să ne ajutaţi să înţelegem cine este această persoană şi poate ca să vă putem proteja de ea? spune Benton.

– E interesant, dar uitasem că tu lucrezi aici. Mi-am adus aminte când am văzut anunţul pentru studiul tău. Anunţul care era postat la recepţie. Sigur, pe de altă parte, Marino mi-a zis ceva când mi-a trimis e-mailul. Şi nu mă refer la e-mailul *ăla*. Aşa că nu te bucura. Marino e teribil de plictisit şi de frustrat sexual în slujba lui Kay.

– Aş vrea să discutăm despre oricare dintre e-mailurile pe care le-aţi primit. Sau pe care le-aţi trimis.

– Invidia. Cu asta începe totul. Doctoriţa Self se uită la Benton. Kay mă invidiază pentru că existenţa ei e atât de insignifiantă. Mă invidiază cu atâta disperare, încât a fost nevoită să mintă în legătură cu mine la tribunal.

– Vă referiţi la...?

– În principal, la ea.

Ura se ridică la suprafaţă.

– Sunt perfect obiectivă în ceea ce priveşte acel exemplu grosolan de exploatare litigioasă şi niciodată n-am considerat-o o ofensă personală că tu şi Kay – în

principal Kay – ați fost martori, transformându-vă – în principal Kay – în exponenții acelui exemplu grosolan de exploatare litigioasă.

Ura se încolăcește glacial.

– Mă întreb cum s-ar simți Kay dacă ar ști că ești în camera mea, cu ușa închisă.

– Atunci când mi-ați spus că vreți să discutați numai cu mine, în intimitatea camerei dumneavoastră, am făcut o înțelegere. Aceea că, în afara notițelor pe care le voi lua, voi și înregistra aceste întâlniri.

– Înregistrează-mă. Ia notițe. Într-o zi, o să-ți fie de folos. Ai multe de învățat de la mine. Hai să discutăm despre experimentul tău.

– Studiu de cercetare. Cel pentru care v-ați oferit voluntară și pentru care ați primit o aprobare specială. Deși eu m-am împotrivit. Noi nu folosim termenul *experiment.*

– Sunt curioasă să aflu de ce ai vrut să mă excluzi din experimentul ăsta al tău. Numai dacă n-ai ceva de ascuns.

– Sincer, doamnă doctor Self, nu sunt convins că îndepliniți criteriile.

– Sincer, Benton, ăsta e ultimul lucru pe care ți-l dorești, nu? Dar n-ai de ales, fiindcă spitalul tău e mult prea viclean ca să mă discrimineze.

– Ați fost vreodată diagnosticată ca suferind de sindrom bipolar?

– Niciodată nu am fost diagnosticată ca suferind de nimic altceva decât de talent.

– Ați avut pe cineva în familie care a fost diagnosticat cu sindrom bipolar?

– Ce-o să dovedească toate astea în final... Ei, bine, asta e treaba ta. Faptul că, în diverse stări psihice, cortexul prefrontal dorsolateral al creierului o să se *lumineze*, sub impactul unor stimuli externi potriviți. Și ce-i cu asta? PET-ul[1] și fRMN-ul au demonstrat în mod clar că, la persoanele deprimate, în regiunile prefrontale, există un flux sangvin anormal și o activitate scăzută în cortexul prefrontal dorsolateral. Și-acum tu arunci în cocă ingredientul violență și ce-o să dovedești? Și ce importanță are? Știu că micul tău experiment n-a fost aprobat de Comitetul pentru folosirea subiecților umani de la Universitatea Harvard.

– Noi nu desfășurăm studii care nu sunt aprobate.

– Subiecții ăștia sănătoși. După ce terminați cu ei, mai sunt tot sănătoși? Și ce se întâmplă cu subiecții mai puțin sănătoși? Cu amărâtul care a suferit de depresie, de schizofrenie, de sindrom bipolar sau de alte tulburări psihice? De amărâtul în a cărui fișă clinică stă scris că s-a automutilat, că i-a mutilat pe alții, că a încercat să-i mutileze pe alții sau că fantazează obsesiv în legătură cu asta?

– Să înțeleg că Jackie v-a informat referitor la problema asta, remarcă Benton.

– Nu prea. Jackie n-ar fi în stare să facă diferența dintre cortexul prefrontal dorsolateral și un cod mic. S-au mai făcut studii cu privire la felul în care creierul răspunde la criticile sau laudele materne. Și-acum tu arunci în cocă ingredientul violență și ce-o să

[1] Tomografie cu emisie de pozitroni (n. tr.).

dovedești? Și ce importanță are? Arăți care e diferența dintre creierul indivizilor violenți și cel al indivizilor blânzi și ce dovedești cu asta? Și ce relevanță are? Crezi că asta l-ar fi oprit pe Sandman?

– Sandman?

– Dacă te-ai uita în creierul lui, ai vedea Irakul. Și? Ai extrage Irakul ca prin farmec și, gata!, omul s-ar face bine?

– El v-a trimis e-mailul?

– Nu știu cine e Sandman.

– Se poate ca el să fie persoana cu grave probleme psihice despre care i-ați vorbit doctorului Maroni?

– Nu înțeleg ce vezi la Kay, spune doctorița Self. Miroase a morgă când se-ntoarce acasă? Mă rog, tu nu ești acolo când ea se-ntoarce acasă.

– Pe baza a ceea ce ați spus, rezultă că ați primit e-mailul la câteva zile după ce a fost descoperit cadavrul lui Drew Martin. O coincidență? Dacă dețineți informații legate de această crimă, trebuie să mi le comunicați, o avertizează Benton. Vă cer să mi le comunicați. Problema e foarte serioasă.

Doctorița Self își întinde picioarele și, cu laba goală a unuia, atinge măsuța care se află între ei.

– Dacă dau jos reportofonul ăsta de pe masă și el se sparge, ce-o să se întâmple?

– Cine a ucis-o pe Drew Martin o să ucidă din nou, spune Benton.

– Dacă dau jos reportofonul – și doctorița îl atinge cu piciorul gol, iar aparatul se deplasează puțin –, atunci ce-am spune și ce-am face?

Benton se ridică de pe scaun.

– Doamnă doctor Self, vreți să mai moară și altcineva?

Și Benton ia reportofonul de pe masă, dar nu-l închide.

– N-ați mai trecut prin asta o dată?

– Poftim, spune femeia de pe pat. Asta e conspirația. Kay o să mintă din nou în ceea ce mă privește. Așa cum a făcut și data trecută.

Benton deschide ușa.

– Nu, spune el. De data asta o să fie și mai rău.

9

Ora opt seara. Veneția. În timp ce lumina zilei se stinge, Maroni își umple, din nou, paharul și miroase miasma canalului de sub fereastră. Norii sunt buluciți la jumătatea cerului, într-un strat gros, ca de spumă. Pe linia orizontului apare prima tușă aurie.

– E maniacă de-a binelea.

Vocea lui Benton Wesley se aude limpede precum cristalul, de parcă bărbatul ar fi aici și nu în Massachusetts.

– Nu pot să am un comportament clinic și nici potrivit situației. Nu pot să stau și să-i ascult manipulările și minciunile. Pune pe altcineva să lucreze cu ea. Mie mi-a ajuns. Nu-mi iese, Paulo. Mă port ca un polițai, nu ca un doctor.

Doctorul Maroni stă în fața ferestrei apartamentului și bea un Barolo foarte bun, al cărui gust e însă distrus de această conversație. Nu poate să scape de Marilyn Self. Femeia i-a invadat spitalul. A invadat Roma. Iar acum l-a urmărit până în Veneția.

– Ceea ce te întreb, de fapt, este dacă pot s-o scot din studiu. Nu vreau să-i fac tomografia, zice Benton.

– Eu n-am să-ți spun ce să faci, vine replica lui Maroni. Studiul îți aparține. Dar dacă vrei să-ți fac o recomandare, n-o enerva. Dă-i înainte și fă-i tomografia. Fă astfel încât experiența să fie plăcută și-apoi spune-i că datele nu sunt bune. După care tipa dispare.

– Cum adică „dispare"?

– Văd că n-ai fost informat. Self a fost externată și pleacă imediat după tomografie, îl anunță doctorul Maroni.

Prin storurile ridicate, canalul are culoarea verde a măslinelor și e liniștit precum sticla.

– Cu Otto ai vorbit?

– Cu Otto? întreabă Benton.

– Căpitanul Poma.

– Știu cine e Otto. De ce-aș vorbi cu el despre asta?

– Seara trecută, am luat cina cu el în Roma. Mă surprinde că nu te-a contactat. E în drum spre Statele Unite. Chiar în clipa asta, e în avion.

– Doamne Dumnezeule!

– Vrea să discute cu doctorița Self despre Drew Martin. Vezi tu, Otto e convins că ea deține informații în sensul ăsta, dar că nu le-a comunicat autorităților.

– Te rog, spune-mi că n-ai făcut asta.

– N-am făcut nimic. El aflase oricum.

– Nu văd cum e posibil, comentează Benton. Îți dai seama ce-o să facă doctorița Self dacă ajunge să creadă că am spus cuiva că e internată ca pacient aici, în spital?

Un taxi pe apă trece duduind molcom, iar undele canalului se lovesc de apartamentul doctorului Maroni.

– Eu am presupus c-a obținut informația de la tine, spune Maroni. Sau de la Kay. Asta de vreme ce amândoi sunteți membri ai UII și investigați moartea lui Drew Martin.

– Te asigur că nu de la noi a aflat.

– Poate de la Lucy?

– Nici Kay și nici Lucy nu știu că doctorița Self e aici, declară Benton.

– Lucy e prietenă bună cu Josh.

– Doamne Dumnezeule! Îl vede când vine la tomografie. Și discută despre computere. De ce i-ar spune Josh așa ceva?

Pe partea cealaltă a canalului, un pescăruș cocoțat pe un acoperiș țipă ca o pisică. Un turist îi aruncă pâine, iar pasărea țipă și mai tare.

– Desigur, ceea ce spun eu aici e ipotetic, se apără Maroni. Presupun că mi-a venit ideea asta din cauza faptului că Josh o sună des pe Lucy. De fiecare dată când îi cade computerul sau se lovește de vreo altă problemă pe care nu poate s-o rezolve. Vezi tu, pentru el e prea mult să fie și tehnician RMN, și specialist în IT.

– Cum?

– Întrebarea e unde-o să se ducă doctorița Self și ce alte probleme o să mai genereze.

– Presupun c-o să se ducă la New York, spune Benton.

– O să mă anunți când o să știi.

Doctorul Maroni soarbe din pahar.

– Totul e la nivel ipotetic. Mă refer la Lucy.

– Chiar dacă Josh i-ar fi spus asta, presupui că apoi ea l-a informat pe căpitanul Poma, pe care nici măcar nu-l cunoaște?

– Trebuie s-o monitorizăm pe doctorița Self după ce pleacă, zice Maroni. O să provoace probleme.

– Ce e cu limbajul ăsta criptic? Nu înțeleg, spune Benton.

– Îmi dau seama. Păcat. Ei, nu contează. Self o să plece. Iar tu o să-mi spui unde se duce.

– Nu contează? Dacă află că cineva i-a spus căpitanului Poma că e internată la McLean sau că a fost pacientă aici, o să considere asta o violare a HIPAA. Și-atunci chiar c-o să provoace probleme. Or, ea exact asta își dorește.

– Eu nu am nici un fel de control asupra a ceea ce îi spune Poma. Sau când. Investigația este condusă de carabinieri.

– Nu pricep ce se întâmplă aici, Paulo. Când am făcut ICSD-ul, mi-a zis de pacientul pe care l-a trimis la tine, spune Benton în vocea căruia se simte frustrarea. Nu înțeleg de ce nu mi-ai pomenit nimic despre asta.

De-a lungul canalului, fațadele apartamentelor sunt nuanțe stinse de pasteluri. Din loc în loc, cărămizile au devenit vizibile. Acolo unde tencuiala s-a scorojit. O barcă din tec lustruit trece pe sub arcada unui pod din cărămidă. Gondolierul stă în picioare. Podul este foarte scund. Capul gondolierului aproape că-l atinge. Omul manevrează cârma doar cu degetul mare de la mână.

– Da, a trimis un pacient la mine. Otto m-a întrebat despre asta, răspunde doctorul Maroni. Aseară i-am spus ce știu despre subiect. Mă rog, cel puțin lucrurile pe care am voie să le dezvălui.

– Ar fi fost frumos dacă mi le-ai fi spus mie.

– Ți le spun acum. Și dacă n-ai fi deschis tu discuția, tot ți-aș fi spus. Am văzut acest pacient de mai multe ori, în decurs de câteva săptămâni. În noiembrie trecut, îi declară Maroni lui Benton.

– Tipul își zice Sandman. Conform spuselor doctoriței Self. Ție îți spune ceva numele ăsta?

– Nu știu nimic despre numele Sandman.

– Self zice că așa își semnează e-mailurile, îi explică Benton.

– Când Self a sunat la biroul meu, în octombrie trecut, și mi-a cerut să-l primesc pe bărbatul ăsta în Roma, nu mi-a pus la dispoziție nici un e-mail. Și nici nu mi-a zis că își spune Sandman. Când a venit la consultație, omul n-a pomenit acest nume. Cred că l-am văzut de două ori. În Roma, așa cum am mai zis. Nu am nici un fel de informații care să mă facă să concluzionez că a omorât pe cineva. Și lui Otto i-am spus

același lucru. Așa că nu-ți pot oferi acces la dosarul bărbatului și nici la evaluarea pe care i-am făcut-o. Sunt sigur că înțelegi, Benton.

Doctorul Maroni întinde mâna către sticla cu vin și-și umple, din nou, paharul, în vreme ce soarele dispare în canal. Aerul care intră printre storurile ridicate e mai rece, iar miasma canalului s-a mai diminuat.

– Poți să-mi dai vreo informație despre el? Orice fel de informație, îl întreabă Benton. Istoricul personal? O descriere fizică? Știu că a fost în Irak. Dar asta e tot ce am aflat.

– N-aș putea nici dac-aș vrea, Benton. Nu am notițele legate de el.

– Ceea ce înseamnă că în notițele respective ar putea să existe informații importante.

– La modul ipotetic, spune Maroni.

– Nu crezi c-ar trebui să verifici?

– Nu le am, răspunde doctorul Maroni.

– Nu le ai?

– Nu le am în Roma. Asta vreau să spun, răspunde Maroni din orașul care se scufundă.

După mai multe ore. Kick 'N Horse Saloon. La treizeci și cinci de kilometri nord de Charleston.

Marino stă la masă, vizavi de Shandy Snook. Amândoi mănâncă friptură de pui, cu biscuiți, sos și porumb fiert. Mobilul lui Marino începe să sune. Bărbatul se uită la numărul de pe ecran.

– Cine e? îl întreabă femeia, sorbind cu paiul dintr-un Bloody Mary.

– De ce nu mă lasă oamenii în pace?

– Sper că nu e cine cred eu, remarcă Shandy. E ora șapte și mâncăm.

– Nu sunt aici.

Marino apasă pe un buton ca să taie sunetul telefonului. Se comportă de parcă apelul respectiv nu l-ar deranja.

– Da.

Shandy soarbe zgomotos și ultima picătură de băutură din pahar. Lui Marino îi aduce aminte de Drano[1] desfundând o chiuvetă.

– Nu e nimeni acasă.

În zona de mese a barului, Lynyrd Skynyrd bubuie prin boxe, reclamele la Budweiser făcute din tuburi de neon sunt aprinse, iar ventilatoarele atârnate de tavan se rotesc leneș. Pereții sunt plini de șei și autografe, iar pervazurile sunt decorate cu replici la scară a nenumărate motociclete, cai de rodeo și șerpi din ceramică. Toate mesele din lemn sunt ocupate până la refuz de motocicliști. Alții stau afară, pe verandă. Toți mănâncă, beau și se pregătesc pentru concertul celor de la Hed Shop Boys.

– Fir-ar al dracului, mormăie Marino uitându-se la telefonul așezat pe masă și la casca wireless de alături.

Îi e imposibil să ignore apelul respectiv. Ea a fost. Chiar dacă pe ecran a scris *Necunoscut*, Marino știe că ea a fost. E sigur că până acum femeia a văzut ce se află pe desktopul calculatorului lui. E surprins și iritat c-a

[1] Produs chimic de desfundat țevile (n. tr.).

durat atât. În același timp, se simte inundat de fiorul răzbunării. Și-o închipuie pe doctorița Self dorindu-l așa cum îl dorește Shandy. Epuizându-l așa cum îl epuizează Shandy. De-o săptămână întreagă Marino n-a mai închis un ochi.

– Cum am mai zis: omul nu poate să mai moară o dată, nu? îi reamintește Shandy. Las-o măcar o dată pe Șefa cea Mare să se ocupe de problema asta.

Ea a fost. Shandy habar n-are. Crede că l-au sunat de la o companie de pompe funebre. Marino întinde mâna după paharul cu bourbon și suc de ghimbir. Se tot uită la telefon.

– Las-o și pe ea, măcar o dată, să se ocupe de problema asta, declamă Shandy în continuare. Dă-o-n pizda mă-sii!

Marino nu-i răspunde. Își învârte restul de băutură în pahar și simte cum starea de tensiune i se intensifică. Faptul de a nu-i răspunde la telefoane lui Scarpetta sau de a o suna înapoi îl face să i se strângă inima-n piept de emoție. Se gândește la ceea ce i-a spus doctorița Self și se simte înșelat și abuzat. Marino se înroșește la față. În majoritatea timpului, în ultimii douăzeci de ani, Scarpetta l-a făcut să se simtă ca și când n-ar fi destul de bun. Poate că, în realitate, problema a fost la ea. *Exact. Problema e la ea.* Lui Scarpetta nu-i plac bărbații. *Pe naiba!* Și în toți anii ăștia l-a făcut să se simtă ca și când el ar fi fost de vină.

– Las-o pe Șefa cea Mare să se ocupe de ultimul întepenit. Oricine-o fi el. Tot n-are altceva mai bun de făcut, spune Shandy.

– Nu știi nimic despre ea și nici despre ce face ea.

– Ai fi surprins câte știu despre ea. Fii atent.

Shandy face semn să i se mai aducă o băutură.

– Să fiu atent la ce?

– La felul în care-i iei apărarea. Pentru că mă calci pe nervi. Parcă tot timpul uiți cine sunt eu în viața ta.

– După o săptămână.

– Ține minte, iubire. Tu nu ești *de serviciu*. Tu ești *la ordin. La ordinul ei*, îl anunță Shandy. Și de ce? De ce trebuie să sari întotdeauna când te cheamă? Țup! Țup!

Femeia pocnește din degete și râde.

– Taci dracului din gură!

– Țup! Țup!

Shandy se apleacă înainte, astfel încât Marino să poată să vadă ce are pe sub vesta din mătase.

Bărbatul își ia telefonul și casca.

– Vrei să vorbim pe șleau?

Shandy n-are sutien.

– Tipa te tratează de parcă n-ai fi nimic altceva decât un robot telefonic, un servitor, un nimeni. Nu sunt prima persoană care spune asta.

– Eu nu las pe nimeni să mă trateze așa, sare Marino. Mai vedem noi cine e un nimeni.

Bărbatul se gândește la doctorița Self și-și închipuie cum o să arate la un post internațional de televiziune.

Shandy își strecoară o mână pe sub masă. Marino vede cât poftește din ceea ce se găsește sub vestă. Shandy îl freacă.

– Nu, spune Marino.

Bărbatul așteaptă. Se excită, dar se și înfurie.

Curând, alți motocicliști o să găsească tot felul de pretexte ca să treacă pe lângă masa lor și să admire priveliștea oferită de Shandy, care stă aplecată peste masă într-o poziție extrem de potrivită. Marino o privește. Sânii femeii se umflă, iar decolteul i se adâncește. Shandy știe cum să se aplece într-o conversație, astfel încât oricine e interesat poate să-și imagineze cum ar fi să prindă o gură din ea. Un tip masiv, cu burtă mare și cu portofelul legat de pantaloni cu un lanț, se ridică încet de la bar. Se deplasează lent înspre toaleta bărbaților, astfel încât să studieze priveliștea pe-ndelete. Marino simte că-l apucă pofta să-l ia la bătaie.

– Nu-ți place?

Shandy îl freacă în continuare.

– Fiindcă mie mi se pare că-ți place. Îți amintești noaptea trecută, iubitule? Ai fost ca un adolescent.

– Termină, îi răspunde Marino.

– De ce? Te ia cu dureri? îl întreabă Shandy, care se mândrește cu felul în care răsucește cuvintele.

Marino îi îndepărtează mâna.

– Nu acum.

Apoi o sună înapoi pe Scarpetta.

– Aici Marino, anunță el scurt, de parcă ar vorbi cu un necunoscut, astfel încât Shandy să nu-și dea seama cine e la telefon.

– Trebuie să te văd, îi spune Scarpetta.

– Bine. La ce oră?

Marino se poartă de parcă n-ar cunoaște-o. E excitat și gelos. Câțiva motocicliști trec pe lângă masa lor, uitându-se la prietena lui brunetă și exotică, ce-și expune nurii.

– Cât de repede poți să ajungi încoace. La mine acasă.

Vocea lui Scarpetta îi răsună în ureche. Femeia îi vorbește pe un ton cu care nu e obișnuit. Marino îi simte furia ca pe o furtună care e pe cale să se dezlănțuie. Scarpetta a văzut e-mailurile. E sigur.

Shandy îi aruncă o privire prin care-l întreabă *cu cine vorbești?*

– Da, bine.

Marino se preface iritat și se uită la ceas.

– Ajung într-o juma' de oră.

Închide, apoi o anunță pe Shandy:

– Ne vine un cadavru.

Shandy îl privește de parc-ar încerca să-i citească adevărul în ochi, ca și cum, dintr-un motiv misterios, știe că Marino o minte.

– De la ce casă de pompe funebre? îl întreabă și se reazemă de spătarul scaunului.

– Meddicks. Din nou. Ce căcăcios! N-are altceva de făcut decât să conducă nenorocitul ăla de dric dimineața, prânz și seara. E ceea ce noi numim un urmăritor de ambulanțe.

– A, exclamă Shandy. Ce nasol!

Atenția femeii e atrasă de un bărbat cu o eșarfă înflăcărată legată pe cap și niște cizme cu toc jos. Omul nu îi bagă în seamă și trece de masa lor îndreptându-se către ATM-ul din local.

Marino l-a observat mai devreme, când au ajuns la Kick 'N Horse. Nu l-a mai văzut niciodată. Îl urmărește cum scoate o bancnotă amărâtă de cinci dolari, în timp ce javra de câine cu care a venit doarme încovrigat într-un scaun de lângă bar. Bărbatul nu l-a mângâiat deloc pe câine și nici nu i-a cerut barmanului nimic pentru el – nici măcar un castron cu apă.

– Nu știu de ce trebuie să fii tu.

Shandy o ia de la capăt, dar vocea i s-a schimbat. Tonul femeii e mai scăzut și mai rece, așa cum devine atunci când începe să se simtă ofensată.

– Și când te gândești la câte știi tu și la câte ai făcut. Ești marele detectiv criminalist! Tu ar trebui să fii șeful, nu ea. Și nici lesbiana de nepoată-sa.

Shandy întinde ultimul biscuit prin sosul alb cu care e mânjită farfuria din hârtie.

– Șefa cea Mare te-a cam transformat în Omul Invizibil.

– Ți-am mai zis. Nu mai vorbi așa de Lucy. Habar n-ai de nimic.

– Ăsta-i adevărul. Nu-i nevoie să-mi spui tu nimic. Toată lumea din barul ăsta știe pe ce fel de șa încalecă tipa.

– Taci din gură. Marino își termină băutura supărat. Să nu mai vorbești de Lucy. Noi doi ne cunoaștem de când era doar o copilă. Eu am învățat-o să conducă, eu am învățat-o să tragă cu arma. Nu mai vreau s-aud nici un cuvânt din gura ta. Ai priceput?

Bărbatul ar mai vrea un pahar, deşi ştie că n-ar trebui să mai bea. Deja a dat peste cap trei doze ţepene de bourbon. Aprinde două ţigări: una pentru el şi una pentru Shandy.

– Mai vedem noi cine e invizibil.

– Ăsta-i adevărul. Înainte ca Şefa cea Mare să înceapă să te târască peste tot, tu aveai o carieră. În adevăratul sens al cuvântului. Şi de ce te ţii tu după ea? Ştiu.

Shandy îi aruncă o privire acuzatoare şi scoate un fuior de fum.

– Ai crezut că se poate să te dorească.

– Poate-ar trebui să ne mutăm, spune Marino. Să mergem într-un oraş mare.

– Eu să mă mut cu tine?

Shandy continuă să pufăie.

– Ce-ai zice de New York?

– Nu putem să mergem cu motocicletele prin nenorocitul ăla de New York. Nici nu mă gândesc să mă mut în cuibul ăla de viespi, unde roiesc toţi nenorociţii ăia de yankei cu nasu' pe sus.

Marino îi întoarce una dintre cele mai sexy priviri din arsenal şi-şi strecoară o mână pe sub masă. Îi freacă pulpa fiindcă îl îngrozeşte gândul c-ar putea s-o piardă. Toţi bărbaţii din bar o doresc pe Shandy, dar ea l-a ales pe el. Marino îi freacă pulpa şi se gândeşte la Scarpetta şi la ce-o să zică aceasta. Scarpetta a citit mail-urile de la doctoriţa Self. Poate că a înţeles cine e el şi ce părere au alte femei despre el.

– Hai să mergem la tine, îi spune Shandy.

– Da' cum se face că niciodată nu mergem și la tine? Ți-e frică să fii văzută cu mine sau ce? Poate locuiești printre bogătași și ți se pare că nu sunt destul de bun?

– Trebuie să mă hotărăsc dac-o să te păstrez sau nu. Vezi tu, mie nu-mi place sclavagismul, îi răspunde Shandy. Tipa o să te muncească pân-o să-ți dai duhu'. Ca un sclav. Și eu știu cum e cu sclavii. Străbunică-miu a fost sclav. Dar nu și tati. Lui nu i-a spus nimeni niciodată ce să facă.

Marino își ridică paharul de plastic gol și-i zâmbește lui Jess, care arată foarte bine în seara asta, în jeanși mulați și un top strâmt. Femeia vine cu un Maker's Mark cu suc de ghimbir și așază paharul în fața lui Marino. Apoi îi spune:

– Te duci acasă cu motocicleta?

– Fără probleme, o asigură Marino și-i face cu ochiul.

– Poate-ar fi mai bine să rămâi în camping. Am o rulotă liberă în spate.

Jess are mai multe rulote în pădurea din spatele barului. Pentru situațiile în care clienții nu mai sunt în stare să-și conducă motocicletele.

– Sunt cât se poate de bine.

– Mai adu-mi unul.

Shandy are obiceiul să latre ordine către persoanele care n-au o situație similară cu a ei.

– Pete, eu tot mai aștept să câștigi concursul de construit motociclete.

Jess o ignoră pe Shandy. Vorbește lent și mecanic, cu ochii lipiți de buzele lui Marino.

Lui Marino i-a luat ceva timp să se obișnuiască. Dar a învățat să se uite la Jess când rostește cuvintele. Niciodată nu țipă și nici nu ține discursuri exagerate. Aproape că nici nu mai conștientizează surzenia femeii, ba chiar, într-un fel special, se simte apropiat de ea. Poate pentru că nu pot comunica altfel decât privindu-se.

– O sută douăzeci și cinci de mii, bani gheață, pentru primul loc, îi anunță Jess zguduitoarea sumă.

– Eu pun pariu că anu' ăsta câștigă River Rats, îi spune Marino, care știe că Jess glumește și poate și flirtează puțin.

În toată viața lui, Marino n-a construit nici o motocicletă și nici n-a participat la concursuri. Și nici n-o s-o facă vreodată.

– Eu pariez pe Thunder Cycle.

Shandy se bagă în discuție ca o mucoasă. Marino detestă stilul ăsta.

– Eddie Trotta e al dracului de sexy. Poate să *tropăie* în patul meu oricând vrea.

– Știi ceva, îi spune Marino lui Jess, cuprinzându-i talia cu mâna și ridicând capul către ea, pentru ca femeia să-i poată vedea buzele. Într-una din zilele astea, o să am bani la greu. N-o să mai am nevoie să câștig nici un concurs de construit motociclete și nici să-mi țin serviciul ăsta de rahat.

– Ar trebui să renunțe la serviciul ăsta de rahat. Nu câștigă destul. Nici pentru el, darămite pentru mine, intervine Shandy. Pentru Șefa cea Mare, el nu e decât

un servitor. Plus că nici n-are nevoie să muncească. Mă are pe mine.

– A, da?

Marino știe c-ar trebui să tacă din gură, dar e beat și plin de ură.

– Ce-ai zice dacă ți-aș spune că am primit o ofertă ca să apar la televizor în New York?

– Pe post de ce? Reclamă la Rogaine[1]?

Shandy izbucnește în râs, în timp ce Jess se chinuie să priceapă ce s-a spus.

– Pe post de consultant al doctoriței Self. M-a tot chemat să lucrez pentru ea.

Marino nu se poate abține, deși ar trebui să schimbe subiectul.

Shandy pare sincer uimită și se poticnește:

– Minți. De ce i-ar păsa doctoriței Self de tine?

– Avem o istorie comună. Vrea să mă duc să lucrez pentru ea. M-am gândit la asta, ba chiar cred c-aș fi acceptat imediat, dar asta ar însemna să mă mut la New York și să te părăsesc pe tine, iubito, îi explică Marino și o încolăcește cu brațul.

Shandy se trage de lângă el.

– Ei, se pare că tipa vrea să-și transforme emisiunea într-un serial de comedie.

– Pune-l pe invitatul nostru de-acolo în contul meu, declamă Marino cu o generozitate zgomotoasă, dând din cap și indicându-l pe bărbatul cu baticul

---

[1] Medicament vasodilatator care încetinește sau stopează căderea părului la bărbați (n. tr.).

înflăcărat, care stă la bar, lângă câinele lui. Are o noapte grea. N-are decât cinci dolari amărâți.

Bărbatul se întoarce. Marino îi vede bine fața ciupită de cicatrice acneice. Are ochi ca de șarpe, genul de ochi pe care Marino îi asociază cu foștii pușcăriași.

– Pot să-mi plătesc și singur berea, spune bărbatul cu baticul înflăcărat.

Shandy continuă să i se plângă lui Jess, dar nu se obosește să se uite la femeie, așa că e ca și cum ar vorbi singură.

– Mie nu mi se pare c-ai fi în stare să plătești ceva, da'-mi cer scuze pentru ospitalitatea de sudist, îi răspunde Marino destul de tare încât toți cei aflați în bar să-l audă.

– Nu cred c-ar trebui să pleci nicăieri.

Jess se uită la Marino și la paharul cu băutură al acestuia.

– În viața lui nu e loc decât pentr-o singură femeie și-ntr-una din zilele astea o să-și dea și el seama de asta, îi spune Shandy lui Jess și oricui o mai ascultă. Oricum, fără mine, ce are? Cine crezi că i-a dat lanțu' ăla simandicos pe care-l poartă la gât?

– Du-te-n pizda mă-tii, îi spune lui Marino bărbatul legat la cap cu batic. S-o fut pe mă-ta.

Jess se duce la bar și-și încrucișează brațele pe piept. Apoi îi spune bărbatului cu batic:

– Aici se vorbește politicos. Cred că ar fi mai bine să pleci.

– Ce? strigă bărbatul c-o mână făcută căuș în spatele urechii, ca să-și bată joc de ea.

Marino își împinge scaunul în spate și din trei pași largi a ajuns între Jess și bărbat.

– Spune că-ți pare rău, căcănarule, îi spune el bărbatului.

Ochii omului se înfig în cei ai lui Marino ca două ace. Mototolește bancnota de cinci dolari pe care-a scos-o de la ATM, o aruncă pe podea și-o strivește cu cizma ca și când ar stinge o țigară. Îi dă câinelui peste fund și, în timp ce se îndreaptă către ușă, îi spune lui Marino:

– De ce nu ieși de aici ca un bărbat? Am ceva să-ți zic.

Marino îl urmează pe bărbat și pe câinele acestuia în parcarea nepavată a barului, până ajunge la un chopper[1] vechi. Mașinăria probabil c-a fost construită prin anii șaptezeci. Are patru viteze, pornire la pedală și ceva în neregulă la numărul de înmatriculare.

– Carton, realizează Marino cu voce tare. L-ai făcut acasă. Ia uite ce drăguț! Zi-mi ce-ai de zis.

– De ce-am venit în seara asta aici? Am un mesaj pentru tine, anunță bărbatul cu baticul legat pe cap. Șezi! urlă el către câine.

Animalul se ciucește pe burtă.

– Data viitoare trimite-mi o scrisoare.

Marino îl înșfacă de reverele jegoase ale jachetei din denim.

– E mai ieftină decât o înmormântare.

– Dacă nu-mi dai drumu', o să ți-o fac mai târziu într-un fel care n-o să-ți placă. Am un motiv pentru care sunt aici și-ai face bine să m-asculți.

---

[1] Un tip de motocicletă (n. tr.).

Marino își ia mâinile de pe el. E conștient că toată lumea din bar a ieșit pe verandă și se uită la ei. Câinele a rămas ciucit pe burtă.

– Curva aia pentru care lucrezi nu e bine-venită prin părțile astea și-ar face mai bine dacă s-ar întoarce de unde-a venit, zice bărbatul cu batic. Eu nu fac decât să transmit sfatul unei persoane care poate să ia măsuri în legătură cu asta.

– Cum i-ai zis?

– Nu-ți spun decât atât: curva are o pereche de țâțe a-ntâia. Bărbatul își face mâinile căuș și linge aerul. Dacă nu pleacă din oraș, o să aflu cât de a-ntâia sunt.

Marino îi trage un șut zdravăn chopper-ului care se prăbușește pe pământ. Apoi pune mâna pe Glock-ul de calibrul 40 pe care-l ține la spatele jeanșilor și-l îndreaptă către fruntea bărbatului, între ochi.

– Nu fi tâmpit, îi spune acesta, în timp ce motocliștii de pe verandă încep să urle. Dacă mă împușți, viețișoara ta inutilă e ca și terminată. Și tu știi asta.

– Hei! Hei! Hei!

– Terminați!

– Pete!

Fixând punctul dintre ochii bărbatului, Marino se simte de parcă creștetul capului s-ar desprinde și i-ar pluti înspre în spate. Trage piedica pistolului și încarcă un cartuș.

– Mă ucizi pe mine și tu ești ca și mort, îi spune bărbatul cu batic, dar se vede că-i e frică.

Ceilalți motocicliști s-au ridicat în picioare și urlă. Marino realizează vag că unii dintre ei au început să se îndrepte înspre parcare.

– Ridică-ți căcatul de motocicletă, îi spune Marino lăsând pistolul în jos. Dar lasă câinele.

– Nu-mi las nenorocitu' de câine!

– Ba-l lași. Te porți cu el ca naiba. Și-acu' șterge-o de-aici până nu-ți fac al treilea ochi.

Chopper-ul pleacă mugind. Marino pune piedica pistolului și-l îndeasă la loc, în pantaloni. Nici el nu știe ce l-a apucat, dar e îngrozit de ceea ce s-a întâmplat. Mângâie câinele, iar animalul rămâne lipit cu burta de pământ, dar îi linge mâna.

– O să găsim pe cineva cumsecade care să aibă grijă de tine, îi spune Marino în timp ce o mână i se înfige în braț.

Bărbatul ridică ochii și dă de Jess.

– Cred că e cazul să rezolvi problema, îi spune Jess.

– Ce vrei să spui?

– Știi ce vreau să spun. Mă refer la femeia aia. Eu te-am avertizat. Te stoarce, te face să te simți ca și când ai fi un nimeni și uite ce se întâmplă. În doar o săptămână te-ai transformat într-un sălbatic.

Lui Marino îi tremură mâinile rău de tot. Se uită la Jess pentru ca femeia să-i poată citi cuvintele de pe buze.

– Asta a fost o prostie, așa-i, Jess? Și-acu' ce urmează? o întreabă el mângâind câinele.

– El o să devină câinele barului, iar dacă bărbatul ăla se mai întoarce pe-aici, n-o să-i fie moale. Da' de-acum tu trebuie să ai grijă. Ai început un război.

– L-ai mai văzut vreodată pe tipu' ăsta?

Jess clatină din cap.

Marino observă că Shandy e pe verandă, aproape de gard. Se întreabă de ce femeia n-a coborât de-acolo. El era gata să omoare pe cineva, iar ea nu s-a mișcat de pe verandă.

10

Undeva, în întunericul apropiat, un câine latră, iar lătratul devine insistent.

Scarpetta aude, în depărtare, ritmul bubuit de la carburatorul Roadmaster-ului lui Marino. Poate să audă motocicleta aia nenorocită de la câteva străzi depărtare, adică încă de pe Meeting Street, venind către sud. Câteva clipe mai târziu, motorul rage în lungul aleii înguste din spatele casei. Marino a băut. Și-a dat seama de asta din vocea lui, de când au vorbit la telefon. E respingător.

Dacă e să poarte o discuție productivă – poate cea mai importantă discuție pe care au purtat-o vreodată –, Scarpetta vrea ca Marino să fie treaz. Așa că, în timp ce bărbatul intră pe King Street, doctorița se duce să pună de cafea. Urmează încă un viraj la stânga și detectivul intră în parcarea îngustă pe care Scarpetta o împarte cu vecina ei cea nesuferită, doamna Grimball. Marino lasă motorul să mai ruleze câteva ture, ca să-și facă anunțată prezența, apoi îl oprește.

– Ai ceva de băut pe-aici? o întreabă el când Scarpetta deschide ușa de la intrare. Niţel bourbon ne-ar prinde bine. Nu-i așa, doamnă Grimball? urlă el în sus, către silueta galbenă a casei.

O perdea de la una dintre ferestre se mișcă. Marino blochează ghidonul motocicletei și-și strecoară cheile în buzunar.

– Intră-n casă imediat, îi spune Scarpetta, dându-și seama că bărbatul e mult mai beat decât și-a imaginat. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai crezut că e nevoie să vii cu motocicleta până pe alee și să urli la vecina mea? îl întreabă ea în continuare, în vreme ce Marino o urmează în bucătărie. Picioarele încălțate cu cizme fac zgomot la fiecare pas, iar capul bărbatului aproape că se lovește de fiecare dintre pragurile de sus ale ușilor pe sub care trece.

– Control de securitate. Îmi place să fiu sigur că nu se întâmplă nimic acolo-n spate. Că nu-i nici un dric pierdut, nici un vagabond aciuat pe-acolo.

Marino trage un scaun și se prăbușește pe el. Mirosul de băutură e penetrant, fața îi e roșie, iar ochii injectați. Spune:

– Nu pot să stau mult. Trebuie să mă întorc la femeie. Crede că sunt la morgă.

Scarpetta îi întinde o cafea neagră.

– O să stai destul cât să te trezești din beție. Altfel nici să nu-ți pui problema să te apropii de motocicletă. Nu-mi vine să cred că te-ai suit pe ea în starea în care ești. Tu nu faci niciodată chestii din astea. Ce-i cu tine?

– Am băut câteva pahare. Ce mare lucru! Sunt bine mersi.

– Ba *e* mare lucru și *nu* ești deloc bine mersi. Nu-mi pasă cât de bine se presupune că rezişti la băutură. Toți șoferii beți au impresia că sunt bine mersi până când ajung mutilați, morți sau în pușcărie.

– N-am venit aici ca să mi se țină predici.

– Iar eu nu te-am invitat aici ca să-mi vii beat.

– De ce m-ai chemat? Ca să te iei de mine? Ca să-mi mai găsești nod în papură? Încă un cusur pentru care nu mă ridic la înaltele tale standarde?

– Nu e stilul tău să vorbești așa.

– Poate că nu m-ai ascultat tu niciodată, îi răspunde Marino.

– Te-am rugat să vii încoace în speranța c-o să purtăm o discuție deschisă și sinceră, dar se pare că momentul nu e potrivit. Am o cameră de oaspeți. Poate c-ar fi mai bine să te duci să te culci și să discutăm mâine dimineață.

– Mie mi se pare că momentul e cât se poate de potrivit. Marino cască și se întinde, dar nu se atinge de cafea. Dă-i drumu'! Ori vorbim, ori mă car.

– Hai în sufragerie să stăm în fața focului.

Scarpetta se ridică de la masa din bucătărie.

– Sunt douăsprezece de grade afară.

Dar Marino se ridică și el de la masă.

– Atunci o să fac răcoare în cameră.

Scarpetta se duce la termostat și dă drumul la aerul condiționat.

– Întotdeauna mi se pare că vorbesc mai ușor în fața focului.

Marino o urmează în încăperea ei preferată: o sufragerie micuță, cu un șemineu din cărămidă, podea din scânduri de pin, grinzi din lemn la vedere și pereți văruiți. Scarpetta pune un buștean chimic pe grătarul șemineului și-i dă foc, apoi trage aproape două scaune și stinge luminile.

Marino se uită la flăcările care devorează ambalajul din hârtie al bușteanului și zice:

– Nu-mi vine să cred că folosești chestii de-astea. Original în sus, original în jos, da' folosești bușteni falși.

Lucious Meddick se învârte cu mașina pe străzi, iar resentimentele i se inflamează.

I-a văzut pe amândoi intrând în casă. Asta după ce căcănarul ăla de detectiv a venit beat, bubuind cu motocicleta, și a deranjat vecinii. *Dublu cotidian*, își spune Lucious. Bărbatul se consideră binecuvântat, fiindc-a fost nedreptățit, iar acum Dumnezeu îl recompensează. Pornit să-i dea o lecție femeii, Lucious i-a prins pe amândoi. Înaintează lent cu dricul pe aleea neluminată. Își face griji să nu se trezească iar cu vreo pană și se enervează și mai tare. Frustrarea îi ajunge la cota maximă, iar el se plesnește cu putere cu inelul de cauciuc. Vocile dispecerilor de pe stația poliției sunt ca un zgomot de fond îndepărtat, pe care e în stare să-l decodeze și-n somn.

Nu l-au chemat pe el. Lucious a trecut pe lângă un accident de mașină fatal, pe William Hilton Highway, și a văzut cadavrul care era încărcat în dricul unui rival – un dric vechi – și, din nou, el a fost ignorat. Beaufort County a devenit teritoriul ei, iar pe el nimeni nu-l mai cheamă. Tipa l-a scos din schemă fiindcă a făcut o greșeală cu adresele. Dacă a considerat că asta e o violare a intimității, atunci nu știe ce înseamnă cu-adevărat violarea intimității.

Filmatul femeilor noaptea, prin fereastră, nu e ceva nou. E surprinzător cât de ușor e și câte femei nu se obosesc să-și pună draperii sau storuri ori câte lasă perdelele crăpate un centimetru-doi, pe principiul *Cine-o să se uite? Cine-o să se ascundă prin tufișuri sau o să se cațere prin copaci ca să se uite?* Lucious, el face toate astea. Să vedem cum o să-i placă mucoasei de doctoriță să se vadă într-un filmuleț de casă, la care oamenii pot să se holbeze pe gratis, și pe care n-o să știe cine l-a făcut. Ba mai bine: o să-i prindă pe amândoi în timpul faptei. Lucious se gândește la dric – care nu e nici pe departe la fel de frumos ca al lui – și la accidentul de mașină, iar sentimentul că i s-a făcut o nedreptate devine insuportabil.

Cine-a fost chemat? Nu el. Nu Lucious. Nici măcar după ce a anunțat dispeceratul prin radio că e în zonă. Femeia a revenit la microfon și i-a spus, cu vocea aia tăioasă și răspicată, că nu l-a chemat pe el și că, oricum, ce unitate e el? Lucious i-a spus că nu e nici o unitate, iar femeia i-a zis clar să nu mai asculte canalele pe care comunică poliția și, de fapt, să închidă

stația cu totul. Lucious se plesnește cu elasticul până când senzația e aceea de lovitură cu biciul. Trece cu mașina peste borduri, depășește poarta din fier forjat din spatele grădinii doctoriței și dă peste un Cadillac alb, care-i blochează accesul. Aici, în spate, e întuneric. Lucious se plesnește cu elasticul și înjură. Recunoaște abțibildul oval de pe bara din spate a Cadillac-ului.

HH de la Hilton Head.

E obligat să-și lase nenorocitul de dric chiar acolo. Oricum, nimeni nu vine cu mașina pe amărâta asta de alee. Lui Lucious îi vine ideea să raporteze Cadillac-ul ca să poată să râdă atunci când poliția o să-l amendeze pe șofer. Se gândește vesel la YouTube și la necazurile pe care e pe cale să le producă. Nenorocitul ăla de detectiv e în chiloții curvei ăleia nenorocite. I-a văzut cum au intrat în casă, furișându-se ca să-și înșele partenerii. El are o fată. Bucățica aia sexy cu care era la morgă. Lucious i-a văzut cum își făceau de cap când nu erau atenți la el. Și, din câte-a auzit, Scarpetta are și ea un bărbat undeva, în Nord. Ce chestie! Lucious se dă în stambă: își face reclamă, îi zice investigatorului ăluia mojic că el – Lucious Meddick – ar aprecia dacă Marino și șefa lui l-ar recomanda mai departe și răspunsul lor care a fost? Să-l trateze cu o totală lipsă de respect. Să-l discrimineze. Acum amândoi trebuie să plătească.

Lucious oprește motorul și stinge farurile, se dă jos din mașină și se uită încruntat către Cadillac. Deschide ușile din spatele dricului. O targă goală e ancorată de podea. Pe ea sunt așezate niște cearșafuri albe,

frumos împăturite, și câțiva saci albi, în care sunt băgate cadavrele. Lucious găsește camera de filmat și încă un set de baterii într-o cutie de scule pe care o ține în spatele mașinii. Închide ușile și se uită iar la Cadillac. Trece de el, gândindu-se care e cea mai bună metodă ca să se apropie de casă.

Cineva se mișcă în spatele geamului de la portiera șoferului. Nu e decât o sugestie fugară a ceva întunecat în interiorul întunecat al mașinii, o umbră care se mișcă. Lucious e fericit. Pornește camera ca să vadă câtă memorie mai are. Întunericul din interiorul Cadillac-ului se mișcă din nou. Lucious ocolește mașina. Ajunge în spate și-i filmează numărul de înmatriculare.

Probabil e un cuplu care se giugiulește. La gândul ăsta, Lucious se excită. Apoi se simte ofensat. Cei doi i-au văzut farurile și nu s-au dat la o parte. Lipsă de respect. L-au văzut cum și-a parcat dricul în întuneric, fiindcă n-a putut să treacă de ei. Cei doi nu puteau să fie mai lipsiți de considerație. Dar o să le pară rău. Lucious bate cu încheietura degetelor în geam. Vrea să-i sperie să le stea inima-n loc.

– V-am luat numărul, anunță el, după care continuă, ridicând tonul, și sun la poliție.

Bușteanul care arde începe să pocnească. Un ceas englezesc ticăie pe șemineu.

– Ce se întâmplă, de fapt, cu tine? spune Scarpetta privindu-l. Ce e în neregulă?

– Tu ești cea care m-a chemat aici. Deci presupun că e ceva în neregulă cu tine.

– Ceva e în neregulă cu noi. Ce zici de asta? Mi se pare că ești amărât. Și mă amărăști și pe mine. Săptămâna care a trecut a fost o nebunie. Vrei să-mi spui ce ai făcut și de ce? îl întreabă doctorița. Sau vrei să-ți spun eu?

Focul pocnește.

– Te rog, Marino. Vorbește cu mine.

Bărbatul se uită fix la flăcări. O vreme, nici unul dintre ei nu scoate nici un cuvânt.

– Știu de e-mailuri, spune Scarpetta. Dar probabil că și tu știi asta deja. De vreme ce ai rugat-o pe Lucy să verifice așa-zisa alarmă falsă de acum câteva seri.

– Deci ai pus-o să-și bage nasul în calculatorul meu. S-a zis cu încrederea în oameni.

– A, nu cred că-i o idee prea bună să faci comentarii legate de încrederea în oameni.

– Zic ce vreau.

– Și turul pe care i l-ai oferit iubitei tale. A fost înregistrat de camere. L-am văzut. Minut cu minut.

Mușchii de pe chipul lui Marino tresar spasmodic. Sigur că știa că în clădire sunt camere și microfoane, dar Scarpetta își dă seama că bărbatului nu i-a trecut prin cap că el și Shandy erau urmăriți. Sigur c-a știut că fiecare mișcare și fiecare vorbă le sunt înregistrate, dar probabil că a crezut că Lucy nu va avea nici un motiv ca să deruleze înregistrările. Și Marino a avut dreptate. Lucy n-ar fi avut nici un motiv. Detectivul a crezut c-o să scape basma curată. Ceea ce îi agravează gestul.

– Erau camere peste tot, insistă Scarpetta. Chiar ai crezut că nimeni n-o să afle nimic din ce-ai făcut?

Marino tace.

– Credeam că-ți pasă. Credeam că-ți pasă de băieţelul ăla ucis. Și totuși i-ai desfăcut sacul și te-ai jucat de-a „uite ce-i aici" cu iubita ta. Cum ai putut să faci așa ceva?

Marino nici n-o privește și nici nu-i răspunde.

– Marino! Cum ai putut să faci așa ceva? îl întreabă, din nou, Scarpetta.

– A fost ideea ei. Înregistrarea ar fi trebuit să-ți arate asta, spune el.

– Un tur de prezentare făcut fără permisiunea mea e și așa o greșeală. Dar cum ai putut s-o lași să se uite la cadavre? Mai ales la băiețel.

– Ai văzut înregistrarea de când Lucy mă spiona, răspunde Marino uitându-se urât la Scarpetta. Shandy nu era dispusă să accepte un refuz. Nu voia să iasă din camera de răcire. Eu am încercat s-o conving.

– Nu ai nici o scuză.

– M-am săturat să fiu spionat.

– Iar eu m-am săturat să fiu trădată și tratată cu lipsă de respect, vine replica lui Scarpetta.

– Oricum mă gândesc să renunț, continuă Marino pe un ton răutăcios. Dacă tot ți-ai băgat nasul în e-mailurile pe care le-am primit de la doctorița Self, atunci ar trebui să știi că mi-au fost oferite oportunități mult mai bune, decât să rămân aici, cu tine, pentru tot restul vieții.

– Să renunți? Sau speri, de fapt, c-o să te concediez eu? Pentru că asta e ce meriți după ceea ce ai făcut. Noi nu organizăm tururi de prezentare a morgii și

nici nu-i transformăm pe bieții oameni care-au ajuns acolo într-un spectacol.

– Dumnezeule, urăsc felul ăsta exagerat în care reacționează femeile. Deveniți atât de sentimentale și de irațională! Dă-i drumu'! Concediază-mă, o îndeamnă Marino cu vocea îngroșată, rostind cuvintele rotund, așa cum fac oamenii când se chinuie prea tare să pară că nu sunt beți.

– Exact asta vrea și doctorița Self să se întâmple.

– Ești geloasă fiindcă ea e cu mult mai importantă decât tine.

– Ăsta nu e Pete Marino pe care îl cunosc eu.

– Iar tu nu ești doctorița Scarpetta pe care o cunosc eu. Ai citit și ce-a mai zis în rest despre tine?

– A zis multe despre mine.

– Despre minciuna în care trăiești. De ce nu recunoști odată? Poate că de la tine s-a căptușit și Lucy.

– Te referi la preferințele mele sexuale? Asta ești așa de disperat să afli?

– Ți-e frică să recunoști.

– În cazul în care sugestia doctoriței Self ar fi adevărată, să fii sigur că nu mi-ar fi frică să recunosc. Se pare că celor ca ea și ca tine le e frică de lucrul ăsta.

Marino se lasă pe spătarul scaunului și, preț de-o clipă, arată de parc-ar fi pe punctul să izbucnească în plâns. Apoi, însă, revine cu privirea asupra focului și expresia îi redevine dură.

– Ceea ce-ai făcut ieri, spune Scarpetta, nu e Marino pe care-l cunosc de-atâția ani.

– Poate că e, dar tu n-ai vrut niciodată să-l vezi.

– Știu că nu e. Ce s-a întâmplat cu tine?

– Nu știu cum am ajuns aici, se lamentează Marino. Mă uit în urmă și-l văd pe tipu' ăsta care, o vreme, s-a descurcat bine ca boxer, dar n-a vrut să-și facă creierul terci. S-a săturat să fie polițist-tălpaș în New York. M-am însurat cu Doris, care s-a săturat de mine, am avut un băiat nebun care-a murit, iar eu alerg, în continuare, după niște nebuni nenorociți. Nu sunt sigur de ce. Niciodată n-am reușit să pricep nici de ce tu faci ceea ce faci. Probabil că nici nu vrei să-mi spui, încheie bărbatul bosumflat.

– Poate pentru c-am crescut într-o casă în care nimeni nu mi-a vorbit într-un fel prin care să-mi transmită ceea ce aveam nevoie să aud, într-o casă în care nu m-am simțit înțeleasă și nici importantă. Poate pentru că am văzut cum a murit tata. În fiecare zi, toți din casa aia numai asta vedeam. Poate că mi-am petrecut tot restul vieții încercând să înțeleg acel ceva care m-a învins atunci când eram mică. Moartea. Nu cred că există niște motive simple și nici măcar logice care să explice de ce suntem cine suntem și de ce facem ceea ce facem.

Scarpetta se uită la Marino, dar el n-o privește.

– Poate că nu există un răspuns simplu și logic care să explice comportamentul tău. Deși eu mi-aș dori asta.

– Pe vremuri, nu lucram pentru tine. Asta e ce s-a schimbat.

Marino se ridică.

– Îmi iau un bourbon.

– N-ai nevoie de încă un pahar, îi spune ea exasperată.

Dar bărbatul n-o ascultă. Și știe drumul către bar. Scarpetta îl aude deschizând o ușă și luând un pahar, apoi deschizând o altă ușă și luând sticla. Marino se întoarce în cameră cu un pahar într-o mână și cu sticla în cealaltă. Doctorița simte un soi de neliniște care i se instalează în stomac. Ar vrea ca detectivul să plece, dar nu-l poate trimite acasă, în mijlocul nopții, beat.

Marino pune sticla pe măsuță și zice:

– În toți anii ăia, în Richmond, când eu eram marele detectiv, iar tu erai marea șefă, ne-am înțeles destul de bine.

Bărbatul ridică paharul, dar nu soarbe din el, ci înghite lichidul cu guri zdravene.

– Apoi tu ai fost concediată, iar eu mi-am dat demisia. De-atunci nimic n-a mai ieșit așa cum mi-am închipuit eu. Îmi plăcea la nebunie în Florida. Aveam un laborator mortal. Eu conduceam investigațiile, salariul era bun, ba chiar aveam propriul meu psihiatru de celebrități. Nu c-aș fi avut nevoie de unul, dar am slăbit. Eram într-o formă excelentă. Mi-a mers foarte bine până când nu m-am mai dus la ea.

– Dacă ai fi continuat să mergi la doctorița Self, femeia asta ți-ar fi distrus viața. Și nu-mi vine să cred că nu-ți dai seama că faptul că a acceptat să comunice cu tine nu este decât o formă de manipulare. Știi cum e doctorița Self. Ai văzut cum a fost la tribunal. Ai auzit-o.

Marino mai ia o gură de bourbon.

– O dată apare o femeie mai puternică decât tine, dar tu nu poți să accepți asta. Poate că nu poți să accepți relația mea cu ea. Așa c-ai început s-o vorbești de rău. Ce altceva ai fi putut să faci?! Ești înțepenită aici, în fundu' pământului, și ești pe cale să devii soție, o gospodină.

– Nu mă jigni. Nu vreau să ne certăm.

Marino bea. Toată răutatea din suflet i s-a dezlănțuit și nu-i mai poate pune stavilă.

– Poate c-ai vrut să plecăm din Florida din cauza relației mele cu ea. Acum îmi dau seama.

– Eu credeam că ne-am mutat din Florida din cauza uraganului Wilma, îl contracarează Scarpetta, deși neliniștea din stomac i se intensifică. Ăsta a fost motivul și faptul că eu mi-am dorit din nou un birou adevărat, o morgă adevărată.

Marino își termină paharul și își mai toarnă din sticlă.

– Ai băut destul, îl atenționează Scarpetta.

– Așa e.

Marino ridică paharul și mai ia o gură.

– Cred că e timpul să-ți chem un taxi ca să te ducă acasă.

– Poate c-ar trebui să-ți faci o morgă adevărată în altă parte și să pleci dracului de-aici. Ți-ar fi mai bine.

– Nu tu ești cel care trebuie să decidă unde mi-ar fi mai bine, îi răspunde femeia, privindu-l atentă, în timp ce flăcările joacă pe fața mare a lui Marino. Te rog, nu mai bea. E de ajuns.

– Așa e. Mi-a ajuns.

– Marino, te rog, n-o lăsa pe doctorița Self să caște o prăpastie între noi.

– N-am nevoie de ea pentru asta. Prăpastia ai căscat-o tu singură.

– Hai să nu facem asta.

– Hai s-o facem.

Lui Marino i se împleticește limba. Se clatină pe scaun, iar în ochi are o sclipire înfricoșătoare.

– Nu știu câte zile oi mai avea. Cine știe ce-o să se întâmple. Așa că nu intenționez să-mi pierd timpul într-un loc pe care-l detest și lucrând pentru cineva care nu mă tratează cu respectul pe care-l merit. Ca și când tu ai fi mai bună ca mine. Ei, nu ești!

– Ce vrei să spui cu câte zile oi mai avea? Vrei să spui că ești bolnav? îl întreabă Scarpetta.

– Sunt sătul. Asta vreau să-ți spun.

Scarpetta nu l-a mai văzut niciodată atât de beat. Marino se clatină pe picioare, își toarnă iar bourbon și varsă din băutură. Impulsul femeii este să-i ia sticla, dar expresia din ochii detectivului o oprește.

– Stai singură și nu ești în siguranță, spune el. Nu ești în siguranță așa cum trăiești singură, în căsuța asta veche.

– Întotdeauna am stat singură. Mai mult sau mai puțin.

– Da. Și ce dracu' spune asta despre Benton? Sper să aveți o viață frumoasă împreună.

Scarpetta nu l-a mai văzut niciodată pe Marino atât de beat și atât de plin de ură și nu știe ce să facă.

– Sunt într-o situație în care trebuie să aleg. Așa c-o să-ți spun adevărul.

Marino scuipă în timp ce vorbește. Paharul cu bourbon din mână stă înclinat într-un unghi periculos.

– M-am plictisit de moarte lucrând pentru tine.

– Dacă asta e ceea ce simți, atunci mă bucur că mi-ai spus-o.

Dar cu cât Scarpetta încearcă să-l liniștească, cu atât Marino se inflamează și mai tare.

– Benton, snobul cel bogat, *Doctorul* Wesley. Deci eu, numai pentru că nu sunt doctor, avocat sau șef de trib indian, nu sunt destul de bun pentru tine. Să-ți spun o chestie: sunt destul de bun pentru Shandy, iar ea – fir-ar al dracului – nu e absolut deloc ceea ce crezi tu că e. E dintr-o familie mai bună ca a ta. N-a crescut săracă, în Miami, lângă un muncitor angajat într-un aprozar, care de-abia s-a dat jos de pe vapor.

– Ești foarte beat. Poți să dormi în camera de oaspeți.

– Familia ta nu e mai bună decât a mea. Ai tăi n-au fost decât niște italieni abia coborâți de pe vapor, care, cinci zile pe săptămână, nu mâncau altceva decât macaroane ieftine cu sos de roșii, îi dă Marino înainte.

– Lasă-mă să-ți chem un taxi.

Marino își trântește paharul pe măsuță.

– Cred că e o idee foarte bună să-ncalec pe cal și să mă car de-aici, spune bărbatul și se prinde de un scaun ca să-și recapete echilibrul.

– Nici să nu-ți treacă prin minte să te apropii de motocicleta aia, îl avertizează Scarpetta.

Marino se pune în mișcare, dar, deși se sprijină de brațul femeii, se lovește de cadrul ușii. Aproape c-o trântește pe Scarpetta chinuindu-se s-o târască spre ușa de la intrare. Ea îl imploră să nu plece. Marino bagă mâna în buzunar ca să-și scoată cheile de la motocicletă, dar Kay i le smulge dintre degete.

– Dă-mi cheile. Ți-o spun foarte politicos.

Scarpetta le ține strâns în pumnul pe care l-a ascuns la spate. Amândoi sunt în holișorul de la intrarea în casă.

– Nu te sui pe motocicletă. Abia te ții pe picioare. Ori iei un taxi, ori dormi aici. Nu te las să te sinucizi sau să omori pe altcineva. Te rog, ascultă-mă.

– Dă-mi-le!

Marino o fixează cu ochi inexpresivi. E un bărbat uriaș, pe care Scarpetta nu-l mai cunoaște. Un străin care ar putea să-i facă rău fizic.

– Dă-mi-le.

Marino întinde mâna pe la spatele femeii, o prinde de încheietură, iar ea îngheață de frică.

– Marino, dă-mi drumu'.

Scarpetta se zbate să-și elibereze brațul, dar acesta parcă e prins într-o menghină.

– Mă doare.

Marino se întinde și-i prinde și cealaltă încheietură. Se apleacă peste Scarpetta, a cărei teamă se transformă în groază. Trupul gigantic al bărbatului o țintuiește de perete. În minte îi rulează idei disperate, soluții ca să-l oprească pe Marino înainte ca acesta să meargă mai departe.

– Marino, dă-mi drumul. Mă doare. Hai să mergem să ne așezăm din nou, în sufragerie.

Scarpetta se străduiește să dea impresia că nu-i e frică, deși brațele îi sunt prinse, dureros, la spate. Marino se lipește cu putere de ea.

– Marino! Încetează. Nu vrei să faci asta. Ești foarte beat.

Bărbatul o sărută și-o ia în brațe. Scarpetta întoarce capul, încearcă să-i îndepărteze brațele, se luptă și-i spune nu. Cheile motocicletei cad cu zgomot pe podea. El o sărută din nou, iar ea îi rezistă și-ncearcă să-l facă s-o asculte. Marino îi sfâșie bluza. Scarpetta îi spune să înceteze, încearcă să-l facă să se oprească, în timp ce Marino continuă să-i rupă hainele. Scarpetta se chinuie să-i îndepărteze brațele și-i spune c-o doare, apoi încetează să se mai lupte cu el. Pentru că Marino a devenit un alt om. Marino nu mai e Marino. E un necunoscut care-a atacat-o în propria ei casă. Când Marino cade în genunchi, rănind-o cu brațele și cu gura, Scarpetta vede pistolul prins la spate, în betelia pantalonilor.

– Marino? Asta e ce vrei? Să mă violezi? Marino?

Scarpetta are o voce atât de calmă și de netemătoare, încât e ca și cum aceasta ar veni de undeva, din afara corpului ei.

– Marino? Asta vrei? Să mă violezi? Știu că nu vrei să faci asta. Știu că nu vrei.

Dintr-odată, bărbatul se oprește. Îi dă drumul, iar aerul începe din nou să circule și pare rece pe pielea lui Scarpetta. Pielea care e acum umedă și din cauza

salivei lui, e iritată și jupuită din cauza violenței și a bărbii lui. Marino își acoperă fața cu mâinile, se apleacă înainte pe genunchi și-i înconjoară picioarele cu brațele, apoi începe să scâncească asemenea unui copil. În timp ce el plânge, Scarpetta îi ia pistolul de la centură.

– Dă-mi drumul.

Femeia încearcă să se îndepărteze de el.

– Dă-mi drumul.

Încă în genunchi, Marino își acoperă fața cu mâinile. Scarpetta scoate magazia pistolului și trage piedica pentru a se asigura că nu e nici un cartuș pe țeavă. Pune arma în sertarul măsuței de lângă ușă și ia de pe jos cheile motocicletei. Pe care, împreună cu magazia de cartușe, le ascunde în suportul de umbrele. Îl ajută pe Marino să se ridice în picioare și-l duce în dormitorul de oaspeți de lângă bucătărie. Patul e mic, iar Marino pare să-l umple cu totul în timp ce Scarpetta îl obligă să se întindă pe el. Îi scoate cizmele și-l acoperă cu o pătură.

– Mă întorc imediat, îi spune ea și lasă lumina aprinsă.

În baia pentru oaspeți, Scarpetta umple un pahar cu apă și scoate din cutie patru pastile de Advil. Își pune un halat pe ea. Încheieturile o dor, carnea îi e jupuită și-o arde, amintirea mâinilor, a gurii și a limbii lui Marino îi provoacă o senzație de vomă. Se apleacă peste toaletă și încearcă să se liniștească. Se sprijină de marginea chiuvetei și trage adânc aer în piept. Își privește în oglindă fața roșie și gâtul și i se pare că este

o necunoscută. La fel cum i se pare că și Marino e un necunoscut. Își dă cu apă rece pe față și-și spală gura. Îl spală pe Marino din toate locurile unde a atins-o. Își spală lacrimile și-i mai trebuie câteva minute ca să-și revină. Se întoarce în camera de oaspeți, acolo unde bărbatul sforăie.

– Marino! Trezește-te. Ridică-te.

Îl ajută să se ridice în capul oaselor, îi pune câteva perne la spate.

– Poftim! Ia pastilele astea și bea toată apa din pahar. O să trebuiască să bei multă apă. Mâine dimineață o să te simți ca dracu', dar pastilele astea o să te ajute.

Marino bea apa și ia pastilele de Advil, apoi, în timp ce Scarpetta îi mai aduce încă un pahar, se întoarce cu fața la perete.

– Stinge lumina, îi spune el peretelui.

– Vreau să rămâi treaz.

Marino nu-i răspunde.

– Nu-i nevoie să te uiți la mine. Dar trebuie să rămâi treaz.

Marino nu se uită la ea. Pute a whisky, a țigări și a transpirație, iar mirosul lui îi aduce aminte lui Scarpetta de toate durerile trupului și ajunge, din nou, să le simtă. Realizează pe unde a atins-o Marino și simte iar senzația de vomă.

– Nu-ți face griji, îi spune Marino cu voce îngroșată. O să plec și n-o să trebuiască să mă mai vezi niciodată. O să dispar pentru totdeauna.

– Ești foarte, foarte beat și habar n-ai ce faci, îi răspunde ea. Dar vreau să-ți aduci aminte de asta. Vreau

să rămâi treaz astfel încât mâine să-ți mai aduci aminte de asta. Ca să putem să mergem mai departe.

– Nu știu ce se întâmplă cu mine. Aproape l-am împușcat. Am vrut atât de mult să-l împușc. Nu știu ce se întâmplă cu mine.

– Aproape l-ai împușcat? Pe cine? îl întreabă Scarpetta.

– La bar, îi răspunde el într-o bolboroseală bahică. Nu știu ce se întâmplă cu mine.

– Povestește-mi ce s-a întâmplat la bar.

Marino tace, cu fața la perete, dar a început, din nou, să respire cu greutate.

– Pe cine ai vrut să împuști? îl întreabă Scarpetta ridicând tonul.

– A zis c-a fost trimis.

– Trimis?

– Te-a amenințat. Eram gata să-l împușc. După care am venit încoace și m-am purtat exact ca el. Ar trebui să mă omor.

– N-o să te omori.

– Ar trebui.

– Asta ar fi mai rău decât ceea ce mi-ai făcut mie. Mă înțelegi?

Marino nu răspunde. Și nici nu se uită la Scarpetta.

– Dacă te sinucizi, nici n-o să-mi pară rău de tine și nici n-o să te iert, îi spune ea. Sinuciderea e un act egoist și nici unul dintre noi n-o să te ierte.

– Nu sunt destul de bun pentru tine. Și nici n-o să fiu vreodată. Haide! Spune-o! Spune-o o dată pentru totdeauna.

Marino vorbește de parc-ar avea cârpe în gură.

Telefonul de pe noptieră începe să sune. Scarpetta răspunde.

– Eu sunt, anunță Benton. Ai văzut ce ți-am trimis? Ce faci?

– Da. Și tu?

– Kay? Ești bine?

– Da. Și tu?

– Dumnezeule! E cineva acolo? întreabă Benton alarmat.

– Totul e în regulă.

– Kay? E cineva acolo?

– Vorbim mâine. M-am hotărât să stau acasă. O să lucrez în grădină. O să-l rog pe Bull să vină să mă ajute.

– Ești sigură? Ești sigură că ești în regulă cu el?

– Acum sunt, îi răspunde ea.

Patru dimineața. Hilton Head. Valurile care se sparg răspândesc pe plajă o spumă albă. E ca și când mării îi vine să vomite și face spume la gură.

Will Rambo urcă treptele de lemn în tăcere, apoi parcurge pasarela și sare peste poarta încuiată. Vila construită în stil italian e acoperită cu stucaturi și are nenumărate coșuri și arcade, plus un acoperiș înclinat, din olane de un roșu aprins. În spate sunt felinare care împrăștie o lumină gălbuie și o masă de piatră pe care zac mai multe scrumiere jegoase și pahare goale și, nu cu mult timp în urmă, tot acolo erau și cheile ei de la mașină. De-atunci femeia și-a folosit setul de chei de

rezervă. Deși nu conduce mașina decât rareori. În majoritatea cazurilor, n-are o destinație precisă. Will se mișcă fără să facă zgomot. Palmierii pitici și pinii se unduiesc în bătaia vântului.

Copacii se unduiesc ca niște baghete magice, trimițându-și vraja asupra Romei, iar petalele de flori sunt purtate de vânt, în lungul străzii Via d'Monte Tarpeo, ca niște fulgi de zăpadă. Macii erau de un roșu ca sângele, iar glicina revărsată peste zidurile vechi din cărămidă avea culoarea vânătăilor. Porumbeii țopăiau pe trepte, iar, printre ruine, femeile hrăneau pisicile sălbatice cu Whiskas și ouă de pe farfurii de plastic.

Era o zi numai bună de plimbare. Traficul turistic nu era aglomerat. Ea era puțin beată, dar se simțea bine alături de el. Era fericită cu el. El știuse c-așa avea să fie.

– Aș vrea să-l cunoști pe tatăl meu, i-a spus el când s-au așezat pe un zid ca să se uite la pisicile sălbatice.

Ea a repetat de câteva ori că erau niște pisici amărâte, niște pisici vagaboande, niște animale metise, deformate și că ar fi trebuit să fie salvate de cineva.

– Nu sunt vagaboande, ci sălbatice. E o diferență. Pisicile sălbatice vor să stea aici. Te-ar sfâșia dacă ai încerca să le salvezi. Nu sunt niște animale abandonate sau care suferă, niște animale fără viitor, care rătăcesc de la un tomberon la altul sau care se ascund pe sub case până le prinde cineva și le eutanasiază.

– De ce le-ar eutanasia cineva? l-a întrebat ea.

– Pentru că asta ar face. Asta s-ar întâmpla dacă ar fi luate din sanctuarul lor și-ar ajunge în locuri nesigure,

unde pot să fie lovite de mașini, fugărite de câini, unde sunt mereu în pericol și unde-ar putea să fie rănite de moarte. Ceea ce nu se întâmplă cu pisicile astea. Uită-te la ele! Sunt singure, dar nimeni nu îndrăznește să se apropie de ele, decât dacă ele permit asta. Vor să stea exact unde sunt. Aici, printre ruine.

– Ești ciudat, i-a spus ea dându-i un cot. Asta mi-am zis când te-am cunoscut. Dar ești dulce.

– Haide, i-a zis el și-a ajutat-o să se ridice.

– Mi-e prea cald, s-a plâns ea, fiindcă el o înfășurase în haina lui lungă și neagră și-o obligase să poarte o șapcă și ochelari cu lentile negre, cu toată că afară nu era frig, dar nu era nici soare.

– Ești foarte cunoscută și oamenii or să se holbeze la tine, i-a reamintit el. Știi c-așa or să facă și nu putem să-i lăsăm să se holbeze.

– Trebuie să-mi găsesc prietenele. Înainte să-nceapă să creadă c-am fost răpită.

– Hai! Trebuie să vezi apartamentul. E de-a dreptul spectaculos. Te duc acolo cu mașina, fiindcă-mi dau seama că ești obosită. După care poți să-ți suni prietenele și, dacă vrei, să le inviți să vină și ele. O să bem un vin foarte bun și-o să mâncăm brânză.

Apoi a venit întunericul. Ca și cum, în capul lui, toate luminile s-ar fi stins. Bărbatul s-a trezit cu imaginea unor scene sparte în cioburi sclipitoare, asemenea cioburilor sclipitoare ale unui vitraliu care cândva a spus o poveste sau un adevăr.

Scările de pe partea de nord a casei n-au fost măturate, iar ușa care dă către spălătorie n-a mai fost deschisă

de la ultima venire a menajerei, adică de-acum două luni. De-o parte și de alta a scărilor sunt tufe de hibiscus. În spatele lor, printr-un geam de sticlă, Will poate să vadă panoul sistemului de alarmă și ledul roșu. Își deschide cutia de scule și scoate un diamant de tăiat geamul cu mâner de prindere și cap de vidia. Taie o bucată din geam, pe care apoi o așază pe pământul nisipos din spatele tufișurilor. Asta în timp ce cățelușul din ladă începe să urle. Deși calm, Will ezită. Își strecoară mâna înăuntru și descuie ușa, apoi o deschide, iar alarma începe să bipăie. Will introduce codul care o reduce la tăcere.

A intrat în casa pe care a supravegheat-o luni de-a rândul. Și-a închipuit momentul ăsta, și-a plănuit totul în asemenea detaliu, încât acum gesturile în sine sunt simple și poate chiar puțin dezamăgitoare. Will se ghemuiește pe vine și-și trece degetele înnisipate prin spațiile dintre împletitura de sârmă din care e făcută lada câinelui. Apoi îi șoptește basetului:

– E-n regulă. Totul o să fie bine.

Câinele se oprește din urlat, iar Will îl lasă să-i lingă fața mâinii, acolo unde nu e dat nici cu lipici și nici cu nisip din acela special.

– Ce băiat bun, îi șoptește bărbatul. Stai liniștit.

Picioarele înnisipate îl poartă din spălătorie către sunetul filmului care rulează în încăperea cea mare. De fiecare dată când fumează afară, femeia are un obicei prost: cât timp stă pe trepte și se uită la piscina cu fund negru, care e ca o rană căscată, lasă ușa deschisă larg, astfel că o parte din fumul de la țigară

plutește în casă. Fumul se întoarce în casă, iar ea stă acolo, fumează și se uită fix în adâncul piscinei. Fumul s-a impregnat în toate suprafețele pe care le-a atins, iar Will simte duhoarea aceea rîncedă. Din cauza lui, aerul capătă un soi de amăreală. Atmosfera are o tușă dură, cenușie și mătuită, asemenea aurei femeii. E o atmosferă bolnăvicioasă. Ca aura în pragul morții.

Pereții și tavanul sunt vopsiți în ocru și chihlimbariu, culorile pământului, iar podeaua cu dale de piatră are nuanța mării. Fiecare cadru de ușă e arcuit ca o boltă. În casă sunt mai multe ghivece uriașe cu acant, dar plantele sunt blege și uscate, fiindcă femeia nu le-a udat cum trebuie. Pe podeaua de piatră sunt împrăștiate peste tot fire de păr. Păr de pe cap, păr pubian – de când femeia se plimbă de colo-colo, uneori goală, smulgându-și părul. Acum femeia doarme pe canapea, cu spatele către Will. Punctul chel din vârful capului se profilează palid, ca o lună plină.

Picioarele goale și înnisipate ale lui Will nu fac nici un zgomot, iar filmul continuă să ruleze. Michael Douglas și Glenn Close beau vin pe o arie din *Madame Butterfly*, care se aude prin sistem de sunet hi-fi. Will stă sub arcada ușii și se uită la *Atracție fatală*. Știe filmul pe dinafară. L-a văzut de multe, multe ori. L-a văzut, prin fereastră, împreună cu femeia, deși ea habar nu are de asta. Will aude dialogurile în minte înainte ca personajele să rostească replicile. Apoi Michael Douglas dă să plece, iar Glenn Close se înfurie și-i sfâșie cămașa.

Sfâșiind, rupând, disperat să ajungă la ceea ce era dedesubt. Avea atât de mult sânge pe mâini, încât nici nu mai vedea care e culoarea pielii. Încerca să-i îndese la loc intestinele lui Roger. Vântul și nisipul se repezeau asupra amândurora, iar ei doi abia dacă mai reușeau să se vadă sau să se audă unul pe celălalt.

Femeia doarme pe canapea. E prea beată și prea drogată ca să-l mai audă intrând în casă. Nu-i simte spectrul plutind în preajma ei, așteptând s-o ducă departe. Femeia o să-i mulțumească.

– Will! Ajută-mă! Te rog, ajută-mă! Vai, Doamne, te rog!

Urlete.

– Mă doare-atât de tare! Te rog, nu mă lăsa să mor!

– N-o să mori.

Îl ia pe Roger în brațe.

– Aici sunt! Aici sunt! Sunt chiar aici.

– Nu mai suport!

– Dumnezeu n-o să-ți dea niciodată mai mult decât poți să duci.

Tatăl lui i-a repetat asta încă de pe vremea când Will nu era decât un băiețel.

– Nu-i adevărat.

– Ce nu-i adevărat? l-a întrebat taică-su în Roma, în timp ce beau vin în sufragerie, iar Will ținea în mână piciorul antic din piatră.

– Era peste tot – pe mâini și pe față – și l-am gustat. Am gustat sângele. L-am gustat pe Roger. Am gustat din el cât de mult am putut ca să-l țin viu în mine. Fiindcă i-am promis că n-o să moară.

– Ar trebui să ieşim. Hai să mergem să bem o cafea.

Will răsuceşte un buton de pe perete. Dă sonorul tare până când filmul bubuie în încăpere. Atunci se ridică şi ea, apoi începe să urle. Will abia dacă-i aude urletele din cauza sunetelor filmului. Se apleacă peste ea, îi pune un deget înnisipat pe buze şi clatină încet din cap ca s-o facă să tacă. Îi umple, din nou, paharul cu votcă, i-l dă şi-i face semn din cap să bea. Lasă pe covor cutia de scule, lanterna şi aparatul de fotografiat, apoi se aşază lângă ea pe canapea şi se uită atent în ochii ei înceţoşaţi, injectaţi şi panicaţi. Femeia nu mai are gene. Şi le-a smuls pe toate. Nu încearcă să se ridice şi să fugă. Will îi face semn din cap să bea, iar ea îl ascultă. Deja acceptă ceea ce trebuie să se întâmple. Femeia o să-i mulţumească.

Filmul face ca vila să vibreze, iar buzele ei spun:

– Te rog, nu mă răni.

Cândva a fost frumoasă.

– Şşş.

Will clatină din cap şi-o reduce la tăcere atingându-i buzele cu degetul înnisipat. Îi lipeşte buzele de dinţi dureros de tare. Cu degetele înnisipate deschide cutia de scule. Înăuntru sunt alte sticluţe cu lipici, cu dizolvant de lipici, o pungă cu nisip, un ferăstrău cu lamă dublă, de cincisprezece centimetri şi mâner negru şi o pânză de rezervă, plus câteva cuţite de modelat. Apoi vocea din capul lui. Roger plângând, urlând, făcând spume însângerate la gură. Numai că acum nu Roger este cel care ţipă, ci femeia este cea care-l imploră cu buze însângerate.

– Te rog, nu-mi face rău!

În timp ce Glenn Close îi spune lui Michael Douglas să se ducă dracului, sunetul face ca toată încăperea cea mare să vibreze.

Femeia intră în panică și începe să scâncească, tremurând de parc-ar fi făcut o criză de epilepsie. Will își pune picioarele pe canapea și se așază turcește. Femeia se holbează la mâinile și la picioarele lui goale și înnisipate, care încă mai poartă urme de tăieturi. Apoi se uită la cutia de scule, la aparatul de fotografiat de pe podea. Pe chipul umflat și pătat se instalează expresia conștientizării inevitabilului. Will observă cât de neîngrijite îi sunt unghiile și e copleșit de același sentiment pe care-l simte atunci când, la nivel spiritual, îi îmbrățișează pe oamenii aflați în suferințe de nesuportat și pe care-i eliberează de toate durerile.

Will simte în corp vibrația boxelor.

Buzele însângerate și mușcate ale femeii se mișcă.

– Te rog, nu-mi face rău. Te rog, te rog, nu!

Și femeia plânge. Nasul începe să-i curgă și-și umezește buzele însângerate cu limba.

– Ce vrei? Bani? Te rog, nu-mi face rău.

Buzele însângerate se mișcă.

Will își scoate cămașa și pantalonii kaki. Îi împăturește cu grijă și-i pune pe măsuță. Își scoate și chiloții și-i așază deasupra restului hainelor. Simte forța, forța care-i traversează creierul ca un șoc electric, și-o înșfacă cu putere pe femeie de încheieturi.

11

Răsăritul soarelui. Se pare c-o să plouă.

Rose se uită pe fereastra apartamentului ei de pe colț. Oceanul se lovește blând de țărm, de partea cealaltă a bulevardului Murray. Lângă clădirea în care locuiește ea – cândva un hotel splendid – sunt unele dintre cele mai scumpe case din Charleston. Conace formidabile, orientate cu fața spre ocean, pe care Rose le-a fotografiat. Pozele le-a pus într-un album pe care-l răsfoiește din când în când. Îi e aproape imposibil să creadă ceea ce s-a întâmplat: că trăiește, în același timp, un coșmar și un vis.

Când s-a mutat în Charleston, singura ei cerere a fost să locuiască aproape de apă. „Destul de aproape să știu că e acolo" a fost modul în care și-a descris ea dorința. „Bănuiesc că asta e ultima dată când te mai urmez undeva" i-a spus ea lui Scarpetta. „La vârsta mea, nu vreau o grădină cu care să-mi mai bat capul și întotdeauna mi-am dorit să trăiesc aproape de apă, dar nu lângă o mlaștină, cu mirosul ăla de ou clocit. Oceanul. N-aș vrea decât să am oceanul destul de aproape cât să mă duc la el pe jos."

Au căutat mult timp. Rose a ajuns, până la urmă, pe Ashley River, într-un apartament dărăpănat, pe care Scarpetta, Lucy și Marino l-au renovat. Pe Rose n-a costat-o nici un ban și-apoi Scarpetta i-a mărit salariul. Fără această mărire, Rose nu și-ar fi putut permite să-și plătească chiria, dar despre asta nu s-a vorbit

nimic niciodată. Scarpetta n-a spus decât că Charlestonul e un oraș costisitor, prin comparație cu celelalte locuri în care au mai stat, dar că, chiar dacă n-ar fi fost așa, Rose tot merita o mărire de salariu.

Femeia a pus de cafea. Se uită la știri și-l așteaptă pe Marino. Mai trece o oră și Rose se întreabă pe unde-o fi detectivul. Încă o oră și nici un cuvânt de la Marino. Frustrarea lui Rose se intensifică. I-a lăsat deja mai multe mesaje prin care l-a anunțat că azi nu poate să vină la birou, dar că-l roagă să treacă el pe la ea ca s-o ajute să-și mute canapeaua. În plus, Rose vrea să stea de vorbă cu el. I-a spus lui Scarpetta c-o să facă asta. Iar acum e un moment la fel de potrivit ca oricare altul. E aproape zece. Rose l-a sunat iar pe mobil, dar apelul intră direct pe mesageria vocală. Femeia se uită afară, pe fereastra deschisă. Un val de aer răcoros, venit dinspre țărm, pătrunde în casă. Oceanul e agitat și plumburiu.

Rose știe că n-ar trebui să mute canapeaua singură, dar e destul de nerăbdătoare și de nervoasă ca s-o facă. În vreme ce se gândește la nebunia acelei isprăvi, care, nu cu mult timp în urmă, i-ar fi stat în puteri, Rose tușește. Se așază obosită și se pierde în amintirea nopții trecute, când a vorbit, s-a ținut de mână și s-a sărutat pe aceeași canapea. A simțit lucrurile pe care nu știa că poate să le mai simtă, deși, în tot timpul ăsta, s-a întrebat cât poate să dureze povestea. Nu poate să renunțe la ea, iar povestea nu poate să dureze. Rose e copleșită de o tristețe atât de profundă și de întunecată, încât nu are nici un sens să încerce să descopere ce se ascunde în interiorul ei.

Telefonul începe să sune. E Lucy.

– Cum a mers? o întreabă Rose.

– Nate îți transmite salutări.

– Sunt mai interesată de ceea ce a spus despre tine.

– Nimic nou.

– Asta e o veste foarte bună.

Rose se duce la masa din bucătărie și ia telecomanda de la televizor. Trage adânc aer în piept.

– Marino trebuia să treacă pe la mine să-mi mute canapeaua, dar ca de obicei...

O pauză, apoi Lucy spune:

– Ăsta e unul din motivele pentru care te-am sunat. Am vrut să trec pe la mătușa Kay, să-i povestesc cum a decurs întâlnirea cu Nate. Nu știe c-am fost la el. Întotdeauna îi spun abia după consultație, ca să nu înnebunească de grijă. Motocicleta lui Marino e parcată la ea acasă.

– Kay te aștepta?

– Nu.

– Când s-a întâmplat asta?

– Pe la opt.

– Imposibil, remarcă Rose. La ora opt, Marino e încă în comă. Cel puțin, în ultima vreme.

– Eu m-am dus la Starbucks, după care, pe la nouă, m-am întors iar și ia ghicește! Am trecut pe lângă iubita chipsată a lui Marino. Era în BMW-ul ei.

– Ești sigură că era ea?

– Vrei să-ți dau și numărul de înmatriculare? Adresa de-acasă? Sau să-ți spun cât are în cont – apropo, nu prea mult. Se pare că și-a cam cheltuit toți

banii. Care nici măcar n-au provenit de la tăticul cel bogat. Cred că faptul că nu i-a lăsat nimic spune ceva. Dar tipa primește o grămadă de bani pentru nu se știe ce și-i cheltuiește cât ai clipi.

– Nu e bine deloc. Te-a văzut când te întorceai de la Starbucks?

– Eram în Ferrari. Deci dacă nu cumva e și oarbă, pe lângă că e o pizdă imbecilă, atunci m-a văzut. Iartă-mă...

– Nu trebuie să-ți ceri scuze. Știu ce-i aia o pizdă și sunt sigură că femeia aia se potrivește descrierii. Marino are un radar special care-l duce direct către pizde din astea.

– Mi se pare că nu te simți prea bine. Parcă abia mai respiri, spune Lucy. Ce-ai zice să trec nițel mai încolo pe la tine și să-ți mut canapeaua?

– Mă găsești aici, răspunde Rose, apoi începe să tușească și închide.

Dă drumul la televizor la timp ca să prindă o minge de tenis lovind zgura și ridicând un nor de praf roșiatic de pe linie. Serviciul lui Drew Martin e atât de rapid și atât de bine plasat, încât celălalt jucător nici nu încearcă să returneze. CNN-ul difuzează imagini de la French Openul de anul trecut. Știrile despre Drew rulează încontinuu. Reluări ale meciurilor sale, ale detaliilor despre viața și moartea ei. La nesfârșit. Noi și noi imagini. Roma. Orașul antic, apoi micul șantier de construcții, acum înconjurat de banda de restricție galbenă, instalată de investigatori și de polițiști. Luminile pulsatile ale girofarurilor.

– Ce noutăți avem în acest moment? S-au mai aflat și alte informații?

– Oficialitățile din Roma continuă să nu dea prea multe informații. Se pare că nu există nici o pistă și nici suspecți. Această crimă teribilă rămâne învăluită în mister. Oamenii se întreabă de ce. Îi vedeți punând flori pe șantierul unde a fost descoperit trupul lui Drew.

Alte reluări. Rose încearcă să nu se uite. A văzut imaginile respective de atâtea ori, dar tot e ca hipnotizată de ele.

Drew executând un rever.

Drew venind la fileu și dând un smash atât de puternic, încât mingea ajunge în tribune. Spectatorii se ridică în picioare și o aplaudă extaziați.

Chipul drăgălaș al lui Drew în emisiunea doctoriței Self. Drew vorbind repede și trecând de la un subiect la altul. E încântată fiindcă tocmai a câștigat US Open și a fost numită Tiger Woods al tenisului. Doctorița Self intervievând-o, punându-i întrebări care n-ar fi trebuit puse.

– Ești virgină, Drew?

Fata râde, se înroșește și-și acoperă fața cu mâinile.

– Haide!

Doctorița Self surâde, al naibii de plină de ea.

– La asta mă refer, dragii mei.

Se adresează publicului.

– La rușine. De ce ne e rușine atunci când vorbim despre sex?

– Mi-am pierdut virginitatea când aveam zece ani, răspunde Drew. Mergeam cu bicicleta fratelui meu.

Mulțimea e încântată.

– Drew Martin, moartă la frageda vârstă de șaisprezece ani, anunță prezentatorul.

Rose izbutește să împingă canapeaua în partea cealaltă a sufrageriei și-o lipește de perete. Apoi se așază pe ea și începe să plângă. Se ridică, se plimbă prin cameră, plânge și murmură că moartea e ceva greșit, că violența e de nesuportat și c-o urăște. Că urăște totul. Se duce în baie și ia un flacon cu medicamente care se eliberează pe rețetă. Merge în bucătărie și-și toarnă un pahar cu vin. Ia o pastilă și-o dă pe gât cu vin. După câteva clipe, tușind și abia mai respirând, Rose dă pe gât o a doua pastilă. Telefonul sună, iar ea se întinde după el clătinându-se. Scapă receptorul din mână, apoi pipăie cu mâna ca să-l găsească.

– Alo?

– Rose? spune Scarpetta.

– N-ar trebui să mă uit la știri.

– Plângi?

Camera se învârte. Rose vede dublu.

– E doar o răceală.

– Vin acolo, o anunță Scarpetta.

Marino stă cu capul sprijinit de spătar. Ochii îi sunt ascunși de niște ochelari cu lentile negre, iar mâinile mari i se odihnesc pe coapse.

E îmbrăcat în aceleași haine pe care le-a avut și cu o seară în urmă. A dormit îmbrăcat și asta se vede. E roșu-vinețiu la față și duhnește ca un bețiv care n-a mai făcut baie de mult. Aspectul și mirosul lui îi

trezesc lui Scarpetta amintiri prea teribile ca să mai fie descrise. Femeia își simte pielea jupuită și dureroasă. Pielea pe care el n-ar fi trebuit s-o vadă sau s-o atingă. E îmbrăcată cu haine din mătase și bumbac, materiale care sunt blânde cu pielea. Cămașa și-a încheiat-o până-n gât, iar jacheta de deasupra are fermoarul tras până sus. Ca să-și ascundă rănile. Ca să-și ascundă înjosirea. În preajma lui, Scarpetta se simte neputincioasă și goală.

În timp ce ea conduce, între ei s-a instalat, din nou, o tăcere îngrozitoare. Mașina e inundată de mirosul de usturoi și de aroma penetrantă de brânză. Marino și-a coborât geamul.

Spune:

– Mă dor ochii de la lumină. E incredibil cât de tare mă dor ochii de la lumină.

A mai spus asta de câteva ori. Ca să ofere un răspuns la întrebarea nerostită de ce nu se uită la ea sau de ce nu-și dă jos ochelarii, având în vedere că afară cerul e acoperit de nori și plouă. Cu nici o oră în urmă, când Scarpetta i-a făcut cafea și pâine prăjită și i le-a dus la pat, Marino s-a ridicat în capul oaselor mugind și și-a luat capul în mâini. Deloc convingător, a întrebat:

– Unde sunt?

– Aseară ai fost foarte beat.

Scarpetta pune cana cu cafea și pâinea prăjită pe noptieră.

– Îți aduci aminte?

– Dacă mănânc ceva, vomit.

– Îți aduci aminte seara trecută?

Marino spune că nu-și amintește nimic din ce s-a întâmplat după ce a venit cu motocicleta la ea acasă. Însă comportamentul lui spune că-și amintește totul. Dar detectivul continuă să se lamenteze în legătură cu starea de vomă.

– Mai bine n-aveai mâncare acolo, în spate. Pentru mine nu e momentul cel mai bun ca să miros mâncare.

– Ghinion! Rose e răcită.

Scarpetta oprește mașina în parcarea de lângă clădirea lui Rose.

– Nu vreau să mă pricopsesc cu vreo răceală, zice Marino.

– Atunci stai în mașină.

– Vreau să știu ce-ai făcut cu pistolul meu.

Și fraza asta Marino a repetat-o de câteva ori.

– Așa cum ți-am mai zis, e într-un loc sigur.

Scarpetta oprește motorul. Pe bancheta din spate e o cutie plină cu recipiente acoperite. Toată noaptea n-a făcut altceva decât să gătească. A pregătit atâtea tagliolini cu sos fontina, lasagna Bolognese și supă de legume, încât ar putea să hrănească douăzeci de persoane.

– Aseară nu erai în starea în care poți să ai pe mână un pistol încărcat, adaugă ea.

– Vreau să știu unde e. Ce-ai făcut cu el?

Marino merge puțin în fața ei și nu se deranjează s-o întrebe dacă vrea să ducă el cutia cu mâncare.

– Îți mai spun o dată. Ți l-am luat aseară. Ți-am luat și cheile de la motocicletă. Îți aduci aminte că

ți-am luat cheile fiindcă insistai să pleci cu motocicleta deși abia puteai să stai în picioare?

– Bourbon-ul ăla de la tine din casă, spune Marino în timp ce se îndreaptă, prin ploaie, către clădirea văruită în alb. Booker's.

De parcă ar fi vina lui Scarpetta.

– Eu nu-mi permit un bourbon atât de bun. Alunecă așa de bine pe gât, că și uit că are o sută douăzeci și ceva de grade.

– Deci acum eu sunt de vină.

– Nu știu de ce ții în casă o licoare atât de tare.

– Fiindcă mi-ai adus-o tu de Anul Nou.

– Parcă m-a pocnit careva c-un fier în cap, spune Marino în timp ce urcă scările, iar portarul le dă drumul înăuntru.

– Bună dimineața, Ed, salută Scarpetta, care remarcă sunetul produs de un televizor aflat în biroul din lateralul holului.

Scarpetta aude știrile: alte materiale despre uciderea lui Drew Martin.

Ed se uită înspre birou, clatină din cap și spune:

– Groaznic! Groaznic! Era o fată atât de drăguță. O fată cu adevărat drăguță. Am văzut-o aici chiar înainte să fie omorâtă. De fiecare dată când îi deschideam ușa îmi dădea douăzeci de dolari bacșiș. Groaznic! Era o fată așa de drăguță. Se purta ca un om normal, știți?

– Drew locuia aici? întreabă Scarpetta. Eu credeam că stătea întotdeauna la hotelul Charleston Place. Cel

puțin așa s-a spus la știri de fiecare dată când a venit în zonă.

– Antrenorul ei are un apartament aici. Aproape că nu e niciodată acasă. Dar are un apartament, explică Ed.

Scarpetta se întreabă de ce nu a aflat chestia asta. Dar nu e momentul să insiste cu întrebările. E îngrijorată din cauza lui Rose. Ed apasă pe butonul liftului și-l setează pentru etajul lui Rose.

Ușile se închid. Ochelarii negri ai lui Marino privesc drept înainte.

– Cred că am o migrenă, spune el. Ai ceva pentru migrenă?

– Ai luat deja opt sute de miligrame de ibuprofen. Nu mai primești nimic cel puțin cinci ore.

– Asta nu m-ajută la migrenă. Mai bine n-aveai licoarea aia în casă. Parcă mi-ar fi dat cineva ceva, parc-aș fi fost drogat.

– Singura persoană care ți-a dat ceva ești tu.

– Nu-mi vine să cred că l-ai chemat pe Bull. Dacă e periculos?

Lui Scarpetta nu-i vine să creadă că Marino poate să spună așa ceva după ceea ce s-a întâmplat seara trecută.

– Sper din suflet că n-o să-l chemi să te ajute și la birou, îi dă el înainte. Ce dracu' știe el? N-o să facă decât să ne încurce.

– Nu pot să mă gândesc acum la lucrurile astea. Acum nu mă gândesc decât la Rose. Și poate că ăsta

ar fi momentul să începi și tu să-ți faci griji și pentru altcineva în afară de tine.

Scarpetta începe să se înfurie, așa că grăbește pasul în lungul holului cu pereți văruiți cândva, demult, în alb, și cu un covor albastru uzat.

Sună la soneria de la apartamentul lui Rose. Nici un răspuns. Dinăuntru nu se aude nici un alt sunet decât cel produs de televizor. Scarpetta lasă cutia pe podea și sună iar. Și iar. O sună pe Rose pe telefonul mobil și pe fix. Aude ambele telefoane sunând înăuntru, apoi apelurile trec pe căsuța vocală.

– Rose!

Scarpetta bubuie cu pumnii în ușă.

– Rose!

Aude televizorul. Însă nimic altceva.

– Trebuie să facem rost de-o cheie, îi spune ea lui Marino. Ed are una. Rose!

– Dă-o dracu'!

Marino izbește ușa cu toată puterea. Lemnul cedează, la fel și lanțurile antifurt și zăvoarele din alamă, care cad pe podea zdrăngănind. Ușa zboară și se lovește de perete.

Înăuntru, Rose e întinsă pe canapea. Nu se mișcă, are ochii închiși, fața pământie și șuvițe lungi de păr alb i s-au desprins din coc.

– Sună la urgențe! Acum!

Scarpetta pune mai multe perne la spatele lui Rose ca s-o ridice, iar Marino cheamă ambulanța.

Scarpetta îi ia pulsul lui Rose. Șaizeci și unu.

– Sunt pe drum, anunță Marino.

– Du-te la mașină. Trusa medicală e în portbagaj.

Bărbatul iese în fugă din apartament, iar Scarpetta observă un pahar cu vin și un flacon cu medicamente eliberate pe rețetă, care zac aproape ascunse de fusta de pe canapea. E uluită să vadă că Rose ia Roxicodone, denumirea comercială a hidrocloridului de oxicodon, un analgezic opioid, care dă dependență. Rețeta de o sută de pastile a fost eliberată cu zece zile în urmă. Scarpetta scoate capacul și numără pastilele verzi, de cincisprezece miligrame. Au mai rămas șaptesprezece.

– Rose!

Scarpetta o zgâlțâie. Femeia e caldă și transpiră.

– Rose, trezește-te! Mă auzi?! Rose!

Scarpetta se duce în baie și se întoarce cu un prosop rece, pe care-l pune pe fruntea lui Rose. Apoi îi ia mâna și-i vorbește încercând s-o trezească. Marino s-a întors. Îi întinde trusa lui Scarpetta. Bărbatul pare disperat și înfricoșat.

– A mutat canapeaua. Eu trebuia s-o mut, spune el, în timp ce ochelarii negri fixează piesa de mobilier.

Rose se trezește când sirena ambulanței începe să se audă în depărtare. Scarpetta scoate din trusa medicală un tensiometru și un stetoscop.

– I-am promis că trec pe-aici și i-o mut, zice Marino. A mutat-o ea singură. Canapeaua era acolo.

Ochelarii negri ai lui Marino se uită la un spațiu gol, de lângă fereastră.

Scarpetta îi ridică mâneca lui Rose și îi fixează tensiometrul pe braț, legând manșonul chiar deasupra

cotului, suficient de strâns încât să oprească circulația sângelui.

Sirena se aude foarte tare.

Scarpetta strânge para tensiometrului și umflă manșonul, apoi deschide valva care eliberează lent aerul și ascultă sângele care-și croiește drum pulsând în lungul arterei. Aerul șuieră înfundat pe măsură ce manșonul se dezumflă.

Sirena se oprește. Ambulanța a ajuns.

Tensiunea sistolică optzeci și șase. Tensiunea diastolică cincizeci și opt. Scarpetta mută diafragma stetoscopului peste pieptul și spatele lui Rose. Respirația e deprimată, iar Rose e hipotensivă.

Femeia se mișcă și clatină din cap.

– Rose? strigă Scarpetta. Mă auzi?

Ochii lui Rose se deschid cu o fluturare de pleoape.

– O să-ți iau temperatura.

Doctorița îi pune un termometru digital sub limbă, iar aparatul începe să bipăie în doar câteva secunde. Temperatura e 37,3. Scarpetta ridică flaconul cu medicamente.

– Câte ai luat? întreabă ea. Cât vin ai băut?

– E doar o răceală.

– Ai mutat canapeaua singură? o întreabă Marino, de parcă asta ar conta.

Rose dă din cap.

– Am exagerat. Asta-i tot.

Pași grăbiți, zăngănitul paramedicilor și o targă pe hol.

– Nu, protestează Rose. Trimite-i de-aici.

Doi asistenți în salopete albastre umplu cadrul ușii și împing targa înăuntru. Pe targă sunt un defibrilator și alte echipamente de resuscitare.

Rose clatină din cap.

– Nu, sunt bine. Nu merg la spital.

Ed apare în ușă. Se uită înăuntru îngrijorat.

– Care e problema, doamnă?

Unul dintre asistenții medicali, blond cu ochi de un albastru-deschis, vine lângă canapea și se uită atent la Rose. Apoi își mută privirea și o fixează pe Scarpetta.

– Nu.

Rose e categorică și dă din mână în semn că vrea ca oamenii de pe ambulanță să plece.

– Vorbesc serios! Vă rog să plecați. Am leșinat. Asta-i tot.

– Asta nu-i tot, vine replica lui Marino, iar ochelarii lui negri îl fixează pe asistentul blond. A trebuit să sparg nenorocita asta de ușă.

– Și-nainte să pleci să faci bine s-o repari, murmură Rose.

Scarpetta se prezintă. Le spune celor de pe ambulanță că Rose a luat pastilele de oxicodon cu alcool și că atunci când au găsit-o era inconștientă.

– Doamnă?

Asistentul blond se apleacă și se apropie de Rose.

– Cât alcool ați băut și cât oxicodon ați luat? Și când?

– O pastilă mai mult decât de obicei. Trei în total. Și doar un pic de vin. O jumătate de pahar.

– Doamnă, e foarte important să fiți sinceră cu mine în privința asta.

Scarpetta îi dă bărbatului flaconul cu medicamente și-i spune lui Rose:

– O tabletă la patru-șase ore. Ai luat cu două mai mult. Și deja aveai o doză mare. Vreau să mergi la spital numai ca să fim siguri că totul e în regulă.

– Nu.

– Pastilele le-ai zdrobit, le-ai mestecat sau le-ai înghițit întregi? o întreabă Scarpetta, fiindcă atunci când tabletele sunt zdrobite, se dizolvă mai repede, iar oxicodonul e eliberat și absorbit mai repede.

– Le-am înghițit întregi. Ca de obicei. Mă dureau îngrozitor genunchii.

Rose se uită la Marino.

– N-ar fi trebuit să mut canapeaua.

– Dacă nu vrei să mergi la spital cu acești domni foarte drăguți, atunci te duc eu, o anunță Scarpetta, conștientă de faptul că asistentul cel blond o privește.

– Nu.

Rose clatină din cap neînduplecată.

Marino se uită la asistentul blond care o privește pe Scarpetta. Dar Marino nu se apropie de doctoriță, ca s-o protejeze, așa cum ar fi făcut înainte. Scarpetta nu ridică problema cea mai spinoasă: de ce ia Rose Roxicodone.

– Nu merg la spital, insistă Rose. Nu merg. Vorbesc serios.

– Se pare că, până la urmă, n-o să avem nevoie de voi, le spune Scarpetta celor doi paramedici. Dar vă mulțumim.

– V-am ascultat într-o conferință acum câteva luni, îi spune asistentul blond. Cea despre victimele din rândul copiilor. La Academia Națională de Criminalistică. Dumneavoastră ați susținut-o.

Pe ecusonul bărbatului scrie *T. Turkington*. Scarpetta nu-și aduce aminte de el.

– Ce dracu' căutai acolo? îl întreabă Marino. ANC-ul e pentru polițai.

– Sunt detectiv la departamentul șerifului din Beaufort County. Ei m-au trimis la ANC. Acolo am absolvit.

– Ei, ia uite ce ciudat, remarcă Marino. Atunci ce dracu' mai cauți aici, în Charleston, să te dai huța c-o ambulanță?

– În zilele libere, lucrez ca asistent medical.

– Da' aici nu suntem în Beaufort County.

– Am nevoie de bani. Medicina de urgență e o pregătire suplimentară care mă ajută în profesia mea de bază. Am o iubită aici. Sau am avut.

Turkington nu e supărăcios. În continuare i se adresează lui Scarpetta:

– Dacă sunteți sigură că aici totul e în regulă, atunci noi o să plecăm.

– Mulțumesc. O să stau cu ochii pe ea, îi răspunde Scarpetta.

– Apropo: mă bucur că v-am revăzut.

Ochii albaștri ai bărbatului o fixează. Apoi blondul și colegul lui pleacă.

Scarpetta îi spune lui Rose:

– Te duc eu la spital ca să fiu sigură că nu mai e nimic altceva în neregulă.

– Nu mă duci nicăieri, îi zice Rose. Vrei să te duci, te rog, să-mi găsești o ușă nouă? se întoarce ea către Marino. Sau o yală nouă sau de ce o fi nevoie ca să repari dezastrul pe care l-ai produs?

– Poți să iei mașina mea, îi spune Scarpetta bărbatului și-i aruncă cheile. Eu o să mă duc acasă pe jos.

– Trebuie să intru la tine-n casă.

– Pentru asta trebuie să mai aștepți, i-o retează ea.

Soarele intră și iese din nori fumurii, iar marea năvălește pe țărm.

Ashley Dooley, un bărbat născut și crescut în Carolina de Sud, și-a scos jacheta de vânt și și-a legat-o cu mânecile de mijloc. Își îndreaptă camera de filmat nou-nouță către nevastă-sa, Madelisa, apoi se oprește din filmat fiindcă dintre păpurișul de pe dunele de nisip a apărut un baset alb cu negru. Câinele tropăie către Madelisa, târându-și urechile lungi prin nisip. Se lipește de piciorul femeii gâfâind.

– A, ia uite, Ashley!

Madelisa se lasă pe vine și mângâie câinele.

– Săracu' de el, tremură! Ce s-a întâmplat, iubitule? Nu trebuie să-ți fie frică. E încă puiuț.

Câinii o iubesc pe Madelisa. N-a existat nici un câine vreodată care s-o mârâie sau să-i facă altceva decât s-o iubească. Anul trecut când Frisbee a făcut cancer, au trebuit să-l eutanasieze. Madelisa încă nu și-a revenit din cauza asta și nici nu l-a iertat pe Ashley

fiindcă a refuzat să trateze câinele din cauza costurilor prea mari.

– Du-te acolo, îi spune Ashley. Dacă vrei, poți să stai și cu câinele, să apară și el pe film. O să prind pe fundal o parte din casele alea frumoase. Mamă, Doamne, ia uită-te la aia! Parcă-i o casă din Europa. Cine dracu' are nevoie de o căsoaie ca aia?

– Mi-ar plăcea să putem să mergem în Europa.

– Îți zic, camera asta e extraordinară!

Madelisa nu suportă să-l audă zicând asta. Ashley și-a permis să dea o mie trei sute de dolari pe o cameră de filmat, dar pentru Frisbee n-a putut să cheltuiască nici un cent.

– Uită-te la ea! Ce de balcoane are și ce acoperiș roșu, se minunează bărbatul. Închipuie-ți cum ar fi să stai într-o casă ca asta.

Dacă am sta într-o casă ca asta, se gândește Madelisa, *nu m-ar deranja să-ți cumperi camere de filmat de fițe și televizoare cu plasmă și ne-am fi putut permite să plătim tratamentul lui Frisbee.*

– Nu pot să-mi închipui, răspunde ea pozând în fața unei dune.

Basetul îi stă pe picior și gâfâie.

– Am auzit că mai încolo e o vilă de treizeci de milioane de dolari, spune Ashley și arată cu mâna într-o direcție, zâmbind. Râzi. Ăsta nu e râs. Râzi cu toată gura. Cred că e a unei celebrități. Poate e a tipului care-a pus pe picioare Wal-Mart-ul. De ce gâfâie câinele ăla atât de tare? Doar nu-i așa de cald. Și mai și tremură. Poate-i bolnav. Poate-i turbat.

– Nu, dragule, tremură de parcă i-ar fi frică. Poate-i e sete. Ți-am zis să iei o sticlă cu apă. Bărbatul care a pus pe picioare Wal-Mart-ul a murit, mai adaugă ea, în timp ce mângâie basetul și se uită pe plajă.

Dar nu vede pe nimeni prin preajmă. Nu sunt decât câteva persoane la oarecare depărtare, iar oamenii pescuiesc.

– Cred că s-a pierdut, spune ea. Nu văd pe nimeni pe-aici care-ar putea să fie stăpânul lui.

– O să căutăm mai încolo, acum filmez.

– Ce să căutăm? îl întreabă Madelisa.

Câinele continuă să stea lipit de picioarele ei, să gâfâie și să tremure. Femeia îl caută atentă. Își dă seama că animalul ar avea nevoie de-o baie și că ghearele ar trebui să-i fie tăiate. Apoi vede ceva:

– Doamne Dumnezeule! Cred că e rănit.

Madelisa atinge gâtul câinelui. Pe degete îi rămân urme de sânge. Începe să-i despartă blana, căutând vreo rană, dar nu găsește nici una.

– Ciudat. De unde s-o fi murdărit de sânge? E peste tot. Dar nu pare să fie rănit. Ce scârbos!

Femeia își șterge mâinile pe pantalonii scurți.

– Poate-a găsit pe undeva vreun hoit de pisică și-a mâncat din el.

Ashley detestă pisicile.

– Hai să mergem! La două trebuie să fim la tenis și-nainte trebuie să mănânc ceva. Mai avem șuncă din aia cu miere?

Madelisa privește în urmă. Câinele stă în nisip gâfâind și se uită la ei.

– Știu că ai o cheie de rezervă în cutiuța aia pe care o îngropi în grădină în mormanul ăla de cărămizi din spatele tufișurilor, spune Rose.

– E mahmur și nu vreau să se suie pe motocicletă cu un nenorocit de pistol de calibrul 40 îndesat în jeanși, îi răspunde Scarpetta.

– Da' cum a ajuns la tine-acasă? Și, de fapt, cum a ajuns și pân-acolo?

– Nu vreau să vorbesc despre el. Vreau să vorbesc despre tine.

– De ce nu te muți de pe canapea și nu-ți tragi un scaun? Mi-e greu să vorbesc cu tine când stai așa, cățărată pe mine, zice Rose.

Scarpetta aduce un scaun de la masa din sufragerie, se așază și spune:

– Medicația ta.

– N-am furat pastile de la morgă, dacă asta vrei să zici. Toți oamenii ăia amărâți care vin cu zeci de flacoane de medicamente și la ce bun? Că tot nu le iau. Pastilele nu rezolvă nimic. Dac-ar rezolva, oamenii ăia n-ar mai ajunge la morgă.

– Flaconul tău are pe el numele tău și al medicului. Poți să-l caut pe el sau poți să-mi spui tu ce fel de doctor e și de ce l-ai consultat.

– E oncolog.

Scarpetta are senzația c-a pocnit-o ceva în piept.

– Te rog. Nu-mi îngreuna situația, se lamentează Rose. Am sperat că n-o să afli decât atunci când va veni momentul să alegi o urnă acceptabilă în care să-mi pui cenușa. Știu c-am făcut ceva ce n-ar fi trebuit.

Rose își trage sufletul.

– Eram așa, într-o stare, m-am supărat așa de tare și aveam niște dureri atât de mari...

Scarpetta îi ia mâna.

– E ciudat cum suntem asaltați de sentimente. Ai fost stoică. Sau să îndrăznesc să folosesc termenul *încăpățânată*? Iar azi a trebuit să te lupți, într-adevăr, cu boala.

– O să mor, spune Rose. Și detest că vă fac asta.

– Ce fel de cancer? o întreabă Scarpetta continuând să-i țină mâna.

– De plămâni. Și-nainte să-ncepi să te gândești că e de la fumatul pasiv la care am fost expusă la început, pe vremea când îți înecai biroul în fum..., începe să spună Rose.

– Mai bine n-aș fi fumat. Nici nu știi cât de mult îmi doresc să nu fi fumat.

– Ceea ce mă omoară pe mine n-are nici o legătură cu tine, o asigură Rose. Pe cuvânt. Sunt cât se poate de sinceră.

– Cu celule mari sau mici?

– Mari.

– Adenocarcinoame, scuamos?

– Adenocarcinoame. De același lucru a murit și mătușă-mea. Ca și mine, nici ea n-a fumat niciodată. Bunicul ei a murit de cancer scuamos. El a fumat. Eu nu mi-am închipuit niciodată c-o să fac cancer la plămâni. Dar, pe de altă parte, niciodată nu m-am gândit nici c-o să mor. Ce ridicol, nu?

Rose oftează. Culoarea din obraji și sclipirea din ochi îi revin încetul cu încetul.

– Vedem moartea în fiecare zi, dar asta nu ne face s-o negăm mai puțin. Ai dreptate, doamnă doctor Scarpetta. Cred că azi, într-adevăr, m-a luat pe la spate. Nici nu mi-am dat seama ce m-a lovit.

– Cred c-ar fi cazul să-mi spui Kay.

Rose clatină din cap.

– De ce nu? Nu suntem prietene?

Rose îi răspunde:

– Amândouă am crezut în anumite limite și limitele astea ne-au folosit. Eu lucrez pentru cineva pe care sunt onorată s-o cunosc. Numele ei e doamna doctor Scarpetta. Sau Șefa.

Femeia zâmbește.

– Niciodată n-aș putea să-i zic Kay.

– Deci acum ai ajuns să mă depersonalizezi. Asta dacă nu cumva te referi la o altă persoană.

– Ea e o altă persoană. Una pe care tu chiar n-o cunoști. Cred că ai o părere mult mai proastă despre ea decât mine. Mai ales în ultimul timp.

– Îmi pare rău, eu nu sunt femeia asta curajoasă pe care tocmai ai descris-o, dar lasă-mă să te ajut așa cum pot – lasă-mă să te duc la cel mai bun centru de cercetare a cancerului din țară. La Stanford. Acolo unde merge și Lucy. Te duc eu. Te punem pe orice fel de tratament de care ...

– Nu, nu, nu.

Rose clatină din cap încet.

– Taci din gură și ascultă-mă. Am consultat tot felul de specialiști. Îți aduci aminte vara trecută, când am fost în croaziera aia de trei săptămâni? A fost o

minciună. Singura croazieră în care am fost a fost aia în care am mers de la un specialist la altul. Apoi Lucy m-a dus la Stanford. Acolo lucrează și medicul meu. Prognosticul e același. N-aveam de ales decât între chimioterapie și radioterapie și am refuzat.

– Ar trebui să încercăm orice se poate.

– Sunt deja în faza trei-B.

– S-a extins la ganglionii limfatici?

– La ganglionii limfatici. Și la oase. Curând o să ajung în faza patru. Inoperabilă.

– Chimioterapie și radioterapie sau chiar și numai terapie cu radiații. Trebuie să încercăm. Nu putem să renunțăm așa, pur și simplu.

– În primul rând, nu există nici un *noi*. Nu sunt decât *eu*. Și nu. Nu vreau să trec prin toate astea. Sub nici o formă nu vreau să-mi pierd părul, să-mi fie rău și să mă simt groaznic, când știu că boala asta tot o să mă omoare. Mai devreme sau mai târziu. Lucy a zis chiar că-mi face rost de marijuana ca să nu mă simt atât de rău după chimioterapie. Închipuie-ți: eu fumând iarbă!

– Evident, Lucy a știut de la început, spune Scarpetta.

Rose îi confirmă dând din cap.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

– I-am spus lui Lucy, iar ea e o maestră în păstratul secretelor. Are așa de multe secrete, încât nu sunt sigură că vreunul dintre noi mai știe ce e adevărat și ce nu în legătură cu ea. Dar nu mi-am dorit exact asta: să te fac să suferi.

– Spune-mi doar ce pot să fac.

Durerea o copleșește pe Scarpetta.

– Schimbă ceea ce poți. Și nici să nu-ți treacă prin minte că nu poți.

– Spune-mi. Fac orice, insistă Scarpetta.

– Abia când ești pe moarte realizezi toate lucrurile din viață pe care ai fi putut să le schimbi. Chestia asta nu pot s-o schimb, spune Rose și se bate cu mâna în piept. Dar tu ai puterea să schimbi aproape orice vrei.

Imaginea din noaptea trecută și, pentru o clipă, Scarpetta are impresia că-l miroase, că-l simte. Se străduie să nu-i arate în ce stare deplorabilă e.

– Ce e? o întreabă Rose strângând-o de mână.

– Cum să nu mă simt groaznic?

– Acum câteva clipe te-ai gândit la ceva. Care nu avea legătură cu mine, spune Rose. Ci cu Marino. Marino arată înfiorător și se poartă ciudat.

– Fiindcă s-a îmbătat ca un căcănar, răspunde Scarpetta cu furie în voce.

– Căcănar. Uite, un termen pe care nu te-am mai auzit folosindu-l. Pe de altă parte, în ultima vreme, și eu am devenit cam vulgară. Azi-dimineață, când vorbeam la telefon cu Lucy, chiar am folosit cuvântul *pizdă*, referindu-mă la cea mai recentă iubită a lui Marino. Pe care Lucy s-a întâmplat s-o întâlnească în cartier, la tine, pe la opt. Atunci când motocicleta lui Marino era încă parcată în fața casei tale.

– Am o cutie cu mâncare pentru tine. E încă pe hol. Mă duc s-o aduc și s-o pun bine.

Un acces de tuse, iar când Rose își ia batista de la gură, aceasta e pătată cu sânge. Un sânge de un roșu strălucitor.

– Te rog, lasă-mă să te duc din nou la Stanford, o imploră Scarpetta.

– Spune-mi ce s-a întâmplat aseară.

– Am stat de vorbă.

Scarpetta simte că se înroșește la față.

– Asta până când Marino a ajuns mort de beat.

– Nu cred că te-am mai văzut vreodată înroșindu-te.

– Am avut un bufeu.

– Da, iar eu sunt răcită.

– Spune-mi ce să fac pentru tine.

– Lasă-mă să-mi văd de treabă ca de obicei. Nu vreau să fiu resuscitată. Nu vreau să mor într-un spital.

– De ce nu te muți cu mine?

– Asta nu înseamnă să-mi văd de treabă ca de obicei, îi atrage atenția Rose.

– Măcar îmi dai voie să discut cu doctorul tău?

– Nu mai ai ce să afli. M-ai întrebat ce vreau, iar eu ți-am spus. Nu vreau nici un fel de tratament curativ. Nu vreau decât îngrijiri paliative.

– Am o cameră liberă. Așa micuță cum e casa mea. Poate-ar trebui să-mi cumpăr o locuință mai mare, meditează Scarpetta.

– Nu mai fi atât de altruistă că devii egoistă. Și ești egoistă dacă mă faci să mă simt vinovată, să mă simt înfiorător fiindcă îi fac să sufere pe toți cei din jurul meu.

Scarpetta ezită, apoi întreabă:

– Pot să-i spun lui Benton?

– Poți. Dar nu și lui Marino. Lui nu vreau să-i spui.

Rose se ridică și pune picioarele pe podea. Ia mâinile lui Scarpetta într-ale ei.

– Eu nu sunt patolog criminalist, spune ea. Dar de ce ai vânătăi proaspete în jurul încheieturilor?

Basetul e tot acolo unde l-au lăsat. Stă pe nisip lângă semnul cu *Intrarea interzisă.*

– Vezi, asta nu-i normal, exclamă Madelisa. Stă aici de mai bine de-o oră. Ne-a așteptat să ne întoarcem. Vino-ncoace, Droopy! Scumpule mic!

– Iubito, nu-l cheamă așa. Nu te apuca tu să-i dai nume. Uită-te la plăcuța de la zgardă, spune Ashley. Vezi cum îl cheamă și unde stă.

Madelisa se lasă pe genunchi, iar basetul vine încet și se lipește de ea, apoi îi linge mâinile. Femeia se holbează la plăcuță, dar n-are ochelarii de citit la ea. Și nici Ashley nu-i are.

– Nu văd, anunță ea. Din cât reușesc să citesc, nu pare să fie trecut nici un număr de telefon. Și oricum eu nu mi-am luat telefonul.

– Nici eu.

– Ce prostie! Dacă-mi suceam glezna pe-aici sau păteam altceva? Cineva face grătar, spune Madelisa mirosind aerul și uitându-se împrejur.

Un fir de fum se ridică din spatele căsoaiei albe, cu balcoane și acoperiș roșu – una dintre puținele case pe care le-a văzut cu un indicator cu *Intrarea interzisă.*

– De ce nu dai fuga să vezi ce-i de mâncare? îi spune ea basetului, mângâindu-i urechile lungi. Am

putea să mergem să cumpărăm un grătar din ăla mic şi-n seara asta să facem o friptură afară.

Madelisa mai încearcă o dată să descifreze ce scrie plăcuţa de la gâtul câinelui, dar, fără ochelari, nu reuşeşte. Îşi închipuie nişte bogătaşi, vreun milionar care face grătar în grădina uriaşă a căsoaiei ăleia albe, care e aşezată în spatele dunelor şi e ascunsă parţial privirilor de nişte pini înalţi.

– Salut-o pe fata bătrână de sor-ta, o îndeamnă Ashley care-o filmează. Spune-i ce luxoasă e casa noastră de-aici, din Hilton Head, din Cartierul Milionarilor. Spune-i că data viitoare o să stăm într-un conac ca ăla, unde sfârâie grătarul.

Madelisa se uită în lungul plajei, în direcţia casei lor, pe care însă nu poate s-o vadă din cauza lizierei dense. Apoi revine cu privirile asupra câinelui şi spune:

– Bag mâna-n foc că ăsta micu' stă în casa asta.

Şi femeia arată cu mâna conacul în stil european unde cineva face grătar.

– Mă duc pân-acolo să întreb.

– Bine. Eu mă mai învârt nitel să filmez. Acu' câteva secunde am văzut nişte delfini bruni.

– Haide, Droopy! Hai să-ţi găsim familia, îl strigă Madelisa pe câine.

Dar animalul stă pe nisip şi nu vrea să vină. Madelisa îl trage de zgardă, dar basetul nici nu se clinteşte.

– Bine atunci, cedează femeia. Stai aici şi mă duc eu să aflu dacă locuieşti în căsoaia asta. Poate c-ai

ieșit din curte și oamenii nici nu și-au dat seama. Da' sunt sigură că există cineva căruia-i e dor de tine de nu mai poate!

Madelisa îl strânge-n brațe pe câine și-l pupă. Apoi pleacă peste nisipul dur, trece în zona în care nisipul e fin și-o ia direct prin stufăriș, cu toate c-a auzit că e ilegal să te plimbi pe dune. Ezită puțin în fața indicatorului cu *Intrarea interzisă*, dar își face curaj și pășește pe pasarela din lemn îndreptându-se către casa aceea uriașă și albă, unde un bogătaș, probabil o celebritate, face grătar. Femeia își închipuie că persoana respectivă pregătește prânzul și se tot uită înapoi, sperând că basetul n-o s-o ia la fugă. Nu-l vede acolo, de partea cealaltă a dunei. Nu-l vede nici pe plajă. Nu-l zărește decât pe Ashley, o siluetă micșorată care filmează un grup de delfini. Aceștia se rostogolesc prin apă. Înotătoarele le străpung valurile. Apoi delfinii dispar sub valuri. În capătul pasarelei e o poartă din lemn, iar Madelisa e surprinsă s-o găsească descuiată. Mai mult, poarta nu e închisă perfect.

Femeia intră în curtea din spate. Se uită peste tot și strigă „E cineva acasă?" N-a mai văzut niciodată o piscină așa de mare, ceea ce se numește o piscină fără fund. Asta e garnisită pe margini cu niște lespezi din ceramică simandicoase, probabil aduse din Italia, din Spania sau din vreun alt loc îndepărtat și exotic. Madelisa se uită împrejur, strigă din nou „E cineva acasă?", apoi se oprește curioasă în fața grătarului care fumegă și pe care mai zace încă o bucată de carne tăiată inegal. Carnea e arsă pe o parte

și încă crudă pe partea cealaltă. Madelisa își spune că friptura aia are un aspect ciudat. N-arată nici a carne de vacă, nici a carne de porc și, cu siguranță, nici de pui.

– E cineva acasă? strigă ea iar.

Apoi bate în ușa de la verandă. Nici un răspuns. Femeia ocolește casa presupunând că persoana care-a făcut grătarul e pe undeva, pe-acolo, dar curtea din lateralul clădirii e pustie și năpădită de buruieni. Se zgâiește pe lângă marginea storului de la o fereastră foarte mare și vede o bucătărie goală, toată numai piatră și oțel inoxidabil. Madelisa n-a mai văzut o bucătărie ca asta decât în reviste. Pe un covoraș, lângă fundul de tăiat carne, observă că sunt două castroane pentru câine.

– Bună ziua! strigă ea. Cred că v-am găsit câinele!

Femeia continuă să înainteze pe lateralul casei strigând. Urcă treptele până la o ușă. Fereastra de alături are o bucată de geam lipsă. Iar o altă bucată e spartă. Madelisa se gândește s-o ia repede înapoi, către plajă, dar înăuntrul spălătoriei e un coș mare de câine gol.

– Bună ziua!

Inima îi bate repede. A intrat pe o proprietate privată, dar a găsit căminul basetului și trebuie să-i ajute pe oameni să-și recupereze câinele. Ea cum s-ar simți dacă în locul lui Droopy ar fi Frisbee și nimeni nu s-ar obosi să i-l aducă înapoi?

– E cineva acasă?

Madelisa încearcă ușa, iar aceasta se deschide.

12

Apa picură de pe crengile stejarilor.

În umbra profundă a arborilor de tisă și dafin, Scarpetta pune bucățele de ceramică pe fundul ghivecelor, ca să accelereze drenajul apei, astfel încât plantele să nu putrezească. Aerul e cald și aburind de la o ploaie zdravănă, care s-a pornit din senin și tot la fel s-a și oprit.

Bull duce o scară către stejarul care și-a întins coroana peste aproape toată grădina lui Scarpetta. Doctorița începe să îndese pământ în ghivece, apoi așază în ele petunii, pătrunjel, mărar și chimen, fiindcă plantele astea atrag fluturii. Mută ghivecele cu *Stachys Byzantina* pufoase și pe cele cu pelin în locuri mai bune, acolo unde e mai mult soare. Aroma de pământ umed și lutos se întrepătrunde cu aceea de cărămizi vechi și mușchi. Scarpetta se îndreaptă, aproape înțepenită – de la anii petrecuți pe dalele necruțătoare din morgă – către un stâlp din cărămidă cotropit de ferigi și încearcă să diagnosticheze problema.

– Bull, dacă smulg ferigile astea, s-ar putea să cadă cărămizile. Ce zici?

– Aia e cărămidă de Charleston. Bănuiesc că are cam două sute de ani, îi răspunde bărbatul din vârful scării. Eu aș trage nițel, ca să văd ce se-ntâmplă.

Feriga se desprinde de cărămizi fără să se plângă. Scarpetta umple o stropitoare și se chinuie să nu se gândească la Marino. Când își aduce aminte de Rose simte că-i vine rău.

Bull zice:

– Chiar înainte să ajungeți acasă, pe alee a trecut un bărbat pe un chopper.

Scarpetta se oprește din lucru și se uită la el.

– Era Marino?

Când s-a întors acasă de la Rose, motocicleta lui Marino dispăruse. Probabil că detectivul s-a dus cu mașina ei până acasă și și-a luat cheile de rezervă.

– Nu, doamnă. Nu era el. Eu eram sus, pe scară, și tundeam moșmonul japonez. L-am văzut pe bărbatul de pe chopper peste gard. El nu m-a văzut. Poate n-o fi nimic.

Foarfeca pocnește, iar ramurile laterale, care se mai numesc și stârvuri, cad pe pământ.

– Aș vrea să știu dacă e cineva care v-a supărat.

– Ce făcea bărbatu' ăsta?

– A intrat pe alee și-a mers încet de tot cam jumate din drum, după care s-a întors. Mi s-a părut că era legat la cap cu un batic. Cred că portocaliu cu galben. Nu vedeam prea bine de unde eram. Chopper-ul avea toba proastă: hârâia și pufnea de parcă era pe ducă. Ar trebui să-mi ziceți dac-ar trebui să știu ceva. O să fiu atent.

– L-ai mai văzut vreodată pe-aici?

– Chopperu' ăla l-aș fi recunoscut.

Scarpetta se gândește la ceea ce i-a spus Marino seara trecută. Că un motociclist l-a amenințat în parcare, că omul a zis că dacă ea, Scarpetta, nu pleacă din oraș, o să i se întâmple ceva rău. Cine și-ar dori atât de mult s-o vadă plecată, încât să-i trimită un asemenea mesaj? Legistul din zonă e persoana care nu-i iese din minte.

Scarpetta îl întreabă pe Bull:

– Știi ceva despre legistul din zona asta? Henry Hollings?

– Nu știu decât că firma de pompe funebre e în familia lui din timpul războiului. Clădirea aia uriașă din spatele zidului înalt din Calhoun. Nu-i departe de-aici. Nu-mi place gându' că e cineva care vă supără. Vecina dumneavoastră e tare curioasă.

Doamna Grimball se uită iar pe fereastră.

– Mă urmărește ca un vultur, continuă Bull. Dacă-mi dați voie să zic, femeia asta e tare rea și-i place să le facă rău oamenilor.

Scarpetta se apucă iar de treabă. Ceva îi strică panseluțele. Îi spune lui Bull.

– În zona asta sunt probleme mari cu șobolanii, îi explică bărbatul.

Răspunsul lui sună profetic.

Scarpetta examinează și alte panseluțe afectate.

– Limacși, decide ea.

– Ați putea să încercați cu bere, îi sugerează Bull în timp ce continuă să pocnească din foarfecă. Seara, scoateți afară farfurii cu bere. Șobolanii vin, se îmbată și mor înecați.

– Iar berea atrage și mai mulți limacși. N-aș putea să înec nimic.

Alte crengi cad din stejar.

– Am văzut acolo niște căcăței de ratoni, anunță Bull și arată cu foarfeca într-o direcție. E posibil ca ei să mănânce panseluțele.

– Ratoni, veverițe, nu pot să fac nimic.

– Aţi avea ce să faceţi, dar nu vreţi. Nu vă place să omorâţi nimic. Ceea ce e interesant când te gândeşti ce meserie aveţi. Ai zice că nimic nu vă mai deranjează, spune Bull de sus, din copac.

– Se pare că meseria mea îmi face numai necazuri.

– Îhî. Aşa se întâmplă când ştii prea multe. Hortensiile alea de lângă dumneavoastră. Puneţi nişte cuie ruginite în jurul lor şi-or să dea într-un albastru frumos.

– Şi sulfatul de magneziu ar da rezultate.

– De asta nu ştiam.

Scarpetta se uită printr-o lupă pe spatele unei frunze de camelie şi vede nişte pete albicioase.

– Pe astea o să le retezăm şi pentru că există agenţi patogeni o să trebuiască să dezinfectăm uneltele înainte să le folosim din nou, la alte plante. Trebuie să chem fitopatologul încoace.

– Îhî. Şi plantele au boli ca şi oamenii.

Câteva ciori încep să se agite în coroana stejarului pe care Bull îl tunde. Dintr-odată, o parte dintre ele îşi iau zborul.

Madelisa e paralizată asemenea doamnei din Biblie care n-a făcut ceea ce i-a spus Dumnezeu, iar acesta a transformat-o într-un stâlp de sare. Ea a intrat pe o proprietate privată, a încălcat legea.

– Bună ziua! strigă Madelisa din nou.

Apoi îşi ia inima-n dinţi, iese din spălătorie şi trece în bucătăria uriaşă a celei mai uriaşe case pe care a văzut-o vreodată. Continuă să strige şi nu ştie ce să

facă. E speriată într-un fel în care n-a mai fost speriată niciodată. Ar trebui să fugă de-acolo cât de repede poate. Dar Madelisa începe să exploreze casa, căscând ochii la toate cele și simțindu-se ca un hoț. Îi e teamă c-o să fie prinsă – acum sau mai târziu – și c-o să ajungă la închisoare.

Ar trebui să plece, să iasă din casă. Fă-o acum. Părul i se ridică pe ceafă în timp ce continuă să strige „Bună ziua" și „E cineva acasă?" Femeia se întreabă de ce casa nu e încuiată, iar carnea e pusă pe grătar, dacă nu e nimeni prin preajmă. Începe să i se pară că e urmărită în timp ce se plimbă de colo-colo. Ceva o avertizează c-ar trebui s-o rupă la fugă cât de repede poate și să se întoarcă la Ashley. N-are nici un drept să se preumble prin casă și să-și bage nasul peste tot, dar acum, că e aici, nu se poate abține. N-a mai văzut niciodată o casă ca asta și nu reușește să priceapă de ce nu-i răspunde nimeni la apeluri. E mult prea curioasă ca să plece sau simte că nu poate.

Madelisa trece pe sub o boltă într-o sufragerie copleșitoare. Podeaua e dintr-o piatră albastră. Arată de parc-ar fi din pietre prețioase. Încăperea e decorată cu covoare orientale splendide, bârne din lemn uriașe și un șemineu în care-ai putea să frigi și-un porc. Un ecran video este coborât în dreptul unei geam care dă spre ocean. Praful dansează în raza de lumină generată de proiectorul de deasupra capului. Ecranul e luminat, dar fără nici o imagine, iar în sufragerie nu se aude nici un sunet. Madelisa se uită la canapeaua din piele neagră și e nedumerită de hainele frumos împăturite

care sunt așezate pe ea: un tricou și o pereche de pantaloni închiși la culoare și o pereche de chiloți bărbătești. Măsuța de cafea din sticlă, care are dimensiuni apreciabile, este acoperită cu pachete de țigări, flacoane cu medicamente și o sticlă aproape goală cu votcă Grey Goose.

Madelisa își închipuie că acolo a stat cineva – probabil un bărbat – beat, deprimat sau bolnav. Ceea ce ar putea să explice evadarea cățelului. Cineva a fost aici nu cu mult timp în urmă. Cineva care a băut, își spune femeia, iar persoana respectivă s-a apucat să facă un grătar, dar pare să fi dispărut. Inima femeii bate cu putere. Nu-și poate alunga sentimentul că e urmărită și-și spune: *Doamne, ce frig e aici!*

– Bună ziua? E cineva acasă? strigă ea cu voce răgușită.

Picioarele par să i se miște conform voinței lor proprii, în vreme ce Madelisa explorează uluită casa. Frica îi vibrează în corp ca un curent electric. Ar trebui să plece. A intrat pe o proprietate privată ca un hoț. Simte că există ceva care o urmărește. Poliția o să fie cea care-o s-o urmărească, dacă sau când o să afle. Madelisa intră în panică, numai că picioarele n-o ascultă. O tot duc de colo-colo.

– Bună ziua? strigă Madelisa cu voce pierită.

Dincolo de sufragerie, în stânga holului, e o altă cameră, iar femeia aude apa curgând.

– E cineva?

Cu pași ezitanți se îndreaptă într-acolo. Parcă nu-și poate opri picioarele, care continuă s-o poarte înainte,

iar Madelisa se trezește într-un dormitor vast, cu mobilă clasică, de firmă, draperii de mătase care sunt trase și fotografii care acoperă toți pereții. O fetiță frumoasă cu o femeie foarte frumoasă și foarte fericită, care trebuie să fie mama ei. Fetița veselă, într-o piscină de plastic pentru copii, împreună cu un cățeluș – basetul. Aceeași femeie frumoasă plângând, așezată pe o canapea și stând de vorbă cu celebra psihiatră de la televizor, doctorița Self. Camerele de filmat sunt aproape de ele. Aceeași doamnă frumoasă pozând împreună cu Drew Martin și un bărbat arătos, cu pielea măslinie și părul foarte negru. Drew și bărbatul sunt îmbrăcați în costume de tenis și țin în mâini câte-o rachetă. Sunt undeva, pe un teren.

Drew Martin e moartă. A fost ucisă.

Cuvertura de un albastru pal de pe pat e răvășită. Pe podeaua din marmură neagră de lângă capul patului zac haine care par să fi fost aruncate acolo: un trening roz, o pereche de șosete și un sutien. Sunetul apei curgând crește în intensitate pe măsură ce Madelisa se apropie de el. Femeia le spune picioarelor să fugă în direcție opusă, dar acestea nu vor s-o asculte. *Fugiți*, le ordonă ea în vreme ce acestea o duc către baia din onix negru și cupru. *FUGIȚI!* Madelisa se uită parcă anesteziată la prosoapele ude și însângerate din chiuveta de cupru, la cuțitul însângerat cu lamă lungă și la cutterele însângerate de pe capacul negru al toaletei, la stiva de cearșafuri de un roz-pal, care sunt curate și frumos împăturite și care sunt așezate pe coșul de rufe.

În spatele perdelelor cu imprimeu tigrat care sunt trase de jur împrejurul căzii din cupru, apa curge și se revarsă peste ceva care nu produce un sunet metalic.

13

După lăsarea întunericului. Scarpetta luminează cu lanterna un revolver Colt din oțel inoxidabil, care zace în mijlocul aleii din spatele casei.

N-a chemat poliția. Dacă legistul e implicat în această cea mai recentă verigă a lanțului de evenimente sinistre, atunci chemarea poliției ar putea să înrăutățească situația. Nu se știe pe cine are la mână legistul. Bull are o poveste extraordinară, iar Scarpetta nu știe ce să creadă. Bărbatul spune că atunci când ciorile au zburat din stejarul din grădină, el și-a dat seama că asta însemna ceva. Așa că a mințit-o pe Scarpetta. I-a spus că se duce acasă, când intenția lui era să facă puțină pândă – așa s-a exprimat Bull. Omul s-a ascuns în spatele tufișurilor dintre cele două rânduri de porți și-a așteptat. Aproape cinci ore. Scarpetta nici n-a avut habar.

Ea și-a văzut de treabă. A terminat ce avea de făcut în grădină. A intrat sub duș. A lucrat în biroul de la etaj. A dat câteva telefoane. A sunat-o pe Rose. A sunat-o pe Lucy. L-a sunat pe Benton. Și, în tot timpul ăsta, n-a avut nici cea mai vagă idee că Bull

stătea ascuns între cele două rânduri de porți, în spatele casei. Bull zice că e ca la pescuit. Nu prinzi nimic decât dacă-l convingi pe pește că ai plecat. Când soarele a început să apună, umbrele au început să se lungească, iar Bull stătuse toată după-amiaza pe niște cărămizi întunecate și reci, între porți, a văzut în capătul aleii un bărbat. Acesta a venit direct până la prima poartă a casei lui Scarpetta și-a încercat să-și strecoare mâna printre bare ca s-o descuie. Când a văzut că nu-i merge, s-a apucat să escaladeze țepușele din fier forjat. Și-n clipa aia, Bull a deschis poarta și-a sărit pe el. Bull crede că e același bărbat care-a venit cu chopper-ul, dar, indiferent cine-o fi fost, era pus pe treabă serioasă. Când s-au luat la bătaie, bărbatului i-a căzut arma.

– Stai aici, îi spune Scarpetta lui Bull pe aleea întunecată. Dacă iese vreun vecin sau vine altcineva din orice motiv, să nu lași pe nimeni să se apropie de nimic. Nimeni nu pune mâna pe nimic. Din fericire, cred că nimeni nu poate să vadă ce facem noi.

În timp ce Scarpetta se întoarce în casă, raza lanternei lui Bull mătură cărămizile neregulate. Femeia urcă scările până la etajul doi și, în câteva minute, e înapoi pe alee cu aparatul de fotografiat și trusa de colectare a dovezilor de la locul crimei. Face câteva fotografii. Își trage pe mâini o pereche de mănuși din latex. Ia revolverul, îi deschide butoiașul și scoate șase cartușe de calibrul .38, pe care le pune într-o pungă de hârtie. Pistolul îl așază într-o altă pungă. Ambele sunt sigilate apoi cu bandă galben-deschis, pe

care Scarpetta o etichetează, cu un marker Sharpie, cu inițialele ei.

Bull caută în continuare. Raza lanternei se mișcă, în sus și-n jos, în timp ce bărbatul înaintează, se oprește, se ghemuiește, apoi mai face câțiva pași. Totul într-un ritm foarte lent. Mai trec câteva minute și Bull zice:

– E ceva aici. Cred c-ar trebui să vedeți.

Scarpetta se duce la el pășind atent. Cam la treizeci de metri de porți, pe asfaltul acoperit aproape în întregime cu frunze, e o monedă mică din aur, atașată de un lanț din aur rupt. Obiectele sclipesc în raza lanternei. Aurul e la fel de strălucitor ca și luna de pe cer.

– Așa de departe de porți ai fost când te-ai bătut cu el? îl întreabă Scarpetta neîncrezătoare. Atunci de ce arma e tocmai acolo? spune ea și arată înspre siluetele întunecate ale porților și a gardului grădinii.

– E greu de spus unde eram, îi răspunde Bull. Chestiile de genul ăsta se petrec cât ai clipi. Eu nu credeam c-am ajuns așa departe, dar nu pot să zic sigur.

Scarpetta se uită înapoi, înspre casă.

– De-aici pân-acolo e o distanță destul de mare, remarcă ea. Ești sigur că nu l-ai mai urmărit după ce i-a căzut arma?

– Tot ce pot să zic, spune Bull, este că un lanț de aur cu o monedă de aur n-ar zace pe-aici prea mult timp. Deci se poate să fi alergat după el, iar lanțul să se fi rupt când ne-am bătut. Eu zic că nu m-am ținut după el, dar când e vorba de viață și de moarte, timpul și distanța nu se mai măsoară întotdeauna corect.

– Așa e. Nu întotdeauna, e de acord Scarpetta.

Doctorița își ia o pereche nouă de mănuși și ridică lanțul rupt apucându-l cu vârfurile degetelor. Fără o lupă, nu-și poate da seama despre ce fel de monedă e vorba. Nu vede decât pe una din fețe un cap încoronat, iar pe cealaltă o ghirlandă de frunze și numărul 1.

– Probabil că lanțul s-a rupt când am început să mă lupt cu el, decide Bull, de parcă el însuși ar fi convins. Sper din suflet că n-or să vă pună să li le dați pe toate. Poliția, vreau să zic.

– Nu e nimic de dat, îi răspunde Scarpetta. Deocamdată, n-a fost comisă nici o infracțiune. N-a fost decât o bătaie între tine și-un necunoscut. Chestie pe care nu vreau s-o anunț nimănui. N-o să-i spun decât lui Lucy. O să vedem ce se poate face mâine, în laborator.

Bull a avut deja necazuri cu poliția. Scarpetta n-ar vrea ca omul să intre iar în bucluc. În special din cauza ei.

– Când oamenii găsesc o armă pe jos, ar trebui să cheme poliția, spune Bull.

– Ei, eu n-am s-o chem.

Scarpetta strânge toate lucrurile pe care le-a adus.

– Vă e frică să nu creadă c-am făcut ceva și să mă salte iar. Să nu aveți necazuri din cauza mea, doamnă doctor Kay.

– N-o să te salte nimeni, îl asigură Scarpetta.

Porsche-ul 911 Carrera negru, al lui Gianni Lupano, stă tot timpul în Charleston, indiferent cât de rar vine bărbatul în oraș.

– Unde e Gianni? îl întreabă Lucy pe Ed.

– Nu l-am văzut.

– Dar e încă în oraș.

– Eu am vorbit cu el ieri. M-a sunat și mi-a cerut să chem pe cineva din administrație, fiindcă aerul condiționat nu-i mergea ca lumea. Așa că, atât cât el a fost plecat, și nu știu unde s-a dus, oamenii i-au schimbat filtrul. Gianni e un tip discret. Nu știu când vine și când pleacă decât pentru că mă pune să-i pornesc mașina o dată pe săptămână ca să nu-i moară bateria.

Ed deschide o cutie din plastic, iar birouașul lui se umple de miros de cartofi prăjiți.

– Nu te superi, nu? Nu vreau să se răcească. Cine ți-a zis de mașina lui?

– Rose nu știa că are un apartament în clădire, îi răspunde Lucy din ușă.

Femeia supraveghează holul, ca să vadă cine intră.

– Când a aflat, și-a dat seama cine e Gianni și mi-a zis că l-a văzut conducând o mașină sport scumpă, care i s-a părut a fi un Porsche.

– Ea are un Volvo vechi, antic și de demult.

– Eu am fost întotdeauna înnebunită după mașini, așa că Rose știe o grămadă pe subiectul ăsta, fie că-i place sau nu, îi explică Lucy. Întreab-o de Porsche, Ferrari sau Lamborghini și-o să-ți spună. În zona asta, oamenii nu închiriază Porsche-uri. Poate Mercedes-uri, dar nu Porsche-uri ca al lui. Așa că mi-am zis că probabil și-l ține aici.

– Ea cum se simte?

Ed stă așezat la birou și mănâncă un cheeseburger de la Sweetwater Café.

– Ce-a pățit mai devreme a fost grav.

– Ei, răspunde Lucy. Nu se simte prea bine.

– Eu mi-am făcut vaccinul antigripal anul ăsta. Da' am făcut gripă de două ori și m-am potcovit și c-o răceală. E ca și când cineva ți-ar da bomboane ca să nu faci carii. Nu mai fac nici un vaccin.

– Gianni Lupano a fost aici când Drew a fost omorâtă în Roma? întreabă Lucy. Mie mi s-a spus c-a fost în New York, dar asta nu înseamnă că e și adevărat.

– A câștigat turneul de-aici duminică, la mijlocul lunii.

Ed se șterge la gură cu un șervețel de hârtie, ia un pahar mare cu suc și bea din el cu paiul.

– Știu că Gianni a plecat în noaptea aia din Charleston, fiindcă m-a rugat să am grijă de mașină. Mi-a zis că nu știe când o să se întoarcă și uite că m-am trezit cu el aici din senin.

– Dar nu l-ai văzut.

– Nu-l văd aproape niciodată.

– Vorbești cu el la telefon.

– Așa se întâmplă de obicei.

– Nu înțeleg, spune Lucy. În afară de Drew care-a participat la Family Circle Cup, pentru ce altceva ar fi venit în Charleston? Cât durează turneul ăsta? O săptămână?

– Ai fi surprinsă să afli câți oameni au case în zona asta. Chiar și staruri de cinema.

– Mașina lui are GPS?

– Are de toate. E o mașină a-ntâia.

– Trebuie să împrumut cheia de la tine.

– A!

Ed pune cheeseburgerul în cutie.

– Nu pot să fac asta.

– Nu-ți face griji. N-o să ies cu ea. Vreau doar să verific ceva și știu că tu n-o să sufli o vorbă.

– Nu pot să-ți dau cheia. Ed nu mai mănâncă. Dacă află cumva...

– Am nevoie de cheie pentru zece minute. Cel mult cincisprezece. N-o să afle. Promit.

– Atunci poate pornești și motorul. N-are ce să se întâmple, cedează Ed desfăcând un pachet cu ketchup.

– S-a făcut.

Lucy iese pe ușa din spate și găsește Porsche-ul într-un colț retras al parcării. Dă drumul la motor și deschide torpedoul ca să verifice actele. Carrera e din 2006 și e înregistrată pe numele lui Lupano. Lucy dă drumul la GPS, verifică itinerariile memorate și notează totul.

Respirația rapidă a magnetului care-și menține temperatura scăzută.

Înăuntrul cabinetului de imagistică, Benton se uită prin geam la picioarele învelite într-un cearșaf ale doctoriței Self. Femeia e așezată pe o masă mobilă, în interiorul cavității magnetului de paisprezece tone. Bărbia i-a fost lipită cu leucoplast, ca să-i aducă aminte

să nu-și miște capul. Țeasta femeii e plasată pe un colac care va primi pulsurile de frecvență radio necesare pentru scanarea creierului. Peste urechi i-au fost așezate niște căști cu electrozi. Prin ele, puțin mai târziu, atunci când va începe înregistrarea imaginilor funcționale, doctorița Self va auzi înregistrarea cu vocea mamei ei.

– Deocamdată totul e în regulă, îi spune Benton doctoriței Susan Lane. Cu excepția glumițelor ei. Îmi pare foarte rău că v-a făcut pe toți s-o aștepțați. Apoi, adresându-se tehnicianului: Josh? Ce faci? Ești treaz?

– Nici nu știi cu câtă nerăbdare am așteptat momentul ăsta, îi comunică Josh de la pupitrul de control. Fetița mea a vomat toată ziua. Întreab-o pe nevastă-mea cât de mult i-ar plăcea acum să mă ucidă.

– N-am mai cunoscut o persoană care să aducă atâta bucurie pe pământ, remarcă Benton referindu-se la doctorița Self, ochiul furtunii.

Bărbatul se uită prin geam la picioarele acesteia și observă o bucățică de ciorap.

– Are ciorapi pe ea?

– Ai noroc că mai are ceva pe ea. Când am adus-o încoace, a insistat să-și dea totul jos, îi explică doctorița Lane.

– Ceea ce nu mă surprinde.

Benton are grijă. Cu toate că doctorița Self nu poate să-i audă decât prin intercom, de văzut poate să-i vadă.

– E maniacă în ultimul hal. E așa de când a ajuns aici. A avut o ședere productivă. S-o întrebi. E la fel de normală la cap ca și un judecător.

– Eu am întrebat-o dacă are ceva metalic, dacă are sutient cu fire metalice de susținere, vine replica doctoriței Lane. I-am explicat că scanner-ul are un puls magnetic de șaizeci de mii de ori mai puternic decât cel al pământului și de asta nu poate fi purtat nimic metalic. Dacă are cumva fire metalice de susținere și nu ne spune, atunci arderea sutienului o să capete un cu totul alt înțeles. Ne-a zis că are sutien cu fire de susținere metalice. Era chiar mândră de chestia asta și-a tot bătut câmpii în legătură cu... povara de a avea sâni mari. Sigur că i-am spus că trebuie să-și dea sutienul jos, iar ea mi-a răspuns că preferă să-și dea totul jos și-a cerut un halat.

– Nu mai e nimic de adăugat.

– Așa că n-are pe ea decât halatul, dar am convins-o să-și păstreze chiloții. Și ciorapii.

– Bravo, Susan. Hai să terminăm odată cu ea.

Doctorița Lane apasă pe butonul intercomului și spune:

– Să începem cu niște imagini de localizare – cu alte cuvinte, imagistică structurală. Această primă parte o să dureze cam șase minute, iar dumneavoastră o să auziți niște sunete foarte puternice și ciudate produse de aparat. Cum vă simțiți?

– Putem să începem, vă rog? se aude vocea doctoriței Self.

Intercomul este închis și doctorița Lane îi spune lui Benton:

– Ești gata pentru ESAPN – Evaluarea scalelor afective pozitive și negative?

Benton apasă pe butonul intercomului și spune:

– Doamnă doctor Self, am să încep cu o serie de întrebări legate de cum vă simțiți. Aceleași întrebări am să vi le mai pun de mai multe ori în timpul scanării, da?

– Știu ce e ESAPN-ul, răspunde doctorița Self.

Benton și doctorița Lane se privesc. Expresia de pe fețele lor e relaxată, nu lasă să se vadă nimic atunci când doctorița Lane remarcă sarcastică:

– Minunat!

Benton spune:

– Ignor-o! Hai să ne facem treaba.

Josh se uită la Benton. E gata să înceapă. Benton se gândește la conversația purtată cu doctorul Maroni și la acuzația implicită că Josh i-a spus lui Lucy despre pacientul VIP și apoi că Lucy i-a spus lui Scarpetta. E încă nedumerit. Ce voia, de fapt, să-i transmită doctorul Maroni? Uitându-se prin geam la doctorița Self, lui Benton îi vine o idee. Legată de dosarul care nu e la Roma. Dosarul lui Sandman. Poate că dosarul e aici, la McLean.

Pe un monitor sunt afișați parametrii funcțiilor vitale transmise de la distanță de clipsul de pe degetul doctoriței Self și de tensiometrul atașat de brațul femeii.

– Tensiunea o sută doisprezece cu șaptezeci și opt.

Benton o notează.

– Pulsul şaptezeci şi doi.

– Ce puls oxigenat are? îl întreabă doctorița Lane.

Benton îi răspunde că saturația de oxihemoglobină arterială – sau nivelul saturației de oxigen din sânge – este de nouăzeci şi nouă. Normală. Bărbatul apasă pe butonul intercomului şi începe ESAPN-ul.

– Doamnă doctor Self? Sunteți pregătită pentru câteva întrebări?

– În sfârşit, se aude vocea doctoriței prin intercom.

– Eu o să vă adresez întrebările şi vreau ca dumneavoastră să vă evaluați sentimentele pe o scară de la 1 la 5. 1 – dacă nu simțiți nimic. 2 – dacă simțiți puțin. 3 – înseamnă că sentimentul e moderat, 4 – foarte mult, iar 5 – extrem de intens. E în ordine?

– Sunt familiarizată cu ESAPN-ul. Doar sunt psihiatru.

– Se pare că e şi neurolog, comentează doctorița Lane. La partea asta o să ne fenteze.

– Nu-mi pasă.

Benton apasă pe butonul intercomului şi începe să ruleze întrebările. Aceleaşi pe care i le va adresa doctoriței de mai multe ori pe parcursul testului. E supărată, ruşinată, deranjată, ostilă, iritabilă? Se simte vinovată? Sau e interesată, mândră, hotărâtă, activă, puternică, inspirată, excitată, entuziasmată, atentă? Doctorița răspunde cu 1 la toate întrebările, pretinzând că nu simte nimic.

Benton îi verifică semnele vitale şi notează rezultatele. Toate sunt normale şi neschimbate.

– Josh?

Doctorița Lane îi face semn că a venit momentul.

Scanarea structurală începe. Un sunet care seamănă cu un bubuit zgomotos de ciocan și imaginile cu creierul doctoriței Self apar pe monitorul calculatorului din fața lui Josh. Imaginile respective nu scot în evidență mare lucru. Decât în cazul în care există o formă de patologie grosieră, cum ar fi o tumoare. Altfel nimeni n-o să vadă pe ele nimic, decât mai târziu, când miile de imagini captate de RMN sunt analizate.

– Suntem gata, spune doctorița Lane prin intercom. Vă simțiți bine?

– Da, răspunde doctorița Self cu nerăbdare.

– În primele treizeci de secunde n-o să auziți nimic, îi explică doctorița Lane. Așa că tăceți din gură și relaxați-vă. Apoi o să auziți o înregistrare cu vocea mamei dumneavoastră, pe care vreau să o ascultați. Stați complet nemișcată și doar ascultați.

Semnele vitale ale doctoriței Self rămân neschimbate.

Benton se uită prin geam la picioarele acoperite ale doctoriței Self. Un sunet sinistru, ca de sonar, se declanșează, făcându-l pe bărbat să se gândească la un submarin.

Vremea de-aici e absolut minunată, Marilyn, spune vocea înregistrată a lui Gladys Self. *Nici măcar nu m-am mai obosit cu aerul condiționat – nu c-ar merge. Huruie ca o insectă uriașă. Țin doar ferestrele și ușa deschise. Temperatura e plăcută acum.*

Deși acesta este setul de afirmații neutre, cel mai inofensiv dintre toate, semnele vitale ale doctoriței Self au suferit modificări.

– Pulsul șaptezeci și trei, șaptezeci și patru, anunță Benton și notează.

– Aș zice că treburile astea nu sunt deloc neutre pentru ea, vine replica doctoriței Lane.

Mă gândeam la toți copacii ăia splendizi, care făceau fructe și pe care-i aveam când locuiai aici, Marilyn. Ăia pe care Ministerul Agriculturii a trebuit să-i taie pentru că au făcut febra citricelor. Îmi plac grozav de tare grădinile frumoase. O să te bucuri să afli că programul ăla tâmpit de eradicare a fost, practic, oprit, fiindcă nu dă rezultate. Ce păcat! În viață totul ține de moment, nu?

– Pulsul șaptezeci și cinci, șaptezeci și șase. Pulsul oxigenat nouăzeci și opt, spune Benton.

...Cea mai mare prostie, Marilyn. Un submarin care s-a tot fâțâit toată ziua în sus și-n jos, cam la o milă de coastă. Cu un steguleț american prins de chestia aia, cum îi zice? Turnul ăla unde e periscopul? Cred că din cauza războiului. A tot mers în sus și-n jos, în sus și-n jos, cu stegulețul ăla care flutura de zor. Probabil a fost un soi de exercițiu. Le-am zis prietenelor mele: exercițiu pentru ce? Nu le-a zis nimeni că n-au nevoie de submarine în Irak...?

Primul set de afirmații neutre se încheie. În perioada de treizeci de secunde de recuperare, tensiunea doctoriței Self crește la o sută șaisprezece cu optzeci și doi. Apoi vocea mamei ei se aude din nou. Gladys Self povestește unde-i place, în ultima vreme, să

meargă la cumpărături în South Florida, despre nesfârșitele șantiere de construcții, despre blocurile care se ridică peste tot. Majoritatea sunt goale, spune ea, fiindcă piața imobiliară s-a dus pe copcă. În principal, din cauza războiului din Irak. Care a dat toată lumea peste cap.

Doctorița Self reacționează la fel.

– Uau, exclamă doctorița Lane. Ceva i-a atras în mod cert atenția. Uită-te la pulsul oxigenat.

Acesta a scăzut la nouăzeci și șapte.

Din nou vocea mamei. Comentarii pozitive. După care se trece la critici:

...Ești o mincinoasă patologică, Marilyn. De când ai început să vorbești, n-am reușit să scot de la tine nimic adevărat. Iar mai târziu? Ce s-a întâmplat? De unde ți-ai găsit principiile alea morale ale tale? Nu de la cineva din familia noastră. Tu și secretele tale murdare. E dezgustător și reprobabil. Ce s-a întâmplat cu inima ta, Marilyn? Dac-ar știi admiratorii tăi! Să-ți fie rușine, Marilyn...

Sângele oxigenat al doctoriței Self a scăzut la nouăzeci și șase la sută, respirația i s-a accelerat, a devenit superficială și audibilă prin intercom.

...Oamenii de care te-ai debarasat. Știi la ce și la cine mă refer. Tu minți ca și când ai spune adevărul. Asta m-a îngrijorat toată viața ta. Și-ntr-una din zilele astea, o să-ți primești răsplata...

– Pulsul o sută douăzeci și trei, spune doctorița Lane.

– Și-a mișcat capul, anunță Josh.

– Software-ul de mișcare poate să corecteze imaginile? întreabă doctorița Lane.

– Nu știu.

...Și crezi că banii pot să rezolve orice. Că trimiți un pumn de mărunțiș și asta te absolvă de orice responsabilitate. Că poți să plătești oamenii. Ei, o să mai vedem. Într-una din zile, o să culegi ce-ai semănat. Eu nu vreau banii tăi. Beau cu prietenele în barul de pe plajă și nici una dintre ele nu are habar care e legătura ta cu mine...

Pulsul o sută treizeci și patru. Sângele oxigenat a scăzut la nouăzeci și cinci. Doctorița Self mișcă din picioare încontinuu. Au mai rămas nouă secunde. Mama vorbește și activează neuronii din creierul fiicei. Sângele ajunge la respectivii neuroni și odată cu creșterea fluxului sangvin crește și nivelul de sânge dezoxigenat care este detectat de scanner. Imaginile funcționale sunt înregistrate. Doctorița Self se află într-o stare de stres fizic și emoțional. Care nu e mimat.

– Nu-mi place ce se-ntâmplă cu semnele ei vitale. Gata! Încheiem, îi spune Benton doctoriței Lane.

– De acord.

Benton apasă butonul intercomului.

– Doamnă doctor Self! Întrerupem testul.

Dintr-un dulap încuiat, din laboratorul IT, Lucy ia un set de scule, un thumb drive și o cutie mică și neagră. Toate în timp ce vorbește cu Benton la telefon.

– Nu-mi pune întrebări, spune bărbatul. Tocmai am terminat o tomografie deosebită. Sau, mai corect

spus, tocmai am întrerupt o tomografie. Nu pot să-ți dau detalii, dar am nevoie de ceva.

– OK.

Lucy se așază în fața calculatorului.

– Vreau să vorbești cu Josh. Vreau să intri în rețea.

– Ca să fac ce?

– E-mailurile unui pacient sunt forwardate către serverul pavilionului.

– Și?

– Pe același server se găsesc dosare electronice. Unul dintre ele este al unui individ care a apelat la directorul pavilionului. Știi la cine mă refer.

– Și?

– Și el s-a întâlnit în noiembrie trecut, la Roma, cu o persoană de interes, explică Benton prin telefon. Nu pot să-ți spun decât că persoana de interes a luptat în Irak. Și se pare că a fost trimisă directorului de către doctorița Self.

– Și?

Lucy se loghează la Internet.

– Josh tocmai a terminat cu tomografia. Cea care a fost întreruptă. Și care a avut ca subiect o persoană care pleacă în seara asta. Ceea ce înseamnă că nu vor mai exista e-mailuri forwardate. Timpul ne presează.

– Mai e acolo? Persoana care pleacă?

– Acum, da. Josh a plecat deja. Fetița lui e bolnavă. Se grăbea.

– Dacă-mi dai parola ta, pot să accesez rețeaua, răspunde Lucy. O să-mi fie mai ușor așa. Dar tu n-o să poți să intri cam vreo oră.

Lucy dă de Josh pe mobil. Bărbatul e în mașină și se îndepărtează de spital. Ceea ce e și mai bine. Lucy îi spune că Benton nu poate să-și acceseze contul de e-mail, fiindcă e ceva în neregulă cu serverul. Ea trebuie să rezolve problema imediat și se pare că toată tărășenia o să-i ia ceva timp. Poate să lucreze de la distanță, dar are nevoie de parola administratorului de sistem. Asta dacă Josh nu vrea să se întoarcă și să rezolve el problema. Sigur că omul nu vrea și-ncepe să-i spună despre nevastă-sa și despre copil. OK, ar fi grozav dacă Lucy ar putea să se ocupe ea de defecțiune. Cei doi lucrează împreună, pe probleme tehnice, tot timpul, iar lui Josh nici nu i-ar trece prin minte că intenția lui Lucy este aceea de a accesa contul de e-mail al unui pacient și dosarele doctorului Maroni. Și chiar dacă Josh ar suspecta-o de așa ceva, atunci și-ar spune că Lucy poate să intre oricum în sistem, așa că nu i-ar mai cere parola. Josh îi cunoaște abilitățile. Pentru numele lui Dumnezeu! Știe cum își câștigă Lucy banii.

Lucy nu vrea să intre ilegal în rețeaua spitalului lui Benton. Iar chestia asta i-ar lua prea mult. O oră mai târziu, îl sună din nou pe Benton:

– N-am avut timp să mă uit, îl anunță ea. Las asta în seama ta. Ți-am forwardat totul. Și poți să intri în contul tău de e-mail.

Lucy părăsește laboratorul și pleacă pe motocicleta ei, Agusta Brutale. E copleșită de furie și temeri. Doctorița Self e la McLean. E acolo de aproape două săptămâni. *Fir-ar al dracului!* Benton a știut asta.

Lucy merge cu viteză. Vântul călduț îi biciuiește casca, de parcă ar vrea s-o facă să-și revină.

Lucy înțelege de ce Benton n-a putut să-i spună nimic, dar asta nu face ca situația să i se pară corectă. Doctorița Self și Marino fac schimb de e-mailuri și, în tot timpul ăsta, femeia e chiar sub nasul lui Benton, la McLean. Benton nu-i avertizează nici pe Marino, nici pe Scarpetta. Și nici pe ea, atunci când îl urmăreau pe Marino pe camerele din morgă, în timpul turului de prezentare pe care detectivul i l-a oferit lui Shandy. Lucy a făcut tot felul de comentarii la adresa lui Marino, în legătură cu e-mailurile pe care bărbatul i le-a trimis doctoriței Self, iar acum Lucy se simte ca o proastă. Se simte trădată. Benton n-are nici o problemă să-i ceară să intre ilegal în dosare electronice confidențiale, dar nu poate să-i spună că doctorița Self e internată la el în spital și stă în camera ei privată, din foarte privatul pavilion, plătind trei mii de dolari pe zi ca să-și bată joc de toată lumea.

Lucy trece în viteza a șasea și depășește mașinile de pe podul Arthur Ravenel Jr., cu vârfurile lui amețitor de înalte și cablurile verticale care-i aduc aminte de centrul de cercetări oncologice Stanford și de femeia care cântă melodii nepotrivite la harpă. E posibil ca viața lui Marino să fie deja distrusă, dar e sigur că omul n-a avut în vedere haosul pe care îl poate crea doctorița Self. Detectivul e mult prea simplu ca să înțeleagă o bombă cu neutroni. Prin comparație cu doctorița Self, el e un copil mare și cretin, cu o prăștie îndesată în pantaloni. Poate că el e cel care a făcut

deschiderea, trimițându-i doctoriței un e-mail, dar ea știe, cu siguranță, cum să termine partida. Știe cum să-l termine pe el.

Lucy depășește în viteză bărcile de cules creveți care sunt ancorate în Shem Creek, trece peste podul Ben Sawyer și ajunge pe Sullivan's Island, acolo unde locuiește Marino, în ceea ce el a numit odată casa viselor lui – o baracă de pescuit micuță și dărăpănată, ridicată pe piloni și cu un acoperiș din metal roșu. Ferestrele sunt cufundate în întuneric. Nici măcar lumina de pe verandă nu e aprinsă. În spatele barăcii se află un ponton foarte lung, care străbate mlaștina și se sfârșește într-un pârâiaș îngust, care se unduiește spre canalul navigabil Intracoastal. Când s-a mutat aici, Marino și-a cumpărat și o barcă. Cu care a ieșit de multe ori ca să exploreze pârâiele, ca să pescuiască sau doar să se plimbe de colo-colo bând bere. Lucy nu pricepe ce s-a întâmplat. *Unde-a plecat Marino? Cine trăiește acum în corpul lui?*

Peticul de grădină din fața barăcii e plin de nisip și punctat cu buruieni fusiforme pleoștite. Sub baracă, Lucy își croiește drum printr-un morman de gunoaie: lăzi frigorifice vechi, un grătar ruginit, containere de prins crabii, plase de pescuit putrezite, coșuri de gunoi care put a mlaștină. Femeia urcă pe niște trepte de lemn umflate de umezeală și încearcă ușa cu vopseaua jupuită. Încuietoarea e fragilă, dar Lucy nu vrea s-o deschidă fără cheie. E mai bine să intre scoțând ușa din balamale. Câteva manevre cu șurubelnița și Lucy e în interiorul casei de vis a lui Marino. Detectivul nu

și-a instalat nici un sistem de alarmă. Întotdeauna a pretins că armele lui sunt destul de alarmante.

Lucy trage de firul care aprinde becul atârnat de tavan. În lumina crudă în care se împletesc umbre inegale, se uită împrejur ca să vadă ce s-a schimbat de când n-a mai fost pe-aici. Când s-a întâmplat asta? Acum șase luni? Marino n-a mai făcut nimic. E ca și când, după o vreme, ar fi încetat să mai locuiască în baracă. Sufrageria e pardosită cu lemn și e mobilată cu o canapea ieftină, cu model ecosez, două scaune cu spătar înalt, un televizor cu ecran lat, un calculator și o imprimantă. Chicineta e lipită de unul dintre ziduri. Pe masa de gătit sunt câteva cutii goale de bere și o sticlă de Jack Daniel's, iar o grămadă de felii de salam și de brânză și alte cutii de bere sunt puse în frigider.

Lucy se așază la biroul lui Marino. Din portul de USB al calculatorului scoate un thumb drive de două sute cincizeci și șase de megabiți, care e atașat la un lanyard. Își deschide trusa de scule și alege un clește, o șurubelniță subțire și o bormașină minusculă, ca de bijutier. În cutiuța neagră sunt patru microfoane unidirecționale. Nici unul nu e mai mare de opt milimetri, deci cam cât o aspirină pentru copii. Lucy scoate carcasa din plastic a thumb drive-ului, apoi shaft-ul și lanyard-ul și introduce unul dintre microfoane. Capacul metalic e imposibil de sesizat în orificiul unde a fost atașat inițial lanyard-ul. Bormașina scoate un mârâit înfundat în timp ce execută o a doua gaură în baza carcasei, acolo unde Lucy introduce inelul lanyard-ului, pe care îl atașează la loc în calculator.

În continuare, Lucy bagă mâna într-unul dintre buzunarele pantalonilor largi și scoate un alt doilea thumb drive – cel pe care l-a luat din laborator – pe care-l introduce în portul de USB. Downloadează propria ei versiune a unei aplicații de spyware, care o să-i transmită într-unul dintre conturile ei de e-mail fiecare apăsare de taste a lui Marino. Apoi verifică hard drive-ul, în căutare de documente. Nu găsește aproape nimic în afară de e-mailurile doctoriței Self, pe care Marino le-a copiat pe computerul de la birou. Nici o surpriză. Lucy nu și-l închipuie scriind articole profesionale sau vreun roman. Marino abia dacă se descurcă cu hârtogăraia de la serviciu. În continuare, Lucy reintroduce thumb drive-ul original în port și începe o inspecție rapidă a barăcii. Primele la rând sunt sertarele: țigări, câteva reviste *Playboy*, un magnum .357 Smith & Wesson, câțiva dolari și mărunțiș, chitanțe și plicuri cu reclame.

Lucy n-a izbutit niciodată să priceapă cum de încape Marino în dormitor. În încăperea respectivă șifonierul e reprezentat de o bară metalică prinsă între zidurile de la picioarele patului. Hainele sunt aruncate sau atârnate fără nici o noimă pe bara metalică, altele zac pe podea – inclusiv boxerii lui uriași și șosetele. Lucy observă un sutien roșu din dantelă și o pereche de chiloți asortați, o curea neagră din piele cu ținte, care e mult prea micuță ca să fie a lui Marino, o cutie de margarină din plastic plină cu prezervative și inele de penis. Patul e nefăcut. Numai Dumnezeu știe când au fost spălate ultima oară așternuturile.

Alături e o baie de dimensiunile unei cabine telefonice: o toaletă, un duș și o chiuvetă. Lucy se uită în dulapul cu medicamente, în care găsește obișnuitele produse de toaletă și remedii pentru mahmureală. Ia un flacon de Fiorinal cu codeină care a fost eliberat pe numele lui Shandy Snook. Tubul e aproape gol. Pe un alt raft găsește un recipient cu Testroderm, care i-a fost eliberat unei persoane de care Lucy n-a mai auzit în viața ei, așa că femeia introduce informația în memoria iPhone-ului. Prinde la loc ușa în balamale și coboară, în beznă, scările hodorogite. Vântul s-a întețit și Lucy aude un zgomot înfundat care vine din direcția pontonului. Își scoate Glock-ul, ascultă, apoi îndreaptă raza lanternei în direcția zgomotului, dar raza nu bate suficient de departe, astfel încât capătul pontonului se dizolvă în întunericul profund.

Lucy urcă scările care duc la ponton. Lemnul e vechi și umflat, iar unele trepte lipsesc. Mirosul de pământ jilav e puternic, iar pe Lucy încep s-o treacă sudorile la gândul insectelor de mlaștină și-și aduce aminte ce i-a spus odată un antropolog: că totul ține de grupa de sânge. Insectelor precum țânțarii le place grupa O. Așa cum are și ea. Dar Lucy n-a înțeles niciodată cum de reușesc insectele să-ți miroasă grupa de sânge dacă nu sângerezi. Vietățile fojgăie în jurul ei, o atacă, ba chiar o mușcă de cap.

Lucy se deplasează în continuare cu pași imperceptibili și ascultă. Aude în continuare zgomotul ăla bubuit. Raza lanternei se plimbă peste lemnul

umflat și peste cuiele ruginite. Vântul șoptește prin frunzișul mlaștinii. Luminile Charlestonului par îndepărtate în aerul umed, cu miros de sulf. Luna se ascunde în spatele unor nori groși. În capătul pontonului, Lucy coboară privirile asupra sursei zgomotului aceluia deconcertant. Barca lui Marino a dispărut, iar colacii de ancorare de un portocaliu-deschis se lovesc de pilonii pontonului producând acele bubuituri înfundate.

14

Karen și doctorița Self pe treptele din fața pavilionului, într-un întuneric aproape total.

Lumina de pe verandă nu e prea puternică. Doctorița Self scoate din buzunarul trenciului o bucățică de hârtie. O despăturește și scoate și un pix. Din pădurea din apropiere răzbate sunetul ascuțit al insectelor. Din depărtare se aud țipetele coioților.

– Ce-i aia? o întreabă Karen pe doctorița Self.

– Toți invitații mei din emisiune semnează o hârtie din asta. Ea nu face decât să-mi dea permisiunea să-i prezint. Să vorbesc despre ei. Nimeni nu poate să te ajute, Karen. E clar, nu?

– Mă simt un pic mai bine.

– Așa se întâmplă de fiecare dată. Pentru că așa te programează ei. La fel cum au încercat să mă

programeze și pe mine. E o conspirație. De asta m-au obligat s-o ascult pe mama.

Karen i-a hârtia cu consimțământul și-ncearcă s-o citească. Dar lumina nu e suficientă.

– Aș vrea să fac publice minunatele noastre conversații. Lucrurile care sunt de învățat din ele ar putea să ajute pe milioanele mele de telespectatori din întreaga lume. Am nevoie de acordul tău. Asta dacă nu vrei cumva să folosim un pseudonim.

– A, nu! Aș fi foarte fericită dac-ai vorbi despre mine și dac-ai folosi numele meu adevărat. Ba chiar mi-ar plăcea să vin la tine în emisiune, Marilyn! Ce conspirație? Crezi că sunt și eu inclusă?

– Trebuie să semnezi hârtia, îi spune doctorița Self și-i întinde pixul.

Karen semnează.

– Numai să mă anunți dac-o să vorbești despre mine. Ca să mă uit și eu. Dac-o să vorbești despre mine. Chiar crezi c-o să vorbești?

– Dac-o să mai fii aici.

– Cum?

– N-o să pot să vorbesc despre tine în prima emisiune, Karen. Prima este despre Frankenstein și despre experimente șocante. Despre cum e să fii drogat împotriva voinței tale. Despre cum e să fii chinuit și umilit într-un magnet. Dă-mi voie s-o mai spun o dată: într-un magnet gigantic și ascultând vocea mamei. Fiind obligată de ei s-o ascult mințind în legătură cu mine, dând vina pe mine. S-ar putea chiar să treacă

săptămâni întregi până când s-ajungi în emisiune. Sper c-o să mai fii aici.

– Adică în spital? Plec mâine dimineață, la prima oră.

– Vreau să spun aici.

– Unde?

– Karen, tu vrei să mai fii în lumea asta? Sau, de fapt, ai vrut vreodată să fii în ea? Asta e adevărata întrebare.

Karen își aprinde o țigară cu mâini tremurătoare.

– Ai văzut seria mea de emisiuni despre Drew Martin, spune doctorița Self.

– E așa de trist.

– Ar trebui să spun tuturor adevărul despre antrenorul ei. Ei am încercat din toate puterile să-i spun.

– Ce-a făcut antrenorul ăla?

– Te-ai uitat vreodată pe website-ul meu?

– Nu. Ar fi trebuit să mă uit.

Karen stă cocoșată pe treapta din piatră rece și fumează.

– Ți-ar plăcea să apari pe el? Asta până când o să putem să te aducem în emisiune?

– Să apar pe el? Adică vrei să-mi spui povestea pe site?

– Pe scurt. Avem o secțiune care se numește *Discuții despre sine.* Oamenii bloghează, își spun poveștile, își scriu unii altora. Sigur, unii dintre ei nu știu să scrie prea bine, așa că am o echipă care editează, rescrie, notează după dictare și ia interviuri. Îți aduci aminte când ne-am cunoscut? Ți-am dat cartea mea de vizită?

– O mai am.

– Vreau să-ți trimiți povestea pe adresa mea de e-mail de pe cartea de vizită și-o s-o postăm pe Internet. Va fi o sursă de inspirație. Spre deosebire de povestea bietei nepoate a doctorului Benton.

– Cine?

– În realitate, nu e nepoata lui. Fata are o tumoare pe creier. Nici măcar uneltele mele nu pot să vindece pe cineva de asta.

– Vai, Doamne! Ce cumplit! Presupun că poți să înnebunești din cauza unei tumori pe creier. Iar oamenii ăștia n-au cum să fie ajutați.

– Poți să citești totul despre ea când o să intri pe site. O să-i vezi povestea și toate blogurile. O să fii uluită, îi spune doctorița Self de pe o treaptă superioară.

Vântul e favoarea ei, pentru că fumul plutește în direcție opusă.

– Povestea ta? O să transmită un mesaj foarte penetrant. De câte ori ai fost spitalizată? De cel puțin zece ori. Și-atunci de unde insuccesul tratamentelor?

Doctorița Self se închipuie punând aceeași întrebare publicului, în vreme ce camera strânge cadrul pe chipul ei – una dintre cele mai recognoscibile figuri de pe pământ. Își adoră numele. Numele ăsta face parte din destinul ei incredibil. Self. Întotdeauna a refuzat să renunțe la el. Nu și-ar schimba numele de dragul nimănui și nici nu l-ar împărți cu altcineva și oricine nu-i vrea numele e condamnat fiindcă păcatul cel mai impardonabil nu e sexul. Ci ratarea.

– Vin la tine în emisiune oricând. Te rog să mă chemi. Pot să ajung cât ai clipi, îi dă Karen înainte. Atât timp cât nu trebuie să vorbesc despre... nu pot să spun.

Dar chiar și atunci, când fanteziile doctoriței Self păreau cel mai reale, atunci când gândurile ei au devenit magice și-au apărut premoniţiile, nici măcar n-a visat ce avea să se întâmple.

Sunt doctoriţa Marilyn Self. Bine aţi venit la Self on Self. *S.O.S. Aveţi nevoie de ajutor?* Astea sunt cuvintele pe care le rostește în debutul fiecărei emisiuni în ropotele de aplauze ale publicului din platou, în timp ce milioane de alți oameni din toată lumea o urmăresc la televizor.

– N-o să mă obligi să povestesc, nu? Familia mea nu m-ar ierta niciodată. De asta nici nu pot să renunț la alcool. Dacă nu mă obligi s-o spun la televizor sau pe site, atunci ţie o să-ţi povestesc.

Karen e cufundată în propriile aiureli.

Mulţumesc. Mulţumesc. Uneori doctoriţa Self nu poate să facă publicul să se oprească din aplaudat. *Și eu vă ador pe toţi.*

– Terierul meu, Bandit. Într-o noapte, i-am dat drumul afară și, fiindcă eram foarte beată, am uitat să-l mai bag înapoi în casă. Era iarnă.

Aplauzele sună ca o ploaie deasă, ca o mie de mâini care bat din palme.

– A doua zi de dimineaţă, l-am găsit mort, lângă ușa din spate, iar lemnul era plin de zgârieturi. Bietul meu Bandit, cu părul lui scurt! Sunt sigură c-a tremurat, a

plâns și-a lătrat. A zgâriat la ușă ca să-l las înapoi în casă fiindc-afară era un ger de crăpau pietrele.

Karen plânge.

– Așa că-mi omor creierul ca să nu trebuiască să mă mai gândesc. Doctorii spun că am niște zone albe și o lărgire a... ei, și atrofia. Bravo, Karen, îmi zic eu. Îți omori creierul. Se vede. E limpede, se vede că nu sunt normală.

Și femeia își atinge tâmpla.

– Era acolo, pe negatoscop, în cabinetul neurologului: mare cât o zi de post. Creierul meu. N-o să fiu niciodată normală. Am aproape șaizeci de ani și ce-a fost făcut nu mai are cum să fie desfăcut.

– Oamenii sunt necruțători când vine vorba de câini, remarcă doctorița Self, pierdută în gânduri.

– Eu așa sunt. Ce pot să fac ca să trec peste asta? Te rog, spune-mi!

– Oamenii cu boli mintale prezintă ciudățenii la nivelul formei craniului. Nebunii au capete mici sau deformate, spune doctorița Self. Maniacii au creiere moi. Astfel de descoperiri științifice au apărut odată cu un studiu care-a fost făcut în Paris, în 1824. Concluzia a fost că, dintr-o sută de idioți și de imbecili care-au fost examinați, numai paisprezece aveau capetele normale.

– Vrei să spui că sunt imbecilă?

– Sună diferit decât ceea ce ți-au spus doctorii de aici? Că ai capul cumva altfel, în sensul că și tu ești altfel?

– Sunt imbecilă? Mi-am omorât câinele.

– Aceste superstiții și manipulări există de secole. Craniile celor închiși în aziluri de nebuni au fost măsurate, iar creierele imbecililor și idioților au fost disecate.

– Sunt imbecilă?

– Azi te bagă într-un tub magic – un magnet –, îți spun că ai creierul deformat și te obligă să-ți asculți mama.

Doctorița Self tace în momentul în care o siluetă înaltă apare din întuneric și se îndreaptă cu hotărâre înspre ele.

– Karen, dacă nu te superi, trebuie să discut cu doamna doctor Self, spune Benton Wesley.

– Sunt imbecilă? întreabă, din nou, Karen ridicându-se de pe scări.

– Nu ești imbecilă, o asigură Benton cu blândețe.

Karen își ia la revedere de la el.

– Întotdeauna ați fost drăguț cu mine, îi spune ea. Mâine plec acasă și nu mă mai întorc.

Doctorița Self îl invită pe Benton să se așeze lângă ea, pe scări, dar bărbatul refuză. Femeia îi simte furia. E un triumf. Încă unul.

– Mă simt mult mai bine, îl anunță ea.

Benton pare transformat de umbrele pe care le împrăștie lumina becurilor.

Femeia nu l-a mai văzut niciodată în întuneric, iar ideea abia acum conștientizată i se pare fascinantă.

– Mă întreb ce-ar spune doctorul Maroni în clipa asta. Mă întreb ce-ar spune Kay, spune ea. Îmi aduc aminte de vacanța de primăvară la plajă. O tânără

observă un tânăr superb și-apoi? El o remarcă pe ea. Amândoi se așază pe nisip, se bălăcesc în valuri, se stropesc cu apă și fac tot ce poftesc până la răsăritul soarelui. Nu le pasă că sunt uzi și lipicioși din cauza sării și a transpirației. Unde-a dispărut vraja, Benton? Îmbătrânești atunci când nimic nu-ți mai ajunge și când știi că niciodată n-o să mai regăsești vraja. Eu știu ce înseamnă moartea. Așa cum știi și tu. Stai lângă mine, Benton. Mă bucur că vrei să stăm de vorbă înainte să plec.

– Am vorbit cu mama dumneavoastră, spune Benton. Din nou.

– Înseamnă că-ți place de ea.

– Mi-a comunicat ceva foarte interesant, care m-a determinat să retractez ceva ce v-am spus dumneavoastră, doamnă doctor Self.

– Scuzele sunt întotdeauna bine-venite. Din partea ta, sunt o plăcere neașteptată.

– Ați avut dreptate în ceea ce-l privește pe doctorul Maroni, continuă Benton. În legătură cu faptul c-ați făcut sex cu el.

– N-am spus niciodată c-am făcut sex cu el.

Pe doctorița o ia cu fiori reci.

– Când să se fi întâmplat lucrul ăsta? În camera mea nenorocită, care mai are și vedere?! Am fost drogată cu medicamente. N-aș fi putut să fac sex cu nimeni, decât dacă sexul ar fi fost împotriva voinței mele. Maroni m-a drogat.

– Nu mă refer la ceea ce s-a întâmplat acum.

– În timp ce eram inconștientă, mi-a desfăcut halatul și m-a pipăit. Mi-a zis că-mi adoră trupul.

– Pentru că-și aducea aminte de el.

– Cine-a zis c-am făcut sex cu el? Târfa aia nenorocită ți-a zis asta? De unde știe ea ce s-a întâmplat când m-am internat? Înseamnă că i-ai spus tu că sunt pacientă la McLean. Te dau în judecată. Eu am zis că Maroni n-a putut să se abțină, că n-a rezistat și după aia a fugit. Am zis că și-a dat seama c-a greșit și-atunci a fugit în Italia. Dar niciodată n-am zis c-am făcut sex cu el. Nu ți-am spus asta niciodată. Maroni m-a drogat și-a profitat de mine, iar eu ar fi trebuit să-mi dau seama c-o să facă asta. De ce să n-o facă?

Întâmplarea o excită. A excitat-o și atunci și-o excită și acum, deși habar n-a avut c-o să simtă așa ceva. La momentul respectiv, l-a mustrat, dar nu i-a spus să înceteze. A întrebat:

– De ce trebuie să mă examinezi cu atât entuziasm?

Iar el a răspuns:

– Fiindcă e important să știu.

Iar ea a spus:

– Da. Trebuie să știi ce nu-ți aparține.

Iar el a zis în timp ce-o descoperea:

– E ca un loc special, pe care l-ai vizitat cândva, dar pe care nu l-ai mai văzut de ani de zile. Vrei să afli ce s-a schimbat între timp și ce nu, și vrei să știi dac-ai mai putea să locuiești acolo.

La care ea a întrebat:

– Și-ai mai putea?

Răspunsul lui a fost:

– Nu.

După care a fugit. Și asta a fost cel mai groaznic. Pentru c-a mai făcut-o o dată.

– Eu mă refer la ceea ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, spune Benton.

Apa clipocește înfundat.

Will Rambo e înconjurat de apă și de întuneric în timp ce vâslește îndepărtându-se de Sullivan's Island, acolo unde și-a lăsat Cadillac-ul ascuns într-un loc retras, în apropierea pontonului de unde a împrumutat barca. Pe care a mai împrumutat-o de câteva ori în trecut. Când are nevoie, folosește motorul. Când vrea liniște, vâslește. Apa clipocește. În întuneric.

În Grotta Bianca, locul unde a dus-o pe prima. Senzația, familiaritatea – fragmente care se reunesc într-o peșteră adâncă din mintea lui, printre stalactite de calcar și mușchi, acolo unde razele soarelui au reușit să răzbată. A dus-o dincolo de Coloana lui Hercule, într-o lume a adâncurilor cu coridoare din piatră, decorate cu minerale lustruite în formă de prisme și-n care sunetul apei picurând se aude tot timpul.

În ziua aia de vis au fost singuri. Cu o singură excepție. Atunci când i-a lăsat pe școlarii ăia încântați, îmbrăcați cu jachete și cu căciuli pe cap, să treacă dincolo. Will i-a spus fetei:

– Fac zgomot ca un grup de lilieci.

Ea a izbucnit în râs și i-a spus că se distrează cu el. L-a prins de braț și s-a lipit de el, iar Will i-a simțit moliciunea. În tăcere, singurul sunet era acela al apei picurând. A dus-o prin Tunelul Șerpilor, pe sub candelabrele

din piatră, pe lângă draperii translucide de rocă, până în Coridorul Deșertului.

– Dacă m-ai lăsa aici, n-aș putea niciodată să mai găsesc drumul înapoi, i-a spus ea.

– De ce să te las? Eu sunt ghidul tău. În deșert nu poți să supraviețuiești fără un ghid. Decât dacă știi drumul.

Furtuna de nisip s-a ridicat într-un zid gigantic, iar el s-a frecat la ochi. În ziua aia a încercat să n-o mai vadă în minte.

– Tu cum de știi drumul? Cred c-ai venit aici de multe ori, a spus ea și-apoi el a lăsat furtuna și-a revenit în peșteră.

Iar ea era așa de frumoasă: palidă și bine conturată, ca și când ar fi fost sculptată în cuarț. Dar era tristă fiindcă iubitul ei o părăsise pentru o altă femeie.

– Ce te face așa de special încât să cunoști un loc ca ăsta? l-a întrebat ea pe Will. La trei kilometri în adâncul pământului, un labirint nesfârșit de pietre umede. Ce cumplit ar fi să te pierzi aici. Mă întreb dacă s-a rătăcit cineva vreodată. După program, când se sting luminile, cred că aici e întuneric beznă și frig ca-ntr-o pivniță.

Will nu-și vedea mâna în fața ochilor. Nu vedea decât un roșu strălucitor, în timp ce nisipul îi biciuia de credea că n-o să-i mai rămână nici pielea pe oase.

– Will! Vai, Doamne! Ajută-mă, Will!

Strigătele lui Roger au devenit strigătele școlarilor din coridorul paralel, iar mugetul furtunii a dispărut.

Apa picura, iar pașii lor răsunau umezi.

– De ce te tot freci la ochi? a întrebat ea.

– Eu aș găsi drumul și pe întuneric. Văd foarte bine în întuneric, iar când eram copil veneam deseori aici. Eu sunt ghidul tău.

Will a fost foarte bun și foarte blând cu ea, fiindcă înțelegea că pierderea pe care o suferise era mai mult decât putea să îndure femeia.

– Vezi cum piatra devine translucidă în lumină? E plată și puternică la fel ca tendoanele și mușchii, iar cristalele au galbenul ăla cerat al oaselor. Prin coridorul ăsta îngust se ajunge la Domul din Milano, care e cenușiu, umed și rece ca țesuturile și vasele de sânge dintr-un corp foarte bătrân.

– Am pantofii și manșetele pantalonilor pătate cu pastă de calcar. Parcă-i var. Mi-ai distrus hainele.

Lamentațiile ei îl irită. Will i-a arătat un lac natural pe fundul căruia zac risipite monede înverzite. Ea s-a întrebat, cu voce tare, dacă dorința vreunui om s-a împlinit, apoi a aruncat o monedă, care a clipocit la contactul cu apa, după care s-a scufundat pân-a atins fundul.

– Pune-ți câte dorințe vrei, i-a spus Will. Niciodată nu se împlinesc sau, dacă se împlinesc, ghinionul tău.

– E groaznic ce spui, l-a apostrofat ea. Cum poți să zici c-ar fi rău dacă dorința mi s-ar împlini? Nu știi ce dorință mi-am pus. Dacă mi-am dorit să fac dragoste cu tine? Nu ești bun ca iubit?

Will nu i-a răspuns, dar s-a înfuriat și mai tare. Dac-ar fi fost să facă dragoste, ea i-ar fi văzut picioarele goale. Ultima dată când Will a făcut dragoste a fost în Irak și-atunci cu o fetiță de doisprezece ani, care a urlat și-a plâns și și-a repezit pumnii mici în el. Apoi a încetat

și a adormit, iar lui asta nu i-a trezit nici un sentiment, fiindcă fetița aia n-avea nici o viață, n-o aștepta nimic altceva decât distrugerea nesfârșită a țării ei și nenumărate morți. Pe măsură ce apa picură, chipul fetiței i se șterge din amintire. Will ține acum în mână pistolul, iar Roger urlă fiindcă durerea e de neîndurat.

În Peștera Cupolei, pietrele erau rotunde ca niște cranii, iar apa picura, picura și tot picura, ca și când ar fi plouat. Formațiunile de gheață minerală, țurțurii și pintenii calcaroși străluceau ca niște lumânările. Will i-a spus să nu atingă nimic.

– Dacă le atingi, se fac negre ca funinginea, a avertizat-o el.

– Povestea vieții mele, a remarcat femeia. Tot ce ating se transformă-ntr-un căcat.

– Mie o să-mi mulțumești.

– Pentru ce?

În Coridorul Întoarcerii era cald și umed, iar apa se scurgea pe pereți ca sângele. Will ținea pistolul în mână și era la o apăsare de deget distanță de sfârșitul a tot ceea ce știa despre el. Dacă Roger i-ar fi putut mulțumi, ar fi făcut-o.

Un simplu mulțumesc, care nu trebuie să fie repetat. Oamenii sunt nerecunoscători și distrug orice are valoare. Și-atunci nimănui nu-i mai pasă. Nimănui nu mai poate să-i pese.

Un far vopsit în dungi roșu cu alb, construit curând după război, stă izolat la o sută de metri distanță de țărm și nici fanal nu mai are.

Pe Will îl ard umerii de la atâta vâslit, iar fundul îl doare de la bancheta din fibră de sticlă. Efortul e

mare, fiindcă încărcătura e aproape la fel de grea ca și barca, iar acum, că s-a apropiat de locul lui, Will nu vrea să mai folosească motorul ambarcațiunii. Niciodată n-o face. Motorul huruie, iar el nu vrea zgomote, chiar dacă nu există nimeni care să le audă. Nimeni nu locuiește aici. Nimeni nu vine aici decât în timpul zilei și-asta numai când e vreme frumoasă. Și chiar și-așa, nimeni nu știe că ăsta e locul lui. Dragostea de far și de-o găleată de nisip. Câți băieței au o insulă numai a lor? O mănușă și o minge, un picnic și-un cort. Toate-au trecut. Toate-s duse. Nenorocita trecere într-o barcă înspre cealaltă parte.

Peste apă sunt luminile de pe Mount Pleasant, luminile de pe James Island și din Charleston. La sud-vest e Folly Beach. Mâine o să fie cald, dar înnorat, iar înspre seară apa o să scadă la reflux. Will trage barca pe plajă, iar fundul ambarcațiunii se freacă de scoicile de pe mal.

15

În interiorul laboratorului foto criminalistic, a doua zi dimineață, devreme. E miercuri.

Scarpetta înșiră lucrurile de care s-ar putea să aibă nevoie. De data asta, se folosește de metode științifice simple. Din dulapuri și de prin sertare scoate recipiente din porțelan, hârtie, pahare din plastic, șervete de

hârtie, tampoane de vată sterile, plicuri, argilă plastică, apă distilată, o sticlă cu *gun blue* (o soluție de dioxid de seleniu care face ca suprafețele metalice să capete o culoare albastru-închis, aproape negru), o sticlă cu RTX (tetroxid de ruteniu), tuburi cu superglue și o tigăiță din aluminiu. La un aparat de fotografiat montat pe un suport de masă, Scarpetta atașează o lentilă macro și un declanșator la distanță. Blatul de lucru îl acoperă cu foi groase de hârtie maro.

Deși ar putea să aleagă dintr-o gamă largă de mixturi care să facă vizibile amprentele latente de pe suprafețele neporoase, cum ar fi metalul, procedura standard este fumigația. Nici un strop de magie, numai chimie. Lipiciul este compus, aproape în întregime, din cianoacrilat, o rășină acrilică. În contact cu aminoacizii, glucoza, sodiul, acidul lactic și celelalte elemente chimice eliminate prin pori, aceasta reacționează. Când vaporii de superglue vin în contact cu o amprentă latentă (care nu este vizibilă cu ochiul liber), datorită unei reacții chimice se formează un nou compus – cu puțin noroc, o amprentă în relief albă, vizibilă și foarte stabilă.

Scarpetta se gândește ce variantă de lucru să adopte. Ar putea să preleveze mostre de ADN, cu tampoane sterile, dar nu în laboratorul ăsta și nu prima dată. Aceasta nu trebuie să fie neapărat prima procedură fiindcă nici RTX-ul și nici lipiciul nu distrug ADN-ul. Superglue, decide Scarpetta și scoate revolverul din punga de hârtie, după care notează seria pe o hârtie. Deschide cilindrul gol și astupă bine ambele capete ale

butoiașului cu ghemotoace din șervete de hârtie. Dintr-o altă pungă, scoate șase cartușe speciale de calibrul .38, pe care le așază în picioare în camera de fumigație, care nu este decât o sursă de căldură într-un cub de sticlă. Cu ajutorul unei sârme legate în lungime, doctorița suspendă arma de trăgaci. Introduce și o cană cu apă caldă pentru umiditate și închide capacul camerei de fumigație. Apoi dă drumul la ventilatorul de evacuare.

O pereche nouă de mănuși și Scarpetta ia punga de plastic în care se găsesc lanțul și moneda de aur. Lanțul de aur reprezintă o sursă foarte probabilă de ADN. Lanțul este pus într-o pungă separată, care este etichetată. Moneda este o sursă potențială de ADN, dar și de amprente. Doctorița o ține cu grijă de margine și o studiază printr-o lupă, când aude încuietoarea biometrică de la ușa de la intrarea în laborator. Apoi Lucy pătrunde în încăpere. Scarpetta își dă seama de starea în care e nepoata ei.

– Aș vrea să fi avut un program de recogniție foto, spune Scarpetta, fiindcă știe când să nu pună întrebări legate de starea nepoatei sale și de motivul care a generat-o.

– Avem, îi răspunde Lucy, evitând s-o privească în ochi. Dar ai nevoie de ceva cu care să compari fotografia ta. Foarte puține departamente de poliție au baze de date cu fotografii ale infractorilor care pot fi consultate din exterior, iar cei care au așa ceva... Nu contează. Nimic nu e integrat. Oricine-o fi căcănaru' ăsta, probabil c-o să fim nevoite să-l identificăm prin altă metodă. Și nu mă refer neapărat la căcănarul cu

chopper-ul, care se presupune că și-a făcut apariția pe aleea ta.

– Atunci la cine te referi?

– Mă refer la oricine-o fi purtat lanțul ăsta și-a avut arma. Adică vreau să spun că nu știi sigur că nu e vorba de Bull.

– N-ar avea nici o logică.

– Ba ar fi cât se poate de logic, dacă Bull a vrut să facă pe eroul. Sau să ascundă vreun alt plan. Tu nu știi cine a avut lanțul și arma, fiindcă n-ai văzut cine le-a pierdut.

– Asta dacă nu cumva dovezile o să ne arate cine a fost, vine replica lui Scarpetta. Eu îl cred pe cuvânt și-i sunt recunoscătoare că s-a pus pe el în pericol ca să mă protejeze pe mine.

– Poți să crezi ce vrei.

Scarpetta se uită la chipul lui Lucy.

– Cred că s-a întâmplat ceva.

– Nu fac decât să scot în evidență că presupusa altercație dintre el și invididul cu chopper-ul n-a avut martori. Asta-i tot.

Scarpetta se uită la ceas, apoi se duce la camera de fumigație.

– Cinci minute. Ar trebui să fie suficient.

Deschide capacul ca să oprească procedura.

– Trebuie să verificăm seria revolverului.

Lucy vine lângă ea și se uită în interiorul cubului de sticlă. Își trage o pereche de mănuși, detașează sârma și recuperează revolverul.

– O amprentă în relief. Incompletă. Aici, pe butoiaș.

Apoi întoarce arma pe toate fețele, după care o așază pe blatul de lucru acoperit cu hârtie. Bagă din nou mâna în cubul de fumigație și scoate cartușele.

– Câteva amprente parțiale. Cred că sunt suficiente detalii.

Lucy pune și cartușele pe masă.

– Eu le fotografiez, iar tu poate le scanezi, ca să obținem caracteristicile și să le rulăm prin SIIAA.

Scarpetta pune mâna pe telefon, sună la laboratorul de amprentare și le explică celor de-acolo ce fac ele.

– Le procesez eu întâi, ca să nu mai pierdem vremea, anunță Lucy pe un ton deloc prietenos. Vreau să scap de culori și să inversez albul în negru. În felul ăsta putem să le rulăm imediat.

– S-a întâmplat ceva. Presupun că, la momentul potrivit, o să-mi spui ce.

Lucy n-o ascultă și spune supărată:

– Gunoi pe dinăuntru, gunoi pe dinafară.

Asta e expresia ei preferată atunci când e în dispoziții cinice. O amprentă e scanată și introdusă în SIIAA, iar calculatorul nu știe dacă analizează o piatră sau un pește. Sistemul automat nu gândește. Nu știe nimic. El nu face decât să suprapună caracteristicile unei amprente peste cele identice ale alteia, ceea ce înseamnă că, în cazul în care caracteristicile lipsesc, sunt obturate sau n-au fost corect codate de un examinator criminalist competent, atunci există mari șanse ca verificarea să nu dea nici un rezultat. Problema nu o reprezintă SIIAA-ul. Ci oamenii. Același lucru se întâmplă și în cazul ADN-ului. Rezultatele sunt bune în

măsura în care prelevarea și procesarea mostrelor au fost bine făcute. Deci ține și de cine a lucrat cu ele.

– Știi ce rare sunt cazurile în care amprentele sunt rulate așa cum trebuie? îi dă Lucy înainte pe un ton mușcător. Te trezești cu un polițist tâmpit, care ia amprentele pe cartoline din alea, pentru toate cele zece degete, cu aceeași metodă veche de secole a mânjitului degetelor cu cerneală și-apoi presarea pe hârtie. După care amprentele sunt deversate în SIIAA și nu-s bune de nimic. Ceea ce nu s-ar întâmpla dacă am folosi scanarea optică biometrică. Dar nici o pușcărie n-are bani. În țara asta nenorocită nu sunt bani pentru nimic.

Scarpetta lasă moneda de aur în punga din plastic transparent și se uită la ea printr-o lupă.

– Nu vrei să-mi spui de ce ești atât de prost-dispusă?

Doctoriței îi e teamă de răspunsul pe care l-ar putea primi.

– Unde e seria, ca să rulez arma prin NCIC?

– Pe bucățica aia de hârtie de pe masă. Ai vorbit cu Rose?

Lucy ia hârtia și se așază în fața unui calculator. Tastele încep să clicăie.

– Am sunat-o să văd ce face. Mi-a zis c-ar trebui să văd ce faci tu.

– O monedă de un dolar american, anunță Scarpetta. Asta ca să nu fie nevoită să spună altceva. O mie opt sute șaptezeci și trei.

Și doctorița observă ceva ce n-a mai văzut niciodată pe o probă neprocesată anterior.

Lucy zice:

– Aș vrea să testez arma în rezervorul cu apă și-apoi să rulez rezultatul balistic prin RNIIB.

Rețeaua Națională Integrată de Identificare Balistică.

– Să vedem dacă revolverul ăsta a mai fost folosit și în vreo altă infracțiune, declară Lucy. Deși tu încă nu consideri ceea ce s-a întâmplat ca fiind o infracțiune și nu vrei să implici poliția.

– Așa cum ți-am mai explicat – Scarpetta nu vrea să pară defensivă –, Bull s-a bătut cu el și i-a zburat arma din mână.

Doctorița studiază moneda și ajustează parametrul de mărire.

– Nu pot să dovedesc că bărbatul cu chopper-ul a venit ca să-mi facă vreun rău. N-a intrat pe proprietatea mea privată. Doar a încercat.

– Așa zice Bull.

– Dacă n-aș ști că nu e așa, aș zice că moneda asta a mai fost fumigată cu superglue pentru colectarea de amprente.

Prin lupă, Scarpetta examinează ceea ce pare a fi un detaliu alb-șters de amprentă în relief pe fața și pe spatele monedei.

– Cum adică dacă n-ai ști că nu e așa? Nu știi că nu e așa. Nu știi nimic despre moneda aia, nu știi de unde provine. Tot ce știi e că Bull a găsit-o în spatele casei tale. Cine a pierdut-o e altă poveste.

– Seamănă foarte mult a reziduu polimeric. A superglue. Nu pricep, concluzionează Scarpetta ducând punga cu moneda către suportul cu aparatul de

fotografiat. Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg, adaugă ea ridicând ochii către Lucy. Presupun că atunci când o să fii pregătită să vorbești cu mine, o s-o faci.

Doctorița își scoate mănușile și își pune altele noi și o mască de față.

– Se pare că nu trebuie să facem nimic altceva decât s-o fotografiem. Nu mai avem nevoie nici de *gun blue*, nici de RTX.

Lucy se referă la detaliul de amprentă de pe monedă.

– Cel mult, poate niște pudră revelatoare. Dar bănuiesc că n-o să avem nevoie nici de asta.

Scarpetta ajustează poziția aparatului de fotografiat și modifică cele patru brațe cu surse de lumină.

– O fotografiez, după care totul poate să plece la analiza de ADN.

Doctorița rupe o bucățică de hârtie maro de pe suportul fotografic, scoate moneda din pungă și o așază pe suport cu capul în sus. Taie un pahar de plastic în două, poziționând una dintre jumătățile tubulare deasupra monedei – blendă artizanală care are rolul de a micșora strălucirea, astfel încât detaliul de amprentă e mult mai vizibil. Ia declanșatorul la distanță și începe să facă fotografii.

– Superglue, spune Lucy. Atunci poate că moneda a fost dovadă într-o altă infracțiune și a reintrat cumva în circulație, ca să zic așa.

– Asta ar explica urmele. Nu știu dacă așa s-a întâmplat, dar ar fi o explicație.

Tastele calculatorului clicăie cu viteză.

– Monedă de un dolar din aur, anunță Lucy. Americană, o mie opt sute șaptezeci și trei. Să vedem ce pot să aflu.

Alte taste clicăind.

– De ce ar lua cineva Fiorinal cu codeină? Și ce e Fiorinalul ăsta?

– Butalbital plus fosfat de codeină, aspirină și cofeină, o lămurește Scarpetta întorcând, cu grijă, moneda, astfel încât să poată să fotografieze și cealaltă față.

Obturatorul se închide.

– De ce?

– Da' Testrodermul ce-i?

– Un gel cu testosteron pe care îl masezi pe piele.

– Ai auzit vreodată de Stephen Siegel?

Scarpetta se gândește câteva clipe, dar nu-i vine nimeni în minte. Numele îi e complet necunoscut.

– Din câte-mi amintesc, nu.

– Testrodermul i-a fost prescris acestui Siegel. Care se întâmplă să fie un jegos de proctolog din Charlotte, de-acolo de unde e Shandy Snook. Și se mai întâmplă că tatăl ei a fost pacientul acestui proctolog, ceea ce ne poate sugera faptul că Shandy îl cunoaște și poate să obțină rețete când are ea chef.

– Unde a fost folosită rețeta asta?

– La o farmacie din Sullivan's Island, acolo unde se întâmplă că Shandy are o casă de două milioane de dolari pe numele unui LLC, spune Lucy bătând din nou ceva la calculator. Poate că n-ar fi o idee rea să-l întrebi pe Marino ce dracu' se petrece. Cred că toți ar trebui să ne facem griji.

– Ceea ce mă îngrijorează pe mine cel mai mult e cât de furioasă eşti.

– Cred că nu ştii cum sunt atunci când sunt furioasă cu adevărat.

Lucy apasă tastele cu mişcări rapide, pline de forţă şi supărate.

– Deci Marino e drogat până la refuz. Ilegal. Probabil că se mozoleşte de zor cu gel din ăla cu testosteron de parcă s-ar da cu loţiune de protecţie solară şi-nghite la pastile în draci, ca să scape de mahmureală. Fiindcă, dintr-odată, s-a transformat într-un King Kong beat criţă.

Tastele răsună şi mai tare.

– Probabil că suferă de priapism şi poate să facă în orice clipă un infarct. Sau să devină atât de agresiv, încât să-şi piardă controlul. După ce că deja şi l-a pierdut din cauza băuturii. E uluitor ce efect poată să aibă o persoană asupra alteia în numai o săptămână.

– E limpede că ultima lui iubită n-o să-i facă decât bube-n cap.

– Nu mă refeream la ea. Ci la faptul c-a trebuit tu să-i dai vestea.

– Da, a trebuit. A trebuit să-i spun. Aşa cum a trebuit să vă spun şi ţie, şi lui Rose, murmură Scarpetta.

– Moneda ta de aur valorează cam şase sute de dolari, anunţă Lucy închizând un fişier de pe calculator. Fără lanţ.

Doctorul Maroni stă în faţa focului în apartamentul său aflat la sud de piaţa San Marco. Domurile

bazilicii par posomorâte din cauza ploii. Oamenii, majoritatea localnici, au în picioare cizme din cauciuc verzi, în timp ce turiștii poartă cizme galbene ieftine. Cât ai clipi, apa s-a ridicat și a invadat străzile Veneției.

– Pur și simplu, am aflat de cadavru.

Doctorul Maroni vorbește la telefon cu Benton.

– Cum? La început, cazul n-a fost important. De ce-ai fi aflat despre el?

– Mi-a spus Otto.

– Căpitanul Poma.

Benton e hotărât să se distanțeze de căpitan. Nici măcar nu poate să se refere la el folosindu-i prenumele.

Doctorul Maroni spune:

– Otto m-a sunat pentru altceva și-a menționat și povestea asta.

– Dar el de ce-ar fi avut cunoștință de cazul ăsta? Inițial nici la știri nu s-au dat prea multe detalii.

– Știa pentru că el e Carabiniere.

– Și asta-l face omniscient? vine replica lui Benton.

– Nu-ți place Otto.

– Sunt doar nedumerit, explică Benton. Căpitanul Poma este un *medico legale* în serviciul carabinierilor. Însă nu carabinierii, ci poliția națională a avut jurisdicție pe cazul ăsta. Și, ca de obicei, s-a întâmplat așa fiindcă poliția națională a ajuns prima la fața locului. Când eram copil, asta se numea *ce-am găsit al meu să fie*. În cadru legal, se numește *ceva nemaiauzit*.

– Ce pot să zic? Așa se procedează în Italia. Jurisdicția depinde de cine a ajuns primul la locul faptei sau

de cine a fost chemat. Dar nu din cauza asta eşti atât de iritat.

– Nu sunt iritat.

– Îi spui unui psihiatru că nu eşti iritat.

Doctorul Maroni îşi aprinde pipa.

– Nu sunt acolo ca să-ţi văd expresia, dar nici nu am nevoie. Eşti iritat. Explică-mi de ce contează cum am aflat despre cadavrul femeii de lângă Bari?

– Acum insinuezi că nu sunt obiectiv.

– Ceea ce insinuez este că te simţi ameninţat de Otto. Dă-mi voie să încerc să-ţi explic mai clar cum s-au desfăşurat lucrurile. Cadavrul a fost descoperit lângă autostrada din afara oraşului. La început, când am aflat despre el, nu mi-a spus nimic. Nimeni nu ştia cine era femeia. S-a crezut că era o prostituată. Poliţia a speculat că asasinatul ar avea legătură cu Sacra Corona Unita, mafia din Puglia. Otto mi-a zis că era chiar fericit că nu carabinierii se ocupă de caz, fiindcă lui nu-i place, în mod deosebit, să aibă de-a face cu gangsteri. Ca să-l citez pe el: victimele care sunt la fel de corupte ca şi ucigaşii lor nu au în ele nimic pozitiv. Mi se pare că Otto m-a informat o zi mai târziu c-a vorbit cu patologul criminalist de la Sezione di Medicina Legale din Bari. Se părea că victima era o turistă canadiană care fusese văzută ultima dată într-o discotecă din Ostuni. Era beată. Şi a plecat cu un bărbat. O tânără care se potrivea descrierii a fost văzută a doua zi la Grotta Bianca, în Puglia. Peştera Albă.

– Din nou, căpitanul Poma e omniscient şi se pare că întreaga lume are grijă să-i dea raportul.

– Din nou, se pare că-l disprețuiești.

– Hai să vorbim despre Peștera Albă. Trebuie să presupunem că ucigașul face asociații simbolistice, spune Benton.

– Nivelurile profunde ale conștiinței, răspunde doctorul Maroni. Amintiri îngropate din copilărie. Amintiri reprimate ale unor dureri și traume. Am putea interpreta explorarea peșterii ca pe o călătorie mitologică a ucigașului printre secretele legate de propriile lui nevroze, psihoze și temeri. Omului ăstuia i s-a întâmplat ceva îngrozitor și probabil că acest lucru s-a petrecut înainte de acel lucru care i s-a întâmplat și pe care el îl consideră îngrozitor.

– Ce-ți aduci aminte referitor la descrierea lui fizică? Oamenii care au pretins că l-au văzut cu victima în discotecă, la peșteră sau oriunde altundeva au oferit și o descriere fizică?

– Tânăr, cu o șapcă pe cap, răspunde doctorul Maroni. Asta-i tot.

– Asta-i tot? Rasa?

– Și în discotecă, și în peșteră e întuneric.

– În notițele tale privind pacientul cu pricina – mă uit chiar acum la ele – scrie că bărbatul a menționat faptul că s-a întâlnit cu o canadiană într-o discotecă. A spus asta la o zi după ce a fost descoperit cadavrul. Apoi nu l-ai mai văzut. De ce rasă era pacientul?

– E alb.

– Spui în notițe că pacientul a indicat faptul că, și citez, „a lăsat-o pe fată în Bari, pe marginea drumului".

– La momentul respectiv, nu se știa că era canadiană. Era o victimă neidentificată. Așa cum am mai zis, se presupunea că era o prostituată.

– Când ai aflat că era o turistă canadiană, n-ai făcut nici o legătură?

– Firește c-am fost îngrijorat. Dar nu aveam nici o dovadă.

– Da, Paulo, protejează-ți pacientul. Nimeni nu și-a bătut capul s-o protejeze pe turista canadiană, a cărei singură crimă a fost aceea că s-a distrat puțin cam prea mult la discotecă și că a întâlnit pe cineva de care, în mod evident, i-a plăcut și în care a crezut că poate să aibă încredere. Vacanța ei în sudul Italiei s-a terminat cu o autopsie făcută în cimitir. Are noroc că n-a fost înmormântată în groapa săracilor.

– Ești foarte nerăbdător și supărat, remarcă doctorul Maroni.

– Paulo, poate că acum, că ai notițele în fața ta, o să-ți amintești mai multe.

– Eu nu ți-am dat notițele respective. Nu-mi pot da seama cum ai intrat în posesia lor.

Doctorul Maroni trebuie să repete lucrurile astea de câteva ori, iar Benton trebuie să-i facă jocul.

– Dacă îți stochezi notițele în format electronic în serverul spitalului, ar trebui să lași funcția de file-sharing închisă, îi spune Benton prin telefon. Pentru că, în cazul în care cineva își dă seama pe ce hard-disk sunt stocate dosarele astea confidențiale, ele pot fi accesate.

– Internetul este un teritoriu perfid.

– Turista canadiană a fost ucisă cu aproape un an în urmă, spune Benton. Același gen de mutilări. Spune-mi cum e posibil ca tu să nu te fi gândit la cazul ăsta – la pacientul tău – după ce ai aflat ce i s-a făcut lui Drew Martin? Bucăți de carne excizate din aceleași zone ale corpului. Goală și abandonată într-un loc unde să fie descoperită rapid și în mod șocant. Și fără să fie găsite nici un fel de dovezi incriminatorii.

– Se pare că nu le și violează.

– Nu știm ce le face. Mai ales dacă le obligă să stea cufundate într-o cadă cu apă rece pentru numai Dumnezeu știe cât timp. Aș vrea s-o pun și pe Kay în legătură prin telefon. Am sunat-o chiar înainte să te sun pe tine. Sper c-a apucat s-arunce măcar o privire peste ce i-am trimis.

Doctorul Maroni așteaptă. Se uită la imaginea de pe ecranul calculatorului, în timp ce, dincolo de ferestrele apartamentului, ploaia cade în puhoaie, iar apele canalului se ridică. Bărbatul deschide obloanele atât cât să vadă că apa de pe trotuare a depășit deja treizeci de centimetri. E recunoscător că azi nu trebuie să iasă din casă. Pentru el, inundațiile nu reprezintă o aventură așa cum se întâmplă în cazul turiștilor.

– Paulo?

Benton a revenit pe linie.

– Kay?

– Sunt aici.

– Kay are dosarele, îl anunță Benton pe Maroni. Te uiți la cele două fotografii? o întreabă el pe Scarpetta. Și la celelalte dosare?

– Ce i-a făcut lui Drew Martin la ochi, începe Scarpetta. Femeia care a murit lângă Bari nu a pățit același lucru. Mă uit pe raportul de la autopsie. Care e în italiană. Încerc să înțeleg ce scrie. Și mă întreb de ce ai inclus raportul ăsta în dosarul pacientului tău, în dosarul lui Sandman, nu?

– E limpede că așa își spune bărbatul, răspunde doctorul Maroni. Zic asta bazându-mă pe e-mailurile primite de doctorița Self. Te-ai uitat peste câteva dintre ele?

– Mă uit acum.

– De ce ai inclus raportul în dosarul pacientului? îl întreabă din nou Benton. În dosarul lui Sandman.

– Fiindcă eram îngrijorat. Dar nu aveam nici o dovadă.

– Asfixiere? întreabă Scarpetta. Judecând după petehii și lipsa altor indicii.

– E posibil să fi fost înecată? sugerează doctorul Maroni.

Dosarele pe care Benton i le-a forwardat au fost printate și acum stau pe laptop.

– E posibil ca și Drew să fi fost înecată?

– Nu, cu certitudine fata nu a fost înecată. A fost strangulată cu o ligatură.

– Motivul pentru care m-am gândit la înec îl reprezintă cada din cazul lui Drew, explică doctorul Maroni. Iar acum, această cea mai recentă fotografie cu femeia din cada de cupru. Dar pot să înțeleg dacă greșesc.

– În privința lui Drew greșești. Dar cu partea cu victimele așezate în căzi înaintea morții – sau a

ceea ce, din păcate, presupunem a fi moartea lor – sunt de acord. Dacă nu avem nici un fel de alte indicii, trebuie să luăm în considerație varianta înecului. Dar îți spun cu certitudine, repetă Scarpetta, că Drew nu s-a înecat. Ceea ce nu înseamnă însă că victima din Bari nu s-a înecat. Și nu avem de unde să știm ce i s-a întâmplat femeii din cada de cupru. Nici măcar nu putem să spunem că e moartă. Deși mă tem că așa stau lucrurile.

– Pare drogată, remarcă Benton.

– Bănuiesc, deși sunt aproape convinsă, că acest detaliu este comun pentru toate cele trei femei în chestiune, spune Scarpetta. Victima din Bari a fost compromisă. Asta judecând după concentrația de alcool din organism. Care era de trei ori mai mare decât limita legală. Aloolemia lui Drew era de peste două ori mai mare.

– Le droghează ca să le poată controla, intervine Benton. Deci nu există nimic care să-ți indice faptul că victima din Bari a fost înecată? Nu există nici un indiciu în acest sens în raport? Diatomi au fost găsiți?

– Diatomi? întreabă doctorul Maroni.

– Alge microscopice, explică Scarpetta. În primul rând că ar fi trebuit să-i vină cuiva ideea să-i caute. Ceea ce e puțin probabil deoarece varianta înecului nu a fost luată în considerație.

– De ce ar fi fost? Fata a fost găsită pe marginea drumului, vine replica doctorului Maroni.

– În al doilea rând, continuă Scarpetta, diatomii sunt omniprezenți. Trăiesc în apă. Și se răspândesc pe

calea aerului. Singurul tip de examinare care ar putea să scoată la iveală informații semnificative este aceea a măduvei sau a organelor interne. Și ai dreptate, doctore Maroni. De ce ar fi fost făcute asemenea examinări? În ceea ce-o privește pe victima din Bari, bănuiesc c-a fost aleasă la întâmplare. Poate că Sandman, de-acum înainte așa o să-i spun...

– Nu știm cum își spunea el la vremea respectivă, o întrerupe doctorul Maroni. Cu siguranță, pacientul meu n-a făcut nici o referire la acest nume.

– Am să-i spun Sandman pentru clarificare, explică Scarpetta. Poate că bărbatul bătea barurile, discotecile, locurile frecventate de turiști, iar femeia respectivă a avut nenorocul să se afle în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Pe de altă parte, în cazul lui Drew Martin, nu cred c-a mai fost vorba de hazard.

– Nici asta nu știm cu certitudine.

Doctorul Maroni trage din pipă.

– Ba eu cred că pot afirma asta cu certitudine. Bărbatul a început să-i trimită e-mailuri doctoriței Self, e-mailuri despre Drew Martin, încă din toamna trecută.

– Asta presupunând că el e criminalul.

– I-a trimis doctoriței Self fotografia cu Drew în cadă. Fotografie care a fost făcută cu câteva ore înainte de decesul fetei, spune Scarpetta. Pentru mine, e limpede că el e criminalul.

– Spune-mi, te rog, mai multe despre ochii lui Drew, zice doctorul Maroni.

– Pe baza acestui raport, ucigașul nu i-a scos ochii turistei canadience. Ochii lui Drew au fost scoși, orbitele au fost umplute cu nisip și apoi pleoapele i-au fost lipite. Din fericire, pe baza a ceea ce știu, se pare că întreaga procedură a fost executată post-mortem.

– Deci nu e vorba de sadism, ci de simbolism, spune Benton.

– Sandman îți presară nisip în ochi și te face să adormi, remarcă Scarpetta.

– Asta e interpretarea mitologică, intervine doctorul Maroni. Freudiană, jungiană, dar relevantă. Ceea ce ignorăm noi, în acest caz, este *psihologia profundă*. Și asta e periculos.

– Eu nu ignor nimic. Aș fi preferat ca tu să nu fi ignorat ceea ce știai despre pacientul tău. Ți-ai făcut griji că bărbatul ar putea să aibă o legătură cu uciderea turistei, dar nu ai suflat o vorbă, vine replica lui Benton.

Dezbateri. Insinuări privind greșelile săvârșite și învinovățiri. Conversația în trei continuă, în vreme ce Veneția e cotropită de potop. Apoi Scarpetta anunță că are treabă în laborator și că dacă nici unul dintre cei doi bărbați nu mai are nevoie de ea, o să închidă telefonul. Ceea ce și face, iar doctorul Maroni își reia discursul prin care-și apără poziția.

– Asta ar fi fost o violare a drepturilor lui. Nu aveam nici un fel de dovadă, îi spune Maroni lui Benton. Știi care sunt regulile. Ce-ar fi dac-am alerga la poliție de fiecare dată când un pacient face aluzii violente sau referiri la acte de violență, despre care nu avem nici

un motiv să credem că sunt adevărate? Ar însemna să raportăm poliției în fiecare zi numele unor pacienți.

– Cred că pacientul tău ar fi trebuit să fie raportat și cred că ar fi trebuit să-i pui doctoriței Self mai multe întrebări despre el.

– Iar eu cred că tu nu mai ești un agent FBI care se poate duce să aresteze oameni. Acum ești psiholog criminalist, angajat la un spital de psihiatrie. Faci parte din consiliul Facultății de Medicină Harvard. În primul rând, trebuie să-i fii loial pacientului.

– Poate că nu mai sunt capabil de asta. După două săptămâni în compania doctoriței Self, sentimentele mele față de absolut totul s-au schimbat. Inclusiv cele față de tine, Paulo. Tu ți-ai protejat pacientul, iar acum cel puțin două femei au murit.

– Dacă el a fost cel care le-a ucis.

– El a fost.

– Spune-mi ce-a făcut doctorița Self când i-ai pus în față imaginile astea. Cea cu Drew în cadă. Camera pare a fi italienească și veche, spune doctorul Maroni.

– Trebuie să fie în Roma sau lângă Roma. E obligatoriu, răspunde Benton. Putem să considerăm că Drew a fost ucisă în Roma.

– Și cea de-a doua imagine?

Maroni dă clic pe un al doilea fișier din e-mailurile doctoriței Self. Imaginea este aceea a unei femei într-o cadă din cupru. Femeia pare să aibă în jur de treizeci de ani și are părul lung și negru. Buzele îi sunt umflate și însângerate, iar ochiul drept îl are închis din cauza tumefierii.

– Ce-a zis doctorița Self când i-ai arătat ultima fotografie pe care i-a trimis-o Sandman?

– Poza a fost trimisă când ea era la tomografie. Când i-am arătat-o, mai târziu, era pentru prima dată când o vedea. Principala ei grijă a fost că i-am violat e-mailul și deci și drepturile ei legale, că nu am respectat HIPAA fiindcă Lucy a fost hackerul – acuzația îi aparține doctoriței Self –, ceea ce înseamnă că oameni din afara spitalului au știut că ea e internată la McLean. Apropo, mă întreb cum de a fost Lucy învinovățită pentru asta?

– E curios că, fără nici o ezitare, a fost considerată ca fiind vinovată. De acord cu tine.

– Ai văzut ce-a postat doctorița Self pe site-ul ei? O așa-zisă confesiune a lui Lucy, în care vorbește deschis despre tumoarea cerebrală. Povestea s-a răspândit peste tot.

– A făcut Lucy așa ceva?

Doctorul Maroni e surprins. N-a știut nimic despre asta.

– Bineînțeles că nu. Nu pot decât să presupun că doctorița Self a descoperit cumva că Lucy vine la McLean pentru tomografii în mod regulat și, din cauza apetitului ei nesățios de a tracasa oamenii, a născocit confesiunea aia de pe site.

– Cum se simte Lucy?

– Tu cum crezi?

– Ce-a mai zis doctorița Self despre a doua imagine? Cea cu femeia în cada de cupru. Nu știm încă despre cine e vorba?

– Cineva trebuie să fi plantat în mintea doctoriței Self ideea că Lucy i-a accesat e-mailul. Foarte ciudat.

– Femeia din cada de cupru, repetă doctorul Maroni. Ce-a zis doctorița Self când ai confruntat-o pe scări, în întuneric? Ce scenă trebuie să fi fost!

Maroni așteaptă. Își aprinde din nou pipa.

– N-am spus niciodată că doctorița Self era pe scări.

Doctorul Maroni zâmbește și pufăie, în timp ce tutunul din căușul pipei sclipește.

– Din nou, când i-ai arătat fotografia, ce-a zis?

– M-a întrebat dacă imaginea nu e trucată. I-am spus că nu avem cum să știm fără să vedem fișierele de pe computerul celui care a trimis-o. Dar că pare reală. Nu văd nici un semn care să indice că s-a lucrat pe ea. Nu e nici o umbră lipsă. Nici o eroare de perspectivă. Nici un detaliu de lumină sau de vreme care să nu se lege.

– Da, nu pare să fi fost alterată, e de acord Maroni studiind fotografia pe ecran în timp ce ploaia continuă să cadă dincolo de storurile de la ferestre, iar apa din canal lovește stucaturile clădirilor. Atât cât mă pricep la chestii din astea.

– Doctorița a insistat că e posibil să fie o farsă de prost-gust. O glumă dementă. I-am spus că fotografia lui Drew Martin e reală și că totul e mai mult decât o glumă dementă. Fata e moartă. Mi-am exprimat temerile că femeia din această a doua fotografie este și ea moartă. Se pare că există cineva care discută cu doctorița Self fără să țină seama de nimic și nu numai despre cazul ăsta. Mă întreb cine.

– Și ea ce-a zis?

– A spus că nu e vina ei, îl lămurește Benton.

– Și acum, că Lucy ne-a obținut informațiile astea, s-ar putea să afle... începe să spună doctorul Maroni, dar Benton i-o ia înainte.

– De unde au fost trimise. Lucy mi-a explicat cum stau lucrurile. Faptul că a avut acces la e-mailul doctoriței Self i-a permis să identifice IP-ul adresei lui Sandman. Ceea ce reprezintă o dovadă în plus că ei nu-i pasă. Ar fi putut să găsească IP-ul singură sau să pună pe altcineva să-l depisteze. Dar n-a făcut nici una, nici alta. Probabil că nici nu i-a trecut prin minte. IP-ul ne-a dus la un domeniu din Charleston, mai exact, din port.

– Asta e foarte interesant.

– Ești așa de încrezător și de exuberant, Paulo.

– Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui. „Încrezător și exuberant"?

– Lucy a vorbit cu specialistul de IT al portului, tipul care se ocupă de toate computerele, de rețeaua wireless și așa mai departe, continuă Benton. Ceea ce e important, în opinia lui Lucy, este că IP-ul lui Sandman nu corespunde nici unui MAC din port. Ceea ce înseamnă Machine Address Code[1]. Indiferent ce computer folosește Sandman ca să trimită e-mailurile, acesta nu pare să aparțină portului, ceea ce înseamnă că e puțin probabil ca bărbatul să fie angajat acolo. Lucy mi-a indicat mai multe scenarii posibile. Sandman ar putea să vină și să plece din port – cu o

[1] Codul Automat de Adrese (n. tr.).

navă de croazieră sau una cargo –, iar atunci când acostează, accesează ilegal rețeaua portului. Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că Sandman lucrează pe un vas de croazieră sau pe o navă cargo care a fost în portul Charleston de fiecare dată când i-a trimis e-mailuri doctoriței Self. Absolut toate e-mailurile – douăzeci și șapte, câte a găsit Lucy în inbox-ul doctoriței – au fost trimise de la rețeaua wireless a portului. Inclusiv ultimul pe care l-a primit. Cel cu femeia în cada de cupru.

– Atunci înseamnă că Sandman e acum în Charleston, spune doctorul Maroni. Sper c-ai pus portul sub supraveghere. Poate că așa reușim să-l prindem.

– Indiferent ce facem, trebuie să fim atenți. Momentan nu putem să implicăm poliția. S-ar putea să se sperie.

– Trebuie să existe înregistrări cu intrările vaselor de croazieră sau cargo. Se potrivesc datele cu cele când i-au fost trimise e-mailurile doctoriței Self?

– Și da, și nu. Unele date ale unui vas de croazieră – și mă refer la datele de îmbarcare și debarcare – corespund cu datele de trimitere a e-mailurilor. Dar altele nu se potrivesc. Ceea ce mă face să fiu destul de sigur că Sandman s-a aflat în Charleston dintr-un anumit motiv. Poate chiar locuiește acolo și accesează rețeaua portului eventual parcând foarte aproape și piratând-o.

– Acum m-ai pierdut, spune doctorul Maroni. Eu trăiesc într-o lume străveche.

Maroni își aprinde din nou pipa. Unul dintre motivele pentru care îi place să fumeze pipă este bucuria de a o aprinde.

– E o situație similară cu cei care merg cu mașina în care au instalat un scanner și monitorizează telefoanele mobile ale celorlalți, îi explică Benton.

– Presupun că nici pentru chestia asta doctorița Self n-are nici o vină, remarcă Maroni cu tristețe. Criminalul trimite e-mailuri din Charleston încă din toamna trecută, iar ea ar fi putut să afle lucrul ăsta și să spună cuiva.

– Ar fi putut să-ți spună ție, Paulo. Atunci când ți l-a trimis pe Sandman.

– Și ea știe de legătura asta cu Charlestonul?

– I-am comunicat-o. Am sperat c-o s-o facă să-și aducă aminte de ceva sau să-mi divulge vreo altă informație care să ne fie de ajutor.

– Și ce ți-a zis când ai anunțat-o că, în tot timpul ăsta, Sandman i-a trimis e-mailuri din Charleston?

– Mi-a zis că nu e vina ei, răspunde Benton. După care s-a dus cu limuzina la aeroport și s-a urcat în avionul ei particular.

16

Aplauze și muzică și vocea doctoriței Self. Pe website.

Scarpetta nu poate să-și ascundă supărarea profundă în timp ce citește falsa confesiune a lui Lucy despre tomografiile cerebrale de la McLean, despre

motivul pentru care le face și despre cum e să trăiești cu o tumoare pe creier. Scarpetta citește blogurile până când simte că a ajuns la saturație, iar Lucy nu se poate împiedica să nu se gândească la faptul că supărarea mătușii ei înseamnă mult mai puțin decât ceea ce ar trebui să simtă.

– Nu am ce să fac. Ce-a fost făcut nu mai poate fi desfăcut, spune Lucy în vreme ce scanează amprentele parțiale într-un sistem de imagistică digital. Nici măcar eu nu pot să elimin unele lucruri. Nu pot să scot textul de pe site. Nu pot să șterg nimic. Pe de altă parte, odată ce adevărul a ieșit la lumină, nu mai trebuie să-mi fie teamă că totul se va afla.

– Ce descriere elocventă!

– După mine, să se afle ce probleme de sănătate am e mai rău decât toate celelalte lucruri care s-au aflat despre mine. Așa că poate că e mai bine ca oamenii să afle în sfârșit și cu asta basta. Adevărul e o ușurare. E mai bine să nu te ascunzi, nu crezi? Ciudat e că atunci când oamenii știu, chestia asta îți deschide poarta către posibile cadouri neașteptate. Oameni care-ți întind mâna atunci când tu habar n-aveai că le pasă. Voci din trecut care încep din nou să-ți vorbească. Alte voci care, finalmente, amuțesc. Și unii oameni care, în sfârșit, ies din viața ta.

– La cine te referi?

– Hai să zicem că n-am fost surprinsă.

– Cadou sau nu, doctorița Self nu avea nici un drept să facă așa ceva, spune Scarpetta.

– Ar trebui să auzi ce spui.

Scarpetta nu-i răspunde.

– Ar trebui să te gândești în ce măsură e vina ta. Știi, dacă n-aș fi nepoata infamei doctorițe Scarppeta, nimeni n-ar fi interesat de mine. Tu simți în permanență nevoia să consideri că totul e din vina ta și să încerci să repari lucrurile, zice Lucy.

– Nu pot să mă mai uit la chestiile astea.

Scarpetta dă log aut.

– Ăsta e defectul tău, continuă Lucy. Un defect pe care mi-e greu să-l suport, dacă vrei să știi.

– Trebuie să găsim un avocat specializat în treburi de genul ăsta. Calomnii pe Internet. Defăimarea caracterului pe Internet. Chestie pentru care există așa de puține reguli, încât e ca o societate fără legi.

– Încearcă să dovedești că nu eu am scris textul. Încearcă să construiești un caz. Nu te concentra pe mine numai pentru că nu vrei să te concentrezi pe ceva legat de tine. Te-am lăsat în pace toată dimineața, dar gata. Nu mai pot să tac.

Scarpetta începe să elibereze unul din blaturile de lucru și pune substanțele și ustensilele la locurile lor.

– Stau aici și te ascult cum vorbești la telefon cu Benton. Și ești așa de calmă. Și cu doctorul Maroni. Cum poți să faci asta și să nu te sufoci de-atâta negare, de-atâta evitare a adevărului?

Scarpetta dă drumul la apă într-o chiuvetă din oțel, aproape de stația de curățare a ochilor. Își freacă mâinile de parc-ar fi terminat o autopsie și nu ar fi lucrat în interiorul unui laborator imaculat, în care nu se manipulează altceva decât fotografii. Lucy vede

vânătăile de pe încheieturile mătușii ei. Indiferent cât s-ar strădui, Scarpetta nu poate să le ascundă.

– O să-l aperi pe ticălosul ăla pentru tot restul vieții?

Lucy se referă la Marino.

– Bine. Nu-mi răspunde. Poate că diferența cea mai mare dintre mine și el nu e cea mai evidentă. Eu n-o să-i permit doctoriței Self să mă facă să comit un gest fatal față de mine.

– Fatal? Nădăjduiesc că nu. Nu-mi place când folosești cuvântul ăsta.

Scarpetta își face de lucru punând din nou în pungi lanțul și moneda de aur.

– La ce te referi? Un gest fatal.

Lucy își scoate halatul și-l atârnă de ușa închisă.

– N-o să-i ofer plăcerea de a mă obliga să fac ceva ireparabil. Eu nu sunt Marino.

– Trebuie să ducem chestiile astea la laborator imediat. Pentru analizele de ADN.

Scarpetta rupe o bucată de bandă cu care să sigileze pungile.

– O să le duc chiar eu, ca să nu alterăm lanțul de distribuție a dovezilor. Și-apoi, poate în treizeci și șase de ore? Sau chiar mai puțin? Dacă nu intervin complicații neprevăzute. Nu vreau să mai așteptăm cu analizele astea.

– Îmi aduc aminte Crăciunul ăla din Richmond. Crăciunul pe care l-am petrecut cu tine. Venisem acasă de la universitatea din Virginia și-am adus și-o prietenă cu mine. S-a dat la ea chiar sub nasul meu.

– Când? A făcut chestia asta de mai multe ori.

Pe chipul lui Scarpetta a apărut o expresie pe care Lucy n-a mai văzut-o niciodată.

Mătușa ei completează documentele, își găsește de lucru, orice numai să nu fie obligată să se uite la ea. Fiindcă nu poate. Lucy nu-și aduce aminte s-o mai fi văzut vreodată pe mătușă-sa furioasă și rușinată. Furioasă, poate. Dar niciodată rușinată. Supărarea lui Lucy se adâncește.

– Fiindcă nu știe cum să se poarte cu femeile, își dorește cu disperare să le impresioneze. Iar noi nu numai că n-am fost impresionate, cel puțin nu în sensul în care își dorea el, dar nici nu eram interesate de el decât într-un fel pe care el n-a reușit niciodată să-l accepte, continuă Lucy. Noi voiam să relaționăm cu el ca de la om la om. Și-atunci el ce-a făcut? A încercat s-o pipăie pe prietena mea chiar sub nasul meu. Sigur, era beat.

Lucy se ridică de la masă și se duce către blatul de lucru, acolo unde mătușa ei își ocupă timpul scoțând markerele colorate dintr-un sertar. Apoi, după ce scapă de capace, îl verifică pe fiecare ca să se asigure că nu e consumat sau că tușul nu s-a uscat.

– Eu nu i-am înghițit comportamentul, spune Lucy. L-am contracarat. N-aveam decât optișpe ani și i-am zis-o verde-n față. A avut noroc că nu i-am făcut mai mult de-atât. Tu o să-ți tot cauți de lucru ca și când, în felul ăsta, problema o să dispară de la sine?

Lucy îi ia mâinile lui Scarpetta și-i ridică mânecile cu blândețe. Încheieturile femeii au culoarea de un

roșu intens. Țesutul profund a fost afectat, ca și când încheieturile ar fi fost prinse în cătușe grele de fier.

– Hai să nu vorbim despre chestia asta, spune Scarpetta. Știu că-ți pasă. Își eliberează încheieturile și-și trage mânecile-n jos. Dar, te rog, Lucy, hai să abandonăm subiectul ăsta.

– Ce ți-a făcut?

Scarpetta se așază pe-un scaun.

– Ai face bine să-mi spui totul, o avertizează Lucy. Nu-mi pasă ce i-a făcut doctorița Self ca să-l provoace. Amândouă știm că nu era nevoie de un efort prea mare. Marino a sărit peste cal și nu mai există cale de-ntors. De data asta, nu există nici un fel de excepție de la regulă. O să-l pedepsesc.

– Te rog. Lasă-mă pe mine să mă ocup de problema asta.

– Nu te ocupi și nici n-o s-o faci vreodată. Întotdeauna îi găsești scuze.

– Nu-i adevărat. Dar pedeapsa ta nu e o soluție. La ce-ar folosi?

– Ce s-a întâmplat?

Lucy e calmă și vorbește pe un ton scăzut. Însă, în interior, e ca amorțită. Așa cum devine întotdeauna atunci când e capabilă de orice.

– A stat la tine toată noaptea. Ce ți-a făcut? Nu ceva ce ți-ai fi dorit. Asta e clar. Altfel n-ai avea vânătăi. Oricum nu vrei nimic de la el. Așa că te-a forțat, nu? Te-a apucat de încheieturi. Ce ți-a făcut? Ai gâtul jupuit. Unde te-a mai lovit? Ce ți-a făcut nenorocitul? Toate curvele cu care se culcă, cine știe ce boli...

– Nu s-a ajuns atât de departe.

– Ce înseamnă *atât* de departe? Ce ți-a făcut?

Lucy rostește ultimele cuvinte nu ca pe o întrebare, ci ca pe un fapt deja stabilit, pentru care însă mai e nevoie de explicații.

– Era beat, spune Scarpetta. Iar acum am aflat că probabil ia suplimente cu testosteron care-ar putea să-l facă foarte agresiv. Depinde cât de mult folosește. Iar Marino nu e un tip moderat. Toate excesele lui. Prea mult. Prea mult. Ai dreptate: tot alcoolul pe care l-a băut săptămâna trecută și toate țigările pe care le-a fumat. Marino n-a știut niciodată să fie cumpătat, dar acum nu mai are nici o limită. Ei, presupun că tot ce s-a întâmplat de-a lungul timpului l-a adus în punctul ăsta.

– Tot ce s-a întâmplat în trecut l-a adus în punctul ăsta? După atâția ani, relația dintre voi l-a făcut să te agreseze sexual?

– Nu l-am mai văzut niciodată așa. Era ca un străin. Atât de agresiv și de furios. Își pierduse controlul. Poate că ar trebui să ne facem mai multe griji pentru el decât pentru mine.

– Nu-ncepe.

– Te rog, încearcă să înțelegi.

- O să înțeleg mai bine când o să-mi spui ce ți-a făcut.

Vocea lui Lucy n-are nici o inflexiune, ca de fiecare dată când e capabilă de orice.

– Ce ți-a făcut? Cu cât eviți mai mult subiectul, cu-atât mai mult vreau să-l pedepsesc și cu-atât mai rău

o să fie atunci când o s-o fac. Şi, mătuşă Kay, mă cunoşti destul de bine ca să ştii că vorbesc serios.

– Nu mi-a făcut prea multe. Apoi s-a oprit şi-a început să plângă, îi spune Scarpetta.

– Ce înseamnă „nu prea multe"?

– Nu pot să vorbesc despre asta.

– Pe bune? Da' dac-ai fi chemat poliţia? Ţi s-ar fi cerut detalii. Ştii care e procedura. Ai fost violată o dată, după care mai eşti violată înc-o dată când îţi spui povestea şi vreun poliţist se trezeşte imaginându-şi scena şi se excită în secret. Toţi perverşii ăia care bat tribunalele căutând cazurile de viol, ca să stea în fundul sălii şi să asculte amănuntele.

– De ce tot insişti pe chestia asta? N-are nici o legătură cu mine.

– Ce crezi că s-ar fi întâmplat dac-ai fi chemat poliţia şi Marino ar fi fost acuzat de atac sexual? Cel puţin! Ai fi ajuns la tribunal şi numai Dumnezeu ştie câţi spectatori ai fi avut la reprezentaţia asta. Oameni care să asculte toate amănuntele, care să-şi imagineze totul. Ar fi fost ca şi cum ai fi ajuns goală în public, văzută ca un obiect sexual, degradată. Celebra doctoriţă Kay Scarpetta goală şi brutalizată în văzul tuturor.

– Lucrurile n-au mers atât de departe.

– Pe bune? Deschide-ţi cămaşa. Ce ascunzi? Îţi văd jupuiturile de pe gât.

Lucy întinde mâinile către cămaşa lui Scarpetta şi-i descheie primul nasture.

Doctoriţa îi îndepărtează mâinile.

– Tu nu ești asistentă, iar eu m-am săturat. Nu mă supăra.

Lucy începe să clocotească de furie. Se simte invadată de acest sentiment: îl simte în inimă, în picioare, în mâini.

– O să mă ocup eu de problemă, declară ea.

– Nu vreau să faci asta. E clar că deja ai intrat prin efracție în casa lui Marino și că i-ai percheziționat-o. Știu cum rezolvi tu problemele, dar și eu știu să-mi port de grijă. N-am nevoie de-o confruntare între voi doi.

– Ce ți-a făcut? Ce ți-a făcut nenorocitul ăla de beți?

Scarpetta tace.

– O duce pe știoarfa aia într-un tur al morgii. Benton și cu mine l-am urmărit secundă de secundă și-am văzut că s-a excitat în mijlocul morgii. Ceea ce nu-i de mirare! Marino e tot timpul excitat. A folosit nu știu ce gel cu hormoni ca s-o satisfacă pe curva aia nenorocită, care are mai puțin de jumătate din anii lui. După care vine și-ți face ție chestia asta.

– Încetează.

– Ba n-o să încetez deloc. Ce ți-a făcut? Ți-a smuls hainele de pe tine? Unde sunt? Hainele alea sunt dovezi incriminatorii. Unde-ți sunt hainele?

– Încetează, Lucy.

– Unde sunt? Le vreau. Vreau hainele cu care ai fost îmbrăcată în seara aia. Ce-ai făcut cu ele?

– Nu faci decât să înrăutățești situația.

– Le-ai aruncat, nu-i așa?

– Las-o baltă.

– Atac sexual. Asta-i o infracțiune. Iar lui Benton n-ai de gând să-i zici nimic. Altfel i-ai fi spus deja. Și nici mie n-aveai de gând să-mi spui. A trebuit să-mi spună Rose. Sau cel puțin să-mi spună ce bănuiește. Ce-i cu tine? Credeam că ești o femeie puternică. Că ești tare. Toată viața am crezut asta. Poftim. Ăsta e defectul tău. L-ai lăsat să-ți facă asta și-apoi ai tăcut. De ce l-ai lăsat?

– Despre asta e vorba.

– De ce l-ai lăsat?

– Despre asta e vorba, repetă Scarpetta. Hai să discutăm despre defectul tău.

– Nu întoarce lucrurile către mine.

– Aș fi putut să chem poliția. Puteam să pun mâna pe armă și-aș fi putut să-l omor. Crima ar fi fost justificată. Sunt multe lucruri pe care aș fi putut să le fac, îi explică Scarpetta.

– Și de ce nu le-ai făcut?

– Am ales răul cel mai mic. Așa totul o să fie în regulă. În toate celelalte cazuri, nimic n-ar mai fi fost în regulă, continuă Scarpetta. Tu știi de ce faci chestia asta.

– Aici nu e vorba despre ce fac eu. Ci despre ce-ai făcut tu.

– E din cauza maică-tii, jalnica de sor-mea. Care-a adus în casă un bărbat după altul. Care nu că se baza pe bărbați. Era dependentă de ei. Ții minte ce m-ai întrebat o dată? De ce întotdeauna bărbații erau mai importanți decât tine.

Lucy își strânge pumnii.

– Ai spus că oricare dintre bărbații din viața mamei tale era mai important decât tine. Și aveai dreptate. Ții minte ce răspuns ți-am dat? Ți-am zis că e din cauză că Dorothy e ca un vas gol. Problema nu ești tu. Problema e ea. Dar tu întotdeauna te-ai simțit afectată de ceea ce s-a petrecut la tine-n casă...

Lui Scarpetta i se înecă vocea, iar peste ochi i se așterne o umbră, care-i face irisul și mai albastru.

– S-a întâmplat ceva? Altceva? Unul dintre iubiții soră-mii s-a comportat nepotrivit cu tine?

– Probabil că voiam să mi se acorde atenție.

– Ce s-a întâmplat?

– Las-o baltă.

– Ce s-a întâmplat, Lucy? o întreabă Scarpetta.

– Las-o baltă. Acum nu e vorba de mine. Și eram doar un copil. Tu nu mai ești un copil.

– E ca și cum aș fi fost. Cum aș fi putut să-i țin piept?

O vreme, nici una dintre femei nu mai scoate nici un cuvânt. Dintr-odată, tensiunea dintre ele se risipește. Lucy nu mai vrea să se mai certe cu Scarpetta, dar pe Marino îl urăște mai mult decât pe oricine altcineva. Fiindcă Marino a făcut-o să fie rea cu mătușa ei. A fost nemiloasă cu mătușa ei, care n-a făcut altceva decât să sufere. Marino i-a produs o rană care n-o să se mai vindece niciodată pe deplin. Iar Lucy n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile.

– N-a fost cinstit, spune Lucy. Aș fi vrut să fi fost acolo.

– Nici tu nu poți să rezolvi toate problemele, îi explică Scarpetta. Noi două semănăm foarte mult.

– Antrenorul lui Drew Martin a fost la firma de pompe funebre a lui Henry Hollings, spune Lucy, fiindcă ele două nu trebuie să mai discute despre Marino. Adresa a fost memorată de GPS-ul Porsche-ului. Pot să fac eu verificările, dacă nu vrei să te apropii de legist.

– Nu, îi răspunde Scarpetta. Cred c-a venit momentul să ne cunoaștem.

Un birou decorat cu gust: antichități de calitate și draperii de damasc date în lături, pentru ca priveliștea de-afară să poată pătrunde în încăpere. Pe pereții acoperiți cu paneluri din mahon sunt așezate mai multe portrete în ulei ale strămoșilor lui Henry Hollings, o serie de bărbați posomorâți veghind asupra trecutului familiei.

Scaunul de la biroul lui Henry Hollings este întors înspre fereastră. Dincolo de aceasta se întinde o altă grădină splendidă caracteristică Charlestonului. Bărbatul nu pare să-și fi dat seama că Scarpetta stă în pragul ușii.

– Am o recomandare care cred că s-ar putea să vă fie pe plac.

Hollings vorbește la telefon pe o tonalitate liniștitoare, cu un accent sudist pronunțat.

– Avem urne realizate special în acest scop. O inovație extraordinară despre care majoritatea oamenilor n-au aflat. Sunt biodegradabile, se dizolvă în apă, nu sunt excesiv ornamentate și nici scumpe... Da, dacă aveți de gând să faceți o ceremonie funerară pe apă...

Exact... Să-i împrăștiați cenușa în mare... Într-adevăr. În felul ăsta, cenușa nu se mai răspândește peste tot. Nu faceți decât să cufundați urna în apă. Înțeleg că s-ar putea să nu pară a fi același lucru. Puteți să alegeți orice variantă vi se pare mai potrivită, iar eu am să vă ajut în orice fel pot... Da, da, asta e ceea ce v-aș recomanda... Da, nu vreți să se împrăștie peste tot. Cum să mă exprim mai delicat? Să se risipească prin barcă. Ar fi păcat.

Hollings mai adaugă câteva comentarii empatice și închide telefonul. Când se întoarce, nu pare surprins să dea cu ochii de Scarpetta. O aștepta. Doctorița a dat întâi telefon. Dacă lui Hollings îi trece prin minte că Scarpetta i-a ascultat conversația, nu pare deloc îngrijorat sau ofensat. Doctorița e deconcertată de faptul că bărbatul pare a fi prevenitor și amabil la modul cel mai sincer. Supozițiile sunt reconfortante, iar ea a presupus tot timpul că Hollings e un tip avar, mieros și plin de el.

– Doamnă doctor Scarpetta.

Bărbatul se ridică zâmbind și ocolește biroul perfect organizat ca să-i strângă mâna doctoriței.

– Vă mulțumesc că ați acceptat întâlnirea, mai ales că m-am anunțat atât de târziu, spune Scarpetta alegând să se așeze pe un fotoliu, în timp ce Hollings se instalează pe canapea.

Locul în care s-a așezat e plin de semnificație. Dac-ar fi vrut să se arate mai puternic sau s-o trateze de sus, legistul ar fi rămas pe tronul din spatele biroului masiv din lemn roșcat.

Henry Hollings e un bărbat distins, îmbrăcat într-un costum superb, închis la culoare și lucrat manual, compus dintr-o pereche de pantaloni cu pense, o haină la un rând, cu căptușeală din mătase neagră și o cămașă albastru-deschis. Părul are aceeași nuanță de argintiu ca și cravata din mătase. Chipul e ridat, dar nu foarte mult. Ridurile indică faptul că bărbatul nu se încruntă, ci râde. Ochii au o expresie blândă. Pe Scarpetta continuă s-o deranjeze că Hollings nu se potrivește deloc cu imaginea politicianului șiret la care se așteptase, dar își aduce aminte că exact asta e problema cu politicienii șireți. Duc oamenii de nas, după care profită de ei.

– Dați-mi voie să fiu directă, spune ea. Ați avut nenumărate oportunități să salutați prezența mea în zonă. Au trecut aproape doi ani de când m-am mutat în oraș. Dați-mă voie să spun asta, după care putem să trecem la altele.

– Să vă caut ar fi fost un gest mult prea îndrăzneț pentru mine, îi răspunde bărbatul.

– Ar fi fost, mai curând, un gest grațios. Eu sunt nou-venitul în oraș. Amândoi avem aceleași interese. Sau, cel puțin, așa ar trebui.

– Vă mulțumesc pentru onestitate. Asta îmi oferă posibilitatea să mă explic. Noi, cei din Charleston, avem o oarecare tendință spre etnocentricitate și suntem foarte pricepuți la a nu ne grăbi, la a aștepta să vedem ce și cum se întâmplă. Oamenii de-aici nici măcar nu merg repede. Bărbatul zâmbește. Așa că am așteptat să preluați dumneavoastră inițiativa. Asta

dacă ați fi ales să faceți acest gest. Eu nu m-aș fi așteptat s-o faceți. Îmi dați voie să-mi continui explicația? Dumneavoastră sunteți patolog criminalist. Cu o mare reputație, dacă-mi permiteți să adaug. Iar, în general, cei ca dumneavoastră au o părere proastă despre legiștii desemnați. În majoritate, nu suntem absolvenți de medicină și nici experți criminaliști. Atunci când v-ați deschis firma, m-am așteptat să aveți unele sentimente defensive în ceea ce mă privește.

– Se pare deci că amândoi am făcut supoziții.

Scarpetta e dispusă să-i acorde încredere sau, măcar, să dea această impresie.

– Charlestonul poate să fie un oraș bârfitor.

Hollings îi amintește lui Scarpetta de o fotografie a lui Matthew Brady – așa cum stă cu spatele drept, cu picioarele încrucișate și cu mâinile împreunate în poală.

– Majoritatea bârfelor sunt pline de venin și obtuze.

– Sunt sigură că noi doi ne putem înțelege la nivel profesional.

Scarpetta nu e însă deloc sigură de asta.

– O cunoașteți pe vecina dumneavoastră, doamna Grimball?

– De obicei o văd când se uită la mine de la fereastră.

– Se pare că s-a plâns c-a zărit parcat un dric pe aleea din spatele casei dumneavoastră. De două ori.

– Eu știu că s-a întâmplat numai o dată. Scarpetta nu-și amintește de un al doilea incident. Era vorba de mașina lui Lucious Meddick. Și de o misterioasă și greșită listare a adresei mele, problemă care sper c-a fost rezolvată.

– Doamna Grimball s-a plâns unor persoane care ar fi putut să vă facă necazuri mari. Eu am primit un telefon în acest sens și v-am luat apărarea. Am spus că știu cu certitudine că nu primiți cadavre la dumneavoastră acasă și că trebuie să fie vorba despre o neînțelegere.

– Mă întreb dacă mi-ați fi spus asta în cazul în care nu s-ar fi întâmplat să vă dau telefon.

– Dacă intenția mea ar fi fost să vă scot din joc, de ce v-aș mai fi protejat cu această ocazie? o întreabă bărbatul.

– Nu știu.

– Eu consider că sunt destule tragedii și morți în jurul nostru. Numai că nu toată lumea îmi împărtășește părerea, continuă Hollings. Nu există casă de pompe funebre în Carolina de Sud care să nu-mi vrea afacerea. Inclusiv cea a lui Lucious Meddick. Sunt convins că nu a crezut nici o secundă că fostul grajd care e acum casa dumneavoastră a fost transformat în morgă. Chiar dacă a citit adresa greșit pe undeva.

– De ce-ar vrea Meddick să-mi facă rău? Nici măcar nu-l cunosc.

– Iată răspunsul. El nu vă consideră o sursă de profit, pentru că, și aici e vorba doar de o bănuială, dumneavoastră nu faceți nimic ca să-l ajutați, îi explică Hollings.

– Nu mă ocup de marketing.

– Dacă-mi permiteți, am să trimit un e-mail tuturor legiștilor, caselor de pompe funebre și serviciilor de transport funerar cu care ați putea să intrați în

contact, prin care să ne asigurăm de faptul că toți au adresa dumneavoastră corectă.

– Nu e necesar. Pot să trimit e-mailul chiar eu.

Cu cât Hollings e mai amabil, cu atât Scarpetta îl crede mai puțin.

– Sincer vorbind, ar fi mai bine dacă e-mailul ar veni din partea mea. În acest fel, ar sugera că noi doi lucrăm împreună. Nu de asta ați venit să mă vizitați?

– Gianni Lupano, răspunde Scarpetta.

Pe chipul lui Hollings nu se citește nimic.

– Antrenorul de tenis al lui Drew Martin.

– Sunt sigur că știți că nu am jurisdicție pe cazul ei. Și nici alte informații în afara celor prezentate la știri, o asigură Hollings.

– Lupano a vizitat casa dumneavoastră de pompe funebre. Cel puțin o dată.

– Dac-ar fi venit aici ca să pună întrebări legate de Drew Martin, în mod cert aș fi știut de acest lucru.

– Lupano a avut un motiv pentru care a venit aici, spune Scarpetta.

– Îmi permiteți să vă întreb cum de sunteți atât de sigură de vizita lui? Poate că sunteți mai la curent cu bârfele din Charleston decât mine.

– Gianni Lupano a fost, cel puțin, în parcarea dumneavoastră. Ca să mă exprim altfel.

– Am înțeles, spune bărbatul clătinând din cap. Presupun că poliția sau altcineva a verificat GPS-ul din mașina lui, iar adresa mea era acolo. Ceea ce mă face să vă întreb dacă Lupano este considerat suspect în cazul morții lui Drew.

– Îmi închipui că toate persoanele din anturajul ei sunt interogate. Sau vor fi. Și ați spus „mașina lui". De unde știți că are o mașină în Charleston?

– Pentru că se întâmplă să știu că are un apartament în oraș, răspunde Hollings.

– Majoritatea oamenilor – inclusiv cei care locuiesc în blocul cu pricina – nu știu că Lupano are un apartament aici. Mă întreb cum de știți dumneavoastră.

– Firma are o carte de oaspeți, spune bărbatul. Aceasta e așezată tot timpul pe un piedestal, în fața capelei, astfel încât persoanele care vin la priveghi sau la slujbele funerare să poată semna în ea. Poate că Lupano a venit aici la vreo înmormântare. Sunteți bine-venită să examinați cartea. Sau cărțile. Oricâte doriți și din orice perioadă.

– Cele din ultimii doi ani ar fi suficiente, răspunde Scarpetta.

Cătușe atașate de un scaun de lemn într-o cameră de interogatoriu.

Madelisa Dooley se întreabă dacă, după asta, n-o să ajungă și ea în camera respectivă. Pentru minciună.

– Multe droguri, dar avem de toate, spune detectivul Turkington în timp ce ea și Ashley îl urmează, trecând pe lângă mai multe încăperi tulburătoare, în divizia de sud a biroului șerifului din Beaufort County. Spargeri, jafuri, crime.

Clădirea e mai mare decât și-a închipuit Madelisa. Pentru că ei nu i-a trecut nici o clipă prin minte că pe Hilton Head Island au loc infracțiuni. Dar, conform

spuselor lui Turkington, l-a sud de Broad River se petrec suficiente infracțiuni cât să țină ocupați șaizeci de polițiști, inclusiv opt detectivi.

– Anul trecut, spune detectivul, am avut în lucru peste șase sute de infracțiuni grave.

Madelisa se întreabă câte dintre acestea au fost legate de încălcarea proprietății private și de minciună.

– Nici nu vă pot spune cât sunt de șocată, murmură femeia emoționată. Noi am crezut că asta e o zonă foarte sigură. Nici măcar nu ne-am obosit să încuiem ușa.

Turkington îi conduce într-o sală de ședințe și zice:

– Ați fi uimită să aflați câte persoane au impresia că, doar pentru că sunt bogate, sunt și imune la orice fel de rău.

Madelisa se simte flatată că detectivul presupune că ea și Ashley sunt bogați. Nu-și aduce aminte să mai fi existat cineva care să creadă asta despre ei. Preț de-o clipă e fericită. Dar apoi își amintește de ce ea și soțul ei se află la poliție. În orice secundă, tânărul cu costum elegant și cravată o să-și dea seama care e adevărul în legătură cu statutul financiar al domnului și doamnei Ashley Dooley. O să priceapă cum stă treaba imediat ce-o să descopere adresa deloc impresionantă din nordul Charlestonului și casa ieftină pe care au închiriat-o acolo, casa atât de bine ascunsă printre pini, încât oceanul nici măcar nu se zărește.

– Vă rog să luați loc.

Detectivul îi trage un scaun.

– Aveți dreptate, spune Madelisa. Cu siguranță, banii nu te fac mai fericit și nici nu fac oamenii să se înțeleagă mai bine între ei.

De parcă ea ar avea de unde să știe.

– Aveți o cameră de filmat impresionantă, i se adresează detectivul lui Ashley. Cât a trebuit să scoateți din buzunar? Cred că cel puțin o mie.

Și detectivul îi face semn bărbatului să-i dea camera.

– Nu înțeleg de ce trebuie să mi-o luați, se lamentează Ashley. De ce nu puteți doar să vă uitați repede la ce-am filmat?

– Lucrul asupra căruia sunt încă nelămurit – ochii de un albastru pal ai lui Turkington o fixează pe Madelisa – este de ce v-ați dus la casa respectivă. De ce ați intrat pe proprietate, deși exista un indicator cu *Intrarea interzisă*.

– Îl căuta pe proprietar, răspunde Ashley ca și când ar vorbi cu camera așezată pe masă.

– Domnule Dooley, vă rog să nu mai răspundeți în locul soției. Conform spuselor dumneaei, dumneavoastră nu ați fost de față, ci erați pe plajă atunci când doamna Dooley a găsit ceea ce-a găsit.

– Nu înțeleg de ce trebuie s-o țineți.

Ashley e obsedat de camera de filmat, în vreme ce Madelisa e obsedată de basetul care e singur, în mașină.

Femeia a lăsat ferestrele crăpate, pentru ca animalul să aibă aer.

– Slavă Domnului că afară nu e foarte cald. Vai, Doamne, fă să nu latre. Madelisa s-a îndrăgostit deja de baset. *Amărâtul mic*. Prin câte-a trecut! Femeia își

aduce aminte de clipa când a atins sângele lipicios de pe blană. Nu poate să spună nimic despre câine, chiar dacă în felul ăsta ar putea să explice faptul că singurul motiv pentru care s-a apropiat de casa respectivă a fost c-a vrut să-l găsească pe stăpânul animalului. Dacă poliția află că basetul cel dulce și amărât e la ea, or să i-l ia. Câinele o să ajungă la un adăpost și până la urmă o să fie eutanasiat. La fel ca Frisbee.

– Îl căutați pe proprietarul casei. Mi-ați mai spus asta. Nu am înțeles însă de ce îl căutați pe proprietar.

Ochii albaștri ai lui Turkington sunt, din nou, ațintiți asupra ei. Pixul i se odihnește pe carnețelul în care continuă să-i înregistreze minciunile.

– E o casă așa de frumoasă, spune Madelisa. Am vrut ca Ashley s-o filmeze, dar am zis că nu e corect să facem asta fără să avem permisiunea proprietarului. Așa că am căutat pe cineva în jurul piscinei, pe oricine-ar fi fost acasă.

– În perioada asta a anului, mulți dintre proprietarii imobilelor din zona unde ați fost dumneavoastră nu locuiesc aici. Multe dintre imobilele respective reprezintă o a doua sau a treia reședință pentru acești oameni foarte bogați. Care nu vor să le închirieze. Iar acum suntem în extrasezon.

– Așa e, e de acord Madelisa.

– Dar dumneavoastră ați presupus că totuși acolo era cineva acasă. Fiindcă ați spus c-ați văzut ceva pus pe grătar.

– Exact.

– Cum de-ați văzut asta tocmai de pe plajă?

– Am văzut fumul.

– Ați văzut fumul de la grătar și poate ați și simțit mirosul fripturii.

Detectivul notează ceva în carnet.

– Exact.

– Ce era?

– Ce era ce?

– Ce fel de mâncare era pe grătar?

– Carne. Porc poate. Sau presupun că putea să fie și vită.

– Și-ați decis, de la dumneavoastră putere, să intrați direct în casă.

Detectivul mai notează ceva, după care pixul rămâne nemișcat, iar ochii bărbatului se ridică înspre Madelisa.

– Vedeți dumneavoastră, asta e partea pe care încă n-o pricep.

Asta e partea pe care nici ea n-o pricepe, indiferent cât de mult s-a gândit la ea. Ce minciună ar putea să sune a adevăr?

– Așa cum v-am spus și la telefon, explică Madelisa, îl căutam pe proprietar și-apoi am început să-mi fac griji. Am început să-mi închipui un bogătaș bătrân care-a pus de-un grătar și dintr-odată a făcut o comoție cerebrală. Altfel de ce-ar pune cineva carne pe foc și apoi s-ar face nevăzut? Așa că am continuat să strig „E cineva acasă?" Și-apoi am găsit ușa de la spălătorie deschisă.

– Vreți să spuneți descuiată.

– Da, era descuiată.

– Ușa de lângă fereastra unde ați zis că o parte din geam lipsea, iar o alta era spartă, spune detectivul Turkington notând totul în carnețel.

– Am intrat în casă, știind că n-ar fi trebuit să fac asta. Dar mi-am spus: *Dacă bogătașul cel bătrân zace pe podea după ce-a făcut o comoție?*

– Asta e problema – atunci când ai de făcut alegeri dificile în viață, spune Ashley, în vreme ce ochii îi fug de la detectiv la cameră și-napoi. Să nu intru? Sau să nu mi-o iert niciodată că n-am intrat atunci când, mai târziu, afli din ziar c-a fost cineva care-ar fi avut nevoie de ajutorul tău.

– Domnule, casa ați filmat-o?

– Am filmat niște delfini în timp ce-o așteptam pe Madelisa să se întoarcă.

– Eu v-am întrebat dac-ați filmat casa.

– Stați să mă gândesc. Cred că un pic. Mai devreme, cu Madelisa în fața ei. Dar n-aveam de gând s-arăt nimănui filmul, dacă nu obțineam permisiunea proprietarului.

– Am înțeles. Ați vrut să obțineți permisiunea proprietarului ca să filmați casa, dar chiar și fără acceptul lui tot ați filmat-o.

– Dar fiindcă n-am obținut permisiunea, am șters filmul, îl lămurește Ashley.

– Chiar așa? spune Turkington privindu-l insistent. Soția dumneavoastră iese din casă în fugă. E îngrozită pentru că i s-a părut că o persoană a fost omorâtă acolo, iar dumneavoastră vă trece prin minte să ștergeți o parte din înregistrare fiindcă nu ați reușit

să obțineți permisiunea de a filma de la persoana care se presupune c-a fost omorâtă.

– Știu că sună ciudat, intervine Madelisa. Dar ceea ce contează este că n-am intrat în casă cu vreun gând rău.

Ashley continuă:

– Când Madelisa a ieșit în fugă din casă, speriată din cauza a ceea ce-a văzut acolo, am vrut să sun imediat la urgențe, dar nu aveam telefonul la mine. Și nici ea nu-l avea pe-al ei.

– Și nu v-a dat prin cap să folosiți telefonul din casă?

– Nu după ce-am văzut acolo! exclamă Madelisa. Aveam senzația că el e încă acolo.

– El?

– Am avut un sentiment groaznic. Niciodată n-am mai fost atât de speriată. Doar nu credeți că după ce-am văzut acolo, mă mai puteam opri să dau telefoane. Mă simțeam urmărită de cineva.

Femeia cotrobăie prin geantă în căutarea unei batiste de hârtie.

– Așa că ne-am dus repede la noi acasă, iar Madelisa a făcut o criză de isterie. A trebuit s-o liniștesc, explică Ashley. A plâns ca un copil și am ratat ora de tenis. A plâns și-a tot plâns. Mult după ce s-a lăsat noaptea. Până la urmă, i-am zis: „Iubito, culcă-te și-o să mai vorbim despre asta mâine dimineață." La drept vorbind, nu știam dacă s-o cred. Soția mea are o imaginație foarte bogată. Citește cărți polițiste, se uită la seriale cu crime, înțelegeți. Dar când am văzut că nu se mai oprește din plâns, am început să-mi fac

griji. M-am gândit că s-ar putea să fie adevărat. Așa că v-am sunat pe voi.

– Dar nu înainte de o altă oră de tenis, remarcă Turkington. Doamna e încă foarte supărată, dar v-ați dus de dimineață la tenis, apoi v-ați întors acasă, ați făcut duș, v-ați schimbat hainele și v-ați încărcat lucrurile în mașină, ca să vă întoarceți în Charleston. Și-abia apoi ați sunat la poliție? Îmi pare rău. Și eu ar trebui să vă cred?

– Dacă n-ar fi adevărat, atunci de ce ne-am mai fi decis să ne scurtăm vacanța cu două zile? Vacanța pe care am pus-o la cale un an întreg, spune Ashley. Am crezut că-n caz de urgență putem să obținem banii înapoi, dar nu. N-ați putea să puneți o vorbă bună pentru noi la agentul de la care am închiriat casa?

– Dacă de-asta ați sunat la poliție, îi răspunde Turkington, v-ați irosit timpul.

– Aș vrea să nu-mi reții camera. Am șters porțiunea pe care am filmat-o în fața casei. N-a mai rămas nimic de văzut. Doar Madelisa vorbind cu soră-sa, cam vreo zece secunde.

– Deci acum și sora doamnei a fost prezentă?

– Nu, vorbea cu ea pe cameră. Nu știu ce-ați putea să mai vedeți. Ceva care să vă fie de ajutor.

Madelisa l-a obligat să șteargă bucata respectivă din cauza câinelui. Ashley o filmase mângâindu-l.

– Poate că dacă aș fi văzut ce-ați înregistrat, îi spune Turkington lui Ashley, aș fi văzut și fumul de la grătar. Ați zis că asta ați văzut de pe plajă, nu? Deci, dacă ați filmat casa, nu înseamnă că s-ar fi văzut și fumul?

Ideea îl ia pe Ashley prin surprindere.

– Păi, nu cred c-am prins și partea aia. Camera era îndreptată în altă direcție. Nu puteți să vă uitați pe ea și să mi-o dați înapoi? Vreau să zic că, în majoritate, pe înregistrare nu sunt decât Madelisa, niște delfini și alte chestii pe care le-am filmat pe-acasă. Nu înțeleg de ce trebuie să-mi rețineți camera.

– Trebuie să ne asigurăm că nu mai există ceva, pe înregistrări, care să ne ofere informații despre ceea ce s-a întâmplat, detalii de care dumneavoastră nici să nu fiți conștient.

– Ca de pildă? întreabă Ashely alarmat.

– Ca, de pildă, dacă n-ați mințit când mi-ați spus că n-ați intrat și dumneavoastră în casă după ce soția v-a anunțat ce-a făcut.

Detectivul Turkington nu mai e deloc prietenos.

– Mi se pare ciudat că nu v-ați dus să verificați personal povestea relatată de soție.

– Dacă povestea era adevărată, în nici un caz nu mă prindeați punând piciorul în casa aia, îl asigură Ashley. Dacă criminalul mai era încă ascuns pe-acolo?

Madelisa își aduce aminte de sunetul apei curgând, de sânge, de hainele împrăștiate, de fotografia jucătoarei de tenis moarte. Revede, cu ochii minții, dezastrul din sufrageria imensă, toate flacoanele alea cu medicamente și sticlele de votcă. Și proiectorul pornit, dar care nu rula nici un film pe ecran. Detectivul n-o crede. Madelisa o să intre-ntr-un mare bucluc. A pătruns prin efracție pe o proprietate. A furat un câine. A mințit. Dar detectivul nu trebuie să afle de baset.

I l-ar lua și l-ar eutanasia. Madelisa îl adoră pe câinele ăla. Să le ia dracu' de minciuni. Pentru câinele ăla, e dispusă să mintă pân' la Dumnezeu și-un pas mai sus.

– Știu că nu e treaba mea, spune Madelisa, după ce și-a adunat curajul, dar știți cine locuiește în casa aia? Și dacă s-a întâmplat ceva rău acolo sau nu?

– Știm cine locuiește acolo: o femeie al cărei nume nu vreau să-l divulg. Dar se întâmplă ca femeia în cauză să nu fie acasă. Mașina și câinele au dispărut.

– I-a dispărut mașina?

Lui Madelisa începe să-i tremure buza de jos.

– Se pare c-a plecat undeva și și-a luat și câinele cu ea, nu credeți? Și știți ce mai cred eu? Cred c-ați vrut să beneficiați de un tur gratuit al vilei, după care vi s-a făcut frică gândindu-vă că e posibil să fi fost văzuți de cineva intrând pe o proprietate privată. Așa că ați inventat povestea asta halucinantă ca să ieșiți basma curată. Ceea ce a fost o manevră aproape inteligentă.

– Dacă v-ați da osteneala să vă uitați prin casă, ați vedea că tot ce-am spus e adevărat.

Madelisei îi tremură vocea.

– Dar ne-am dat osteneala, doamnă. Am trimis câțiva polițiști ca să verifice situația, dar ei n-au găsit nimic din ceea ce ați pretins dumneavoastră c-ați văzut. Nici o bucată de geam lipsă de la fereastra de lângă ușa spălătoriei. Nici un geam spart. Nici un strop de sânge. Nici un cuțit. Aragazul era închis și curat ca lacrima. Și nici un semn că s-ar fi pregătit ceva pe el de curând. Iar proiectorul nu era pornit, spune detectivul.

În biroul de aranjamente, acolo unde Hollings și angajații lui se întâlnesc cu familiile, Scarpetta stă așezată pe o canapea cu dungi aurii și crem și studiază o a doua carte de oaspeți.

Judecând după tot ceea ce-a văzut până acum, Hollings e un bărbat serios și cu bun-gust. Cărțile de oaspeți mari și groase sunt legate în piele neagră de calitate și au pagini dintr-o hârtie catifelată, crem, cu rândurile deja subliniate. Din cauza dimensiunilor afacerii, pentru un singur an sunt necesare trei sau patru astfel de cărți. În urma cercetării extrem de plictisitoare a primelor patru luni de pe anul trecut, Scarpetta n-a găsit nici o dovadă că Gianni Lupano ar fi fost prezent la vreo înmormântare organizată de Hollings.

Doctorița ia o altă carte și începe s-o studieze, urmărind cu degetul rândurile de pe fiecare pagină. Cu prilejul ăsta, recunoaște numele unor familii proeminente din Charleston. Din ianuarie până-n martie nici un Gianni Lupano. Nici urmă de antrenor în aprilie, iar dezamăgirea lui Scarpetta se intensifică. Nimic în mai și iunie. Degetul doctoriței se oprește asupra unei semnături generoase, cu multe bucle, care e ușor de descifrat. Pe 12 iulie, anul trecut, se pare că Lupano a participat la serviciul funerar al unei persoane numite Holly Webster. Grupul a fost mic – numai unsprezece invitați au semnat în carte. Scarpetta notează fiecare nume și se ridică de pe canapea. Trece de capela unde două doamne aranjează flori în jurul unui sicriu din bronz lustruit. Urcă un rând de scări din mahon și se

întoarce în biroul lui Hollings. Din nou, bărbatul stă cu spatele către ușă și vorbește la telefon.

– Unii oameni preferă să împăturească steagul în trei colțuri și să-l așeze în spatele capului persoanei decedate, spune el cu o voce liniștitoare și ușor cântată. Ei, sigur că da. Putem să-l drapăm deasupra sicriului. Ce vă recomand? Hollings ia o coală de hârtie. Mi se pare că înclinați către cel din nuc cu satin de culoarea șampaniei. Dar și către cel din oțel de douăzeci... știu. Toată lumea spune același lucru... E dificil. Pe cât de dificil poate să fie să iei astfel de decizii. Dacă vreți să fiu cinstit, eu aș opta pentru cel din oțel.

Hollings mai vorbește câteva minute, se întoarce și-o vede iar pe Scarpetta în cadrul ușii.

– Unele cazuri sunt foarte grele, îi spune bărbatul doctoriței. Un veteran de șaptezeci și doi de ani, care și-a pierdut recent soția. Foarte deprimat. Și-a tras un glonț în gură. Noi am făcut ce-am putut, dar nici un fel de cosmetice sau de proceduri de restaurare n-aveau șanse să-l aducă într-o stare destul de bună ca să mai poată fi văzut. Sunt convins că știți la ce mă refer. E imposibil, în astfel de situații, să duci mortul cu sicriul deschis. Dar familia nu vrea să accepte.

– Cine-a fost Holly Webster? îl întreabă Scarpetta.

– Ce tragedie îngrozitoare! Hollings nu ezită. A fost unul dintre cazurile alea pe care nu le uiți niciodată.

– Vă amintiți ca Gianni Lupano să fi venit la înmormântare?

– La vremea aia nu-l cunoșteam, îi răspunde Hollings.

Ciudat.

– Era un prieten de familie?

Bărbatul se ridică de la birou și deschide unul din sertarele unui dulap din lemn de cireș. Caută printre dosare și scoate unul.

– Acestea sunt detalii privind aranjamentele funerare, copii ale facturilor și așa mai departe. Nu vă pot lăsa să vă uitați peste ele din respect pentru familie. Dar vă pot arăta articolele din ziare.

Hollings i le întinde.

– Păstrez toate articolele legate de înmormântările de care mă ocup. După cum știți, singurele surse de documente legale în astfel de cazuri sunt poliția, medicul care s-a ocupat de caz și legistul care a trimis corpul aici pentru autopsie. Și asta pentru că Beaufort County nu are un medic care să constate decesul. Dar dumneavoastră știți toate astea. Acum Beaufort County vă trimite dumneavoastră toate cazurile. Atunci când a murit Holly, încă nu apelau la serviciile dumneavoastră. Altfel, presupun că acest caz foarte trist ar fi aterizat în grădina dumneavoastră și nu în a mea.

Scarpetta nu detectează nici o urmă de resentiment. Lui Hollings nu pare să-i pese.

Bărbatul continuă:

– Moartea a survenit la Hilton Head, într-o familie foarte bogată.

Scarpetta deschide dosarul. Nu sunt decât câteva articole, dintre care, cel mai detaliat, este cel din *Island Packet*, un ziar local din Hilton Head. Conform articolului, pe 10 iulie 2006, înspre prânz, Holly Webster

se juca în grădină cu cățelușul ei, un baset. Copila nu avea voie să se apropie de piscina de dimensiuni olimpice decât atunci când era supravegheată de un adult. Însă, în dimineața respectivă, nimeni n-a stat cu ochii pe ea. Părinții erau plecați din oraș, iar în vilă erau cazați niște prieteni de-ai familiei. Nu se spune nimic despre locul unde erau plecați părinții și nici numele prietenilor nu sunt pomenite. Aproape de ora prânzului, cineva a ieșit din casă ca s-o cheme pe Holly la masă. Fetița nu se vedea pe nicăieri, dar cățelușul făcea ture pe marginea piscinei, atingând apa cu lăbuțele. Trupul copilei a fost descoperit pe fundul bazinului. Părul lung și negru i se prinsese în sifonul de evacuare. Lângă ea era un os din cauciuc, pe care probabil că fetița vrusese să-l recupereze pentru câine.

Un alt articol. Foarte scurt. La nici două luni după tragicul eveniment, mama, Lydia Webster, a fost invitată în show-ul doctoriței Self.

– Îmi aduc aminte c-am auzit de cazul ăsta, spune Scarpetta. Cred că eram în Massachusetts când s-a întâmplat.

– A fost o știre urâtă, dar nu destul de importantă. Poliția a încercat pe cât a putut să limiteze expunerea. În primul rând, pentru că zonele astea rezidențiale nu se prea omoară după publicitate când e vorba de, hai să zicem, evenimente negative. Hollings întinde mâna după telefon. Nu cred c-o să vă spună ceva. Medicul care a făcut autopsia. Dar haideți să vedem. Bărbatul face o pauză, apoi zice: Henry Hollings sunt... Bine, bine... Până peste cap. Știu, știu... Chiar ar trebui să-ți

mai aducă pe cineva să te ajute... Nu, n-am mai ieșit cu barca de ceva timp... Așa e... Îți sunt dator c-o partidă de pescuit. Iar tu mi-ești dator pentru conferința aia pe care-am susținut-o la voi în fața puștilor ălora visători, care cred că să autopsiezi cadavre e distractiv... Cazul Holly Webster. Doamna doctor Scarpetta e aici, cu mine. Vrei să vorbești cu dânsa un minut?

Hollings îi dă telefonul. Scarpetta îi explică asistentului-șef al medicului legist c-a fost chemată, în calitate de consultant, într-un caz care-ar putea să aibă legătură cu înecul lui Holly Webster.

– Ce caz? întreabă asistentul-șef.

– Îmi pare rău, dar nu pot să vorbesc despre asta, vine replica lui Scarpetta. E o crimă care se află încă sub investigație.

– Mă bucur că știți care e procedura. Nici eu nu pot să vă dau detalii despre cazul Webster.

Adică bărbatul nu vrea să vorbească despre caz.

– Nu vreau să vă creez dificultăți, îi spune Scarpetta. Haideți să risc puțin. Sunt aici, cu domnul Hollings, pentru că se pare că antrenorul de tenis al lui Drew Martin, Gianni Lupano, a participat la înmormântarea lui Holly Webster. Încerc să aflu de ce. Dar mai mult de-atât nu pot să vă spun.

– Numele nu-mi sună cunoscut. N-am auzit niciodată de el.

– Asta era una din întrebările mele: dacă știți cumva ce legătură ar putea să aibă cu familia Webster.

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Ce puteți să-mi spuneți despre moartea lui Holly?

– Înec. Accidental. Și nimic care să indice altceva.

– Adică n-ați descoperit nimic patognomonic. Diagnosticul a fost bazat pe circumstanțe, concluzionează Scarpetta. În principal, pe locul unde a fost găsită.

– Exact.

– Îmi puteți spune numele detectivului care s-a ocupat de caz?

– Nici o problemă. Așteptați puțin. Se aude sunetul tastelor de calculator. Ia să vedem. Da, așa ziceam și eu. Turkington, de la departamentul șerifului din Beaufort County. Dacă mai vreți să aflați ceva, pe el trebuie să-l căutați.

Scarpetta îi mai mulțumește o dată, închide telefonul și-i spune lui Hollings:

– Știți că mama, Lydia Webster, a apărut în show-ul doctoriței Self la nici două luni după moartea fetiței ei?

– Nu m-am uitat la emisiune. Nu mă uit la nici una din emisiunile doctoriței Self. Femeia aia ar trebui să fie împușcată, îi răspunde Hollings.

– Aveți idee cum de-a ajuns doamna Webster în emisiunea doctoriței Self?

– Bănuiesc că are o echipă întreagă de documentariști, care caută prin presă materiale pentru emisiune. În felul ăsta, își racolează invitații. După părerea mea, pentru doamna Webster, să se expună așa, în fața lumii, într-o perioadă când încă nu ajunsese să se împace cu gândul a ceea ce s-a întâmplat, cred c-a fost un gest distructiv din punct de vedere psihic. Înțeleg că același lucru s-a întâmplat și cu Drew Martin.

– Vă referiți la apariția ei în emisiune toamna trecută?

– Eu aud multe din ceea ce se întâmplă pe-aici. Fie că vreau, fie că nu. Când venea în oraș, Drew stătea întotdeauna la hotelul Charleston Place. Ultima dată, adică în urmă cu nici trei săptămâni, abia dac-a dat prin cameră. Cu siguranță, n-a dormit nici o noapte acolo. Cameristele intrau pentru curățenie și găseau patul neatins, nici o urmă a prezenței lui Drew acolo, cu excepția bagajelor. Sau, mă rog, a unei părți din bagaje.

– Și de unde știți dumneavoastră toate astea? îl chestionează Scarpetta.

– O foarte bună prietenă a mea lucrează acolo ca șef la pază. Atunci când rude sau prieteni ai decedaților vin în oraș, le recomand hotelul Charleston Place. Asta dacă-și permit.

Scarpetta își aduce aminte ce i-a spus Ed, portarul. Drew a intrat și a ieșit de câteva ori din clădire și, de fiecare dată, i-a dat bacșiș douăzeci de dolari. Poate că fata a fost mai mult decât generoasă. Poate că, în felul ăsta, voia să-l facă să nu uite să-ți țină gura.

17

Sea Pine, cea mai exclusivistă plantație de pe Hilton Head Island. Pentru cinci dolari, oricine poate să-și cumpere de la poartă un permis de-o zi, iar

gardienii, în uniformele lor cenușiu cu albastru, nu-ți cer nici un act de identitate. Scarpetta se plângea de asta pe vremea când ea și Benton aveau un apartament aici. Amintirile din acea perioadă încă o dor.

– Femeia a cumpărat Cadillac-ul din Savannah, spune detectivul Turkington în timp ce le duce pe Scarpetta și pe Lucy cu mașina fără însemne a poliției. E albă. Ceea ce nu ne ajută deloc. Știți câte Cadillac-uri și Lincoln-uri albe sunt pe-aici? Probabil că două din trei mașini închiriate sunt albe.

– Și gardienii de la poartă nu-și aduc aminte să-l fi văzut? Poate la vreo oră mai neobișnuită? Camerele au înregistrat ceva? spune Lucy de pe scaunul din față.

– Nimic de folos. Știți cum e. Cineva spune că s-ar putea să-l fi văzut, altcineva spune că nu. Eu cred că a ieșit de pe plantație, nu și c-a intrat. Așa că gardienii oricum nu l-ar fi observat.

– Depinde când a luat mașina, intervine Lucy. Femeia o ținea în garaj?

– De obicei, a fost văzută parcată pe alee. Așa că mi se pare puțin probabil că tipul o fi luat-o de ceva timp. Cum să fi făcut? întreabă detectivul în timp ce conduce. A pus cumva mâna pe chei, a luat mașina și femeia n-a observat nimic?

– Nu se poate ști ce-a observat. Și ce nu.

– Dumneavoastră sunteți convinse c-a pățit-o rău de tot, începe să spună Turkington.

– Da, eu sunt. Judecând după fapte și după bunul meu simț.

Lucy se încontrează cu el de când detectivul le-a luat de la aeroport și-a făcut o remarcă sarcastică în legătură cu elicopterul ei.

Turkington a zis că aparatul de zbor e un tel de bătut ouă. Ea i-a zis că e un Luddite. Omul n-a știut ce înseamnă asta și nici acum nu știe. Lucy nu i-a dat nici o explicație.

– Dar asta nu înseamnă că nu e posibil să fi fost răpită ca să se ceară o răscumpărare, continuă Lucy. Nu zic că nu e posibil. Nu cred că asta s-a întâmplat, dar, sigur, e posibil, iar noi ar trebui să facem exact ceea ce facem. Să punem toate agențiile de investigație în mișcare.

– Mi-aș fi dorit al dracului de tare să fi reușit să ținem totul departe de ochii presei. Becky mi-a zis că toată dimineața au gonit oameni din jurul casei.

– Cine e Becky? întreabă Lucy.

– Șefa echipei de investigație de la locul crimei. Ca și mine, și ea lucrează și pe ambulanță.

Scarpetta se întreabă de ce detaliul ăsta contează. Poate că bărbatul suferă fiindcă trebuie să aibă două servicii.

– Pe de altă parte, presupun că tu nu trebuie să-ți faci griji că n-ai cu ce să-ți plătești chiria, spune Turkington.

– Ba da. Numai că a mea e ceva mai mare decât a ta.

– Da, numai puțin mai mare. Nici nu pot să-mi închipui cât te costă laboratoarele alea. Și cele cincizeci de case și Ferrari-uri.

– Nu chiar cincizeci și de unde știi ce am eu?

– Sunt multe departamente care apelează la laboratoarele voastre? întreabă detectivul.

– Câteva. Încă n-am terminat, dar baza o avem. Și suntem acreditați. Așa că ai de ales: noi sau DALCS-ul. Divizia de Aplicare a Legii din Carolina de Sud.

– Noi suntem mai rapizi, adaugă Lucy. Și dacă ai nevoie de ceva care nu se găsește pe meniul nostru, avem prieteni în locuri cu tehnică înaltă. Oak Ridge. Y-Twelve.

– Credeam că acolo se fac arme nucleare.

– Nu numai atât.

– Nu contează. Ne nu putem permite să lucrăm cu voi.

– Așa e. Nu puteți. Dar asta nu înseamnă că nu v-am ajuta.

Ochelarii cu lentile fumurii apar în oglinda retrovizoare. Turkington i se adresează lui Scarpetta. Probabil pentru că s-a săturat de Lucy.

– Mai sunteți cu noi acolo-n spate?

Detectivul e îmbrăcat într-un costum crem, iar Scarpetta se întreabă cum de reușește să nu se murdărească când merge în locurile unde s-au produs crime. Doctorița reia punctele mai importante care-au fost discutate de el și Lucy, le aduce aminte că nimeni n-ar trebui să presupună nimic, inclusiv când a dispărut Cadillac-ul Lydiei Webster, pentru că oricum se pare că femeia îl conducea rareori și-atunci numai ca să se ducă să-și cumpere țigări, băutură și câte ceva de mâncare. Din păcate, condusul mașinii nu

era o idee prea bună. Femeia avea o stare generală mult prea proastă. Așa că se poate ca mașina să-i fi dispărut de zile-ntregi, iar asta să nu aibă nici o legătură cu absența câinelui. Apoi mai sunt și imaginile pe care Sandman i le-a trimis prin e-mail doctoriței Self. Și Drew Martin, și Lydia Webster au fost fotografiate în căzi de baie care par să fi fost umplute cu apă rece. Amândouă arată ca și când ar fi fost drogate. Și cum rămâne cu ce-a văzut doamna Dooley? Cazul trebuie tratat ca o crimă, indiferent care e adevărul. Pentru că – Scarpetta își susține acest punct de vedere de peste douăzeci de ani – nu mai ai cum să dai înapoi.

Apoi doctorița se retrage în spațiul ei interior. Nu se poate abține. Gândurile i se întorc la perioada în care a fost, pentru ultima dată, în Hilton Head, atunci când și-a strâns lucrurile din apartamentul lui Benton. Niciodată, în acel cel mai negru dintre cele mai negre momente ale vieții ei, nu i-a trecut prin minte că crima respectivă ar fi putut să fie înscenată ca să-l protejeze pe Benton de oamenii care, dac-ar fi avut ocazia, l-ar fi ucis cu siguranță. Unde sunt acum acei potențiali asasini? Și-au pierdut interesul sau au decis că Benton nu mai reprezintă o amenințare ori nu mai merită să fie pedepsit? Scarpetta l-a întrebat pe Benton. El nu vrea să discute despre asta. Spune că nu poate. Doctorița lasă în jos geamul mașinii lui Turkington. Inelele îi sclipesc în soare, dar asta n-o face să se simtă mai bine. Vremea bună n-o să țină. Chiar azi, mai târziu, se așteaptă ca o altă furtună să se abată asupra regiunii.

Drumul trece printre terenuri de golf și peste podețe care sar scurt peste canale înguste și iazuri micuțe. Pe malul acoperit cu iarbă al unei ape, un aligator seamănă cu un buștean, iar broaștele țestoase dormitează cuminți în nămol, în timp ce o egretă cu aripile ca ninse stă pe picioarele ca niște bețe în apă mică. Conversația de pe locurile din față se concentrează câtva timp pe doctorița Self. Lumina se transformă în umbre când mașina trece pe sub niște stejari uriași. Mușchiul spaniol arată ca un păr cărunt și mort. Nu s-au schimbat prea multe. Câteva case au fost construite ici și colo, iar Scarpetta își amintește plimbările lungi, aerul sărat și vântul, apusurile de soare privite de pe balcon și clipa în care totul s-a sfârșit. Cu ochii minții, vede ceea ce-a crezut că este Benton printre ruinele carbonizate ale clădirii unde s-a spus că acesta a murit. Îi vede părul argintiu și carnea arsă printre bucățile de lemn înnegrite și murdăria rămasă în urma incendiului care încă mai fumega atunci când a ajuns ea acolo. Fața lui Benton nu mai era acolo: nu mai rămăsese nimic altceva decât oasele arse. Iar rapoartele de la autopsie au fost false. Scarpetta a fost dusă de nas. Și devastată. Și distrusă. Și niciodată n-o să mai fie la fel. Din cauza a ceea ce Benton a făcut – un lucru care a afectat-o într-un fel foarte diferit de ceea ce-a făcut Marino.

Turkington parchează pe aleea din fața conacului alb al Lydiei Webster. Scarpetta își aduce aminte c-a mai văzut casa respectivă. De pe plajă. Iar acum clădirea i se pare suprarealistă din cauza motivului

pentru care au venit acolo. Mai multe mașini de poliție sunt aliniate pe stradă.

– Au cumpărat casa cam acum un an. Înainte a fost a unui nabab din Dubai, le explică Turkington deschizând ușa. E foarte trist. Tocmai terminaseră o renovare de proporții și se mutaseră aici când fetița s-a înecat. Nu înțeleg cum de doamna Webster a mai putut să rămână în casă după asta.

– Uneori oamenii nu se pot desprinde de trecut, îi spune Scarpetta în timp ce toți trei se îndreaptă, pășind pe dalele din piatră, către o ușă dublă, din lemn de tec, care se află în capătul unei scări din piatră. Așa că rămân încastrați într-un loc și-n amintirile lui.

– Doamna Webster primește casa la partaj? întreabă Lucy.

– Probabil c-ar fi primit-o.

De parcă, în realitate, n-ar mai exista nici un dubiu că femeia e moartă.

– Divorțul nu s-a încheiat încă. Soțul ei se ocupă de fonduri de investiții și alte chestii de genul ăsta. E aproape la fel de bogat ca tine.

– Ce-ar fi să nu mai vorbim despre asta, i-o retează Lucy enervată.

Turkington deschide ușa de la intrare. Înăuntru sunt mai mulți investigatori. O bucată de geam spart e rezemată de un perete cu stucaturi din hol.

– Doamna aflată în vacanță, îi spune Turkington lui Scarpetta, Madelisa Dooley. Conform declarației dânsei, când ea a intrat în casă prin spălătorie, geamul era scos din cadrul ferestrei. Bucata asta de-aici.

Detectivul se lasă pe vine și arată o bucată de geam aflată în partea din dreapta, jos, a ferestrei.

– Asta e bucata pe care a scos-o și dup-aceea a lipit-o la loc. Dacă vă uitați cu atenție, puteți să vedeți lipiciul. Doamnei Dooley i-am zis că atunci când polițiștii au venit încoace, n-au găsit nici un geam spart. Am vrut să văd dacă-și schimbă povestea, așa că i-am zis că geamul nu era spart.

– Presupun că nu l-ați tratat întâi cu spumă, remarcă Scarpetta.

– Am auzit de chestia asta, spune Turkington. Trebuie să-ncepem și noi s-o folosim. Teoria mea e că, dacă povestea doamnei Dooley e adevărată, atunci în casă s-au întâmplat tot felul de lucruri și după plecarea ei.

– O să tratăm fereastra cu spumă înainte să fie împachetată și transportată, anunță Scarpetta. Ca să stabilizăm geamul spart.

– Sunteți invitatele mele.

Turkington se îndreaptă înspre sufragerie, acolo unde un investigator face fotografii cu dezastrul de pe masă, iar un altul ridică pernele de pe canapea.

Scarpetta și Lucy își deschid gențile negre. Își pun pungi de protecție peste încălțăminte și mănuși. O femeie în pantaloni sport și un tricou polo, pe spatele căruia stă scris, cu litere negre, CRIMINALISTICĂ, iese din sufragerie. Are în jur de patruzeci de ani, ochi căprui și păr negru, tuns scurt. E micuță de statură. Lui Scarpetta îi e greu să-și închipuie cum de o femeie atât de scundă și de subțire și-ar dori să intre în poliție.

– Tu trebuie să fii Becky, i se adresează Scarpetta, după care se prezintă pe ea și pe Lucy.

Becky le indică fereastra sprijinită de zid.

– Geamul din dreapta jos. Cred că Tommy v-a explicat.

Femeia se referă la Turkington. Apoi arată cu un deget înmănușat.

– A fost folosit un diamant de tăiat geamul, după care bucata respectivă a fost lipită la loc. Cum credeți că am observat?

E mândră de ea.

– De lipici a rămas prins nisip. Vedeți?

Scarpetta și Lucy se uită. Și văd.

– Așa că se pare că atunci când doamna Dooley a intrat în casă căutându-l pe proprietar, continuă Becky, e foarte posibil ca bucata de geam să fi fost scoasă din cadrul ferestrei și pusă pe jos. Eu o cred c-a făcut ce-a zis. C-a ieșit din casă mâncând pământul. După care, criminalul a făcut ordine.

Lucy introduce într-un recipient două containere presurizate. Recipientul e atașat unui pistol de lipit.

– Te ia cu fiori când te gândești, spune Becky. Biata femeie probabil c-a fost aici în timp ce criminalul era încă înăuntru. A zis că a simțit că cineva a urmărit-o. Acela e un spray din ăla cu lipici. Am auzit de ele. Ține geamul spart la locul lui. Din ce e făcut?

– În mare parte din poliuretan și gaz comprimat, o lămurește Scarpetta. Ai făcut fotografii? Ai prelevat amprente? Ai luat mostre de ADN?

Lucy fotografiază oricum fereastra, cu și fără scală.

– Am făcut poze și-am luat probe de ADN. Amprente nu. Cu ADN-ul mai vedem, dar m-aș mira să găsim ceva, la cât de curat e locul, răspunde Becky. E clar că asasinul a curățat fereastra. Toată fereastra. Nu știu cum s-a spart geamul. Arată de parcă s-ar fi lovit de el o pasăre mare. Un pelican sau un vultur.

Scarpetta începe să ia notițe. Documentează zonele în care geamul a fost spart și le măsoară.

Lucy lipește bandă adezivă pe marginea ferestrei și-ntreabă:

– Care parte zici?

– Cred că ăsta a fost spart din interior, îi spune Scarpetta. Putem s-o întoarcem? Trebuie să dăm cu spray și pe partea cealaltă.

Ea și Lucy ridică fereastra cu grijă și-o întorc cu fața opusă către ele. Apoi o sprijină de zid, o fotografiază și iau notițe, în vreme ce Becky stă într-o parte și le privește, încercând să nu le incomodeze.

Scarpetta îi spune:

– Am nevoie de-o mână de ajutor. Poți să stai acolo?

Becky se apropie de ea.

– Arată-mi, pe perete, cam unde ar fi bucata spartă de geam, dacă fereastra ar fi la locul ei. O să mă uit la locul de unde ai scos-o într-un minut, dar vreau să-mi fac întâi o idee.

Becky pune mâna pe perete.

– Sigur, eu sunt scundă, zice ea.

– Deci cam la nivelul capului meu, constată Scarpetta studiind geamul spart. Spărtura e similară cu ceea ce am văzut la accidentele de mașină. Atunci

când persoana nu poartă centura de siguranță și se lovește cu capul de parbriz. Zona asta n-a fost tăiată, spune ea și indică gaura din geam. Pur și simplu a primit o lovitură puternică și pun pariu că pe podea sunt cioburi. În spălătorie. Poate și pe pervaz.

– Le-am adunat eu. Credeți că s-a lovit cineva cu capul de geam? întreabă Becky. Atunci n-ar trebui să fi rămas și sânge?

– Nu neapărat.

Lucy lipește pe unul din lateralele ferestrei hârtie maro. Deschide ușa de la intrare și le roagă pe Scarpetta și pe Becky să iasă cât ea dă cu spray.

– Am întâlnit-o o dată pe Lydia Webster.

Scarpetta și Becky au ajuns pe verandă, iar aceasta din urmă continuă să povestească.

– Când i s-a înecat fetița, iar eu a trebuit să vin să fac fotografii. Nici nu pot să vă spun cât m-a afectat chestia asta. Fiindcă și eu am o fetiță. Înc-o mai văd pe Holly în costumul ăla de baie violet, plutind cu fața în jos, sub apă, cu părul prins în sifon. Apropo, am găsit carnetul de conducere al Lydiei și am transmis informațiile prin APB[1], dar să nu vă faceți speranțe prea mari. Lydia are cam înălțimea dumneavoastră. Adică e posibil ca ea să fi fost cea care s-a lovit de geam și l-a spart. Nu știu dacă Tommy v-a spus, dar portofelul i l-am găsit chiar în bucătărie.

---

[1] Acronim pentru All Ports Bulletin, înștiințare trimisă de poliție prin care sunt transmise datele unui infractor sau presupus infractor dat în urmărire (n. tr.).

Nu pare să fi fost atins. Cred că persoana cu care avem de-a face aici n-a venit ca să fure.

Chiar și de-afară, Scarpetta tot simte mirosul de poliuretan. Se uită la niște stejari uriași acoperiți cu mușchi spaniol și la un turn de apă albastru care se profilează deasupra pinilor. Doi oameni pe biciclete trec încet prin față și se uită către casă.

– Puteți să intrați, le anunță Lucy din cadrul ușii, în timp ce-și scoate ochelarii de protecție și masca de pe față.

Geamul spart e acoperit cu o spumă groasă, gălbuie.

– Deci ce vrem să facem cu el? întreabă Becky cu privirea ațintită asupra lui Lucy.

– Aș vrea să-l împachetez și să-l iau cu noi, îi răspunde Scarpetta.

– Și să-i faceți teste pentru ce?

– Pentru lipici. Orice, de dimensiuni microscopice, care s-a prins de el. Pentru compoziția elementară sau chimică a lipiciului. Uneori nu știi ce cauți până nu găsești.

– Baftă să reușiți să-ndesați o fereastră sub microscop, glumește Becky.

– Și aș vrea și cioburile pe care le-ai adunat tu, adaugă Scarpetta.

– Și mostrele de ADN?

– Orice vreți să testăm în laboratoarele noastre. Putem să aruncăm o privire în spălătorie? întreabă Scarpetta.

Spălătoria e lângă bucătărie. Înăuntru, în dreapta ușii, peste spațiul gol, de unde a fost tăiată o bucată de

geam, a fost lipită o bucată de hârtie maro. Scarpetta abordează cu grijă ceea ce este considerat a fi punctul prin care criminalul a intrat în casă. Așa că face la fel ca întotdeauna – stă afară și se uită înăuntru, cercetând cu privirea fiecare centimetru. Întreabă dacă spălătoria a fost fotografiată. Da, a fost și s-a verificat dacă există amprente plantare, urme de încălțări și amprente digitale. Lipite de un perete sunt patru mașini de spălat și uscătoare costisitoare. Lângă peretele celălalt e un coș de câine. În încăpere mai sunt niște dulapuri de depozitare și o masă mare. Într-un colț e așezat un coș de răchită care e plin până la refuz cu haine murdare.

– Când ați ajuns voi ușa asta era încuiată? întreabă Scarpetta referindu-se la ușa sculptată din lemn de tec care dă afară.

– Nu, și doamna Dooley spune și ea că era descuiată. Așa a putut să intre în casă. Eu cred că tipul a scos bucata de geam și-a băgat mâna-năuntru. Vedeți – Becky se duce acolo unde era fereastra, lângă locul acoperit cu hârtie maro – dacă scoți geamul de-aici, e foarte simplu să ajungi cu mâna la zăvorul dinăuntru. De asta noi le spunem oamenilor să nu folosească zăvoare fără cheie la ușile de lângă ferestre. Sigur, dacă alarma antifurt ar fi fost activată...

– Știm sigur că nu a fost?

– Când doamna Dooley a intrat în casă nu era activată.

– Dar nu știm dacă era activată sau nu când a intrat el în casă?

– M-am gândit la asta. Dac-ar fi fost, atunci când geamul a fost spart, începe Becky să zică, apoi se răzgândește. Ei, nu cred că tăiatul geamului ar fi declanșat-o. Alarmele astea sunt sensibile la zgomot.

– Ceea ce ne sugerează faptul că alarma nu era activată atunci când a fost spart celălalt geam. Ceea ce ne arată că ucigașul era, la momentul ăla, deja în casă. Asta dacă nu cumva geamul a fost spart cândva, înainte. Deși mă îndoiesc.

– Și eu, e de acord Becky. Mi se pare c-ar fi normal să repari fereastra ca să te aperi de ploaie și de gângănii. Sau măcar să aduni cioburile. Mai ales că Lydia ținea câinele aici. Mă întreb dacă nu cumva s-a luptat cu el. Dacă n-a încercat să fugă înspre ușă ca să scape de el. Acum două nopți, a declanșat alarma. Nu știu dacă vi s-a spus. Chestia asta se întâmpla destul de des, fiindcă femeia era așa de beată, încât uita că alarma era pornită. Deschidea ușa glisantă și instantaneu alarma se declanșa. Apoi, când o sunau cei de la compania de securitate, nu-și mai aducea aminte parola. Așa că eram trimiși noi.

– De-atunci nu s-a mai înregistrat nici o altă declanșare a alarmei? întreabă Scarpetta. Ați apucat să verificați înregistrările de la compania de securitate? De exemplu, să vedeți când s-a declanșat ultima dată alarma? Când a fost activată și dezactivată ultima dată?

– Ultima dată a fost atunci când cu alarma falsă.

Scarpetta spune:

– Când polițiștii au venit aici, își aduc cumva aminte dac-au văzut Cadillac-ul alb?

Becky răspunde că nu. Polițiștii nu-și aduc aminte ca mașina să fi fost parcată pe alee. Apoi adaugă:

– Se pare că Lydia a activat alarma luni, cam când s-a lăsat întunericul. După care dispozitivul a fost dezactivat pe la nouă și-apoi a fost, din nou, activat. Pentru ca, a doua zi dimineață, adică ieri, la patru și paisprezece minute, să fie iar dezactivat.

– Și după asta n-a mai fost activat? vrea să afle Scarpetta.

– Nu. Dar eu cred că, atunci când oamenii beau și iau o grămadă de pastile, nu mai fac nimic la orele obișnuite. Ziua dorm destul de mult. Se trezesc la ore ciudate. Deci poate că Lydia a dezactivat alarma la patru și paisprezece minute ca să scoată câinele la plimbare sau ca să fumeze, iar tipul o urmărea. Poate c-o pândea mai demult. Vreau să zic c-o vâna. Poate că deja tăiase geamul și-acum doar o aștepta afară, în beznă. Pe partea asta a casei sunt mai mulți bambuși și tufișuri, iar vecinii nu sunt acasă, așa că și cu luminile din grădină aprinse, tipul s-ar fi putut ascunde în spate și nimeni nu l-ar fi observat. Dar e ciudat ce s-a întâmplat cu câinele. Unde e basetul?

– Am pus pe cineva să se intereseze în legătură cu treaba asta, o anunță Scarpetta.

– Poate câinele poate să vorbească și ne rezolvă cazul, glumește Becky.

– Trebuie să-l găsim. Niciodată nu știi ce anume te ajută să rezolvi cazul.

– Dacă a fugit, cineva l-ar fi găsit, observă Becky. Nu vezi pe toate drumurile baseți, iar prin părțile

noastre oamenii observă animalele fără stăpân. Pe de altă parte, dacă doamna Dooley a spus adevărul, atunci înseamnă că ucigașul a stat cu doamna Webster destul de mult, poate a ținut-o în viață ore întregi. Dooley a descoperit sângele și tot restul în jurul prânzului – ceea ce înseamnă cam cu opt ore mai târziu, iar criminalul probabil că era încă în casă.

Scarpetta examinează hainele murdare din coșul de rachită. Deasupra este un tricou împăturit neglijent. Cu o mână înmănușată, doctorița îl ia și-l lasă să se despăturească. Tricoul e umed și plin de dâre de murdărie. Scarpetta se ridică și se uită în chiuvetă. Oțelul inoxidabil e pătat cu picături de apă, iar o cantitate mică de apă a rămas concentrată în jurul sifonului de drenaj.

– Mă întreb dacă s-a folosit de tricoul ăsta ca să curețe fereastra, zice Scarpetta. E încă umed și murdar, ca și când cineva l-ar fi utilizat pe post de cârpă de șters murdăria. Aș vrea să-l sigilez într-o pungă de hârtie și să-l trimit la laborator.

– Și să-i faceți teste pentru ce? repetă Becky întrebarea de mai devreme.

– Dacă criminalul a ținut în mână tricoul, am putea să-i obținem ADN-ul. Tricoul ăsta ar putea să devină o dovadă incriminatorie. Cred c-ar trebui să ne decidem la ce laboratoare să facem analizele.

– DALCS-ul e-n ordine, dar la ei testele or să dureze o veșnicie. Ne-ați putea ajuta dumneavoastră?

– De-asta avem laboratoarele.

Scarpetta se uită la tabloul alarmei de lângă ușa care dă în hol.

– Poate că ucigașul a dezactivat alarma când a intrat în casă. Cred că n-ar trebui să presupunem că n-a făcut asta. Alarma are ecran tactil în loc de butoane. O suprafață numai bună pentru amprente. Și poate și pentru ADN.

– Asta ar însemna c-o cunoștea pe Lydia. Dac-a dezactivat alarma. Ceea ce pare logic dacă luăm în considerație cât timp a stat în casă.

– Ar însemna că ucigașul cunoștea imobilul. Nu c-o cunoștea pe Lydia, o contrazice Scarpetta. Ce cod are alarma?

– Codul pe care noi îl numim „unu, doi, trei, hai în casă dacă vrei". Probabil codul cu care a venit setată alarma, numai că femeia nu s-a mai obosit să-l schimbe. Dați-mi voie să mă asigur că e-n regulă să folosim laboratoarele voastre. Asta înainte să-ncepem să vă trimitem probele. Trebuie să-i cer acordul lui Tommy.

Detectivul e în hol, împreună cu Lucy. Becky îl întreabă în legătură cu laboratoarele, iar bărbatul răspunde că e uluitor câte chestii se fac în ziua de azi prin firme private. Unele departamente de poliție angajează chiar și polițiști privați.

– Și noi o să facem asta, spune Lucy întinzându-i lui Scarpetta o pereche de ochelari de protecție cu lentile galbene. Am folosit polițiști privați și-n Florida.

Becky devine interesată de cutia cu scule care e deschisă pe podea. Se uită la cinci surse de lumină de mare intensitate, care au aspectul unor lanterne, la bateriile

de nouă volți pe bază de nichel, la ochelarii de protecție și la încărcătorul multiport.

– M-am milogit de șerif să ne cumpere și nouă o sursă din asta de lumină portabilă. Fiecare funcționează pe o altă lungime de bandă, nu?

– Violet, albastru, albastru-verzui și spectrul de verde, o lămurește Lucy. Și mai e și sursa asta cu bandă largă de lumină albă – Lucy ia aparatul în mână – care are filtre adiționale albastre, verzi și roșii pentru amplificarea contrastului.

– Merge bine?

– O folosim pentru fluide secretate de corp, amprente, urme de droguri, fibre sau orice alte dovezi criminalistice. Da. Merge bine.

Lucy alege o lumină violet, cu un spectru între patru sute și patru sute treizeci de nanometri, apoi, însoțită de Becky și Scarpetta, trece în sufragerie. Toate nuanțele sunt relevate. Dincolo de ele se întinde piscina cu fundul întunecat în care s-a înecat Holly Webster, apoi dunele, stufărișul și plaja. Oceanul e liniștit, iar lumina soarelui se reflectă în valuri dând impresia unor bancuri de peștișori argintii.

– Și-aici sunt o grămadă de amprente plantare, le anunță Becky în vreme ce Scarpetta și Lucy verifică încăperea. Amprente de picioare goale, urme de pantofi, toate mici. Probabil ale ei. E ciudat, fiindcă se pare că ucigașul nu a șters podeaua înainte să plece. Deci te-ai aștepta să găsești și alte urme de pantofi. Piatra asta sclipitoare, cum se numește? N-am mai văzut dale albastre ca astea. Parc-ar fi oceanul.

– Probabil că așa și trebuie să arate, îi răspunde Scarpetta. E o marmură albastră, un sodalit, poate un lapislazuli.

– Mamă, Doamne! Am avut mai demult un inel cu lapislazuli. Nu-mi vine să cred că există cineva care să aibă o podea întreagă din piatra asta. Ascunde murdăria destul de bine, dar e sigur că podeaua asta n-a mai fost curățată de când hăul. E praf cu toptanul și o grămadă de alte chestii. Toată casa e așa. Puneți lanterna într-un colț și-o să vedeți ce vreau să zic. Dar nu pricep de ce tipul n-a lăsat nici măcar o singură urmă de pantof. Nici măcar în spălătorie, pe unde-a intrat în casă.

– Eu o să mă mai plimb pe-aici, anunță Lucy. Care-i treaba la etaj?

– Nu cred că Lydia folosea etajul. Și mă îndoiesc că el a urcat acolo. Locul e neatins. Nu sunt decât niște camere de oaspeți, o galerie de artă și-o cameră de jocuri. N-am mai văzut o casă ca asta. Tre' să fie frumos să locuiești într-una.

– Pentru ea n-a fost frumos, spune Scarpetta uitându-se la părul lung și negru care e peste tot pe podea, la paharele goale și la sticla de votcă de pe măsuța din fața canapelei. Nu cred c-a avut nici un moment de fericire în casa asta.

Madelisa n-a ajuns acasă nici de-o oră când soneria începe să sune.

Până atunci, nu s-ar fi deranjat să-ntrebe cine era.

– Cine e? strigă ea din spatele ușii încuiate.

– Detectivul Pete Marino, de la biroul medicului legist, spune o voce, o voce profundă, care-i aduce femeii aminte de Nord, de Yankees.

Madelisa bănuiește că lucrul de care i-a fost teamă s-a adeverit. Femeia din Hilton Head e moartă. Altfel de ce-ar fi venit până la ea cineva de la biroul medicului legist? Madelisa ar fi preferat ca Ashley să nu fi plecat la cumpărături chiar în secunda în care-au ajuns acasă, lăsând-o singură după ce-a trecut prin ce-a trecut. Femeia ascultă să vadă dacă-l aude pe câine. Slavă Domnului că basetul nu scoate nici un sunet. E închis în dormitorul de oaspeți. Madelisa deschide ușa și încremenește. Bărbatul uriaș din fața ei e îmbrăcat ca un golan cu motocicletă. Ăsta e monstrul care-a ucis-o pe biata femeie din Hilton Head, iar acum a urmărit-o pe Madelisa pân-acasă ca s-o omoare și pe ea.

– Nu știu nimic, spune Madelisa și dă să-nchidă ușa.

Golanul o blochează cu piciorul și intră direct în hol.

– Încetișor, îi spune bărbatul, apoi își deschide portofelul și-i arată insigna. Cum am zis: sunt Pete Marino, de la biroul medicului legist.

Madelisa nu știe ce să facă. Dacă încearcă să sune la poliție, criminalul o s-o omoare pe loc. În zilele noastre, oricine poate să-și cumpere o insignă.

– Haide să ne așezăm și să stăm nițel de vorbă, spune Marino. Tocmai am aflat de vizita pe care-ai făcut-o la departamentul șerifului din Beaufort County, în Hilton Head.

– Cine ți-a zis asta?

Madelisa se simte puțin mai bine.

– Te-a trimis detectivul ăla? De ce? I-am spus tot ce știu. Da' el oricum nu m-a crezut. Cine ți-a zis unde locuiesc? Nu-mi place chestia asta. Eu cooperez cu autoritățile, iar ei îmi fac publică adresa de-acasă.

– Avem o mică problemă cu povestea pe care ne-ai spus-o, o lămurește Marino.

Ochelarii galbeni ai lui Lucy se uită la Scarpetta.

Amândouă sunt în dormitorul principal, iar transperantele sunt coborâte. Pe cuvertura din mătase maro, mai multe pete strălucesc verde-fluorescent în lumina violet de mare intensitate.

– Ar putea să fie lichid seminal, spune Lucy. Dar ar putea să fie și altceva, adaugă ea continuând să scaneze patul.

– Salivă, urină, uleiuri sebacee, transpirație, zice Scarpetta.

Doctorița se apleacă spre o pată luminescentă de dimensiuni mari.

– Nu simt nici un miros, adaugă ea. Ține lumina chiar aici. Problema e că nu avem de unde să știm când a fost spălată cuvertura ultima dată. Cred că gospodăria n-a fost o prioritate pentru Lydia. Ceea ce e tipic pentru oamenii deprimați. Cuvertura merge la laborator. Mai avem nevoie de periuța ei de dinți și de peria de păr. Sigur, și de paharele de pe măsuța din sufragerie.

– Pe treptele din spatele casei e o scrumieră plină de chiștoace, spune Lucy. Nu cred c-o să avem dificultăți în a-i obține ADN-ul. Sau cu amprentele ei plantare și digitale. Problema e el. Tipul se pricepe. În zilele noastre, toată lumea e expertă în chestiile astea.

– Nu, o contrazice Scarpetta. Toți au impresia că sunt experți.

Doctorița își scoate ochelarii de protecție și lumina de un verde-fluorescent de pe pat dispare. Lucy închide sursa de lumină și-și scoate și ea ochelarii.

– Ce facem noi? o întreabă ea pe Scarpetta.

Aceasta studiază o fotografie pe care a observat-o când au intrat în dormitor. Doctorița Self într-un decor de sufragerie. În fața ei stă o femeie frumoasă, cu un păr lung și negru. Camerele de televiziune le urmăresc îndeaproape. Spectatorii bat din palme și surâd.

– Când a fost invitată la emisiunea doctoriței Self, îi spune Scarpetta lui Lucy. În schimb, nu mă așteptam la cealaltă fotografie.

Lydia împreună cu Drew Martin și un bărbat cu pielea măslinie și părul negru. Scarpetta presupune că e vorba de antrenorul lui Drew, Gianni Lupano. Toți trei zâmbesc și privesc cu ochii mijiți în soarele de pe terenul central al centrului de tenis Family Circle Cup, care se găsește pe Daniel Island, la câțiva kilometri de centrul Charlestonului.

– Deci care e numitorul comun? întreabă Lucy. Lasă-mă să ghicesc: doctorița Self, medicul egoist.

– Nu și la turneul ăsta, îi răspunde Scarpetta. Uită-te la diferența dintre fotografii, spune ea arătând

poza cu Lydia și Drew, apoi pe cea cu Lydia și doctorița Self. Deteriorarea e vizibilă. Uită-te la ochii ei.

Lucy aprinde lumina din dormitor.

– Când a fost făcută fotografia asta, pe terenul de la Family Circle Cup, e clar că Lydia nu arăta ca o persoană care abuzează, la modul cronic, de alcool și medicamente, explică Scarpetta.

– Și care-și smulge părul, adaugă Lucy. Nu înțeleg de ce fac oamenii așa ceva. Părul din cap, părul pubian. E păr peste tot. Fotografia cu ea în cadă? Arată de parcă și-a pierdut jumătate din păr. Sprâncenele, genele.

– Tricotilomanie, spune Scarpetta. E o tulburare obsesiv-compulsivă. Anxietate. Depresie. Viața ei era un iad.

– Dacă doctorița Self e numitorul comun, atunci cum rămâne cu doamna care-a fost omorâtă în Bari? Turista canadiană. Nu există nici un indiciu cum c-ar fi participat la emisiunea doctoriței Self sau c-ar fi cunoscut-o.

– Cred c-atunci a prins gustul.

– Gustul pentru ce? întreabă Lucy.

– Gustul să omoare civili, îi răspunde Scarpetta.

– Asta nu explică legătura cu doctorița Self.

– Faptul că i-a trimis fotografii este un indiciu că ucigașul și-a creat un peisaj psihologic și un ritual al crimei. Care devine și un joc, îi servește pentru un anumit scop. Îl scoate în afara ororii a ceea ce face. Fiindcă a accepta faptul că provoacă durere cu sadism și provoacă moartea altor oameni ar fi ceva de neîndurat

pentru el. Așa că e obligat să dea crimelor un sens. Trebuie să fie viclean.

Din geanta de serviciu, Scarpetta scoate un pachet de post-it-uri, neștiințific, dar practic.

– E cam ca și cu religia. Dacă faci ceva în numele lui Dumnezeu, atunci e-n ordine. Dacă omori pe cineva aruncând cu pietre în el. Dacă-l arzi pe rug. Inchiziția. Cruciadele. Oprimarea celor care nu sunt ca tine. Criminalul a atribuit un sens faptelor lui. Cel puțin, asta e părerea mea.

Doctorița verifică patul cu o lumină albă strălucitoare și se folosește de partea lipicioasă a post-it-urilor ca să colecteze fibrele, firele de păr, murdăria și nisipul pe care-l vede.

– Deci tu nu crezi că doctorița Self are vreo importanță personală pentru individul ăsta? Că e un element de recuzită în piesa lui? Că s-a legat de ea numai pentru că e la îndemână. În direct. Că e o celebritate.

Scarpetta pune post-it-urile într-o pungă de plastic pe care o sigilează cu bandă galbenă, după care o etichetează și-o datează cu un marker. Apoi, împreună cu Lucy, începe să strângă cuvertura de pe pat.

– Cred că e o vorba de o conexiune extrem de personală, răspunde Scarpetta. Nu plasezi pe cineva în matricea jocului sau a dramei tale psihologice dacă nu ai o legătură personală cu omul ăla. La întrebarea de ce, nu am nici un răspuns.

Lucy rupe, cu zgomot, o bucată mare de hârtie maro din rolă.

– De exemplu, se poate să n-o fi cunoscut niciodată. E la fel ca și cu vânătorii de oameni. Sau se poate s-o fi cunoscut, explică Scarpetta. E posibil ca ucigașul să fi fost invitat în emisiunea ei sau să fi petrecut mai mult timp cu ea.

Amândouă așază cuvertura împăturită în centrul hârtiei.

– Ai dreptate. Oricum ai lua-o, legătura e personală, decide Lucy. Poate c-a ucis-o pe femeia din Bari, după care doar că nu i-a mărturisit crima doctorului Maroni, gândindu-se poate că doctorița Self o să afle. Dar ea nu află. Și-atunci?

– Se simte și mai ignorat.

– Apoi?

– Situația escaladează.

– Ce se întâmplă când mama nu-i acordă atenție copilului profund tulburat psihic? întreabă Scarpetta împachetând cuvertura.

– Stai să mă gândesc, răspunde Lucy. Copilul crește și ajunge ca mine?

Scarpetta taie o bucată de bandă galbenă și spune:

– Ce lucru îngrozitor! Să tortureze și să ucidă femei pe care le-ai avut invitate în emisiune. Să facă asta ca să-ți atragă atenția.

Televizorul cu ecran plat, de un metru cincizeci și doi de centimetri, e semnificativ pentru Marino. Îi spune ceva despre Madelisa. Un lucru pe care-l poate folosi împotriva femeii.

– Ăla e un televizor cu plasmă? întreabă el. Cred că e cel mai mare pe care l-am văzut vreodată.

Madelisa e supraponderală, cu pleoape grele şi-ar avea nevoie de-un dentist bun. Dinţii femeii îi aduc aminte lui Marino de un gard din lemn vopsit în alb. Iar coafeza Madelisei ar trebui să fie împuşcată. Doamna Dooley stă pe o canapea cu imprimeu floral. Mâinile i se mişcă tot timpul din cauza stării de agitaţie.

Spune:

– Soţul meu şi jucăriile lui. Nu ştiu ce e. Nu ştiu decât că e mare şi scump.

– Trebuie să fie grozav să te uiţi la meci pe-un ecran ca ăsta. Eu? Cred c-aş sta numai în faţa lui şi n-aş mai mişca nici un deget.

Ceea ce probabil că Madelisa şi face. Stă în faţa televizorului ca un zombi.

– La ce-ţi place să te uiţi? o întreabă detectivul.

– Îmi plac filmele cu crime şi mistere. Fiindcă, de obicei, le dau de cap. Dar după ceea ce-am păţit, nu cred c-o să mai pot să mă uit la ceva violent.

– Atunci probabil că ştii multe despre criminalistică, remarcă Marino. Dacă te uiţi la filme din astea cu crime.

– Am fost jurat într-un proces acu' un an şi eu ştiam mai multe despre criminalistică decât judecătorul. Ceea ce nu-i prea face cinste. Dar cunosc câteva chestii.

– Despre recuperarea imaginilor ai auzit?

– Da.

– Mă refer la fotografii, filme video sau înregistrări digitale care au fost șterse.

– Vrei niște ceai cu gheață? Pot să-ți fac.

– Nu acum.

– Cred că Ashley o să cumpere ceva de la Jimmy Dengate's[1]. Ai mâncat vreodată pui prăjit de-acolo? Ashley trebuie s-ajungă acasă din minut în minut și poate vrei și tu.

– Ceea ce vreau este să încetezi să mai încerci să schimbi subiectul. Vezi tu, prin procedeele de recuperare a imaginilor e aproape imposibil să scapi complet de o imagine digitală pe care-ai stocat-o pe disk, pe-un memory stick sau pe orice altceva. Poți să ștergi lucruri de pe ele toată ziua, dar noi tot reușim să le recuperăm.

Lucru care nu e tocmai adevărat, dar Marino n-are nici un fel de ezitare dacă trebuie să mintă.

Madelisa arată ca un șoarece încolțit.

– Pricepi unde bat, nu? zice Marino, care-a adus-o exact acolo unde vrea, dar nu se simte tocmai sigur.

Nici el nu e foarte sigur unde bate.

Când Scarpetta l-a sunat cu ceva timp în urmă și i-a spus că Turkington are suspiciuni în legătură cu ceea ce domnul Dooley a șters de pe cameră, fiindcă omul a tot repetat acest detaliu pe parcursul interogatoriului, Marino a asigurat-o c-o să obțină un răspuns. Mai mult decât orice altceva detectivul își dorește

---

[1] Restaurant celebru din Charleston, renumit pentru mâncarea bună, nesofisticată și prețurile rezonabile (n. tr.).

acum să-i facă pe plac lui Scarpetta, pentru ca doctorița să considere că încă mai e ceva de capul lui. Marino a fost surprins că Scarpetta l-a sunat.

– De ce mă întrebi? spune Madelisa și-ncepe să plângă. Ți-am zis: nu știu nimic altceva decât ce i-am spus detectivului.

Femeia continuă să privească peste umărul lui Marino către partea din spate a căsuței celei galbene. Tapet galben, covor galben. Marino n-a mai văzut niciodată atât galben. Casa arată de parcă decoratorul a făcut pipi pe toate posesiunile soților Dooley.

– Motivul pentru care am pomenit de recuperarea imaginilor este că înțeleg că soțul tău a șters o parte din ceea ce-a filmat pe plajă, o lămurește Marino, deloc impresionat de lacrimile Madelisei.

– Nu eram decât eu stând în fața casei înainte de a încerca să obținem permisiunea de-a o filma. Ăsta e singurul lucru pe care l-a șters. Normal, n-am obținut permisiunea. Cum aș fi putut s-o obțin? Da' nu e ca și cum n-aș fi încercat. Știu ce-s alea bune maniere.

– Mă doare-n cot de tine și de bunele tale maniere. Nu-mi pasă decât de ceea ce ascunzi de mine și de toți ceilalți.

Marino, așezat pe un balansoar, se apleacă înainte.

– Știu al dracului de bine că nu ești sinceră cu mine. Și de unde știu asta? Mi-au arătat-o dovezile științifice.

Marino nu are nici un fel de dovezi. Nu întotdeauna e posibil să recuperezi imaginile șterse de pe o cameră digitală. Și în cazul în care reușești, procesul e foarte laborios și de lungă durată.

– Te rog, nu, îl imploră Madelisa. Îmi pare rău, dar, te rog, nu mi-l lua. Îl iubesc atât de mult.

Marino n-are nici cea mai vagă idee despre ce vorbește femeia. Se gândește că s-ar putea să fie vorba despre soțul ei, dar nu e sigur.

Așa că zice:

– Și dacă nu ți-l iau? Cum o să explic chestia asta după ce plec de-aici și sunt luat la întrebări?

– Fă-te că nu știi nimic de el.

Madelisa se pune și mai tare pe plâns.

– Ce contează? El n-a făcut nimic. Of, amărâtul mic! Cine știe prin ce-a trecut. Tremura și avea sânge pe el. N-a făcut nimic decât că s-a speriat și-a fugit și dacă mi-l iei știi ce-o să pățească. O să-l omoare. Of, te rog, lasă-mă să-l țin. Te rog! Te rog! Te rog!

– De ce avea sânge pe el? întreabă Marino.

În baia principală, Scarpetta proiectează fasciculul lanternei oblic pe podeaua din onix de culoarea ochiului de tigru.

– Amprente de picior gol, spune ea din cadrul ușii. Micuțe. S-ar putea să fie tot ale ei. Și iar păr.

– Dacă e să credem ceea ce ne-a zis Madelisa Dooley, criminalul trebuie să se fi deplasat pe-aici. E foarte ciudat, spune Becky în timp ce Lucy își face apariția cu o cutiuță albastru cu galben și o sticlă cu apă sterilă.

Scarpetta intră în baie. Trage la o parte perdeaua cu imprimeu de tigru și luminează cada de cupru adâncă. La început nu vede nimic. Apoi ceva îi atrage

atenția. Scarpetta culege ceva ce pare a fi un ciob ceramic care, dintr-un motiv misterios, era prins între săpunul alb și suportul fixat în lateralul căzii. Doctorița examinează ciobul cu atenție. Își scoate și lupa de bijutier.

– E o bucată de coroană dentară, spune ea. Nu din porțelan. E o coroană temporară, care s-a rupt cumva.

– Mă întreb unde e restul, zice Becky lăsându-se pe vine în cadrul ușii și cercetând podeaua cu ajutorul fasciculului unei lanterne pe care îl proiectează în toate direcțiile. Asta dacă nu cumva ciobul nu e de dată recentă.

– Se poate ca restul să fi căzut în sifonul de evacuare. Ar trebui să-l verificăm. Coroana ar putea să fie oriunde.

Lui Scarpetta i se pare că vede o urmă de sânge uscat pe ceea ce estimează a fi jumătate din coroana destinată unui dinte din față.

– Avem cum să aflăm dacă Lydia Webster a fost de curând la dentist?

– Pot să verific. Pe insulă nu-s prea mulți stomatologi. Așa că dacă nu cumva s-a dus în altă parte, n-ar trebui să fie prea dificil de aflat.

– Vizita ar trebui să fie recentă. Foarte recentă, îi explică Scarpetta. Nu contează cât îți neglijezi igiena personală: o coroană spartă, mai ales pe un dinte din față, nu se ignoră.

– Ar putea să fie a lui, intervine Lucy.

– Asta ar fi și mai bine, vine replica lui Scarpetta. Avem nevoie de-un plic mic de hârtie.

– Îți aduc eu, se oferă Lucy.

– Nu văd nimic. Dacă s-a spart aici, nu văd restul de coroană pe nicăieri. Presupun c-ar putea să fi rămas atașată de dinte. Și eu mi-am spart o dată o coroană și-o parte mi-a rămas pe ciotul de dinte pe care-l mai aveam în gură.

Becky se uită dincolo de Scarpetta, la cada din cupru.

– Asta e cea mai mare suprafață de fals-pozitiv de pe planetă, adaugă ea. E de trecut în calendar. Una dintre rarele ocazii când aș avea nevoie și eu să folosesc luminolul, dar și nenorocita asta de cadă, și chiuveta sunt din cupru. Ei, nici nu merită să ne mai obosim.

– Eu nu mai utilizez luminol, îi spune Scarpetta, de parcă agentul oxidant ar fi un prieten neloial.

Până de curând, luminolul a fost un instrument de bază în criminalistică, iar doctorița nici nu și-a pus problema să nu se folosească de el pentru punerea în evidență a sângelui care nu e vizibil cu ochiul liber. Dacă sângele a fost spălat sau chiar dacă s-a dat cu vopsea pe deasupra, atunci modalitatea de a-l descoperi era să pulverizezi luminol pe suprafața respectivă și să aștepți să vezi unde apare fluorescența. Dar nu era chiar atât de simplu. Ca un câine care dă din coadă la toți vecinii, luminolul reacționează nu numai la hemoglobina din sânge, ci, din păcate, la multe alte lucruri: vopsea, lac de mobilă, soluție de desfundat țevi, clor, extracte de păpădie, scaiete, saschiu, porumb. Și, desigur, la cupru.

Lucy scoate un recipient micuț cu Hemastix pentru un test preliminar. Caută orice reziduu care poate fi sânge șters. Testul preliminar indică potențiala prezență a sângelui, așa că Scarpetta deschide cutia de Bluestar Magnum, din care ia o sticlă maronie, un pachet de folii și o sticlă cu pulverizator.

– E mai puternic, se menține mai mult și nu trebuie folosit în întuneric total, îi explică ea lui Becky. Nu conține perborat de sodiu tetrahidrat, deci nu e toxic. Poate fi utilizat pe suprafețe din cupru fiindcă reacția va avea o intensitate diferită, dintr-un spectru de culoare diferit și va avea o altă durată decât în cazul sângelui.

Scarpetta încă n-a depistat sânge în baia principală. În ciuda spuselor Madelisei, cea mai intensă lumină albă nu a scos la iveală nici cea mai mică pată. Dar asta nu mai reprezintă o surpriză. Din cât a putut să-și dea seama până acum, după ce Madelisa a fugit din casă, criminalul a făcut o curățenie meticuloasă. Scarpetta selectează varianta de spray cea mai fină și toarnă în sticlă doisprezece centilitri de apă sterilă. La care adaugă două tablete. Totul este amestecat încet, cu o pipetă, preț de câteva minute. Apoi Scarpetta deschide sticla maronie și toarnă soluție de hidroxid de sodiu.

Începe să pulverizeze soluția pe toate suprafețele. Pete, dâre, stropi și alte forme încep să strălucească într-o nuanță tare de albastru-cobalt prin toată încăperea. Becky face fotografii. Puțin mai târziu, când doctorița și-a strâns instrumentele și le așază în

geantă, telefonul mobil începe să-i sune. E analistul de amprente de la laboratoarele lui Lucy.

– N-o să-ți vină să crezi, spune omul.

– Să nu începi cu mine o conversație în felul ăsta, decât dacă vorbești serios, i-o retează Scarpetta cât se poate de serioasă.

– Amprenta de pe moneda de aur.

Bărbatul e agitat și turuie.

– Am aflat a cui e: a băiețelului neidentificat care-a fost găsit săptămâna trecută. Puștiul din Hilton Head.

– Ești sigur? Nu se poate. N-are nici un sens.

– N-o avea sens, dar nu încape nici un dubiu.

– Nici asta să nu mai spui decât dacă vorbești serios. Prima mea reacție e să zic că trebuie să fie o greșeală, îl anunță Scarpetta.

– Nu e nici o greșeală. I-am scos cartolina cu amprente de la toate degetele. Amprentele pe care i le-a luat Marino la morgă. Am verificat rezultatul vizual. Și e fără echivoc. Detaliile de identificare ale amprentei parțiale ridicate de pe monedă se regăsesc în amprenta de la degetul mare, de la mâna dreaptă, a puștiului neidentificat. Nu e nici o greșeală.

– Amprenta de pe moneda care a fost tratată prin fumigație cu superglue? Nu văd cum.

– Crede-mă, nici eu nu înțeleg. Toată lumea știe că amprentele copiilor care n-au ajuns încă la pubertate nu rezistă suficient de mult încât să-apuci să le tratezi prin fumigație. În majoritate sunt compuse din apă. Nu e decât transpirație, în loc de uleiuri, aminoacizi și toate celelalte chestii care sunt secretate după

pubertate. Niciodată n-am tratat prin fumigație amprente de copii și nici nu cred că se poate. Dar asta e amprenta unui copil, iar copilul e cel din morga ta.

– Poate că nu așa a fost obținută amprenta, spune Scarpetta. Poate că moneda n-a fost tratată prin fumigație.

– Trebuie să fi fost. Detaliile de identificare sunt încastrate în superglue. E sigur. E ca și când ar fi fost tratată prin fumigație.

– Poate că băiețelul a avut lipici pe deget și-apoi a atins moneda, îi explică doctorița. Și-așa și-a lăsat amprenta.

18

Ora nouă seara. Șuvoaiele de ploaie lovesc drumul din fața barăcii lui Marino.

Lucy e udă leoarcă. Dă drumul unui miniaparat de recepție wireless deghizat sub forma unui iPod. Peste exact șase minute, Scarpetta o să-l sune pe Marino. Acum, detectivul se ceartă cu Shandy. Fiecare cuvânt e captat de microfonul multidirecțional încastrat în thumb drive-ul calculatorului.

Pașii apăsați ai lui Marino, ușa frigiderului deschizându-se, fâșâitul unei cutii deschise, probabil o cutie de bere.

Vocea furioasă a lui Shandy răsună în urechea lui Lucy:

– ...Să nu mă minți. Te avertizez. Așa, din senin? Așa, din senin, te-ai decis că nu vrei o relație stabilă? Și, apropo, cine-a zis că eu sunt legată de tine? Singurul care-ar trebui să fie legat ești tu – să te lege și să te-arunce într-un nenorocit d-ăla de spital de nebuni. Poate-ți oferă logodnicul Șefei celei Mari o reducere la prețul camerei.

Marino i-a spus de logodna lui Scarpetta cu Benton. Shandy îl lovește pe Marino acolo unde-l doare mai tare, ceea ce înseamnă că știe unde-l doare. Lucy se întreabă de câte ori s-a folosit Shandy de strategia asta, de câte ori l-a zgândărit pe tema asta.

– Nu ești stăpâna mea. Nu vrei să mă ai fiindcă nu-ți mai convine. Ei, poate scap eu de tine înainte, urlă Marino. Nu-mi faci decât rău. M-ai pus să mă dau cu căcatul ăla cu hormoni – e o minune că n-am făcut vreun atac cerebral sau cine știe ce altceva. Și asta după abia o săptămână. Peste-o lună cum o să fie? Ți-ai ales un cimitir? Sau poate c-o s-ajung în pușcărie. O să-mi pierd mințile și cine știe ce-o să fac.

– Poate c-ai făcut deja ceva.

– Du-te dracului!

– De ce m-aș lega de-un boșorog gras ca tine? Nici nu ți se mai scoală fără *căcatul ăla cu hormoni.*

– Termină, Shandy! M-am săturat să mă tot critici, auzi? Dacă nu sunt bun de nimic, atunci de ce mai ești aici? Am nevoie de spațiu și de timp ca să mă gândesc. Totu' de căcat acu'. La serviciu e un rahat. Fumez, nu mă mai duc la sală, beau prea mult și sunt drogat până-n vârfu' urechilor. Totu' s-a dus pe apa

sâmbetei, iar tu nu faci decât să mă bagi și mai tare în rahat.

Telefonul mobil al lui Marino începe să sune. Bărbatul nu răspunde. Telefonul sună și tot sună.

– Răspunde! spune Lucy cu voce tare afară, în ploaia grea și care nu conține nici un pic.

– Da, răsună vocea detectivului în casca din urechea lui Lucy.

Slavă Domnului! Marino tace câteva clipe, ascultă, apoi îi spune lui Scarpetta, care e la celălalt capăt al firului.

– Nu se poate.

Lucy nu poate să audă cuvintele doctoriței, dar știe ce spune aceasta. Îl anunță pe Marino că nici seria Colt-ului .38, nici amprentele, parțiale sau complete, care-au fost ridicate de pe arma și cartușele găsite de Bull pe aleea din spatele casei, nimic n-a dat nici un rezultat la rulajul prin RNIIB și SIIDA.

– Și el? întreabă Marino.

Detectivul se referă la Bull. Scarpetta nu poate să-i răspundă la întrebarea asta. Amprentele lui Bull nu sunt în SIIDA, pentru că n-a fost condamnat pentru nici o infracțiune, iar faptul c-a fost arestat cu câteva săptămâni în urmă nu contează. Dacă arma e a lui, dar n-a fost furată sau n-a fost folosită în decursul nici unei infracțiuni, pentru ca apoi să ajungă, din nou, pe străzi, atunci seria nu apare în RNIIB. Scarpetta i-a spus deja lui Bull că ar fi bine să fie amprentat ca să se știe care sunt amprentele lui și acestea să poată fi excluse, dar Bull încă n-a ajuns s-o facă și pe-asta. Iar

Scarpetta nu poate să-i aducă aminte, fiindcă nu reușește să dea de el. Atât ea, cât și Lucy l-au sunat de câteva ori de când au plecat din casa Lydiei Webster. Mama lui Bull le-a zis că omul a plecat cu barca la cules de stridii. De ce-ar face Bull una ca asta pe o asemenea vreme e un mister.

– Îhî, îhî, se aude vocea lui Marino în urechea lui Lucy.

Detectivul a început din nou să se preumble prin casă. E limpede că este foarte atent la ceea ce spune în fața lui Shandy.

Scarpetta o să-i povestească lui Marino și despre amprenta parțială de pe moneda de aur. Poate că asta îi spune chiar acum, fiindcă Marino pare surprins, după exclamația pe care o scoate.

Apoi zice:

– E bine de știut.

După care tace iar. Lucy îl aude mergând încoace și încolo. Marino se apropie de calculator, de thumb drive, iar scaunul se hârșâie de podeaua de lemn când bărbatul se așază pe el. Shandy nu scoate nici un cuvânt. Probabil se chinuie să înțeleagă despre ce vorbește Marino și cu cine.

– OK, concluzionează detectivul. Putem să mai discutăm despre asta mai târziu? Acum sunt prins cu ceva.

Nu. Lucy e sigură că mătușă-sa o să-l oblige pe Marino să vorbească despre indiferent ce-o interesează pe ea în clipa asta. Sau măcar s-o asculte. N-o să închidă telefonul fără să-i reamintească faptul că în decursul

ultimei săptămâni și el a început să poarte un lanț cu un dolar vechi, un Morgan de argint. E posibil ca dolarul lui Marino să nu aibă nici o legătură cu lanțul cu monedă de aur care a fost măcar ținut în mână, la un moment dat, de băiețelul care zace acum în frigiderul lui Scarpetta. Dar de unde are Marino lanțul ăsta de prost-gust? Dacă doctorița îi pune întrebarea asta, detectivul n-o să-i răspundă. Nu poate. Shandy e lângă el și-i ascultă fiecare cuvințel. Așa cum stă în întuneric și-n ploaie, cu apa adunându-i-se în șapcă și scurgându-i-se în gulerul gecii, Lucy se gândește la ce i-a făcut Marino mătușii ei și senzația aceea familiară o cuprinde iar. Senzația aceea neînfricată, când nimic altceva nu mai contează.

– Da, da, nici o problemă, o asigură Marino. Ca un fruct copt care-a căzut din copac.

Lucy își dă seama că mătușă-sa îi mulțumește detectivului. Ce ironic: ea îi mulțumește lui. Cum mama naibii poate să-i mulțumească pentru ceva? Lucy știe de ce Scarpetta face asta, dar sentimentul de revoltă tot n-o părăsește. Scarpetta îi mulțumește pentru c-a vorbit cu Madelisa, care, datorită lui, a mărturisit că ea a luat basetul și i-a mai arătat și o pereche de pantaloni scurți cu sânge pe ei. Sângele fusese inițial pe câine. Madelisa l-a șters cu pantalonii, ceea ce indică faptul că femeia trebuie să fi ajuns la locul faptei foarte curând după ce o persoană a fost rănită sau ucisă. Sângele de pe câine nu se uscase încă. Marino a luat pantalonii cu el. Dar i-a permis Madelisei să păstreze animalul. I-a zis că polițiștilor o să le spună că ucigașul

a luat basetul și probabil că l-a omorât și l-a îngropat pe undeva. E uimitor cât de bun și de blând poate să fie Marino cu femeile pe care nu le cunoaște.

Ploaia e ca o mână neobosită care bate darabana cu degete reci pe creștetul lui Lucy. Femeia se îndepărtează ca să nu fie văzută în cazul în care Marino sau Shandy s-ar apropia de fereastră. Afară e întuneric, dar Lucy nu vrea să-și asume nici un risc. Marino a închis telefonul.

– Crezi că sunt așa de proastă că nu știu cu cine dracu' ai vorbit sau că te-ai dat peste cap ca să nu pricep despre ce discutai? Cu alte cuvinte, că nu mi-am dat seama c-ai vorbit codat? urlă pițigăiat Shandy. De parc-aș fi așa de proastă încât să mă duci de nas! Ai vorbit cu Șefa cea Mare, cu ea ai vorbit!

– Nu-i treaba ta. De câte ori mai trebuie să-ți zic? Pot să vorbesc cu cine dracu' vreau.

– Totu' e treaba mea! Te-ai culcat cu ea, căcănar mincinos ce ești ! Ți-am văzut nenorocita de motocicletă la prima oră a doua zi dimineață! Crezi că-s tâmpită? A fost bine? Asta ți-ai dorit juma' de viață! A fost bine, boșorog grăsan ce ești?!

– Nu știu cine ți-a băgat în capul ăla de răzgâiată bogată că tot ce se întâmplă-n viață e treaba ta. Dar ascultă la mine: *nu-i așa!*

După mai multe seturi de *du-te-n pizda mă-tii* și alte înjurături și amenințări, Shandy iese din casă ca o furtună și trântește ușa. Din ascunzătoarea ei, Lucy o vede cum se duce sub baracă, încalecă pe motocicleta ei și pleacă furioasă trecând peste peticul de grădină

înnisipată din fața bojdeucii lui Marino, pentru ca apoi să accelereze sonor către podul Ben Sawyer. Lucy așteaptă câteva minute. Ascultă ca să se asigure că Shandy nu se întoarce. Nimic. Doar sunetul îndepărtat al traficului și clipocitul sonor al ploii. Urcă pe veranda lui Marino și bate la ușă. Acesta o deschide năvalnic. Chipul furios i se golește instantaneu de orice expresie. Apoi o impresie de disconfort i se instalează pe față. Emoțiile îi rulează pe chip ca pozele de la un joc mecanic.

– De ce-ai venit? întreabă Marino privind dincolo de Lucy, ca și când i-ar fi teamă că Shandy s-ar putea întoarce.

Lucy pășește în sanctuarul sordid pe care îl cunoaște mai bine decât își închipuie Marino. Se uită la computer. Thumb drive-ul e încă la locul lui. iPod-ul fals și casca sunt ascunse în buzunarul hainei. Marino închide ușa, dar rămâne în picioare, în fața ei. Lucy se așază pe canapeaua cu imprimeu ecosez care miroase a mucegai. Cu fiecare secundă care trece, detectivul pare și mai puțin în largul lui.

– Am auzit că m-ai spionat când am fost cu Shandy în morgă. Parc-ai fi un nenorocit de Patriot Act[1] pe două picioare.

Marino atacă primul, crezând că acesta e motivul vizitei lui Lucy.

---

[1] Lege controversată promulgată de președintele american George W. Bush pe 26 octombrie 2001, care se referă la interceptarea și obstrucționarea oricăror acte de terorism (n. tr.).

– N-ai învățat pân-acu' să nu mai încerci prostii din astea cu mine?

Ca un nesăbuit, Marino încearcă s-o intimideze pe Lucy, deși știe foarte bine că niciodată n-a reușit. Nici măcar pe vremea când era o copilă. Nici măcar când era o adolescentă, iar el o ridiculiza – uneori chiar își bătea joc de ea și-o respingea – pentru cine și ce este.

– Am discutat deja cu Doc despre asta, îi dă înainte Marino. Nu mai e nimic de zis, așa că nu are rost să te mai iei de mine.

– Și numai asta ai făcut cu ea? Ai vorbit?

Lucy se apleacă înainte, își scoate Glock-ul din tocul de la gleznă și-l îndreaptă către Marino.

– Dă-mi un singur motiv solid pentru care să nu te ucid, îi spune Lucy fără urmă de emoție.

Marino nu-i răspunde.

– Un singur motiv solid, repetă Lucy. Tu și Shandy v-ați certat ca chiorii. I-am auzit urletele din șosea.

Lucy se ridică de pe canapea, se duce la masă și deschide sertarul. Scoate un revolver Smith & Wesson .357 pe care l-a văzut seara trecută și-și pune Glock-ul la loc, în tocul de la gleznă. Îl ține pe Marino cu propria lui armă.

– Amprentele lui Shandy sunt peste tot. Îmi închipui că sunt și destule surse de ADN. V-ați certat, ea te împușcă, după care fuge cu motocicleta. Curva bolnavă de gelozie patologică!

Lucy trage piedica revolverului. Marino nici nu clipește. Arată de parcă nu i-ar păsa ce se-ntâmplă.

– Un singur motiv solid, insistă Lucy.

– N-am nici un motiv solid, zice Marino. Dă-i drumu'. Am vrut să mă împuște și ea, dar n-a făcut-o.

Se referă la Scarpetta.

– Ar fi trebuit s-o facă. Dar n-a vrut, așa că împușcă-mă tu. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă vina cade pe Shandy. Te și ajut. În camera mea o să găsești mai mulți chiloți. Servește-te cât vrei din ADN-u' ei. Dacă-i găsesc ADN-u' pe armă, nu mai au nevoie de-altceva. Toată lumea din bar știe ce poamă e. Nu trebuie decât s-o-ntrebi pe Jess. Nimeni n-ar fi surprins.

Apoi Marino nu mai scoate nici un cuvânt. O clipă, nici el, nici Lucy nu se clintesc. El stă în picioare, în fața ușii, cu mâinile spânzurate pe lângă corp. Lucy e pe canapea, cu revolverul ațintit asupra capului bărbatului. N-are nevoie de ținta mai mare a pieptului. Marino e conștient de asta.

Lucy lasă arma în jos.

– Stai jos, îi spune ea.

Marino se așază pe scaunul de lângă calculator.

– Ar fi trebuit să-mi închipui c-o să-ți spună, zice el.

– Nu mi-a spus nimic. Asta ar trebui să-ți spună ție multe despre ea. N-a suflat nici un cuvânt nimănui. Te apără în continuare. E ceva, nu? remarcă Lucy. Ai văzut ce i-ai făcut la încheieturi?

Răspunsul lui Marino constă într-o strălucire instantanee a ochilor injectați. Lucy nu l-a mai văzut niciodată plângând.

Lucy continuă:

– Rose a observat. Ea mi-a spus. Azi-dimineață, când eram în laborator, am văzut și eu vânătăile de pe

încheieturile mătușii Kay. Cum am zis. Ce-ai de gând să faci în legătură cu asta?

Lucy se străduiește să alunge imaginile a ceea ce-și închipuie că Marino i-a făcut mătușii ei. Ideea că detectivul a văzut-o, c-a atins-o o face pe Lucy să se simtă mai afectată decât dacă ea însăși ar fi fost victima abuzului. Se uită la brațele și la mâinile uriașe ale bărbatului, la gura lui, și se chinuie să-și scoată din creier imaginile cu ceea ce-și închipuie că a făcut Marino.

– Ce-a fost făcut nu mai poate fi desfăcut, răspunde detectivul. Pur și simplu. Promit că n-o să mai fie nevoită să se lovească de mine. Nimeni n-o să mai fie nevoit să se lovească de mine. Sau poți tu să mă împușți, cum ai zis. O să scapi basma curată. Ca întotdeauna. Ai mai scăpat și altă dată. Tu poți să scapi din orice. Dă-i drumu'. Dacă altcineva i-ar fi făcut ce i-am făcut eu, l-aș fi omorât. Acum era deja mort.

– Laș jalnic ce ești! Măcar zi-i că-ți pare rău. Nu fugi și nici nu te sinucide.

– La ce bun să-i zic asta? S-a terminat. De-asta aflu de toate cele la nu știu cât timp după. Nimeni nu m-a chemat să merg la Hilton Head.

– Aici greșești! Mătușa Kay ți-a cerut să te duci la Madelisa Dooley. Nu mi-a venit să cred. Simt că-mi vine să vomit.

– N-o să mă mai pună să fac nimic niciodată. Nu după ce-ai fost tu aici. Nu vreau să mă mai puneți nici una dintre voi să fac nimic, spune Marino. S-a terminat.

– Îți aduci aminte ce-ai făcut?

Marino nu răspunde. Dar își aduce aminte.

– Spune-i că-ți pare rău, repetă Lucy. Spune-i că nu erai atât de beat încât să nu mai ții minte ce-ai făcut. Spune-i că-ți aduci aminte și că-ți pare rău, că nu mai poți să iei înapoi ce-ai făcut, dar că-ți pare rău. Și să vezi ce-o să facă ea. N-o să te împuște. Nici măcar n-o să te alunge. E mai bună decât mine.

Lucy strânge pumnul pe revolver.

– De ce? Spune-mi doar de ce. Ai mai fost beat în preajma ei. Ai fost singur cu ea de milioane de ori. Chiar și în camere de hotel. De ce? Cum ai putut?

Marino își aprinde o țigară. Mâinile îi tremură foarte tare.

– E din cauza la tot. Știu că nu am nici o scuză. Am fost pe jumătate nebun. E din cauza la tot și știu că nu are nici o importanță. Doc s-a întors cu inelul și nu știu ce s-a-ntâmplat cu mine.

– Ba da, știi.

– N-ar fi trebuit să-i scriu pe mail lu' doctorița Self. Mi-a sucit mințile. Apoi Shandy. Medicamentele. Băutura. Parcă în mine s-ar fi mutat un monstru, explică Marino. Nu știu de unde-a venit.

Dezgustată, Lucy se ridică și aruncă revolverul pe canapea. Trece pe lângă Marino și se îndreaptă către ușă.

– Ascultă-mă, îi spune detectivul. Shandy mi-a adus chestia asta. Nu sunt primul căruia îi dă. Ultimul a stat cu ea tare trei zile. Ei i s-a părut haios.

– Ce chestie? întreabă Lucy, cu toate că știe despre ce e vorba.

– Un gel cu hormoni. M-a înnebunit. Parcă-mi vine să fut pe toată lumea, să omor pe toată lumea.

Pentru ea niciodată nu e de-ajuns. N-am mai fost niciodată c-o femeie care nu se mai satură.

Lucy se sprijină cu umărul de ușă și-și încrucișează mâinile pe piept.

– Testosteron prescris de-un proctolog jegos din Charlotte.

Marino e uluit.

– De unde ...?

Chipul i se întunecă.

– A, am priceput. Ai mai fost aici. Normal.

– Cine-i găozaru' cu chopper-u', Marino? Cine-i jigodia care-aproape că l-ai omorât în parcarea de la Kick 'N Horse? Cel care pretinde c-o vrea pe mătușa Kay moartă sau plecată din oraș?

– Și eu aș vrea să știu.

– Eu cred că știi.

– Ăsta-i adevărul. Îți jur. Shandy trebuie să-l cunoască. Ea trebuie să fie cea care vrea s-o alunge pe Doc din oraș. Curva geloasă!

– Sau poate e doctorița Self.

– La naiba dacă știu.

– Poate c-ar fi trebuit s-o verifici pe curva aia geloasă, îi spune Lucy. Poate că e-mailurile pe care i le-ai trimis lu' doctorița Self ca s-o faci geloasă pe mătușa Kay au fost echivalentul zgârmănatului unui șarpe cu bățul. Dar presupun că tu erai prea ocupat să faci sex cu testosteron și să-mi violezi mătușa.

– N-am violat-o.

– Da' tu cum îi zici?

– Zic că e cel mai groaznic lucru pe care l-am făcut vreodată, îi răspunde Marino.

Lucy nu-și ia ochii de la el.

– Da' cu dolarul ăla de argint de la gâtu' tău care-i treaba? De unde-l ai?

– Știi de unde.

– Shandy ți-a povestit vreodată de faptul că vila lu' taică-su, ăla cu chipsurile, a fost spartă cu puțin timp înainte ca ea să se mute-ncoace? De fapt, a fost spartă imediat după moartea lu' taică-su. Care avea o colecție de monede și ceva bani gheață. Totul a dispărut. Poliția a bănuit c-ar fi fost o lovitură orchestrată din interior, dar n-au putut să dovedească.

– Moneda de aur pe care-a găsit-o Bull, intervine Marino. Shandy n-a zis niciodată nimic despre vreo monedă de aur. Singura monedă pe care am văzut-o e dolarul ăsta de argint. De unde știi că nu Bull a fost ăla care-a pierdut-o? El l-a găsit pe puștiul ăla, iar pe monedă e amprenta băiatului, nu?

– Da' dacă moneda a fost furată de la tăticu' lu' Shandy? vine replica lui Lucy. Asta ce-ți spune?

– Nu ea l-a omorât pe băiețel, spune Marino, nu foarte convins. Adică, niciodată n-a zis nimic cum c-ar vrea copii. Dacă moneda aia are vreo legătură cu ea, înseamnă că probabil i-a dat-o cuiva. Când mie mi-a dat dolarul ăsta de argint, a râs și-a spus că-i ca o plăcuță din aia de câini, ca să nu uit că sunt unu' dintre soldații ei. Că sunt al ei. N-am știut că vorbea la propriu.

– Nu-i o idee rea să-i iau ADN-ul, spune Lucy.

Marino se ridică și iese din cameră. Se întoarce cu o pereche de chiloți roșii de damă. Îi pune într-o pungă de sendvișuri, pe care i-o întinde apoi lui Lucy.

– E cam ciudat că nu știi unde locuiește, remarcă Lucy.

– Nu știu nimic despre ea. Ăsta-i adevăru' adevărat, răspunde Marino.

– Îți spun eu exact unde stă. Tot pe insula asta. Într-un locșor drăguț pe malul apei. Romantic. A! Am uitat să-ți zic: când m-am dus să-i văd hogeagu', am văzut acolo și-o motocicletă. Un chopper vechi, cu număr de înmatriculare din carton, ascuns sub o prelată. Nu era nimeni acasă.

– Nu mi-am dat seama de nimic. Înainte nu eram așa.

– Tipu' n-o să se mai apropie nici la un kilometru de mătușa Kay. Am avut eu grijă de el. N-am avut încredere în tine la faza asta. Chopper-ul ăla e vechi. Un gunoi cu ghidon preistoric. Nu cred că tipu' e foarte în siguranță cu el.

Marino nu mai poate să se uite în ochii lui Lucy. Dar spune:

– Înainte nu eram așa.

Lucy deschide ușa de la intrare.

– De ce dracu' nu dispari odată din viețile noastre? îi spune de pe verandă, din ploaie. Mie nu-mi pasă de tine nici cât de-o ceapă degerată.

Clădirea veche, din cărămidă, îl privește pe Benton cu ochi goi. Multe dintre ferestre sunt sparte. În fabrica

abandonată de trabucuri lumina nu mai funcționează, iar parcarea e complet pustie.

Laptopul îi stă în echilibru pe picioare. Benton se conectează ilegal la rețeaua wireless a portului și așteptă în SUV-ul Subaru negru al lui Lucy, o mașină care, în general, nu e asociată cu forțele de ordine. Din când în când, Benton se uită afară, prin parbriz. Ploaia se scurge leneș pe geam, ca și când noaptea ar plânge. Bărbatul supraveghează gardul din sârmă din jurul docului abandonat de peste drum, se uită la siluetele containerelor părăsite care seamănă cu niște vagoane de tren vechi.

– Nici un fel de activitate, spune el.

În ureche aude vocea lui Lucy.

– Hai să stăm pe poziții cât de mult poți.

Frecvența radio pe care comunică e sigură. Abilitățile tehnologice ale lui Lucy îl depășesc pe Benton, care nu este nici el vreun naiv. Știe însă că Lucy are metode de a securiza una și alta, de a bruia tot felul de lucruri și mai știe că lui Lucy i se pare grozav că ea poate să-i spioneze pe alții, dar ei nu pot s-o spioneze pe ea. Benton nu poate decât să spere că Lucy are dreptate. În legătură cu asta și cu multe alte lucruri. Inclusiv în ceea ce-o privește pe mătușa ei. Când a rugat-o pe Lucy să-i trimită avionul, dar i-a spus că nu vrea ca Scarpetta să știe.

– De ce? l-a întrebat Lucy.

– Fiindcă probabil o să fiu nevoit să stau într-o mașină parcată toată noaptea ca să supraveghez nenorocitul ăla de port, i-a răspuns el.

Situația ar fi fost și mai dificilă dacă Scarpetta ar fi aflat că Benton e acolo, la doar câțiva kilometri de casa ei. Ar fi putut să insiste să stea cu el, în mașină. La care Lucy i-a zis că-i nebun. În nici un caz Scarpetta nu trebuie să stea la pândă în port împreună cu el. Folosind cuvintele lui Lucy: asta nu e treaba mătușii ei. Scarpetta nu e agent secret. Iar armele nu-i plac în mod deosebit, chiar dacă știe foarte bine cum să le folosească. Dar ea preferă să aibă grijă de victime și să-i lase pe Lucy și Benton să aibă grijă de toți ceilalți. Ceea ce-a vrut Lucy, de fapt, să spună a fost că statul la pândă în port ar putea să fie o treabă periculoasă și că nu vrea ca Scarpetta să fie implicată.

E ciudat că Lucy n-a zis nimic de Marino. Că ar putea să-i ajute el.

Benton stă în Subarul cufundat în întuneric. Mașina miroase a nou – a piele. Bărbatul se uită la ploaie și dincolo de ea, de partea cealaltă a străzii, dar monitorizează și laptopul ca să se asigure că Sandman nu s-a logat și el ilegal la rețeaua wireless a portului. Dar de unde-ar putea să facă asta? Nu din parcarea asta. Și nici de pe partea cealaltă a străzii. Fiindcă n-ar îndrăzni să oprească mașina în mijlocul drumului și să stea, pur și simplu, în ea ca să trimită încă unul din mailurile alea infernale către infernala doctoriță Self, care probabil că s-a întors deja la New York, în apartamentul ei de la ultimul etaj al unei clădiri din Central Park West. E enervant. Și e mai nedrept decât orice altceva. Chiar dacă, într-un final, Sandman e prins, cel mai probabil doctorița Self o să scape

nepedepsită, deși e la fel de vinovată pentru crimele astea ca și el. Fiindcă a avut informații, dar nu le-a verificat. Nici nu-i pasă. Benton o urăște. Ar vrea să nu simtă asta. Dar o urăște mai mult decât a urât pe oricine altcineva în viața lui.

Ploaia bubuie în acoperișul SUV-ului, iar ceața a învăluit luminile îndepărtate de pe stradă. Benton nu mai reușește să distingă orizontul de văzduh, portul de cer. Din cauza vremii nu mai poate să distingă nimic. Asta până când ceva se mișcă. Benton rămâne nemișcat, dar inima începe să-i bată cu putere atunci când o siluetă întunecată se mișcă încet de-a lungul gardului de pe partea cealaltă a străzii.

– Am activitate, îi transmite el lui Lucy. A apărut cineva? Că eu nu văd nimic.

– N-a apărut nimeni, vine răspunsul în cască.

Lucy îi confirmă că Sandman nu s-a logat la rețeaua wireless a portului.

– Ce fel de activitate? îl chestionează ea.

– La gard. Cam la ora trei. Acum nu se mai mișcă. Stă la ora trei.

– Sunt la zece minute distanță. Nici atât.

– Ies din mașină, o anunță Benton și deschide portiera încet.

Lumina din interiorul SUV-ului e stinsă. Întuneric total, iar sunetul ploii pare și mai intens.

Benton își strecoară mâna sub haină și-și scoate arma. Portiera n-o închide de tot. Nu scoate nici un sunet. Știe cum trebuie să procedeze. A mai făcut asta de atâtea ori că nici nu vrea să-și mai aducă aminte.

Benton se deplasează ca o fantomă întunecată și tăcută. Trece prin bălți și prin ploaie. Din când în când se oprește și se asigură că persoana de peste drum nu-l vede. *Ce face tipul?* Stă nemișcat lângă gard. Nici nu se clintește. Benton se apropie și mai mult, dar silueta tot nu se mișcă. Benton abia îi zărește forma printre valurile de ploaie. Nu aude nimic în afară de clipocitul apei.

– Ești bine? aude în cască vocea lui Lucy.

Benton nu-i răspunde. Se oprește în spatele unui stâlp telefonic și simte miros de creozot. Silueta de lângă gard se mișcă spre stânga, înspre ora unu, iar Benton începe să traverseze strada.

Lucy întreabă:

– M-ai auzit?

Benton nu răspunde. Silueta e atât de aproape, încât îi distinge umbra feței și linia unei pălării, apoi brațele și picioarele care se mișcă. Benton mai face un pas și ține cu arma.

– Nu te mișca, spune pe un ton scăzut, care impune atenție. Am un pistol de 9 milimetri îndreptat către capul tău, așa că stai pe loc.

Bărbatul – Benton e sigur că-i vorba de un bărbat – s-a transformat într-o statuie. Nu scoate nici un sunet.

– Dă-te jos de pe trotuar, dar nu veni către mine. Deplasează-te către stânga. Foarte încet. Acum lasă-te în genunchi și pune-ți mâinile pe creștet.

Apoi Benton îi spune lui Lucy:

– L-am prins. Poți să te apropii.

Ca și când Lucy e la o aruncătură de băț.

– Ține-te tare, îi spune ea cu o voce tensionată. Stai pe loc. Vin.

Benton știe că Lucy e departe – mult prea departe ca să-l ajute în caz că apare vreo problemă.

Bărbatul își ține mâinile pe cap și stă în genunchi pe pavajul ud și crăpat. Zice:

– Te rog, nu trage.

– Cine ești? îl întreabă Benton. Spune-mi cine ești.

– Nu trage.

– Cine ești? Benton ridică vocea ca să acopere zgomotul ploii. Ce faci aici? Spune-mi cine ești.

– Nu trage.

– Fir-ar al dracului! Spune-mi cine ești. Ce cauți în port? Nu mă face să te mai întreb o dată.

– Eu știu cine ești. Te-am recunoscut. Am mâinile pe cap, deci n-ai de ce să tragi, spune vocea în timp ce ploaia cade abundent.

Benton detectează un accent.

– Sunt aici ca să prind un criminal. Ca și tine. Am dreptate, Benton Wesley? Te rog, lasă arma. Sunt Otto Poma. Sunt aici din același motiv ca și tine. Sunt căpitanul Otto Poma. Te rog, lasă arma.

Poe's Tavern, la câteva minute distanță de mers cu motocicleta de la baraca lui Marino. Detectivului i-ar prinde bine o bere-două.

Strada e udă și de un negru lucios, iar vântul poartă mirosul de ploaie și aromele de mare și de mlaștină. Marino se simte mai liniștit călare pe

Roadmaster-ul lui, cu care fuge prin noaptea întunecată și ploioasă, conștient că n-ar trebui să bea. Dar Marino nu știe cum să se oprească. Și, oricum, ce importanță mai are? De când s-a întâmplat ce s-a-ntâmplat, detectivul are un rău în suflet, un sentiment de groază. Bestia din el a ieșit la lumină, monstrul și-a arătat fața, iar lucrul de care i-a fost frică întotdeauna e acum chiar sub ochii lui.

Peter Rocco Marino nu e o persoană cumsecade. La fel ca aproape toți infractorii pe care i-a prins. De-a lungul vieții, Marino a considerat rareori că vina îi aparține. A zis că el e implicit un om bun, curajos și bine intenționat. Când realitatea e de fapt tocmai invers. E un individ egoist, bolnav și rău. Rău, rău, rău. De asta l-a părăsit și nevastă-sa. De asta cariera i s-a dus pe apa sâmbetei. De asta Lucy îl urăște. De asta a distrus cel mai bun lucru pe care l-a avut vreodată. Prietenia lui cu Scarpetta a murit. El a ucis-o. A brutalizat-o. A trădat-o în mod repetat din cauza a ceva pe care nu poate să-l controleze. Ea nu l-a vrut niciodată. Și de ce l-ar fi vrut? Ea nu a fost niciodată atrasă de el. Și cum ar fi putut să fie? Așa că Marino a pedepsit-o.

Detectivul schimbă viteza și apasă și mai tare pe accelerație. Merge mult prea repede. Stropii de ploaie îi înțeapă pielea dureros, în timp ce Marino fuge către fâșie, așa cum denumește el zona cu baruri de pe Sullivan's Island. Mașinile sunt parcate pe oriunde există spațiu. Cu excepția Roadmaster-ului, nicăieri nu se vede nici o motocicletă. Din cauza vremii. Marino a înghețat. Mâinile i-au înțepenit, iar sufletul îi e chinuit

de-un sentiment de rușine și de-o durere de nesuportat, amestecată c-o furie înveninată. Bărbatul își desface casca inutilă sau găleata de creieri și-o atârnă de unul dintre mânere, apoi încuie ghidonul motocicletei. Echipamentul de ploaie îi fâșâie când intră în restaurantul din lemn îmbătrânit și niciodată vopsit. De tavan atârnă lustre cu ventilatoare, iar de pereți fotografii înrămate cu corbi și postere cu probabil toate filmele făcute după operele lui Edgar Allan Poe. Barul e aglomerat. Inima lui Marino bate tare și i se zbate în piept ca o pasăre speriată atunci când o vede pe Shandy stând așezată între doi bărbați, dintre care unul e legat la cap cu un batic – bărbatul pe care Marino a fost pe punctul să-l împuște acum câteva nopți. Shandy vorbește cu el și-și lipește trupul de brațul lui.

Marino rămâne în picioare, lângă ușă. Apa i se scurge din haine pe podeaua zgâriată. Detectivul se uită și se-ntreabă ce să facă. Rana din suflet i se adâncește. Inima-i bate să-i sară din piept, iar în gât parcă-i aleargă o herghelie de cai. Shandy și bărbatul cu batic beau bere și tequila și ronțăie chipsuri de tortilla cu *chilli con queso*, adică aceleași lucruri pe care ea și Marino le comandau de fiecare dată când veneau în localul ăsta. Veneau. În zilele trecute. Perioada asta s-a încheiat. În dimineața asta, Marino n-a mai folosit gelul cu hormoni. L-a aruncat cam fără tragere de inimă căci creatura sordidă din întunericul inimii lui îi șoptea vorbe de ocară. Lui Marino nu-i vine să creadă că Shandy are atât tupeu, încât să vină aici cu bărbatul ăla. Iar sensul gestului ei e evident. Ea e cea care l-a pus

s-o amenințe pe Doc. Pe cât de rea e Shandy, pe cât de rău e bărbatul ăla, pe cât de răi sunt amândoi, puși la un loc, Marino e mai rău decât ei.

Ce-au încercat ei să-i facă lui Doc e un nimic față de ceea ce i-a făcut el.

Marino se apropie de bar fără să se uite în direcția lor. Se preface că nu-i vede, dar se întreabă de ce n-a observat BMW-ul lui Shandy. Probabil că l-a parcat pe o stradă laterală. Întotdeauna-i e frică să nu-și găsească portierele zgâriate. Marino se mai întreabă și unde e chopper-ul bărbatului cu batic, dar apoi își aduce aminte ce i-a zis Lucy. Că chopper-ul arată cam periculos. Lucy i-a făcut ceva. Probabil că după asta o să aibă grijă și de motocicleta lui.

– Ce vrei, dragule? Și pe unde-ai umblat?

Barmanița arată ca de cincisprezece ani, dar, în ultima vreme, lui Marino așa i se pare că arată toți tinerii.

Detectivul e atât de deprimat și de neatent încât nici nu-și mai aduce aminte cum o cheamă. Parc-ar zice că Shelly, dar îi e teamă să pronunțe numele. Poate că o cheamă, de fapt, Kelly.

– Bud Lite, îi răspunde el.

Apoi se apleacă înspre barmaniță.

– Să nu te uiți, da' tipu' ăla care stă cu Shandy?

– Da, au mai fost pe-aici.

– De când? o chestionează Marino în timp ce fata îi întinde o bere draft, iar el îi dă o bancnotă de cinci dolari.

– Două la preț de una. Deci, dragule, mai ai de primit o bere. Păi, nu știu! Cu intermitențe, de când

lucrez eu aici, dragule. Deci presupun că de-un an. Mie nu-mi place de nici unul, dar asta rămâne între noi. Nu mă-ntreba cum îl cheamă. Că nu știu. Da' ăsta nu e singuru' cu care tipa vine-ncoace. Cred că-i măritată.

– Pe bune?

– Sper că voi doi ați luat o pauză. De tot, dragule.

– Am terminat-o cu ea, o asigură Marino luând o gură de bere. N-a fost nici o chestie.

– Bănuiesc că nu ți-a făcut decât necazuri, remarcă Shelly sau Kelly.

Marino simte că Shandy îl fixează. Nu mai vorbește cu bărbatul cu batic, iar el se întreabă dacă în tot timpul ăsta ea s-a culcat și cu tipul ăla. Marino se mai gândește și la monedele furate și la sursa ei de bani. Poate că taică-su nu i-a lăsat nimic și-atunci Shandy a considerat că e cazul să fure câte ceva. Marino se gândește la multe lucruri și nu-și dorește decât să se fi gândit la ele mai demult. Shandy îl vede cum ridică paharul cu spumă și ia o gură de bere. Ochii femeii sclipesc de mânie, ca la un om pe jumătate nebun. Marino se gândește să se ducă la ea, dar nu reușește să se urnească din loc.

E conștient că nici unul dintre ei n-o să-i zică nimic. E sigur că doar o să-i râdă în nas. Shandy îi dă un cot bărbatului cu batic. Acesta se uită la Marino și rânjește. Probabil își închipuie că e foarte amuzant așa cum stă acolo și-o pipăie pe Shandy, știind că, în tot timpul ăsta, Shandy n-a fost nici o secundă femeia lui Marino. Cu cine dracu' s-o mai culca Shandy?

Marino își smulge lanțul cu dolarul de argint și-i dă drumul în paharul cu bere. Lanțul pleoscăie și se scufundă în lichid. Detectivul împinge paharul peste bar, iar acesta se oprește la mică distanță de cei doi. Marino iese din local, sperând că va fi urmat de cineva. Afară nu mai plouă, iar pavajul fumegă în lumina stâlpilor de pe margine. Marino se așază pe șaua udă a motocicletei și așteaptă, sperând că va fi urmat de cineva. Se uită la ușa de la intrarea în Poe's Tavern, așteaptă și speră. Poate reușește să iște o bătaie. Poate e-o să reușească să încheie odată toată povestea asta. I-ar plăcea ca inima să nu-i mai bată atât de tare și pieptul să nu-l mai doară. Poate-o să facă un infarct. Chiar ar trebui ca inima asta a lui să-l atace. De rău ce e. Marino așteaptă, se uită la ușă, se uită la oamenii aflați de partea cealaltă a ferestrelor luminate. Toată lumea e fericită, numai el nu. Așteaptă și-și aprinde o țigară și stă pe motocicleta udă, în harnașamentul lui ud. Fumează și așteaptă.

E un nimic. Nici măcar nu mai reușește să înfurie oamenii. Nu mai reușește să facă pe nimeni să se bată cu el. E un nimic. Stă aici, în întunericul umed, fumează și se uită la ușă și-și dorește ca Shandy sau bărbatul cu batic sau amândoi să iasă și să-l facă să simtă că încă mai e ceva de capul lui, că mai e ceva bun în el. Dar ușa nu se deschide. Celor doi nu le e frică de el. Li se pare că Marino e bătaia lor de joc. Iar el așteaptă și fumează. Deblochează ghidonul motocicletei și dă drumul la motor.

Accelerează. Cauciucul chițăie. Și Marino gonește pe șosea. Își lasă motocicleta sub baracă, cu cheia în

contact. Fiindcă nu mai are nevoie de motocicletă. Acolo unde se duce el n-o să mai călărească nici o motocicletă. Detectivul merge repede, dar nu atât de repede pe cât îi bate inima. Prin întuneric, urcă treptele până la ponton și se gândește cum Shandy a făcut mișto de pontonul lui vechi și șubred, cum a zis că e lung, slăbănog și ondulat ca un băț ambulant[1]. Atunci când Shandy a spus asta, lui i s-a părut că e haioasă și meșteră mare cu vorbele. Atunci, prima dată când a adus-o aici și-au făcut dragoste toată noaptea. Adică în urmă cu zece zile. Numai atât a trecut. Marino trebuie să se gândească la faptul că Shandy i-a întins o cursă, că n-a fost doar o coincidență că a început să flirteze cu el tocmai în seara zilei când a fost găsit băiețelul. Poate că Shandy a vrut să se folosească de el ca să obțină informații. Iar el i-a permis să facă asta. Și totul din cauza unui inel. Doc a primit un inel, iar Marino și-a pierdut mințile. Cizmele lui uriașe bubuie pe lemnul pontonului. Scândurile roase de vreme tremură sub greutatea lui, în timp ce insectele alea de apă viermuiesc în jurul lui ca într-un desen animat.

La capătul pontonului Marino se oprește. Respiră greu și e consumat de ceea ce i se pare a fi un milion de dinți invizibili. Ochii i se umplu de lacrimi, iar pieptul începe să i se ridice în ritm accelerat, așa cum a văzut că se ridică pieptul unui om care-a primit injecția letală, chiar înainte ca fața să i se facă albastru-cenușie

[1] În original, *stick bug* – denumirea unei insecte (n. tr.).

și să moară. Afară e așa de beznă și cerul e așa de-acoperit de nori, încât apa și văzduhul sunt totuna. Sub el, colacii de ancorare se lovesc cu zgomot de piloni, iar apa clipocește catifelat în jurul lor.

Marino scoate un strigăt care pare să nu vină din el și-și aruncă casca și telefonul cu toată puterea pe care izbutește să și-o adune. Le aruncă atât de departe, încât nici nu aude când acestea aterizează.

19

Complexul de Securitate Națională Y-12. Scarpetta oprește mașina închiriată la un punct de control în mijlocul unor bariere din beton, care se prelungesc cu garduri cu sârmă ghimpată.

Lasă geamul în jos pentru a doua oară în ultimele cinci minute și întinde insigna de identificare. Gardianul intră în cabina lui ca să dea un telefon, în timp ce un altul verifică portbagajul Dodge Stratus-ului roșu pe care Scarpetta l-a descoperit, cu amărăciune, c-o așteptă la sediul Hertz, când a aterizat în Knoxville, cu o oră în urmă. Ea ceruse un SUV. Și nici nu conduce mașini roșii. Nici măcar nu se îmbracă în roșu. Gardienii par și mai vigilenți decât au fost în alte dăți, ca și când mașina asta îi face suspicioși, cu toate că toți sunt și-așa destul de suspicioși. Y-12 are cel mai mare depozit de uraniu îmbogățit din țară. Securitatea este

neînduplecată, iar Scarpetta nu-i deranjează niciodată pe oamenii de știință de-aici decât dacă are vreo nevoie specială, care, așa cum se exprimă ea, a atins masa critică.

Pe bancheta din spate a mașinii se află fereastra împachetată în hârtie maro, fereastra din spălătoria Lydiei Webster. Și o cutiuță cu moneda de aur pe care se găsește amprenta băiețelului ucis și rămas încă neidentificat. În partea îndepărtată a complexului se găsește o clădire roșie, care adăpostește un laborator. Construcția nu se diferențiază prin nimic de celelalte, însă în măruntaiele ei ascunde cel mai mare microscop electronic de pe planetă.

– Puteți să parcați acolo, îi spune unul dintre gardieni. O să vină și el imediat. Puteți să-l urmați cu mașina.

Scarpetta înaintează, apoi parchează în locul indicat de gardian și așteaptă Chevrolet-ul Tahoe negru, condus de doctorul Franz, directorul laboratorului de studiul materialelor. Scarpetta îl urmează pe Franz întotdeauna. De oricâte ori ar veni aici, nu numai că n-ar putea, dar nici n-ar încerca să găsească singură laboratorul. Să te pierzi în interiorul unui complex unde se produc arme nucleare nu e o idee bună. Chevrolet-ul își face apariția, întoarce, iar doctorul Franz scoate mâna pe geam și-i face semn lui Scarpetta să se ia după el. Femeia îl urmează trecând pe lângă clădiri neidentificabile, cu denumiri greu de definit, apoi aspectul terenului se schimbă dramatic odată cu apariția unor păduri și pajiști imense.

Finalmente, la orizont se profilează și clădirea cu un singur etaj unde funcționează laboratorul cunoscut sub denumirea Technology 2020. Fundalul este înșelător de bucolic. Scarpetta și doctorul Franz se dau jos din mașini. Ea scoate din spate fereastra împachetată în hârtie maro, care a fost ancorată cu ajutorul centurii de siguranță.

– Ce chestii amuzante ne-ai mai adus? spune doctorul. Data trecută ai venit cu o ușă întreagă.

– Și-am găsit o urmă de bocanc, o urmă despre care nimeni nu credea că e acolo.

– Întotdeauna există ceva acolo, e motto-ul doctorul Franz.

Cam de-aceeași vârstă cu Scarpetta, îmbrăcat cu un tricou polo și niște jeanși largi, doctorul Franz nu se potrivește cu imaginea pe care oamenii o au atunci când se referă la un inginer de metalurgie nucleară, căruia i se pare fascinant să-și petreacă timpul mărind la microscop o bucată de unealtă metalică sau cleștii modificați de pe abdomenul păianjenilor prin care se secretă mătasea ori tot felul de componente de nave spațiale sau submarine. Scarpetta îl urmează în interiorul unei încăperi care ar semăna cu un laborator obișnuit, dacă n-ar avea și o cameră masivă din metal, care e sprijinită pe patru piloni care au diametrul unor copaci. Camera VisiTech cântărește zece tone. A fost nevoie de un stivuitor de patruzeci de tone ca să fie instalată. Mai simplu spus, acesta este cel mai mare microscop de pe pământ. Inițial, nu a fost destinat cercetărilor criminalistice, ci analizei unor materiale

precum metalele folosite la fabricarea armelor. Dar, din punctul de vedere al lui Scarpetta, tehnologia e tehnologie, așa că de-acum cei de la Y-12 s-au obișnuit cu milogelile ei nerușinate.

Doctorul Franz despachetează fereastra. O așază, împreună cu moneda de aur, pe o masă rotativă din oțel gros de opt centimetri și începe să poziționeze un tun electronic de dimensiunile unei rachete mici și detectoarele care sunt ascunse în spatele pistolului. Franz le apropie cât poate de mult de zonele suspecte care conțin nisip, lipici și cioburi de sticlă. Cu ajutorul unei control axial ajustează pozițiile lateral de la distanță. Mașinăria mârâie și clicăie blocând masa astfel încât să prevină alunecarea ferestrei sau coliziunea mostrelor. Doctorul Franz închide ușa camerei ca să declanșeze procesul de vidare. Îi explică lui Scarpetta că trebuie să aducă presiunea camerei la 10^{-6} atmosfere. După care, adaugă el, restul o să fie adus la 10^{-2}. Atunci să și vrei să deschizi ușa, că nu poți, spune el. Și-i și arată lui Scarpetta la ce se referă. În esență, ceea ce se obține este atmosfera din spațiul extraterestru, continuă Franz să explice. Aici nu mai există umezeală și nici oxigen. Nu există nimic altceva decât moleculele crimei.

Încăperea e invadată de sunetul produs de pompele de vidare și de un miros electric, iar camera de curățare începe să se încălzească. Scarpetta și Franz pleacă și închid o ușă exterioară. Au revenit acum în laboratorul propriu-zis. O coloană compusă din fascicule de lumină roșie, galbenă, verde și albă le reamintește că în

cameră nu mai e nici un om. Fiindcă asta ar însemna moarte instantanee. Ar fi ca și când ai ieși la o plimbare prin spațiu fără costum, spune Franz.

Doctorul se așază în fața unui computer cu mai multe monitoare uriașe cu ecran plat și-i zice lui Scarpetta:

– Ia să vedem. Ce mărire s-alegem? Putem să mergem până la două sute de mii de ori.

Ar putea, într-adevăr, dar Franz glumește.

– Și un grăunte de nisip ar arăta ca o planetă și-așa poate c-o să descoperim și niște omuleți care trăiesc pe ea, îi dă replica Scarpetta.

– Exact la asta mă gândeam și eu.

Doctorul caută în meniul calculatorului.

Scarpetta se așază lângă el. Pompele gigantice de vidare îi aduc aminte de scannerul RMN, apoi pompa turbo intră în acțiune, după care în laborator se așterne o liniște care e întreruptă doar din când în când de oftatul din rărunchi al gurilor de aerisire, care seamănă cu sunetul emis de o balenă. Scarpetta și Franz așteaptă câtva timp, apoi, când lumina verde se aprinde, încep să se uite la ceea ce instrumentul vede atunci când fluxul de electroni atinge o anumită zonă a ferestrei.

– Nisip, spune doctorul Franz. Și... ce naiba?

Printre diversele forme și mărimi ale firelor de nisip care arată ca niște cioburi de pietre sunt amestecate sfere cu cratere care seamănă cu niște meteoriți și luni microscopice. Analiza elementelor confirmă prezența bariului, a antimoniului și a plumbului, pe lângă dioxidul de siliciu din nisip.

– Cazul ăsta a implicat și ceva împușcături? întreabă doctorul Franz.

– Din câte știu eu, nu, îi răspunde Scarpetta. Apoi adaugă: E ca la Roma.

– Ar putea să fie particule provenite din mediu sau ocupaționale, presupune doctorul. Desigur, principalul element este dioxidul de siliciu. La care se adaugă urme de potasiu, sodiu, calciu și, nu știu de ce, dar și ceva urme de aluminiu. Am să scot din ecuație fundalul, adică sticla: acum doctorul vorbește cu el însuși.

– Chestia asta e asemănătoare – foarte asemănătoare – cu ceea ce au găsit la Roma, insistă Scarpetta. Nisipul din orbitele lui Drew Martin. Același lucru. Și mă repet fiindcă aproape că nu-mi vine să cred. Și, cu siguranță, nu înțeleg. Nu înțeleg ce e cu urmele astea care par a fi praf de pușcă. Și zonele astea mai întunecate? indică doctorița. Straturile astea?

– Lipiciul, îi răspunde Franz. M-aș hazarda și-aș zice că nisipul nu-i de-acolo – din Roma sau din regiunile dimprejur. Dar cum e cu nisipul din orbitele lui Drew Martin? De vreme ce n-a existat bazalt și nimic care să indice activitate vulcanică, așa cum te-ai aștepta în zona respectivă. Deci tipul și-a adus singur nisipul la Roma?

– Știu că nici o secundă nu s-a luat în considerație posibilitatea ca nisipul să provină de-acolo. Adică de pe plajele din apropiere, cele din Ostia. Nu știu ce-a făcut criminalul. Poate că nisipul e simbolic, are un anume sens. Dar am mai văzut nisip mărit la microscop. Am văzut și pământ la microscop. Dar așa ceva n-am mai văzut niciodată.

Doctorul Franz ajustează din nou contrastul și mărirea. Apoi spune:

– Și-acum totul devine și mai ciudat.

– Poate celule epiteliale. Piele?

Scarpetta studiază imaginea de pe monitor.

– Nicăieri, în cazul lui Drew Martin, nu a fost menționat așa ceva. Trebuie să-l sun pe căpitanul Poma. Totul depinde de ceea ce a fost considerat important. Sau ce a fost observat. Și indiferent cât de bine dotat ar fi laboratorul poliției, acolo nu există instrumente de calitate R&D[1]. Acolo nu au așa ceva.

Scarpetta se referă la microscopul electronic gigantic.

– Ei, sper că n-au făcut spectrometria de masă și nici n-au compromis toată mostra cu acid. În cazul ăsta nu ne-a mai rămas nimic pe ce să repetăm testele.

– Nu, îi răspunde Scarpetta. Au făcut analiza de fază cu raze X. Spectroscopie Raman. Celulele epiteliale ar trebui să fie în continuare în nisipul de-acolo, dar, cum am mai zis, eu nu știu să fi existat așa ceva. În raport nu scrie nimic în sensul ăsta. Nimeni n-a pomenit nimic de așa ceva. Trebuie să-l sun pe căpitanul Poma.

– Acolo e deja șapte seara.

– Poma e aici. Mă rog, adică în Charleston.

– Acum nu mai pricep nimic. Parcă mi-ai zis mai devreme că face parte din Carabiniere. Nu că e de la poliția din Charleston.

---

[1] *Research & Development* – „cercetare și dezvoltare" – standard calitativ acceptat la nivel internațional (n. tr.).

– A apărut pe neașteptate. În Charleston. Noaptea trecută. Nu mă întreba. Sunt și mai nelămurită decât tine.

Pe Scarpetta situația asta încă o irită. N-a fost deloc o surpriză plăcută când noaptea trecută s-a trezit la ea acasă cu Benton și cu căpitanul Poma. Preț de-o secundă a rămas mută de uimire. După ce i-a servit cu cafea și supă, cei doi au plecat la fel de abrupt pe cât au și venit. De-atunci Scarpetta nu l-a mai văzut pe Benton. E nefericită și suferă și nici nu știe ce-ar trebui să-i spună lui Benton când o să-l vadă din nou – cine știe când o să se întâmple asta. În dimineața asta, înainte să ia avionul spre Knoxville, s-a gândit dacă să nu-și scoată inelul de pe deget.

– ADN, spune doctorul Franz. Deci nu vrem să-l distrugem cu clor. Însă semnalul ar fi mai bun dac-am putea să scăpăm de resturile de piele și de uleiuri. Dacă asta e ceea ce avem aici.

E ca și cum te-ai uita la niște constelații de stele. Oare elementele de pe monitor seamănă cu vreun animal sau chiar cu un car? Oare luna are chip? Ce vede ea cu-adevărat? Scarpetta și-l scoate din minte pe Benton ca să poată să se concentreze.

– Fără clor. Și, ca să fim siguri, trebuie neapărat să încercăm să localizăm ADN-ul, spune ea. Și, cu toate că celulele epiteliale sunt comune în praful de pușcă, asta se întâmplă numai atunci când mâinile suspectului sunt tapotate cu bandă de carbon cu lipici pe ambele fețe. Deci ceea ce vedem noi aici, dacă e, într-adevăr, piele, n-are nici o logică. Doar în cazul în

care celulele epiteliale au fost transferate de pe mâinile criminalului. Sau poate că ele erau deja pe geam. Dar asta ar fi ciudat ținând cont că fereastra a fost curățată, ștearsă complet. Și avem și fibrele care dovedesc asta. Fibre din bumbac alb. Iar tricoul pe care l-am găsit în coșul de rufe e din bumbac alb. Dar ce înseamnă asta? În esență, nu mare lucru. Spălătoria e o groapă de gunoi plină cu fibre microscopice.

– La gradul ăsta de amplificare imagistică totul devine o groapă de gunoi.

Doctorul Franz clicăie mouse-ul, manipulează și repoziționează, iar fluxul de electroni ajunge pe o zonă cu sticlă spartă.

Sub spuma de poliuretan, care s-a uscat, crăpăturile arată ca niște canioane. Forme albe neclare ar putea fi, din nou, celule epiteliale, iar liniile și porii reprezintă amprenta epitelială a unei zone de pe corp care s-a lovit de geam. La microscop sunt vizibile și fragmente de păr.

– Cineva s-a lovit de geamul ăsta sau i-a dat un pumn? întreabă doctorul Franz. Poate că așa a fost spart.

– Nu cu mâna și nici cu talpa piciorului, îi atrage atenția Scarpetta. Nu există nici un detaliu de fricțiune. Doctorița nu se poate împiedica să nu se gândească la Roma. Spune: Poate că praful de pușcă n-a fost transferat de pe mâinile cuiva. Poate că a fost deja prezent în nisip.

– Adică înainte ca ucigașul să-l atingă?

– Poate. Drew Martin n-a fost împușcată. Asta știu sigur. Și totuși, în nisipul din orbitele ei am găsit urme de bariu, antimoniu și plumb.

Scarpetta reia, din nou, întregul scenariu ca să se lămurească.

– A pus nisipul în orbite, apoi a lipit pleoapele. Deci ceea ce pare a fi praf de pușcă, pe mâinile lui, a fost transferat în nisip, pentru că, în mod sigur, criminalul a atins nisipul. Dar dacă praful de pușcă apare în nisip pentru că era deja acolo?

– E pentru prima dată când aud de cineva care-a făcut așa ceva. În ce fel de lume am ajuns să trăim?

– Sper că asta e ultima dată când auzim de cineva care-a făcut așa ceva. Numai că eu mi-am pus întrebarea asta toată viața, comentează Scarpetta.

– Nu există nimic care să indice că praful de pușcă nu era deja în nisip, spune doctorul Franz. Cu alte cuvinte, în cazul ăsta – doctorul indică imaginile de pe ecran – cum stau lucrurile? Nisipul e pe lipici sau lipiciul e pe nisip? Și nisipul a fost pe mâinile criminalului sau mâinile criminalului au fost în nisip? Lipiciul din Roma. Ai zis că n-au făcut spectrometria de masă. Dar cu SITF l-au analizat?

– Nu cred. E un cianoacrilat. Asta-i tot ce știu, răspunde doctorița. Putem să încercăm un SITF ca să vedem ce amprentă moleculară obținem?

– Bine.

– Pe lipiciul de pe fereastră și pe lipiciul de pe monedă?

– Sigur.

Spectroscopia în infraroșu cu transformata Fourier e un concept mult mai simplu decât sugerează denumirea. Legăturile chimice ale unei molecule absorb lungimile de undă ale luminii și produc un spectru specific unic, asemenea unei amprente digitale. Spectrele sunt identice și în cazul lipiciului de pe fereastră și în cel al lipiciului de pe monedă. Amândouă sunt niște cianoacrilați, dar un soi de cianoacrilat pe care nici Scarpetta și nici doctorul Franz nu-l recunosc. Structura moleculară nu este etil-cianoacrilatul lipiciului care se găsește pe toate drumurile. E ceva diferit.

– 2-octil-cianoacrilat, spune doctorul Franz, iar ziua fuge de ei.

E deja ora două și jumătate.

– N-am nici cea mai vagă idee ce-i asta. Nu știu decât că, evident, e un adeziv. Și lipiciul din Roma? Structura lui moleculară?

– Nu știu dac-a cerut-o cineva, îi răspunde Scarpetta.

Clădirile istorice se luminează ușor, iar turla albă a bisericii Saint Michael arată luna cu vârful ei ascuțit.

Din camera ei splendidă, doctorița Self nu reușește să distingă portul și oceanul de cer, fiindcă afară nu e nici o stea. Ploaia s-a oprit, dar nu pentru mult timp.

– Ador fântâna aia în formă de ananas. Nu că se poate vedea de-aici.

Doctorița vorbește cu luminile orașului de dincolo de fereastră, fiindcă e mult mai plăcut decât să i se adreseze lui Shandy.

– Acolo jos, lângă apă, aproape de piață. Și copilașii, atâția săraci, care se zbenguie în apă toată vara. E-adevărat, dacă ai unul din apartamentele alea scumpe, zgomotul îți cam strică atmosfera. Ascultă! Aud un elicopter. Tu-l auzi? spune doctorița Self. Paza de coastă. Și avioanele alea uriașe din Air Force. Parcă sunt niște nave de război zburătoare. Îți bâzâie deasupra capului minut de minut. Dar tu știi cum stă treaba cu ele. Alți bani irosiți din punga contribuabililor. Și pentru ce?

– Ți-aș fi spus dacă mi-aș fi închipuit c-o să încetezi să mă mai plătești, îi zice Shandy din scaunul așezat lângă fereastră, deși pe ea priveliștea n-o interesează absolut deloc.

– Pentru alte lucruri irosite, alte morți, continuă doctorița Self. Știm ce se întâmplă când băieții și fetele astea se întorc acasă. Știm prea bine, nu-i așa, Shandy?

– Dă-mi ce-am convenit și poate te las în pace. Nu vreau decât ce vrea toată lumea. Nu-i nimic rău în asta. Mă doare-n cot de Irak, spune Shandy. N-am chef să stau aici ore-ntregi și să discut despre politicile tale. Dacă vrei s-auzi ce-nseamnă politica adevărată, hai la bar.

Shandy râde, dar tonul nu este deloc prietenos.

– Ei, asta ar fi ceva! Tu la bar. Tu călare pe-o *bestie*, îi dă ea înainte zornăind gheața din pahar. Tăietoarea de paie în Bush country.

– Sau poate că tu eşti un tufiş.[1]

– Pentru că noi urâm A-rabii şi poponarii şi nu credem în aruncatul copiilor în WC sau în vânzarea de organe în scopuri medicale. Noi iubim plăcinta cu mere, pulpele de bivol, Budweiser-ul şi pe Iisus. A, da, şi futaiul. Dă-mi ce mi-ai promis şi tac din gură şi plec acasă.

– Ca psihiatru, întotdeauna am spus *cunoaşte-te pe tine însuţi*. Dar la tine recomandarea nu e valabilă, draga mea. Ţie nu pot să-ţi pun decât că e mai bine să nu te cunoşti deloc.

– Un lucru e sigur, îi răspunde Shandy cu obrăznicie. Lui Marino i-a trecut de tine când a trecut călare pe mine.

– A făcut exact ce-am prevăzut. A gândit cu celălalt cap, vine replica doctoriţei Self.

– Oi fi tu bogată şi celebră ca Oprah, dar toată puterea şi gloria de pe pământ nu pot să excite un bărbat aşa cum îl excit eu. Sunt tânără, drăgălaşă şi ştiu ce vor bărbaţii. Şi pot s-o fac cât de mult vor, iar pe ei îi fac să reziste mai mult decât au visat c-ar fi în stare.

– Te referi la sex sau la derby-ul din Kentucky?

– Mă refer la faptul că tu eşti o babă, răspunde Shandy.

– Poate c-ar trebui să te aduc în emisiune. Ce întrebări fascinante aş putea să-ţi adresez! Ce văd bărbaţii la tine. Ce fel de mosc magic secreţi de-i faci să vină

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil în limba română. *Bush* şi *shrub* înseamnă „tufiş" (n. tr.).

după tine de parc-ar fi curul tău rotund. Te-am prezenta exact așa cum ești acum: în pantaloni negri de piele, strâmți de pocnesc pe tine, și jachetă de denim cu nimic pe dedesubt. A, sigur, plus cizmele. Și la *pièce de résistence* – un batic care parc-a luat foc. Uzat, ca să mă exprim delicat. Dar un batic care-i aparține bietului tău prieten care tocmai a supraviețuit unui accident teribil. Publicul meu ar fi emoționat când ar auzi c-o porți la gât și că n-ai de gând să-l dai jos până când starea prietenului tău nu se va îmbunătăți. Deși, ți-o spun cu inima strânsă, când țeasta cuiva s-a spart ca un ou, iar creierul a fost expus la condițiile de mediu, aici incluzând și pavajul, situația e destul de gravă.

Shandy ia o gură de băutură.

– Bănuiesc că după o oră – și nu văd prezența ta ca pe o serie de emisiuni, ci doar ca pe un segment dintr-un singur show – vom ajunge la concluzia că ești o persoană incitantă și drăguță, care posedă o suplețe și-un vino-ncoa' în ochi care sunt indubitabile, spune doctorița Self. E posibil ca, momentan, să-ți satisfaci plăcerile primare, dar când o să fii bătrână, ca mine, gravitația o să facă din tine o femeie cinstită. Ce zic eu în emisiune? Gravitația o să-ți vină de hac. Viața înclină către cădere. Nu către poziția verticală și nici către zbor. De fapt, abia dacă-ți mai permite să te ții pe scaun. Dar gândește-te cum e când cazi atât de rău cum a căzut Marino. Când te-am încurajat să-l cauți, după ce el a fost destul de prost încât să mă caute pe mine, potențiala cădere era minimală. Ce de nenorociri ești în stare să generezi, draga mea! Și cât de jos

poate să cadă Marino când, în fond, el niciodată nu s-a ridicat prea mult.

– Dă-mi banii, o somează Shandy. Sau poate-ar trebui să te plătesc eu pe tine numai ca să nu mai fiu nevoită să te-ascult. Nu-i de mirare că...

– Nu spune asta, i-o retează doctorița Self, dar cu zâmbetul pe buze. Am căzut de acord asupra persoanelor despre care nu discutăm, asupra numelor pe care nu trebuie să le pronunțăm. E pentru binele tău. Nu trebuie să uiți de partea asta. Tu ai mai multe griji decât mine.

– Ar trebui să fii fericită, îi spune Shandy. Știi care-i adevăru'? Ți-am făcut o favoare. Fiindcă de-acum încolo nu mai ești nevoită să ai de-a face cu mine. Probabil că mă placi tot atât cât îl placi și pe doctorul Phil.

– L-am avut invitat în emisiune.

– Păi, atunci cere-i un autograf pentru mine.

– Nu sunt fericită, îi răspunde doctorița Self. Aș fi preferat să nu mă fi sunat să-mi dai vestea aia dezgustătoare. Pe care mi-ai anunțat-o ca să-ți dau bani și să te scap de pușcărie. Pentru mine nu e deloc avantajos s-ajungi în pușcărie.

– Eu aș fi preferat să nu te fi sunat deloc. N-am știut c-o să-mi sistezi cecurile, pentru că...

– Pentru ce să ți le mai trimit? Pentru ce te-aș mai plăti? Lucrul pentru care te-am plătit pân-acum nu mai are nevoie de sprijinul meu.

– N-ar fi trebuit să-ți spun. Dar întotdeauna mi-ai zis că trebuie să fiu sinceră.

– Dacă ți-am zis asta, mi-am bătut gura de pomană, remarcă doctorița Self.

– Și te mai întrebi de ce...

– Mă întreb de ce vrei să mă mai deranjezi încălcând regula pe care-am stabilit-o. Sunt anumite subiecte pe care nu le ridicăm la fileu.

– Dar pe Marino l-am ridicat. Și ce l-am mai ridicat, rânjește Shandy. Ți-am zis? Tot mai vrea s-o fută pe Șefa cea Mare. Asta ar trebui să te deranjeze, de vreme ce amândouă sunteți cam de-aceeași vârstă.

Shandy devorează platoul cu *hors d'oeuvre* de parc-ar fi la KFC.

– Poate că dacă-l rogi frumos, te fute și pe tine. Dar, dac-ar fi avut de ales, m-ar fi lăsat și pe mine numai ca s-o fută pe ea. Îți închipui? îi dă înainte Shandy.

Dacă bourbon-ul ar fi aer, în camera respectivă n-ai mai avea ce să respiri. Shandy a înșfăcat atâtea sticle în salonul Club Level, încât a fost nevoită să-i ceară recepționerului o tavă. În vreme ce doctorița Self și-a pregătit un ceai de mușețel și-a întors capul în direcția opusă.

– Trebuie să fie o tipă specială, continuă Shandy. Nu-i de mirare c-o urăști atât de mult.

Asta a fost o metaforă. Tot ceea ce reprezintă Shandy o determină pe doctorița Self să întoarcă privirile în direcție opusă. Și-a stat atât de mult cu capul întors, încât nici nu și-a dat seama ce lovitură i se pregătește.

– Uite ce-o să facem, spune doctorița Self. Tu o să pleci din orășelul ăsta drăguț și n-o să te mai întorci niciodată. Știu c-o să-ți lipsească vila de pe plajă, dar

de vreme ce sunt doar politicoasă atunci când o numesc a ta, prevăd că dorul de ea o să-ți treacă destul de repede. Înainte să pleci, ai să strângi totul din casă. Ții minte poveștile despre apartamentul prințesei Diana? Ce s-a întâmplat după moartea ei? Covorul afară, tapetul smuls de pe pereți, până și becurile au fost luate, iar mașina i-a fost transformată într-un cub.

– Nimeni nu se atinge de BMW-ul și de motocicleta mea.

– O să începi din seara asta. Freci, vopsești și dai cu clor. Arde toate lucrurile – nu-mi pasă. Dar nu vreau ca în casa aia să mai rămână nici un strop de sânge, de spermă sau de scuipat, nici un articol de îmbrăcăminte, nici un fir de păr, nici o fibră și nici o firimitură de mâncare. Ar trebui să te întorci în Charlotte, acolo unde ți-e locul. Alătură-te Bisericii Barurilor-Unde-Se-Difuzează-Meciuri și venerează-l pe zeul banilor. Răposatu' taică-tu a fost mai înțelept decât mine. Nu ți-a lăsat nici un sfanț, dar eu trebuie să-ți las ceva. Banii sunt la mine-n buzunar. După care nu vreau să mai aud de tine.

– Tu ai zis c-ar trebui să locuiesc în Charleston, ca să pot să fiu...

– Iar acum am privilegiul de-a mă răzgândi.

– Nu poți să mă obligi să fac nimic. Mă doare-n cur cine ești tu și m-am săturat să-mi tot spui ce să zic. Și ce să nu zic.

– Eu sunt cine sunt și pot să te oblig să faci orice-am chef, îi răspunde doctorița Self. Acum e momentul potrivit să fii amabilă cu mine. Mi-ai cerut și

ajutorul și iată-mă. Tocmai ți-am spus ce să faci ca să poți să scapi basma curată cu toate păcatele tale. Ar trebui să-mi zici „Mulțumesc", „Dorința ta e ordin pentru mine" și „N-o să mai fac nimic care să te supere sau să te deranjeze".

– Atunci dă-mi banii. Am terminat bourbon-ul și mi-am ieșit din minți. Mă înnebunești de tot.

– Ai răbdare. N-am terminat încă de stat la taclale la gura focului. Ce-ai făcut cu Marino?

– Tipu' e gonzo.

– Gonzo. Iată deci că ești și citită. Ficțiunea reprezintă, într-adevăr, cel mai bun adevăr, iar jurnalismul gonzo[1] e mai adevărat decât adevărul. Excepție face războiul, fiindcă-n război am intrat din cauza ficțiunii. Iar asta a dus la fapta ta, acel lucru îngrozitor până la atrocitate pe care l-ai făcut. E uluitor atunci când te gândești la asta, remarcă doctorița Self. Tu stai aici, în secunda asta și pe scaunul ăla datorită lui George W. Bush. Și eu la fel. Faptul de a-ți acorda o audiență este sub demnitatea mea, iar asta e ultima dată când mai dau fuga să te salvez.

– O să am nevoie de altă casă. Nu pot să mă mut și să n-am o casă, spune Shandy.

– Nu cred c-o să-mi revin în urma ironiei tale. Eu îți cer să te distrezi puțin cu Marino, fiindcă și eu voiam

---

[1] Tip de jurnalism inventat de americanul Hunter Stockton Thompson, caracterizat prin implicarea ziariștilor în reportaje într-o asemenea măsură, încât ei devin personajele principale ale respectivelor relatări (n. tr.).

să mă distrez puțin cu Șefa cea Mare, cum îi zici tu. Dar nu ți-am cerut și restul. Nici n-am știut de restul. Ei, dar acum știu. Foarte puțini oameni pot să fie mai buni decât mine, dar n-am mai întâlnit pe nimeni care să fie mai josnic decât tine. Înainte să-ți faci bagajele, să faci curățenie și să te duci acolo unde se duc oamenii ca tine, mai am o singură întrebare. A existat vreo secundă în care chestia asta să te deranjeze? Aici, draga mea, nu e vorba de proasta gestionare a impulsurilor. Nu când ceva atât de dezgustător s-a petrecut de nenumărate ori. Cum de-ai putut să te uiți la așa ceva zi după zi? Eu nu pot să mă uit nici la un câine maltratat.

– Dă-mi doar pentru ce-am venit încoace, da? spune Shandy. Marino e dus. De data asta Shandy se abține să mai folosească termenul *gonzo*. Am făcut ce mi-ai zis...

– Nu ți-am spus să faci lucrul din cauza căruia am fost obligată să vin în Charleston, când eu am chestiuni infinit mai bune de făcut. Și nici nu mă mișc de-aici până nu sunt sigură c-ai părăsit orașul.

– Mi-ești datoare.

– Să mai adăugăm și ce-am cheltuit pe tine de-a lungul anilor?

– Da, mi-ești datoare fiindcă n-am vrut să-l țin și tu m-ai obligat. M-am săturat să-ți trăiesc trecutul. Să fac căcaturi pentru că asta te face pe tine să te simți mai bine cu căcaturile tale. De câte ori n-ai fi putut să mă scapi de el, dar nici tu n-ai vrut să te-ncarci. Asta

a trebuit să pricep. Că nici tu nu-l vrei. Și-atunci de ce să sufăr eu?

– Îți dai seama că acest hotel splendid se află pe Meeting Street și că dacă se întâmpla să primesc o cameră cu fața spre nord, nu spre est, aproape c-am fi putut să vedem morga?

– Ea e nazista și sunt aproape sigură că Marino a futut-o. Nu doar a vrut, da' a și futut-o pe bune. M-a mințit ca să poată să stea la ea peste noapte. Cum te simți că știi asta? Tipa tre' să fie grozavă. Marino e atât de-nnebunit după ea, c-ar fi în stare să latre ca un câine și să se cace la cutie dacă ea i-ar zice să facă așa. Mi-ești datoare fiindc-a trebuit să-nghit toate astea. Chestii care nu s-ar fi întâmplat dacă tu n-ai fi scos iepurele din pălărie și nu m-ai fi luat cu „Shandy? Uite-l pe polițaiul ăsta tâmpit și mare cât un urs, ce-ai zice să-mi faci o favoare?"

– Ți-ai făcut ție însăți o favoare. Ai obținut informații de care eu nici nu știam că ai nevoie, vine replica doctoriței Self. Eu ți-am făcut o sugestie, e-adevărat, dar tu n-ai acceptat-o de dragul meu. Ci pentru c-a reprezentat o oportunitate. Iar tu întotdeauna ai avut un talent deosebit de a profita de oportunități. De fapt, aș zice chiar că ești splendidă la capitolul ăsta. Și-acum această uluitoare revelație. Poate că asta e răsplata mea pentru tot ceea ce m-ai costat. A călcat strâmb? Kay Scarpetta a călcat strâmb? Mă întreb dacă logodnicul ei știe.

– Și cu mine cum rămâne? Găozaru' ăla m-a înșelat. Și mie nimeni nu-mi poate face una ca asta.

Dintre toți tipii pe care-aș fi putut să-i am și grăsanu' ăla mă înșală?

– Uite ce-o să faci.

Doctorița Self scoate dintr-un din buzunarele halatului din mătase roșie un plic.

– O să-l anunți pe Benton Wesley.

– Ești grozavă!

– Mi se pare cinstit ca logodnicul să fie pus la curent. A, cecul tău! Să nu cumva să uit.

Doctorița ridică mâna în care ține plicul.

– Ăsta-i încă unu' din jocurile tale.

– Vai, draga mea, dar nu e nici un joc. Se întâmplă doar că am adresa de e-mail a lui Benton Wesley, răspunde doctorița Self. Laptopul e pe birou.

Camera de conferințe a lui Scarpetta.

– Nimic ieșit din comun, spune Lucy. Arăta la fel.

– La fel? întreabă Benton. La fel prin comparație cu ce?

Toți patru sunt așezați în jurul unei măsuțe din ceea ce a fost dormitorul servitorilor, încăperea în care probabil c-a stat o tânără pe nume Mary, o sclavă eliberată care, după război, n-a vrut să-și părăsească familia. Scarpetta a făcut multe eforturi ca să afle istoria clădirii. Acum însă își dorește să n-o fi cumpărat.

– Mai întreb o dată, spune căpitanul Poma. A avut dificultăți? Poate vreo problemă la serviciu?

Lucy răspunde:

– Când n-a avut el probleme în orice serviciu?

Nimeni n-a mai primit nici un semn de la Marino. Scarpetta l-a apelat de vreo șase ori sau chiar mai mult, dar el n-a sunat-o. În drum spre casa mătușii, Lucy s-a oprit la baraca detectivului. Motocicleta era parcată dedesubt, dar camioneta nu era acolo. La ușă n-a răspuns. Și nici în casă nu era. Lucy zice că s-a uitat înăuntru printr-o fereastră, dar Scarpetta știe care-i adevărul. O cunoaște pe Lucy.

– Da, așa aș zice, spune Scarpetta. Aș spune că în ultima vreme a fost nefericit. Îi e dor de Florida și-i pare rău că s-a mutat aici. Probabil că nici nu-i place să lucreze pentru mine. Dar ăsta nu-i momentul potrivit ca să pierdem timpul cu problemele lui Marino.

Doctorița simte că ochii lui Benton sunt ațintiți asupra ei. Ea își notează diverse lucruri într-un carnețel și-și verifică însemnările pe care le-a făcut mai devreme. Verifică rapoartele preliminare primite de la laborator, deși le cunoaște foarte bine conținutul.

– De mutat, nu s-a mutat, spune Lucy. Sau, dacă s-a mutat, atunci și-a lăsat aici toate lucrurile.

– Și-ai văzut toate astea prin fereastră? întreabă căpitanul Poma care e foarte curios în privința lui Lucy.

O studiază de când s-au strâns cu toții în camera asta. Pare ușor amuzat de ea, iar răspunsul lui Lucy e acela de a-l ignora. Pe Scarpetta Poma o privește așa cum a privit-o și-n Roma.

– Mi se pare că-s cam multe de văzut doar printr-o fereastră, îi spune el lui Scarpetta, deși, în realitate, i s-a adresat lui Lucy.

– Nu și-a verificat nici mailul, continuă Lucy. S-ar putea să mă suspecteze că i-l monitorizez. N-a fost nici un schimb de mesaje între el și doctorița Self.

– Cu alte cuvinte, intervine Scarpetta, a ieșit de pe radar. Completamente.

Scarpetta se ridică și trage transperantele fiindcă afară s-a făcut noapte. A început din nou să plouă, iar ploaia nu s-a oprit de când Lucy a luat-o din Knoxville. Munții nici nu se mai vedeau din cauza ceții. Lucy a trebuit să schimbe cursul pe unde-a putut, a zburat foarte încet, căutând zonele joase și urmărind albiile râurilor. A fost vorba de-un noroc sau poate de mila lui Dumnezeu că nu s-au rătăcit. Căutările au fost sistate, cu excepția celor conduse la sol. Lydia Webster n-a fost găsită nici vie, nici moartă. Și nici Cadillac-ul ei n-a fost reperat.

– Haideți să ne punem ordine în idei, propune Scarpetta, fiindcă nu vrea să discute despre Marino.

Îi e teamă că Benton o să-și dea seama cum se simte.

Scarpetta e furioasă, se simte vinovată și îi este din ce în ce mai frică. Se pare că Marino s-a volatilizat din proprie voință. Și-a luat camioneta și-a plecat fără nici un avertisment, fără nici un efort de a repara răul pe care l-a făcut. Lui Marino niciodată nu i-a fost ușor să vorbească și niciodată n-a făcut eforturi prea mari ca să-și înțeleagă propriile emoții, care sunt complicate. Iar, de data asta, ceea ce are de reparat îi depășește capacitățile. Scarpetta a încercat să nu se mai gândească la el, s-a străduit să nu-i mai pese, dar Marino e ca o ceață stăruitoare. Gândurile legate de el îi

ascund lui Scarpetta lumea dimprejur, iar o minciună se transformă într-alta. I-a spus lui Benton că s-a ales cu vânătăile alea de pe încheieturi după ce portiera SUV-ul i s-a închis, din greșeală, peste mâini. Și nici nu s-a dezbrăcat în fața lui.

– Haideți să găsim logica în lucrurile pe care le cunoaștem, le spune ea tuturor. Aș vrea să discutăm despre nisip. Siliciu – sau cuarț și calcar și, la o mărire de mare putere, fragmente de scoici și corali: elemente tipice pentru zonele subtropicale cum e asta. Dar, cea mai interesantă și mai uluitoare e prezența componentelor prafului de pușcă. De fapt, o să-i spun doar praf de pușcă, fiindcă nu găsim nici o altă explicație pentru prezența bariului, antimoniului și a plumbului în aceste mostre de nisip de plajă.

– Dacă e nisip de plajă, o întrerupe căpitanul Poma. Poate că nu e. Doctorul Maroni spune că pacientul care a venit să-l consulte tocmai se întorsese din Irak. Îmi închipui că în multe zone din Irak există urme de praf de pușcă. Poate c-a adus nisip din Irak fiindcă acolo a luat-o razna, iar nisipul reprezintă o amintire din acele locuri.

– N-am găsit însă și ghips, or ghipsul e un element obișnuit în nisipul de deșert, vine replica lui Scarpetta. Dar depinde de zona din Irak din care provine și nu cred că doctorul Maroni poate să fie atât de precis în această privință.

– Nu mi-a spus exact de unde a venit omul, remarcă Benton.

– În notițele lui scrie ceva? întreabă Lucy.

– Nu apare nimic.

– Nisipul din diversele regiuni ale Irakului are compoziții și morfologii specifice, continuă Scarpetta. Totul depinde de cum s-au depozitat sedimentele și, cu toate că un conținut salinic ridicat nu dovedește că nisipul provine de pe o plajă, ambele mostre pe care le avem – cea din corpul lui Drew Martin și cea din casa Lydiei Webster – au un conținut salinic ridicat. Cu alte cuvinte, sare.

– Cred că esențial este de ce e nisipul important pentru el, spune Benton. Ce ne spune nisipul despre el? Tipul își spune Sandman. Are legătură cu simbolul oamenilor care adorm? Poate. E un tip de eutanisie care-ar putea fi legată de lipici sau de vreun alt element de componență medicală? Poate.

Lipiciul. 2-octil-cianoacrilat. Lipici chirurgical, care e folosit, în primul rând, de chirurgii plasticieni și de alți medici pentru a închide incizii sau tăieturi de mici dimensiuni, iar în sfera militară pentru a trata băşicile de fricțiune.

Scarpetta spune:

– Se poate ca lipiciul chirurgical să-i fi fost la îndemână datorită a ceea ce face sau a ceea ce este. Să nu fie vorba doar de simbolism.

– Există vreun avantaj? întreabă căpitanul Poma. Lipici chirurgical în loc de superglue-ul care se găsește pe toate drumurile? Nu sunt familiarizat cu ceea ce fac chirurgii plasticieni.

– Lipiciul chirurgical e biodegradabil, explică Scarpetta. Și non-carcinogenic.

– Deci e un lipici sănătos, concluzionează Poma zâmbind către Scarpetta.

– Se poate spune și așa.

– Atunci criminalul crede că-și scapă victimele de suferințe? Poate, își reia Benton discursul ca și când i-ar ignora pe cei doi.

– Ai zis că implicarea e sexuală, îi atrage atenția căpitanul Poma.

Italianul e îmbrăcat într-un costum albastru-închis, cu cămașă și cravată neagre. Arată ca și când ar fi venit de la o premieră la Hollywood sau ar fi ieșit dintr-o reclamă pentru Armani. În schimb nu arată ca o persoană care are ce căuta în Charleston, iar Benton nu pare să-l placă mai mult decât l-a plăcut în Roma.

– N-am spus că implicarea e doar sexuală, vine replica lui Benton. Am spus că există o componentă sexuală. Aș adăuga și că e posibil ca ucigașul să nu fie conștient de ea, iar noi nu știm dacă își molestează victimele și sexual. Nu știm decât că le torturează.

– Nu sunt convins că știm asta cu siguranță.

– Ai văzut fotografiile pe care i le-a trimis doctoriței Self. Cum numești tu faptul de a forța o femeie să stea goală într-o cadă umplută cu apă rece? Și faptul că e posibil să le țină așa, în apă, mult timp?

– Nu știu cum l-aș numi, fiindcă n-am fost acolo când a făcut asta, îi răspunde căpitanul Poma.

– Dac-ai fi fost prezent acolo, nici unul dintre noi n-ar mai fi aici. Cazurile ar fi rezolvate.

Privirea lui Benton e ca de oțel.

– Mi se pare destul de fantastic ca tipul să creadă că le scapă de suferințe, îi spune căpitanul Poma. Mai ales dacă teoria ta e corectă și le și torturează. Mi se pare că el produce suferințe. Nu că-și scapă victimele de ele.

– Evident că provoacă suferințe. Dar aici nu avem de-a face cu o minte rațională, ci doar cu una organizată. Criminalul e calculat și precaut. E inteligent și sofisticat. Știe ce înseamnă să intri prin efracție și să nu lași urme. E posibil să se dedea la acte de canibalism și e posibil ca astfel să creadă că devine una cu victimele, că, în felul ăsta, victimele ajung să fie parte din el. Că are o relație importantă cu ele și că e milostiv.

– Dovezile.

Lucy e mult mai interesată de ele.

– Crezi că știe că există praf de pușcă în nisip?

– E posibil, îi răspunde Benton.

– Eu mă îndoiesc, intervine Scarpetta. Foarte, foarte tare. Chiar dacă nisipul provine de pe un câmp de luptă, ca să zic așa, dintr-un loc cu semnificație pentru el, asta nu înseamnă că tipul îi cunoaște și compoziția. De ce-ar cunoaște-o?

– Ai dreptate. Aș zice că mai mult ca sigur își aduce nisipul cu el, spune Benton. Că e foarte probabil că-și aduce propriile unelte și instrumente de tăiat. Tot ce aduce cu el nu are un scop pur utilitar. Lumea lui e plină de simboluri, iar atunci când acționează o face sub imperiul unor impulsuri care capătă sens numai atunci când înțelegi aceste simboluri.

– Mie chiar nu-mi pasă de simbolurile lui, intervine Lucy. Important mi se pare că i-a trimis mesaje

pe e-mail doctoriței Self. În opinia mea, asta e cheia de boltă. De ce ei? Și de ce-a accesat ilegal rețeaua wireless a portului? De ce să sară peste gard, așa cum presupunem. Și de ce să folosească un container abandonat? Pentru că e ca o marfă?

Lucy s-a comportat ca de obicei. Mai devreme, în cursul serii, a escaladat gardul portului și-a căutat prin zonă, fiindc-a intuit ceva. Unde-ar putea cineva să acceseze ilegal rețeaua portului fără să fie văzut? Răspunsul l-a obținut în interiorul unui container vechi și deteriorat, acolo unde a descoperit o masă, un scaun și un router wireless. Scarpetta s-a gândit mult la Bull, la noaptea în care acesta s-a decis să fumeze iarbă lângă niște containere abandonate și s-a trezit tăiat de un bărbat. Oare Sandman a fost acolo? Oare Bull s-a apropiat prea mult de teritoriul lui? Scarpetta ar vrea să-l întrebe, dar nu l-a mai văzut de când au cercetat împreună aleea din spatele casei ei și-au descoperit arma și moneda de aur.

– Am lăsat totul așa cum era, spune Lucy. Sperând că n-o să-și dea seama c-am fost acolo. E totuși posibil să se prindă. Nu pot să spun cu siguranță. În noaptea asta n-a trimis nici un e-mail din port. Dar, pe de altă parte, n-a mai trimis e-mailuri de mult timp.

– Cu vremea cum stăm? întreabă Scarpetta, conștientă de oră.

– Până la miezul nopții, ar trebui să se însenineze. Eu o să mă opresc la laborator, apoi mă duc la aeroport, îi răspunde Lucy.

Se ridică de pe scaun. Căpitanul Poma o imită. Benton rămâne așezat. Scarpetta îi întâlnește privirea, iar fobiile o invadează din nou.

Benton îi spune:

– Vreau să vorbesc cu tine un minut.

Lucy și căpitanul Poma pleacă, iar Scarpetta închide ușa în urma lor.

– Poate-ar fi mai bine să încep eu. Ai apărut în Charleston fără să mă anunți, îi spune ea. Nu mi-ai dat nici un telefon. N-am mai primit nici un semn de la tine de câteva zile, după care, ieri-noapte, ai venit așa, pe neașteptate, împreună cu el...

– Kay, o întrerupe Benton, luându-și servieta și așezând-o pe genunchi. N-ar trebui să facem asta acum.

– Abia dac-ai schimbat două vorbe cu mine.

– Putem să...? încearcă să spună Benton.

– Nu, nu putem să discutăm mai târziu. Mi-e aproape imposibil să mă concentrez. Trebuie să mă duc acasă la Rose, am atâtea de făcut, mult prea multe, dar totul s-a dezintegrat și știu despre ce vrei să vorbim. Nu pot să-ți spun ce simt. Poate chiar nu sunt în stare. Și nu te blamez dac-ai luat o decizie. Fii sigur că te înțeleg.

– Nu voiam să-ți propun să amânăm discuția, o asigură Benton. Voiam doar să-ți propun să nu ne mai întrerupem unul pe celălalt.

Explicația asta o nedumerește pe Scarpetta. Și lumina aia din ochii lui Benton. Scarpetta a crezut întotdeauna că lumina din ochii lui Benton e numai pentru ea, dar acum îi e teamă că nu e și că nici n-a

fost vreodată. Benton se uită la ea, iar ea își mută privirea.

– Despre ce vrei să vorbim, Benton?

– Despre el.

– Despre Otto?

– N-am încredere în el. L-a așteptat pe Sandman s-apară ca să trimită iar e-mailuri? Pe jos? Pe ploaie? În beznă? Ție ți-a zis că vine încoace?

– Presupun că l-a informat cineva despre ceea ce se-ntâmplă. Despre o legătură dintre cazul Drew Martin cu Charlestonul, cu Hilton Head.

– Poate că persoana care-a vorbit cu el a fost doctorul Maroni, presupune Benton. Nu știu. E ca o fantomă.

Se referă la căpitan.

– E peste tot. N-am încredere în el.

– Poate că eu sunt cea în care n-ai încredere, spune Scarpetta. Poate c-ar trebui s-o spui și cu asta basta.

– N-am deloc încredere în el.

– Atunci n-ar trebui să stai așa de mult cu el.

– Nici n-am stat. Nu știu ce face și unde face. Dar cred c-a venit în Charleston din cauza ta. E limpede ce vrea. Să facă pe eroul. Să te impresioneze. Să facă dragoste cu tine. N-aș putea să te blamez. E frumos și șarmant. Recunosc.

– De ce ești gelos pe el? E atât de mic prin comparație cu tine. Iar eu n-am făcut nimic care să-ți justifice gelozia. Tu ești cel care locuiește acolo și mă lasă pe mine singură. Înțeleg că nu mai vrei să continui relația asta. Dar spune-mi și hai să terminăm odată.

Scarpetta se uită la inelul de pe mâna stângă.

– Ar trebui să-l scot?

Și-ncepe să învârtească inelul.

– Nu, o oprește Benton. Te rog, nu-l scoate. Nu cred că vrei asta.

– Aici nu e vorba de ceea ce vreau. Ci de ceea ce merit.

– Eu nu condamn bărbații fiindcă se-ndrăgostesc de tine. Sau pentru că te vor în patul lor. Știi ce s-a întâmplat?

– Ar trebui să-ți dau inelul înapoi.

– Lasă-mă să-ți spun ce s-a-ntâmplat, continuă Benton. E momentul să afli. Când tatăl tău a murit, a luat cu el o parte din tine.

– Te rog, nu fi crud.

– Pentru că te-a adorat, spune Benton. Și cum ar fi putut să nu te-adore? Fetița lui cea frumoasă. Fetița lui cea inteligentă. Fetița lui cea cuminte.

– Nu mă face să sufăr.

– Îți spun adevărul, Kay. Un adevăr foarte important.

Lumina aceea revine în ochii lui Benton.

Scarpetta nu poate să se uite la el.

– Din ziua aia, o parte din tine s-a hotărât că e prea periculos să observe felul în care cineva se uită la tine atunci când te adoră sau te dorește sexual. Dacă bărbatul respectiv te adoră și moare? Ești convinsă că nu poți să mai înduri suferința asta încă o dată. Dacă te vrea sexual? Atunci cum să mai lucrezi cu polițiști și procurori dacă ești convinsă că ei își închipuie ce ai pe sub haine și cum ar putea să-ți folosească trupul gol?

– Încetează. Nu merit asta.

– N-ai meritat niciodată.

– Doar pentru că aleg să nu observ nu înseamnă că merit ce mi-a făcut.

– Nici într-un milion de ani.

– Nu vreau să mai locuiesc aici, spune Scarpetta. Ar trebui să-ți dau inelul înapoi. A fost al stră-străbunicii tale.

– Și să fugi de-acasă? Așa cum ai făcut atunci când n-ai mai avut pe nimeni decât pe mama ta și pe Dorothy? Ai fugit fără să te duci nicăieri. Te-ai pierdut în învățătură și desăvârșire profesională. Ai alergat cât ai putut de repede, ca să fii prea ocupată să mai simți ceva. Iar acum vrei să fugi așa cum a făcut și Marino.

– N-ar fi trebuit să-i dau drumu'-n casă.

– I-ai dat drumu'-n casă timp de douăzeci de ani. De ce nu i-ai fi dat drumu' și-n seara aia? Mai ales că era atât de beat și-un pericol pentru el însuși. Kay, tu ești un om bun.

– Ți-a spus Rose. Sau poate Lucy.

– Am primit un e-mail de la doctorița Self. Indirect. În el scria că tu și Marino aveți o aventură. Restul l-am aflat de la Lucy. Adevărul. Kay, uită-te la mine. Eu mă uit la tine.

– Promite-mi că n-o să-i faci nimic. Că n-o să înrăutățești situația. Fiindc-atunci ai fi exact ca el. De asta m-ai evitat, de asta nu mi-ai zis că vii în Charleston. Abia dacă mi-ai dat câte-un telefon.

– Nu te-am evitat. De unde să încep? Sunt așa de multe.

– Ce alt motiv ar putea să fie?

– Am avut un pacient la spital, spune Benton. Doctorița Self s-a împrietenit cu ea, ca să mă exprim delicat. În esență, i-a spus acestei paciente că e imbecilă, iar doctorița Self n-a folosit termenul ăsta în sens de jignire sau de glumă. A fost o evaluare profesională, un diagnostic. Și mai rău a fost că i-a spus asta când pacienta pleca acasă, acolo unde nu era în siguranță. Așa că s-a oprit la primul magazin care vindea băuturi pe care l-a întâlnit în cale. Se pare c-a băut o cincime dintr-o sticlă de votcă. După care s-a spânzurat. Așa că m-am ocupat de situația asta. Și de multe altele despre care tu nu știi. De asta am fost distant. De asta n-am prea vorbit cu tine în ultimele zile.

Benton deschide încuietorile servietei și-și scoate laptopul.

– N-am prea vrut să folosesc telefoanele din spital și nici Internetul lor wireless. Am avut mare grijă din toate punctele de vedere. Chiar și acasă. Ăsta a fost unul din motivele pentru care am vrut să plec de-acolo. Tu vrei acum să mă întrebi ce se întâmplă, iar eu am să-ți răspund că nu știu. Dar are legătură cu fișierele electronice ale lui Paulo. Cele pe care Lucy le-a accesat fiindcă Paulo le-a lăsat surprinzător de vulnerabile, la îndemâna oricui ar fi vrut să intre în ele.

– Vulnerabile dacă știai unde să le cauți. Lucy nu e chiar oricine.

– Și ea a fost limitată în acțiuni deoarece a trebuit să-i intre în calculator de la distanță. Nu a avut acces la mașinăria propriu-zisă.

Benton își deschide laptopul. Introduce un CD în drive.

– Vino mai aproape.

Scarpetta își trage scaunul lângă al lui și se uită la ce face bărbatul. Momentan, are afișat un document pe ecran.

– Notițele pe care le-am văzut deja, spune ea recunoscând fișierul electronic găsit de Lucy.

– Nu chiar, o contrazice Benton. Cu tot respectul față de Lucy, dar și eu am acces la câțiva oameni inteligenți. Nu așa de inteligenți ca ea, dar, la o adică, se descurcă. Ceea ce vezi tu acum e un fișier care a fost șters și-apoi recuperat. Nu e cel pe care l-ai văzut înainte, cel pe care Lucy l-a descoperit după ce l-a păcălit pe Josh și-a obținut parola administratorului de sistem. S-au făcut mai multe copii și-abia apoi fișierul a fost șters. Mult mai târziu.

Scarpetta apasă pe săgeata care desfășoară textul în jos și citește.

– Arată la fel.

– Nu textul e diferit. Ci asta, spune Benton și pune degetul pe denumirea fișierului din partea de sus a ecranului. Sesizezi și tu același lucru pe care l-am văzut și eu când Josh mi l-a arătat prima dată?

– Josh? Sper că ai încredere în el.

– Am, și dintr-un motiv întemeiat. A făcut la fel ca Lucy. A intrat în ceva ce n-ar fi trebuit să intre. Cine se-aseamănă se-adună. Din fericire, el și Lucy sunt aliați. Iar Josh a iertat-o pentru că l-a păcălit. De fapt, a fost chiar impresionat.

– Denumirea fișierului ăsta e MSNote-zece-douăzeci-unu-zero-șase, spune Scarpetta. Deci presupun că MSNotes reprezintă inițialele pacientului și notițele făcute de doctorul Maroni. Iar zece-douăzeci-unu-zero-șase înseamnă octombrie douăzeci și unu, două mii șase.

– Exact. Ai zis MSNotes și denumirea fișierului e MSNote.

Benton atinge, din nou, ecranul.

– Un fișier care a fost copiat cel puțin o dată și, din neglijență, denumirea a fost schimbată. O eroare de scris sau de imprimare. Nu știu exact. Sau poate c-a fost o modificare deliberată, pentru ca Maroni să nu mai tot copieze același fișier. Și eu fac asta uneori, când nu vreau să pierd o ciornă anterioară. Ceea ce e important e că atunci când Josh a recuperat toate fișierele șterse care se refereau la pacientul care ne interesează, am descoperit că acea ciornă inițială a fost scrisă cu două săptămâni în urmă.

– Poate că aia e doar cea mai veche ciornă pe care a stocat-o pe drive-ul ăla, propune Scarpetta. Sau poate c-a deschis fișierul acum două săptămâni, l-a salvat și-atunci data a fost modificată. Dar atunci presupun că se ridică întrebarea: de ce să se fi uitat pe respectivele notițe înainte ca noi să fi aflat că l-a întâlnit pe Sandman în calitate de pacient? Când doctorul Maroni a plecat la Roma, noi nici nu auzisem de Sandman.

– Una la mână, spune Benton. Apoi mai e și problema fabricării fișierului. Pentru că fișierul e o

făcătură. Da, Paulo a scris respectivele notițe chiar înainte să plece la Roma. I le-a scris chiar în ziua când doctorița Self a fost internată la McLean, adică pe 27 aprilie. De fapt, chiar cu câteva ore înainte ca ea să ajungă la spital. Și motivul pentru care pot să fac afirmația asta cu un grad ridicat de certitudine este că Paulo și-a golit lada de gunoi a calculatorului, dar chiar și fișierele alea n-au dispărut cu totul din mașinărie. Josh le-a recuperat.

Benton deschide un alt fișier. Acesta conține o ciornă rudimentară a notițelor cu care Scarpetta e deja familiarizată. Dar, în versiunea asta, inițialele pacientului nu sunt MS, ci WR.

– Apoi mi se pare firesc ca doctorița Self să-l fi sunat pe Paulo înainte. Cel puțin asta presupun, fiindcă nu putea să se prezinte așa, pur și simplu, la spital. Indiferent ce i-o fi spus la telefon, cuvintele ei l-au determinat pe Paulo să se-apuce să scrie notițele astea, remarcă Scarpetta.

– Un alt indiciu că fișierul e o făcătură, zice Benton. Apoi folosirea inițialelor pacientului în denumirea unui fișier. Nu avem voie să facem așa ceva. Și chiar dacă lași la o parte protocolul și bunul-simț, tot nu mi se pare logic ca ulterior să-i schimbe inițialele. De ce? Ca să-i atribuie un alt nume. De ce? Ca să-i fabrice o altă identitate? Paulo știe că asta nu se face.

– Poate că pacientul nici nu există, presupune Scarpetta.

– Acum înțelegi unde-am vrut să ajung, spune Benton. Cred că Sandman n-a fost niciodată pacientul lui Paulo.

20

Cu câteva minute înainte de ora zece, Scarpetta intră în clădirea în care locuiește Rose. Ed, portarul, nu se vede pe nicăieri. Afară plouă mocănește, ceața deasă a început să se ridice, iar norii aleargă pe cer grăbindu-se înspre mare.

Scarpetta intră în biroul lui Ed și se uită prin încăpere. Pe birou nu sunt prea multe lucruri: un Rolodex, un caiet pe coperta căruia scrie *Locatari*, un teanc de plicuri nedeschise – corespondența lui Ed și a celorlalți doi portari – pixuri, un capsator și obiecte personale, cum ar fi un ceas montat pe o plachetă, un premiu de la un club de pescuit, un telefon mobil, un snop de chei, un portofel. Scarpetta se uită în portofel. E al lui Ed. Bărbatul e de serviciu și nu pare să aibă la el mai mult de trei dolari.

Scarpetta iese din încăpere, se uită împrejur, dar tot nu dă de urma lui Ed. Se întoarce în birou și răsfoiește caietul cu *Locatari* până găsește apartamentul lui Gianni Lupano, care se află la ultimul etaj. Ia liftul și ascultă la ușă. Dinăuntru se aude muzică, dar nu foarte tare. Sună la sonerie și aude pe cineva mișcându-se prin apartament. Scarpetta sună din nou și bate. Pași, apoi ușa se deschide și Scarpetta se trezește nas în nas cu Ed.

– Unde e Gianni Lupano?

Doctorița trece pe lângă portar și pătrunde în mijlocul muzicii lui Santana.

Vântul bate printr-o fereastră larg deschisă, din sufragerie.

În ochii lui Ed se citește panica. Bărbatul vorbește agitat:

– N-am știut ce să fac. E înfiorător. N-am știut ce să fac.

Scarpetta se uită pe fereastra deschisă. Se uită în jos, dar nu poate să distingă nimic în întuneric. Nu reușește să vadă decât niște tufișuri, trotuarul și strada de dincolo de acesta. Se întoarce și se uită prin apartamentul decorat luxos cu marmură, pereți vopsiți în culori pastelate, stucaturi, mobilă din piele italienească și opere de artă îndrăznețe. Rafturile sunt pline cu cărți vechi, legate frumos în piele, pe care probabil că decoratorul le-a cumpărat la metru. Un perete întreg e ocupat de un sistem audio-video care e însă prea elaborat pentru un spațiu atât de mic.

– Ce s-a întâmplat? îl întreabă ea pe Ed.

– Am primit un telefon, cam acum douăzeci de minute, răspunde portarul agitat. Întâi zice: „Salut, Ed. Mi-ai pornit mașina?" La care eu spun: „Da, de ce întrebați?" Mi s-a făcut frică.

Scarpetta observă vreo șase rachete de tenis, în huse, care sunt sprijinite pe zidul din spatele canapelei și un teanc de cutii cu adidași. Pe o măsuță cu baza din sticlă italienească și blat așijderea se află un vraf de reviste de tenis. Pe coperta primeia e Drew Martin, pregătită să dea un lob.

– De ce ți s-a făcut frică? îl chestionează doctorița.

- Din cauza domnișoarei ăsteia, Lucy. Ea a pornit mașina, fiindcă voia să se uite la ceva, și mi-a fost teamă că Gianni a aflat cumva. Dar mi-am dat seama că nu asta era problema fiindc-apoi Gianni a zis: „Ei, întotdeauna ai avut mare grijă de ea, așa că vreau să ți-o dau ție." La care eu am sărit: „Cum? Ce vreți să spuneți, domnu' Lupano? Nu pot să vă iau mașina. De ce vreți să scăpați de-o mașină așa de frumoasă?" Și el îmi spune: „Ed, o să scriu o hârtie ca să se știe că eu ți-am dat-o." Așa că am fugit încoace cât de repede am putut. Am găsit ușa descuiată. Ca și când ar fi vrut să ușureze treaba oricui ar fi vrut să intre. După care am văzut fereastra deschisă, concluzionează Ed îndreptându-se către geam și arătându-l cu mâna, de parcă Scarpetta nu l-ar vedea și singură.

Doctorița sună la urgențe și amândoi o iau la goană pe coridor. Scarpetta îi spune operatoarei că e posibil ca o persoană să fi sărit pe fereastră și-i dă adresa. În lift, Ed continuă să povestească fără șir cum a căutat prin tot apartamentul ca să se asigure că Gianni nu era totuși pe undeva, că a găsit hârtia despre care i-a spus antrenorul, dar c-a lăsat acolo unde era, adică pe pat, apoi iar a-nceput să-l strige și tocmai era pe cale să sune la poliție când a apărut Scarpetta.

În holul de la intrare, o bătrână clicăie cu bastonul pe marmură. Scarpetta și Ed trec în goană pe lângă ea și ies din clădire. Aleargă prin întuneric până după colț și se opresc chiar sub fereastra deschisă a lui Lupano. Vârful clădirii e invadat de lumină. Scarpetta își face loc printr-un tufiș înalt. Crăcile se rup și-o zgârie, iar

doctorița descoperă lucrul de care se temea. Trupul e gol și contorsionat. Sângele strălucește în beznă. Scarpetta lipește două degete de carotidă, dar nu simte pulsul. Așază corpul pe spate și-ncepe manevrele de resuscitare. Când ridică ochii, se șterge pe față și pe gură de sânge. Sirenele se vaită și lumini pulsatile, albastre și roșii, aleargă în formație compactă pe East Bay. Scarpetta se ridică în picioare și-și face iar loc prin tufiș.

– Vino-ncoace, îi spune ea lui Ed. Uită-te și spune-mi dacă-i el.

– E...?

– Doar uită-te.

Ed își face și el loc prin tufiș, apoi se întoarce cu sufletul la gură.

– Doamne Dumnezeule, exclamă el. Nu! Vai, Doamne!

– El e? insistă Scarpetta, iar Ed dă din cap în semn de confirmare.

Scarpetta se gândește că nu-i bine c-a făcut respirație gură la gură fără protecție.

– Unde erai înainte să te sune și să-ți spună de Porsche?

– Stăteam la birou.

Ed e speriat. Ochii îi fug în toate părțile. Transpiră, își tot umezește buzele și-și tot drege glasul.

– A mai intrat cineva în clădire atunci sau cu puțin timp înainte să primești telefonul?

Sirenele se vaită. Mașinile de poliție și ambulanța parchează pe stradă. Luminile albastre și roșii pulsează pe chipul lui Ed.

– Nu, răspunde el.

Cu excepția câtorva locatari, n-a mai văzut pe nimeni altcineva. Uși trântite, frânturi de fraze prin radio, huruit de motoare diesel. Polițiștii și ambulanțierii se dau jos din mașini.

Scarpetta i se adresează lui Ed:

– Portofelul tău e pe birou. Poate ți-ai scos portofelul și după asta ai primit telefonul? Așa e?

Apoi Scarpetta îi spune unui polițist în civil:

– Acolo. Și-i arată cu mâna tufișul. A căzut de-acolo.

Și indică fereastra deschisă și luminată de la ultimul etaj.

– Dumneavoastră sunteți noul medic care constată decesul?

Detectivul se uită la ea, dar nu pare tocmai convins.

– Da.

– Ați declarat decesul?

– Asta e treaba legistului.

Detectivul o ia înspre tufișuri în timp ce Scarpetta îi confirmă că bărbatul – Lupano, se pare – e mort.

– Trebuie să vă iau o declarație, așa că să nu plecați, îi strigă detectivul.

Frunzișul foșnește, iar crăcile plesnesc în timp ce bărbatul își croiește drum prin tufișuri.

– Nu pricep care-i problema. Cu portofelul, spune Ed.

Scarpetta se mută într-o parte ca să nu le stea în cale paramedicilor, care vin cu targa și echipamentele de resuscitare, îndreptându-se spre colțul clădirii,

ca să nu-i oblige să facă manevre prin tufișuri, ci prin spatele lor.

– Portofelul tău e pe birou. Iar ușa era deschisă. Așa procedezi de obicei? îl întreabă Scarpetta pe Ed.

– Putem să discutăm înăuntru?

– Hai să ne dăm declarațiile la detectivu' de-acolo, după care mergem înăuntru.

Doctorița observă o siluetă care se îndreaptă către ei, pe trotuar: o femeie în halat de casă. Femeia i se pare cunoscută, apoi devine Rose. Scarpetta o intercepteză grăbită.

– Rămâi acolo, îi spune secretarei.

– De parc-ar fi ceva ce n-am mai văzut.

Rose se uită în sus, la fereastra luminată.

– Acolo stătea, nu?

– Cine?

– La ce te-ai fi așteptat după tot ce s-a întâmplat? spune Rose tușind și trăgând adânc aer în piept. Ce-i mai rămăsese?

– Problema e momentul.

– Poate-a făcut-o din cauza Lydiei Webster. Pe toate posturile se vorbește despre ea. Și tu și eu știam că e moartă, zice Rose.

Scarpetta o ascultă și-și pune întrebări evidente. De ce presupune Rose că Lupano ar fi fost afectat de ceea ce i s-a întâmplat Lydiei Webster? De unde știe Rose că Lupano e mort?

– Era foarte plin de el când ne-am întâlnit, continuă Rose fixând tufișurile întunecate de sub fereastră.

– Nu știam că l-ai cunoscut.

– L-am întâlnit o singură dată. Şi n-am ştiut că e el până n-a zis Ed ceva. Când l-am văzut eu, Lupano discuta cu Ed în biroul portarilor. Asta a fost cu mult timp în urmă. Arăta destul de primitiv. Eu am crezut că e unul din muncitorii din administraţia blocului. Habar n-am avut că e antrenorul lui Drew Martin.

Scarpetta se uită la trotuarul cufundat în întuneric şi observă că Ed stă de vorbă cu un detectiv. Paramedicii bagă targa în ambulanţă. Luminile de urgenţă pulsează, iar poliţiştii cercetează perimetrul cu lanternele.

– O Drew Martin nu întâlneşti decât o dată-n viaţă. Ce-i mai rămăsese? repetă Rose. Probabil că nimic. Oamenii mor atunci când nu le-a mai rămas nimic. Nu-i condamn.

– Haide! N-ar trebui să stai aici, în aerul ăsta umed. Te conduc înăuntru, spune Scarpetta.

Cele două femei tocmai depăşesc colţul clădirii, când, pe treptele de la intrare, apare Henry Hollings. Bărbatul nu se uită în direcţia lor, ci o ia la picior repede şi cu hotărâre. Scarpetta se uită cum Hollings se dizolvă în bezna dinspre faleză, către East Bay Street.

– A ajuns aici înaintea poliţiei? se minunează Scarpetta.

– Locuieşte la doar cinci minute de-aici, o lămureşte Rose. Are o casă foarte frumoasă pe Battery.

Scarpetta priveşte atentă în direcţia în care a dispărut Hollings. În port, două vase luminate arată ca două piese galbene de lego. Cerul se înseninează. Au început să se vadă şi câteva stele. Scarpetta nu-i spune lui Rose că legistul din Charleston County tocmai a

trecut pe lângă un cadavru și nici măcar nu s-a obosit să se uite la el. Că nu a declarat decesul. Că n-a făcut nimic. În clădire, Scarpetta se urcă în lift cu Rose, care nu izbutește să-și mascheze dorința de a scăpa de doctoriță.

– Mă simt bine, zice Rose ținând ușile deschise și împiedicând liftul să pornească. O să mă bag înapoi în pat. Sunt convinsă că afară sunt oameni care vor să discute cu tine.

– Nu e cazul meu.

– Oamenii întotdeauna vor să discute cu tine.

– După ce mă asigur c-ai intrat în apartament și ești în siguranță.

– Dacă tot ești aici, poate c-a presupus c-o să te ocupi tu de cadavru, remarcă Rose în timp ce ușile se închid, iar Scarpetta apasă pe butonul care indică etajul.

– Te referi la legist.

Asta deși Scarpetta n-a pomenit nimic de el și nici nu i-a atras atenția lui Rose că, în mod inexplicabil, omul a plecat fără să-și facă treaba.

Mergând pe coridor, către apartament, Rose abia mai respiră. Nu mai e în stare să vorbească. Rămâne în picioare, în fața ușii, și-o mângâie pe Scarpetta pe mână.

– Deschide ușa și plec, îi spune doctorița.

Rose își scoate cheia. Dar nu vrea să deschidă ușa cât Scarpetta e încă acolo.

– Intră-n casă, insistă doctorița.

Rose nu se clintește. Cu cât Rose se opune mai mult, cu atât Scarpetta se încăpățânează și mai tare. Până la urmă, doctorița îi ia cheile din mână și deschide ușa.

Două scaune au fost mutate lângă fereastra care dă către port. Între ele se află o masă, pe care au rămas două pahare de vin și un bol cu alune.

– Persoana cu care te întâlnești, spune Scarpetta invitându-se singură înăuntru. E Henry Hollings.

Doctorița închide ușa și se uită în ochii lui Rose.

– De-asta a plecat de-aici atât de grăbit. Poliția l-a chemat în legătură cu Lupano, iar el ți-a spus ce s-a-ntâmplat, apoi a plecat ca să se poată întoarce fără ca altcineva să afle că era deja aici.

Scarpetta se duce la fereastră, de parc-ar putea să-l vadă pe Hollings pe stradă. Privește în jos. Apartamentul lui Rose nu e prea departe de cel al lui Lupano.

– E o persoană publică și trebuie să aibă grijă, răspunde Rose așezându-se pe canapea.

Femeia e palidă și extenuată.

– N-avem o aventură. Soția lui a murit.

– De-asta se ascunde?

Scarpetta se așază lângă ea.

– Îmi pare rău, dar ceea ce-mi spui n-are nici o logică.

– Ca să mă protejeze.

Rose trage adânc aer în piept.

– Să te protejeze de ce?

– Dacă s-ar afla că legistul are o relație cu secretara ta, s-ar găsi cineva să comenteze. Cu siguranță că asta ar deveni o știre de presă.

– Am înțeles.

– Nu, nu înțelegi, i-o retează Rose.

– Dacă tu ești fericită și eu sunt fericită.

– Până când te-ai dus la el în vizită, Henry a crezut că-l urăști. Chestie care n-a fost de nici un folos, spune Rose.

– Atunci e vina mea că nu i-am acordat nici o șansă, remarcă Scarpetta.

– Eu nu puteam să-l asigur că situația stă cu totul altfel, nu? Ai crezut ce e mai rău despre el, așa cum și el a crezut același lucru despre tine.

Rose se chinuie să respire și starea i se agravează. Cancerul o macină chiar sub ochii lui Scarpetta.

– Acum situația o să se schimbe, o asigură doctorița.

– A fost așa de fericit că te-ai dus la el, continuă Rose tușind și întinzând mâna după o batistă de hârtie. De-asta a venit încoace astă-seară. Ca să-mi povestească. Despre altceva nici n-a vorbit. Henry te place. Vrea ca voi doi să lucrați împreună, nu unul împotriva celuilalt.

Femeia tușește din nou, iar batista se pătează cu sânge.

– Știe?

– Sigur că da. A știut de la-nceput. O expresie îndurerată îi apare pe chip. În magazinașul ăla cu vinuri de pe East Bay. A fost dragoste la prima vedere. Ne-am întâlnit și-am început să vorbim despre vinuri: Burgundia versus Bordeaux. De parcă eu m-aș pricepe. Din senin, Henry mi-a propus să testăm câteva vinuri. Nu știa unde lucrez, deci n-a fost din cauza asta. N-a aflat decât mai târziu că lucrez pentru tine.

– Nu contează ce știa. Nu-mi pasă.

– Henry mă iubește. Ei îi spun să nu facă asta. El îmi zice că dacă iubești pe cineva, asta e și n-ai cum să te împotrivești. Și că nimeni nu poate să știe cât o să mai fim pe pământul ăsta. Așa explică Henry viața.

– Atunci e prietenul meu, exclamă Scarpetta.

Apoi doctorița o lasă pe Rose și-l găsește pe Hollings discutând cu un detectiv. Cei doi stau în apropierea tufișului unde-a fost găsit cadavrul. Ambulanța și mașina pompierilor au plecat. Nici un automobil nu mai e parcat în apropiere, cu excepția a două mașini de poliție: una cu însemne, cealaltă fără.

– Am crezut că ne-ați tras clapa, îi spune detectivul lui Scarpetta, care se apropie de cei doi bărbați.

Ea i se adresează lui Hollings:

– M-am asigurat că Rose s-a întors în siguranță în apartament.

– Haideți să vă pun la curent, îi spune legistul. Cadavrul e în drum spre morgă și va fi autopsiat mâine-dimineață. Puteți să participați în orice fel considerați necesar. Sau puteți să nu vă implicați.

– Deocamdată nimic nu indică altceva decât o sinucidere, intervine detectivul. Singurul lucru care mă intrigă e că tipul n-avea nici o haină pe el. Dacă s-a aruncat pe fereastră, atunci de ce s-a dezbrăcat înainte?

– Se poate să primiți un răspuns de la testele toxicologice, îi răspunde Scarpetta. Portarul a zis că Lupano părea beat atunci când l-a sunat cu puțin timp înainte să moară. Cred că toți trei am văzut destule la viața noastră ca să știm că atunci când oamenii decid să se sinucidă, pot să facă o mulțime de lucruri care

par ilogice, ba chiar suspecte. Ați găsit cumva în apartament haine care să pară că sunt cele de care s-a dezbrăcat?

– Am câțiva băieți acolo chiar acum. Am găsit niște haine pe pat. Jeanși și o cămașă. Nimic neobișnuit la capitolul ăsta. Și n-am descoperit nici un semn care să indice c-a mai fost cineva cu el atunci când a sărit pe fereastră.

– Ed a văzut vreun străin care să fi intrat în clădire în seara asta? o întreabă Hollings pe Scarpetta. Sau poate pe cineva care să fi venit în vizită la Lupano? Vă asigur că Ed e foarte scrupulos atunci când vine vorba să lase pe cineva în clădire.

– N-am ajuns atât de departe cu el, îi răspunde Scarpetta. L-am întrebat de ce și-a lăsat portofelul în văzul tuturor, pe birou. Mi-a spus că scosese deja portofelul atunci când Lupano l-a sunat, iar el a urcat, în fugă, până la apartament.

– A comandat o pizza, îi informează detectivul. Asta mi-a zis mie. Că tocmai scosese o bancnotă de-o sută de dolari când l-a sunat Lupano. Pizza a fost, într-adevăr, comandată. De la Mama Mia. Persoana care-a comandat-o n-a apărut, așa că tipul care-a adus pizza a plecat cu ea înapoi. Da' oare Ed și-a închipuit că băiatul de la pizzerie o să aibă să-i dea restul la o sută de dolari?

– Poate-ar trebui să-l întrebați cine-a sunat mai întâi.

– E o idee bună, remarcă Hollings. Lupano era cunoscut pentru stilul de viață flamboaiant, pentru

faptul că avea gusturi costisitoare și că întotdeauna purta la el sume mari, în bani gheață. Dacă s-a întors în clădire în timpul turei lui Ed, Ed ar fi știut că e acasă. Așa că-și face comanda de pizza, după care realizează că n-are decât trei dolari și hârtia de o sută.

Scarpetta n-are de gând să le spună că ieri Lucy a intrat în mașina lui Lupano, ca să verifice GPS-ul.

Așa că zice:

– Se poate că așa să fi fost – Ed l-a sunat pe Lupano să-i ceară să-i schimbe banii. La momentul ăla, Lupano e deja beat, poate chiar drogat, și sigur cu mintea încețoșată. Ed se îngrijorează și se duce la el.

– Sau poate c-a urcat ca să facă rost de bani mărunți, intervine Hollings.

– Ceea ce tot presupune că Ed a fost cel care l-a sunat primul.

Detectivul se îndepărtează și strigă:

– Mă duc să-l întreb.

– Am convingerea că noi doi avem câteva lucruri de lămurit, îi spune Hollings lui Scarpetta.

Doctorița ridică ochii către cer și se gândește la cum e să zbori.

– Nu vreți să găsim un loc mai retras ca să vorbim? propune Hollings.

Peste drum sunt grădinile White Point: câțiva acri de monumente în memoria Războiului Civil, stejari și tunuri scoase din uz, ațintite către Fort Sumter. Scarpetta și Hollings se așază pe-o bancă.

– Știu de Rose, îl anunță Scarpetta.

– Mi-am închipuit.

– Atât timp cât aveți grijă de ea.

– Mie mi se pare că dumneavoastră îndepliniți deja acest rol în mod admirabil. Astă-seară am mâncat o porție din tocana gătită de dumneavoastră.

– Asta înainte să plecați și să vă întoarceți. Astfel încât nimeni să nu-și dea seama că erați deja în clădire, spune Scarpetta.

– Deci nu vă deranjează, remarcă Hollings, de parcă și-ar dori să aibă aprobarea ei.

– Atât timp cât sunteți bun cu ea. Fiindcă dacă nu sunteți, iau măsuri.

– Sunt sigur.

– Trebuie să vă întreb ceva legat de Lupano, continuă Scarpetta. Mă întreb dacă nu cumva l-ați contactat azi, după plecarea mea de la dumneavoastră.

– Îmi permiteți să vă întreb de ce v-ați pus întrebarea asta?

– Fiindcă am discutat despre el. V-am întrebat ce motiv ar fi avut ca să participe la înmormântarea lui Holly Webster. Cred că știți la ce m-am gândit.

– Că l-am chestionat pe acest subiect.

– Așa e?

– Da.

– La știri s-a anunțat că Lydia Webster a dispărut și că se presupune că e moartă, spune Scarpetta.

– Lupano o cunoștea. Foarte bine. Am discutat mult pe tema asta. Era foarte supărat.

– Din cauza Lydiei și-a păstrat apartamentul de-aici?

– Kay – sper că nu te superi dacă-ți spun așa –, știam foarte bine că Gianni a participat vara trecută

la înmormântarea lui Holly Webster. Dar nu puteam să recunosc. I-aș fi trădat încrederea.

– M-am săturat de oameni și de secretele lor.

– N-am încercat să-ți obstrucționez investigația. Dacă aflai singură...

– Și de asta m-am săturat. Să aflu singură.

– Dacă aflai singură că a participat la înmormântarea lui Holly, atunci totul era în regulă. Așa că ți-am pus la dispoziție cărțile de oaspeți. Îți înțeleg frustrarea. Dar și tu ai proceda la fel. N-ai trăda încrederea cuiva, nu-i așa?

– Depinde. Asta încă rămâne să decid.

Hollings se uită la ferestrele luminate ale clădirii. Și spune:

– Acum mi-e teamă că sunt, într-o oarecare măsură, vinovat.

– Despre ce secret e vorba? îl întreabă Scarpetta. De vreme ce tot discutăm despre asta.

– Secretul e că Gianni a cunoscut-o pe Lydia cu mai mulți ani în urmă, pe vremea când Family Circle Cup se juca la Hilton Head. Au avut o aventură, de durată. Tocmai de asta Gianni și-a păstrat un apartament aici. Apoi, în ziua aia din iulie, a venit și pedeapsa. El și Lydia erau în dormitorul ei, iar restul ți-l poți închipui. Nimeni n-a mai supravegheat-o pe Holly și fetița s-a înecat. Gianni și Lydia s-au despărțit. Soțul ei a părăsit-o. Iar ea a fost complet distrusă.

– Și Gianni a început să se culce cu Drew?

– Numai Dumnezeu știe cu câte persoane s-a culcat, Kay.

– De ce-a mai păstrat apartamentul? Dacă aventura cu Lydia se încheiase.

– Poate că voia să aibă un loc ferit în care să vină cu Drew. Sub pretextul antrenamentelor. Poate pentru că, așa cum mi-a spus o dată, frunzișul în culori vesele, vremea, gardurile din fier forjat și casele cu stucaturi vechi îi aminteau de Italia. Conform spuselor lui, cu Lydia a rămas prieten. Din când în când, se mai ducea pe la ea s-o vadă.

– Când s-a dus ultima dată? Ți-a spus?

– Cu câteva săptămâni în urmă. După ce Drew a câștigat turneul de-aici, Gianni a plecat, apoi s-a întors.

– Poate că nu leg eu lucrurile așa cum trebuie. Telefonul mobil al lui Scarpetta începe să sune. De ce să se mai întoarcă? De ce nu s-a dus cu Drew la Roma? Sau s-a dus? În agenda lui Drew urmau openul Italiei și Wimbledonul. N-am priceput de ce, dintr-odată, s-a decis să plece cu niște prietene, în loc să se antreneze pentru ceea ce ar fi putut să reprezinte cele mai răsunătoare victorii din cariera ei. Așa că pleacă la Roma. Nu ca să se antreneze pentru openul Italiei. Ci ca să se distreze? Nu înțeleg.

Scarpetta nu răspunde la telefon. Nici măcar nu se uită cine o caută.

– Gianni mi-a spus că s-a dus la New York imediat după ce Drew a câștigat turneul de-aici. Acum nici o lună. Mi-e aproape imposibil să cred.

Telefonul încetează să mai sune.

Iar Hollings zice:

– Gianni n-a plecat cu Drew, fiindcă fata tocmai îl concediase.

– L-a concediat? exclamă Scarpetta. E un fapt cunoscut?

– Nu.

– De ce l-a concediat?

Telefonul începe să-i sune din nou.

– Pentru că așa i-a spus doctorița Self, îi răspunde Hollings. De-asta s-a dus Gianni la New York. Ca să vorbească cu ea. Ca să încerce s-o convingă pe Drew să se răzgândească.

– Trebuie să văd cine e.

Scarpetta răspunde la telefon.

– Trebuie să treci pe-aici în drum spre aeroport, o anunță Lucy.

– Nu-mi e tocmai în drum.

– Înc-o oră, o oră și jumătate, și cred că putem să plecăm. Pân-atunci vremea ar trebui să fie din nou bună. Trebuie să treci pe la laboratoare, îi explică Lucy unde vrea să se întâlnească. Apoi adaugă: Nu vreau să vorbesc despre asta la telefon.

Scarpetta spune c-o să vină. După care i se adresează lui Henry Hollings:

– Presupun că Drew nu s-a răzgândit.

– Nici n-a vrut să stea de vorbă cu el.

– Și doctorița Self?

– Cu ea a reușit să discute. La ea în apartament. Reține, asta e ceea ce mi-a spus Gianni. Doctorița Self i-a zis că exercită o influență negativă, nesănătoasă asupra lui Drew și că ea va continua s-o sfătuiască să se

ținã departe de el. Când mi-a povestit toate astea, Gianni a devenit din ce în ce mai tulburat și mai furios, iar acum îmi dau seama c-ar fi trebuit să fac ceva pentru el. Ar fi trebuit să vin imediat încoace. Să stau cu el, să vorbim. Trebuia să fi făcut ceva.

– Ce s-a mai întâmplat cu doctorița Self? îl întreabă Scarpetta. Drew s-a dus la New York, după care, a doua zi, a plecat la Roma. După nici douăzeci și patru de ore a dispărut și-a fost omorâtă, posibil de aceeași persoană care-a omorât-o și pe Lydia. Iar eu trebuie să mă îndrept spre aeroport. Ești bine-venit în cazul în care vrei să mă însoțești. Dac-avem noroc, oricum prezența ta o să fie necesară.

– La aeroport?

Hollings se ridică de pe bancă.

– Acum?

– Nu vreau să mai așteptăm înc-o zi. Cu fiecare oră care trece, trupul femeii se degradează.

Cei doi o iau din loc.

– Acum? Adică să plec cu tine în mijlocul nopții? Și nici nu știu la ce te referi, se minunează Hollings.

– La amprenta calorică, îl lămurește Scarpetta. Infraroșii. Orice variație termică se observă mai bine pe timpul nopții. Viermii pot ridica temperatura unui corp intrat în stare de putrefacție chiar și cu douăzeci de grade Celsius. Au trecut mai bine de două zile, fiindcă atunci când a părăsit casa, sunt foarte sigură că Lydia nu mai era în viață. Și nu mă bazez pe ceea ce-am descoperit. Ce s-a mai întâmplat cu doctorița Self? Lupani ți-a mai zis ceva?

Cei doi au ajuns aproape de mașina lui Scarpetta.

– Mi-a zis c-a fost insultat îngrozitor, îi răspunde Hollings. Doctorița Self i-a aruncat în față niște lucruri foarte degradante și n-a vrut, sub nici o formă, să-i spună cum poate s-o găsească pe Drew. După ce-a plecat din apartament, Gianni a sunat-o din nou pe doctoriță. Ăsta ar fi trebuit să fie cel mai important moment din cariera lui, iar doctorița i l-a anulat, apoi i-a dat și lovitura de grație. I-a zis că Drew stă la ea, c-a fost în apartament tot timpul în care Gianni a implorat-o să repare răul pe care i l-a făcut. Eu n-o să merg cu tine. N-ai nevoie de mine. Și, ăăă, vreau să văd ce face Rose.

Scarpetta își descuie mașina și se gândește la succesiunea evenimentelor. Drew și-a petrecut noaptea aia în apartamentul, de la ultimul etaj, al doctoriței Self. A doua zi a zburat la Roma. În ziua următoare, adică pe 17, a dispărut. Pe 18 i-a fost descoperit cadavrul. Pe 27, ea și Benton erau în Roma investigând moartea lui Drew. În aceeași zi, doctorița Self a fost internată la McLean, iar doctorul Maroni a fabricat un dosar electronic care ar fi trebuit, pasămite, să conțină notițele pe care acesta și le-a făcut când l-a primit pe Sandman în calitate de pacient – Benton consideră că asta e o minciună.

Scarpetta se așază la volan. Hollings e un gentleman și n-are de gând să se clintească din loc până când doctorița nu dă drumul la motor și nu-și blochează portierele.

Scarpetta îi spune:

– Când Lupano a fost în apartamentul doctoriței Self, mai era cineva acolo?

– Drew.

– Vreau să spun o altă persoană de a cărei prezență Lupano să aibă cunoștință?

Hollings se gândește câteva clipe, apoi răspunde:

– Se poate să mai fi fost. Bărbatul ezită, după care însă continuă: Gianni mi-a zis c-a mâncat acolo, în apartamentul ei. Cred c-a fost vorba de prânz. Și mi se pare că mi-a spus ceva legat de bucătarul doctoriței Self.

21

Laboratoarele de științe criminalistice.

Clădirea principală e din cărămidă roșie și beton, cu ferestre uriașe, cu filtre de protecție UV și finisaj de oglindă, astfel încât lumea exterioară își vede propria oglindire, iar ceea ce se află în interior e protejat de ochi curioși și de razele dăunătoare ale soarelui. O altă clădire, mai mică, nu e încă terminată. Peisajul e înnoroiat. Scarpetta stă în mașină și se uită la ușa de la zona de încărcare care se ridică silențios și se gândește că i-ar plăcea ca ușa de la zona ei de încărcare să nu mai facă atât zgomot. Când ușa începe să scârțâie și să se râcâie de margini, atmosfera de morgă e și mai evidentă.

Înăuntru totul e nou și imaculat, cu lumini strălucitoare și suprafețe vopsite în alb și cenușiu. Unele dintre laboratoarele pe lângă care trece doctorița nu sunt nimic altceva decât niște încăperi goale, în timp ce altele sunt complet echipate. Mesele de lucru sunt libere, spațiile adiacente sunt curate, iar Scarpetta așteaptă cu nerăbdare ziua când în laboratoare o să se simtă realmente că e cineva acasă. Sigur, acum e după încheierea programului, dar chiar și în timpul orelor de program, cel mult douăzeci de persoane vin la muncă, iar, dintre acestea, jumătate au urmat-o pe Lucy de la laboratoarele pe care le-a avut în Florida. Într-un final, Lucy o să aibă cele mai performante laboratoare de analize criminalistice din țară, dar Scarpetta își dă seama că lucrul ăsta mai mult o îngrijorează decât o face fericită. Din punct de vedere profesional, Lucy a atins succesul absolut, însă viața ei are, din păcate, scăderi. La fel ca și existența lui Scarpetta. Nici una dintre ele nu reușește să lege sau să mențină relații personale și, până acum, Scarpetta a refuzat să conștientizeze acest punct comun.

În ciuda blândeții lui Benton, toată discuția lor n-a izbutit decât să-i reamintească lui Scarpetta de ce avea nevoie de această discuție. Ceea ce i-a spus Benton e depresiv de adevărat. Timp de cincizeci de ani, Scarpetta a alergat atât de repede, încât acum nu prea are cu ce să se laude în afara unei capacități neobișnuite de a face față suferinței și stresului. Or, din această capacitate a ei, rezultă exact problema cu care se confruntă. Îi e mult mai simplu să-și facă treaba

și să-și trăiască zilele după un program lung și aglomerat, în solitudini vaste. De fapt, dacă e să-și examineze sufletul la modul cinstit, când Benton i-a dat inelul ea nu s-a simțit nici fericită și nici în siguranță. Pentru că inelul respectiv simbolizează lucrul de care-i e cel mai frică, și anume că, indiferent ce-i oferă un bărbat, în orice secundă omul poate să ia înapoi sau să-și dea seama că n-a vrut să-i ofere acel ceva.

Așa că nu-i de mirare că, până la urmă, Marino n-a mai rezistat. Da, Marino era beat și agitat de hormoni și probabil că Shandy și doctorița Self au contribuit la degradarea stării lui de spirit, dar dacă ea, Scarpetta, i-ar fi acordat într-adevăr atenție, în toți anii ăștia, atunci probabil că ar fi izbutit să-l scape de sine și de abuzurile la care a fost supus. Abuzuri pentru care și ea își are partea ei de vină. Și ea l-a abuzat fiindcă n-a fost sinceră, fiindcă nu i-a fost un prieten de încredere. Nu l-a refuzat categoric decât în clipa în care Marino a sărit peste cal, deși ar fi trebuit să-i spună nu acum vreo douăzeci de ani.

Nu sunt îndrăgostită de tine și nici n-o să fiu vreodată, Marino. Nu ești genul meu, Marino. Asta nu înseamnă că eu sunt mai bună decât tine, Marino. Înseamnă doar că, pur și simplu, nu pot.

Scarpetta își închipuie replicile pe care ar fi trebuit să le rostească și se întreabă de ce a tăcut. E posibil ca Marino s-o fi părăsit. E posibil să piardă prezența constantă a lui Marino, așa enervant cum e el uneori. E posibil să-l rănească pe Marino cu exact acel lucru pe care ea l-a evitat toată viața cu o abilitate de expert:

respingerea și pierderea la nivel personal. Acum și ea și Marino se confruntă cu această problemă comună.

Ușile ascensorului se deschid la etajul al doilea. Scarpetta străbate un coridor pustiu, îndreptându-se către o serie de laboratoare care sunt protejate individual cu ajutorul unor uși metalice și al unor filtre de aer. În anticameră, Scarpetta își trage pe ea un halat alb de unică folosință, o plasă de păr și cască, folii de protecție pentru încălțăminte, mănuși și un vizor de față. Trece printr-o altă încăpere ermetizată, care decontaminează absolut totul prin ultraviolete, după care intră în laboratorul complet automatizat, acolo unde ADN-ul este extras și reprodus – și-acolo unde Lucy, îmbrăcată tot în alb, din cap până-n picioare, a convocat-o la o întâlnire din motive necunoscute. Lucy stă așezată lângă o hotă de fumigație și discută cu un savant, îmbrăcat cu același echipament. Tocmai din cauza asta, omul e, la o primă privire, de nerecunoscut.

– Mătușă Kay? exclamă Lucy. Sunt sigură că-ți aduci aminte de Aaron. Directorul nostru interimar.

Chipul din spatele vizorului începe să zâmbească și, dintr-odată, devine familiar. Toți trei se așază pe scaune.

– Știu că ești specialist criminalist, spune Scarpetta. Dar n-am știut că ocupi un nou post.

Apoi doctorița întreabă ce s-a întâmplat cu fostul director.

– Si-a dat demisia. Din cauza a ceea ce-a postat doctorița Self pe Internet, o lămurește Lucy cu fulgere în priviri.

– Și-a dat demisia? repetă Scarpetta uluită. Așa, pur și simplu?

– Crede c-o să mor, așa că și-a luat tălpășița și a acceptat un alt post. Oricum era o jigodie și-abia așteptam să scap de el. Ce ironie! Curva aia mi-a făcut o favoare. Dar nu despre asta vreau să vorbim. Avem rezultatele de laborator.

– Sânge, salivă, celule epiteliale, anunță Aaron. Începând cu ceea ce-am obținut de pe periuța de dinți a Lydiei Webster și cu sângele de pe podeaua din baie. Ne-am format o idee destul de precisă în ceea ce privește ADN-ul ei, care e important pentru că, în felul ăsta, putem s-o excludem. Sau, într-un final, s-o identificăm.

De parcă n-ar exista nici un dubiu că femeia e moartă.

– Apoi am obținut un profil diferit din celulele epiteliale, din nisipul și din lipiciul recuperate de pe fereastra spartă din spălătorie. Și de pe panoul de alarmă. Și de pe tricoul murdar din coș. În toate trei mostrele apare ADN-ul ei. Ceea ce nu e deloc surprinzător. Dar mai există și profilul unei alte persoane.

– Și sângele de pe pantalonii scurți ai Madelisei Dooley? întreabă Scarpetta.

Aaron îi răspunde:

– Același donator ca în cazul celorlalte trei mostre.

– Credem că e vorba de criminal, intervine Lucy. Sau oricine altcineva care a intrat în casă prin efracție.

– Cred că trebuie să avem grijă cum ne exprimăm, remarcă Scarpetta. În casa Lydiei au mai intrat și alți oameni. Inclusiv soțul ei.

– ADN-ul nu e al lui şi-o să-ţi spunem imediat de ce, îi explică Lucy.

Aaron zice:

– Am făcut ce-ai propus tu – nu ne-am rezumat la obişnuita rulare a profilului prin SIAC, ci am mărit aria de verificare folosind platforma tehnologică de amprentare prin ADN despre care aţi discutat tu şi Lucy – o analiză care foloseşte indici de paternitate şi rudenie pentru a determina gradul de probabilitate pentru înrudire.

– Prima întrebare, spune Lucy. De ce ar fi lăsat fostul soţ al Lydiei sânge pe pantalonii scurţi ai Madelisei Dooley?

– OK, acheiesează Scarpetta. Ai dreptate. Şi dacă sângele este al lui Sandman – pentru clarificare, aşa o să-i spun de-acum înainte –, atunci înseamnă că omul s-a rănit cumva.

– S-ar putea să ştim cum, intervine Lucy. Şi începem să avem şi o idee despre cine e Sandman.

Aaron ia un dosar. Scoate un raport şi i-l întinde lui Scarpetta.

– Băieţelul neidentificat şi Sandman, explică el. Ştiind că fiecare părinte îi donează copilului cam jumătate din materialul genetic, putem să ne aşteptăm ca mostrele provenite de la un părinte şi de la copil să indice înrudirea. În cazul lui Sandman şi al băieţelului neidentificat, s-a dovedit că este vorba despre o relaţie de familie foarte strânsă.

Scarpetta se uită pe rezultatele testului.

– Am să spun același lucru pe care l-am spus și când am primit confirmarea amprentelor digitale, zice ea. Suntem siguri că nu s-a strecurat nici o greșeală? Că, de pildă, nu a intervenit vreo contaminare a materialului?

– Noi nu facem greșeli. În orice caz, nu genul ăsta de greșeli, îi spune Lucy. Faci o greșeală de genul ăsta și ești terminat.

– Băiatul e fiul lui Sandman? insistă Scarpetta ca să fie sigură.

– Aș vrea să mai primim referințe și să facem și-o investigație adițională, dar sunt destul de sigur că da, îi răspunde Aaron. În cel mai rău caz, așa cum am spus, cei doi sunt rude apropiate.

– Ai menționat faptul că Sandman s-a rănit, continuă Lucy. Sângele lui Sandman de pe pantalonii scurți? Același sânge apare și pe coroana spartă pe care ai găsit-o în cada Lydiei Webster.

– Poate că Lydia l-a mușcat, sugerează Scarpetta.

– Sunt șanse mari.

– Să revenim la băiețel, propune Scarpetta. Dacă presupunem că Sandman și-a ucis propriul copil, atunci nu știu ce să mai cred. Copilul a fost abuzat o perioadă îndelungată. Or, cât timp Sandman a fost în Irak și în Italia, altcineva a avut grijă de băiat. Asta dacă informațiile pe care le deținem sunt corecte.

– Păi, pot să-ți spun câte ceva și despre mama copilului, o anunță Lucy. Avem referință în sensul ăsta. Dacă nu cumva ADN-ul de pe chiloții lui Shandy Snook este al altcuiva. Dar, în felul ăsta, devine mai

logic de ce a ținut morțiș să facă turul morgii, să vadă cadavrul băietelului și să afle ce se cunoaște în cazul lui. Să afle ce știe Marino.

– Ai anunțat poliția? întreabă Scarpetta. Și să te mai întreb cum de-ai făcut rost de chiloții ei?

Aaron zâmbește. Scarpetta își dă seama de ce întrebarea ei ar putea fi considerată ca fiind amuzantă.

– De la Marino, îi răspunde Lucy. Și sunt foarte sigură că nu e ADN-ul lui. Avem profilul lui Marino pentru excludere. Așa cum îl avem și pe-al tău și pe-al meu. Poliția ar avea nevoie de mai mult decât de-o pereche de chiloți găsiți pe podeaua lui Marino, dar chiar dacă nu Shandy a fost cea care l-a bătut pe băiețel până l-a omorât, atunci oricum tipa știe cine-a făcut-o.

– Mă întreb dacă știe și Marino, spune Scarpetta.

– Ai văzut înregistrarea de când a fost cu ea în morgă, zice Lucy. Mie uneia nu mi s-a părut c-ar fi avut habar. În plus, o avea Marino o grămadă de bube, dar niciodată n-ar apăra o persoană care i-a făcut așa ceva unui copil.

Mai există și alte dovezi care-l indică tot pe Sandman și scot la lumină un alt fapt șocant: două surse de ADN recuperat de sub unghiile lui Drew Martin. Una îi aparține lui Sandman, iar cealaltă unei persoane care-i e rudă apropiată.

– Bărbat, explică Aaron. Conform analizei italienilor, nouăzeci și cinci la sută european. Un alt fiu poate? Sau poate fratele lui Sandman? Sau taică-su?

– Trei surse de ADN din aceeași familie?

Scarpetta e uimită.

– Și încă o infracțiune, adaugă Lucy.

Aaron îi dă lui Scarpetta un alt raport și-i spune:

– O probă biologică identică rămasă de la o infracțiune cu autor necunoscut, pe care nimeni n-a asociat-o cu moartea lui Drew, a Lydiei sau cu vreun alt caz.

– De la un viol din 2004, explică Lucy. Se pare că tipul care a intrat prin efracție în casa Lydiei Webster și care probabil c-a ucis-o pe Drew Martin a violat și o turistă în Veneția, în urmă cu trei ani. Profilul ADN de la cazul din Veneția este în baza de date a italienilor, pe care noi ne-am decis s-o accesăm. Sigur, nu există nici un suspect, pentru că și în ziua de azi italienii n-au voie să includă profilurile persoanelor cunoscute. Cu alte cuvinte, nu avem un nume. Doar niște spermă.

– Normal, protejăm intimitatea violatorilor și criminalilor, comentează Aaron.

– Informațiile din știrile de presă sunt sumare, continuă Lucy. O studentă de douăzeci de ani aflată în Veneția pentru un program de vară. Studia arta. Stă într-un bar până noaptea târziu, o ia pe jos către hotelul de lângă Puntea Suspinelor și e atacată. Deocamdată, asta e tot ce știm. Dar, de vreme ce cazul a fost anchetat de carabinieri, prietenul tău, căpitanul, ar trebui să aibă acces la informații.

– Probabil că asta a fost prima infracțiune violentă a lui Sandman, spune Scarpetta. Cel puțin, în calitate de civil. Asta presupunând că tipul a luptat în Irak.

Deseori, la prima infracțiune, făptașul lasă dovezi, apoi se deșteaptă. Iar tipul ăsta e deștept, iar ca modus operandi a evoluat considerabil. Are grijă să nu lase urme, acționează conform unui ritual și a devenit mult mai violent. După ce termină, victimele nu mai sunt lăsate în viață ca să poată să vorbească. Din fericire, nu s-a gândit că-și poate lăsa ADN-ul în lipiciul chirurgical. Benton știe ce-ați aflat? întreabă Scarpetta.

– Da. Și știe că avem o problemă cu moneda ta de aur, îi răspunde Lucy trecând astfel la următorul subiect. ADN-ul de pe ea și de pe lanț îi aparține tot lui Sandman, ceea ce-l plasează în spatele casei tale în noaptea când tu și Bull ați găsit pistolul pe alee. Ceea ce mă face să mă întreb în ce fel e implicat Bull. Lanțul ar fi putut să fie al lui. Am mai pus întrebarea asta. Nu avem ADN-ul lui Bull ca să găsim și răspunsul.

– Vrei să spui că Bull e Sandman?

Scarpetta nu crede absolut deloc în varianta asta.

– Eu n-am spus decât că nu avem ADN-ul lui, zice Lucy.

– Și arma? Și cartușele? insistă Scarpetta.

– Nicăieri nu s-a găsit ADN-ul lui Sandman, răspunde Lucy. Dar asta nu înseamnă neapărat ceva. ADN-ul de pe lanț e una. Să și-l fi lăsat și pe armă e alta. Pistolul putea să-l procure de la altcineva. Se poate să fi avut grijă să nu-și lase ADN-ul sau amprentele pe el din cauza poveștii pe care ți-a servit-o – că nenorocitul care te-a amenințat a fost cel care l-a pierdut. Asta în condițiile în care noi nu putem să fim

sigure că tipul respectiv s-a apropiat măcar de casa ta. Nu avem la dispoziție decât mărturia lui Bull. Fiindcă alți martori n-au existat.

– Tu insinuezi că Bull – presupunând că el e Sandman, ceea ce nu cred – a, citez, pierdut arma în mod deliberat. Dar că n-a avut intenția să-și piardă și lanțul, concluzionează Scarpetta. Mie, uneia, nu mi se pare că presupunerea ta e logică și asta din două motive. De ce i s-a rupt lanțul? Și-n al doilea rând, dacă nu și-a dat seama că lanțul i s-a rupt și i-a căzut pe jos decât atunci când l-a găsit, de ce mi-a mai atras atenția asupra lui? De ce nu l-a luat și nu l-a băgat în buzunar pur și simplu? Ca să nu mai spun c-ar mai fi și un al treilea motiv: mi se pare ciudat ca Bull să aibă un lanț c-o monedă de aur care seamănă cu lanțul cu dolarul de argint pe care Shandy i l-a dat lui Marino.

– Ar fi bine dac-am avea totuși amprentele lui Bull, intervine Aaron. Și o mostră de ADN. Mă deranjează faptul că se pare c-a dispărut.

– Deocamdată asta-i tot ce avem, încheie Lucy. Acum lucrăm la clonare. O să-i facem o copie într-un vas petri ca să știm cine e, glumește ea.

– Îmi aduc aminte că, nu cu mult timp în urmă, trebuia să așteptăm pentru rezultatele ADN săptămâni sau chiar luni, spune Scarpetta cu regret, gândindu-se câți oameni au fost brutalizați sau uciși fiindcă un infractor violent nu putea fi identificat rapid.

– Plafonul de nori e la o mie de metri, vizibilitate cinci kilometri, o anunță Lucy pe Scarpetta. Deci putem să zburăm în condiții bune. Ne vedem la aeroport.

În biroul lui Marino, trofeele de la bowling se profilează pe zidul văruit demult, iar atmosfera pare vidată de prezența omului.

Benton închide ușa, dar nu aprinde lumina. Pe întuneric, se așază la biroul lui Marino și, pentru prima dată, realizează că, în ciuda a ceea ce-a spus, niciodată nu l-a luat pe detectiv în serios și nici n-a făcut vreun efort să-l facă să se simtă ca făcând parte din grup. La drept vorbind, întotdeauna l-a privit ca pe adjutantul lui Scarpetta – un polițai ignorant, bigot și bătut în cap, care n-are ce să caute în lumea modernă și care, din toate aceste motive și din multe altele, este o persoană în preajma căreia nu te simți bine întotdeauna și care nici nu-ți e mereu de folos. Benton i-a îndurat prezența. Din unele puncte de vedere, l-a subestimat, din altele l-a înțeles perfect, dar niciodată n-a văzut ce era cel mai clar. Stând așa, la biroul rareori folosit al lui Marino, Benton se uită pe fereastră, la luminile din Charleston, și-și dă seama c-ar fi trebuit să-i acorde detectivului mai multă atenție. Lui și celorlalte lucruri. Tot ceea ce trebuie să știe îi stă la îndemână. Și așa a fost întotdeauna.

În Veneția e aproape ora patru dimineața. Nu-i de mirare că Paulo Maroni a plecat de la McLean, iar acum a părăsit și Roma.

– *Pronto*, răspunde Maroni la telefon.

– Dormeai, îl întreabă Benton.

– Dacă ți-ar fi păsat de asta, nu m-ai mai fi sunat. Ce s-a întâmplat de trebuie să mă scoli la ora asta? Sper că e vorba de ceva noutăți legate de caz.

– O noutate care nu e obligatoriu pozitivă.

– Adică?

Vocea doctorului Maroni îi trădează lipsa de entuziasm sau poate că auzul lui Benton a perceput, de fapt, un sentiment de resemnare.

– Pacientul pe care l-ai avut.

– Ți-am povestit despre el.

– Mi-ai povestit ce-ai vrut să-mi povestești, Paulo.

– Cu ce altceva te pot ajuta? spune Maroni. Pe lângă ceea ce ți-am spus, mi-ai citit și notițele. Ți-am fost prieten și nu te-am întrebat cum de-ai intrat în posesia lor. De pildă, n-am dat vina pe Lucy.

– Ar trebui să dai vina pe tine însuți. Crezi că n-am priceput c-ai vrut să accesăm fișierul pacientului respectiv? L-ai lăsat în rețeaua spitalului. Cu opțiunea deschis, ceea ce înseamnă că orice persoană care izbutea să-și dea seama unde era stocat putea să-l acceseze. Da, pentru Lucy a fost foarte ușor. Iar din partea ta a fost un gest deliberat. Ești mult prea inteligent ca să faci asemenea greșeli.

– Deci recunoști că Lucy mi-a violat fișierele confidențiale.

– Știai c-o să vrem să vedem notițele pe care le-ai făcut în urma întâlnirii cu acest pacient. Așa c-ai aranjat totul înainte să pleci la Roma. Ceea ce, apropo, s-a întâmplat mai devreme decât planificaseși. Ca un făcut, ai plecat exact după ce-ai aflat că doctorița Self urma să devină pacienta spitalului McLean. Tu ai fost cel care i-a aprobat internarea. N-ar fi putut să fie internată în pavilion fără acordul tău.

– Era maniacă.

– Era o persoană calculată. Ea știe?

– Ce să știe?

– Nu mă minți.

– E interesant că iei în considerație posibilitatea că te-aș minți, comentează doctorul Maroni.

– Am discutat cu mama doctoriței Self.

– E la fel ca ea?

– Îmi închipui că nu s-a schimbat, răspunde Benton.

– Oamenii ca ea rareori se schimbă. Uneori se mai domolesc odată cu vârsta. În cazul ei însă cred că situația s-a înrăutățit. Așa cum o să se întâmple și cu Marilyn. Așa cum e și Marilyn deja.

– Îmi închipui că nici ea nu s-a schimbat prea mult. Deși mama ei te învinovățește pe tine pentru tulburarea psihică de care suferă fiica.

– Dar noi știm că nu e cazul. Marilyn nu suferă de o tulburare psihică indusă de Paulo. Pe-asta a dobândit-o prin mijloace cinstite.

– Asta nu e de râs.

– Într-adevăr, nu e.

– Unde e? întreabă Benton. Și știi exact la cine mă refer.

– În vremea aia, de demult, la șaisprezece ani, o persoană era considerată minoră. Înțelegi?

– Iar tu aveai douăzeci și nouă.

– Douăzeci și doi. Gladys mă insultă dacă mă consideră atât de bătrân. Sunt sigur că înțelegi de ce am fost nevoit să plec, răspunde doctorul Maroni.

– Să pleci sau să fugi? Dac-o întrebi pe doctorița Self, plecarea ta precipitată din urmă cu câteva săptămâni intră în a doua categorie. Te-ai purtat indecent cu ea și-ai fugit în Italia. Unde e, Paulo? Nu-ți face chestia asta și n-o face nici altora.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că ea s-a comportat indecent cu mine?

– Nu contează. De chestia asta nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Unde e? insistă Benton.

– Ceea ce s-a întâmplat ar fi fost încadrat la viol, știi? Maică-sa cu asta m-a amenințat și, la modul sincer, a vrut să creadă că Marilyn n-ar fi făcut sex cu un bărbat pe care s-a întâmplat să-l cunoască în vacanța de primăvară. Era așa de frumoasă și de incitantă. Și-a oferit virginitatea, iar eu i-am luat-o. Chiar am iubit-o. Și, e adevărat, chiar am fugit de ea. Mi-am dat seama încă de atunci că nu e normală. Dar nu m-am întors în Italia, așa cum am făcut-o pe ea să creadă. M-am întors la Harvard, ca să termin Medicina. Ea n-a știut că sunt, în continuare, în America.

– Am făcut analizele ADN, Paulo.

– N-a știut nici după ce s-a născut copilul. Vezi tu, îi scriam scrisori, pe care însă făceam să-i fie trimise din Roma.

– Unde e, Paulo? Unde e fiul tău?

– Am implorat-o să nu facă avort, pentru că gestul ăsta ar fi fost împotriva credinței mele religioase. Ea mi-a zis că dacă lasă copilul, eu voi fi cel care va trebui să-l cresc. Și-am făcut totul, cum m-am priceput mai bine, în condițiile în care copilul s-a dovedit a fi

un ticălos, un diavol cu IQ ridicat. Majoritatea vieții și-a petrecut-o în Italia și doar o parte din timp a stat cu ea. Asta până când a împlinit optsprezece ani. El are douăzeci și nouă. Poate că Gladys a început iar cu obișnuitele ei jocuri... Ei! Din multe puncte de vedere, băiatul nu ne aparține nici unuia dintre noi și ne urăște pe amândoi. Pe Marilyn mai mult decât pe mine, deși, când l-am văzut ultima dată, m-am temut pentru siguranța mea. Poate chiar pentru viața mea. Am crezut c-o să mă atace cu o bucată dintr-o sculptură antică, dar am izbutit să-l liniștesc.

– Când s-a întâmplat asta?

– Chiar după ce-am ajuns aici. El era deja în Roma.

– Și era în Roma și când a fost ucisă Drew Martin. La un moment dat, s-a întors în Charleston. Știm c-a fost foarte recent în Hilton Head.

– Ce pot să zic, Benton? Tu cunoști răspunsul. Cada din fotografie e chiar cada mea din apartamentul din Piazza Navona, dar tu nu știai că eu locuiesc în Piazza Navona. Dac-ai fi știut, exista posibilitatea să-mi pui întrebări legate de apartamentul aflat atât de aproape de șantierul de construcții unde a fost descoperit cadavrul lui Drew Martin. Te-ai fi întrebat cât din faptul că aici, în Roma, eu conduc o Lancia neagră e coincidență. Probabil c-a omorât-o în apartament și-a transportat-o cu mașina mea, nu foarte departe. Poate o stradă mai încolo. De fapt, sunt sigur că exact așa a procedat. Așa că poate-ar fi fost mai bine dacă m-ar fi pălit în cap cu piciorul ăla din piatră sculptat în Antichitate. Ceea ce-a făcut e îngrozitor de

condamnabil. Pe de altă parte, aici e vorba de fiul lui Marilyn.

– Și de fiul tău.

– El e un cetățean american care n-a vrut să meargă la facultate și și-a continuat odiseea tâmpeniilor înrolându-se în Forțele Aeriene Americane ca să fie fotograf în războiul vostru fascist. Acolo unde a fost rănit. În picior. Cred că și-a făcut-o singur după ce și-a cruțat prietenul de suferințe împușcându-l în cap. Cu toate astea, dacă și înainte să plece în război, el a fost destul de tulburat, când s-a întors a fost cognitiv și psihologic de nerecunoscut. Recunosc că n-am fost tatăl care ar fi trebuit să fiu. I-am trimis provizii. Instrumente, baterii, produse medicale esențiale. Dar, după ce s-a întors, nu m-am dus să-l văd. Nu mi-a păsat. Recunosc.

– Unde e?

– După ce s-a înrolat în Forțele Aeriene, m-am spălat pe mâini de el. Recunosc. Ființa asta n-avea nici o valoare. După tot ce-am făcut pentru el – după ce-am sacrificat atâtea ca să-i protejez viața când Marilyn s-ar fi lepădat de el - n-avea nici o valoare, nu era bun de nimic. Închipuiește-ți ironia situației: eu i-am cruțat viața fiindcă avortul e considerat de Biserică o crimă și uite ce face el. În Irak a ucis oameni fiindcă pentru asta era acolo, iar acum ucide oameni fiindcă e nebun.

– Și copilul lui?

– Marilyn și modelele ei. Odată ce-adoptă un model, mai încearcă s-o faci să renunțe la el: i-a spus

mamei să păstreze copilul, așa cum și eu i-am spus ei să-l păstreze pe-al nostru. Probabil c-a fost o greșeală. Fiul nostru nu e în stare să joace rolul de tată. Chiar dacă-și iubește copilul foarte mult.

– Băietelul e mort, îl anunță Benton. A fost înfometat, bătut până când și-a dat sufletul și-apoi abandonat într-o mlaștină ca să-l mănânce viermii și crabii.

– Îmi pare rău să aud asta. Eu nu l-am cunoscut.

– Câtă compasiune manifești, Paulo. Unde e fiul tău?

– Nu știu.

– Cred că îți dai seama cât de gravă e situația. Vrei să ajungi la pușcărie?

– Ultima dată când a fost aici, l-am condus afară și, pe stradă, unde puteam să vorbesc fără să mă tem pentru siguranța mea, i-am zis că nu mai vreau să-l văd niciodată. La șantierul de construcții unde-a fost descoperit corpul lui Drew era plin de turiști. Se adunaseră deja mormane de flori și de jucării din pluș. Am văzut toate astea în timp ce i-am spus să plece și să nu se mai întoarcă niciodată și că, dacă nu-mi va respecta dorința, o să mă duc la poliție. Apoi am făcut o curățenie riguroasă în apartament. M-am descotorosit de mașină. Și l-am sunat pe Otto ca să-mi ofer ajutorul în acest caz. Era important pentru mine să aflu ce știe poliția.

– Nu cred că nu știi unde e, i-o retează Benton. Nu cred că nu știi unde stă sau unde trăiește sau – mai degrabă în momentul ăsta – unde se ascunde. Nu vreau să mă duc la soția ta. Presupun că habar n-are de toate lucrurile astea.

– Te rog să n-o implici pe soția mea. Nu știe absolut nimic.

– Dar poate știi tu asta, continuă Benton. Mama nepotului tău mort. E încă împreună cu fiul tău?

– Situația e aceeași ca și-n cazul meu cu Marilyn. Uneori plătim toată viața pentru c-am savurat o partidă de sex cu cineva. Femeile astea! Să știi că rămân gravide dinadins. Ca să te prindă în laț. E ciudat. Rămân gravide, după care nu mai vor copilul, fiindcă, în realitate, ceea ce și-au dorit ai fost tu.

– Nu asta e ceea ce te-am întrebat.

– N-am cunoscut-o niciodată. Marilyn mi-a spus c-o cheamă Shandy sau Sandy și că e o curvă. Și o proastă.

– Fiul tău e în continuare cu ea? Asta te-am întrebat.

– Singurul lor lucru în comun a fost copilul. Povestea s-a repetat. Păcatele tatălui. Întâmplările s-au repetat. Ți-o spun cinstit: îmi doresc ca fiul meu să nu se fi născut niciodată.

– Evident, Marilyn o cunoaște pe Shandy, remarcă Benton. Și asta mă aduce la Marino.

– Nu-l cunosc nici pe el și nici nu știu ce legătură are cu povestea asta.

Benton îi explică. Îl informează pe Maroni despre tot ceea ce s-a întâmplat. Singurul lucru pe care nu-l menționează este ce i-a făcut Marino lui Scarpetta.

– Deci ai vrea să-ți analizez situația, spune doctorul Maroni. Bazându-mă pe ceea ce știu despre Marilyn și pe ceea ce tocmai mi-ai relatat tu, m-aș aventura în a presupune că Marino a făcut o greșeală uriașă

când i-a trimis e-mailul lui Marilyn. Asta, vezi tu, i-a deschis lui Marilyn o gamă largă de posibilități, care n-aveau nici o legătură cu motivul pentru care se afla la McLean. Acum putea să se răzbune pe singura persoană pe care o urăște cu-adevărat. Kay, desigur. Ce altă cale mai minunată ar fi avut la dispoziție decât să-i chinuiască pe cei pe care Kay îi iubește?

– Ea e motivul din spatele întâlnirii lui Marino cu Shandy?

– Așa cred. Dar nu e singurul motiv pentru care Shandy a fost atât de interesată de el. Mai era și băiețelul. Marilyn nu știe. Sau n-a știut. Mi-ar fi spus. Lui Marilyn nu i-ar plăcea ca o persoană să facă așa ceva.

– Și ea are tot atâta compasiune câtă ai și tu, comentează Benton. Apropo, Marilyn e aici.

– Vrei să spui în New York.

– Vreau să spun în Charleston. Am primit un e-mail anonim cu o informație despre care n-am să discut, și am descoperit că IP-ul era al hotelului Charleston Place. Am recunoscut codul de acces. Ia ghicește cine stă acolo!

– Te avertizez să fii foarte atent ce-i spui. Nu știe de Will.

– Will?

– Will Rambo. Când Marilyn a început să fie celebră, băiatul și-a schimbat numele din Willard Self în Will Rambo. A ales Rambo, un nume suedez destul de drăguț. El nu e deloc vreun Rambo, iar asta reprezintă, cel puțin, o parte din problemă. Will e destul de micuț. E un băiat arătos, dar mic.

– Când Marilyn a primit e-mailurile de la Sandman, n-a știut că sunt de la fiul ei? întreabă Benton.

E tulburător să auzi pe cineva referindu-se la Sandman și folosind cuvântul băiat.

– Nu și-a dat seama. Nu la nivel conștient. Din câte știu eu, nici acum n-a realizat. Nu la nivel conștient. Dar cine poate să spună ce știe Marilyn în cavernele abisale ale minții ei? Când s-a internat la McLean și mi-a povestit despre e-mailuri, despre fotografia cu Drew Martin...

– Ți-a povestit?

– Sigur.

Lui Benton i-ar plăcea să sară prin telefon și să-l strângă de gât. Maroni ar trebui să meargă la pușcărie. Ar trebui să se ducă în iad.

– Privind retrospectiv, situația e tragic de limpede. Sigur, eu am suspectat cum stau lucrurile încă din primele momente, dar ei nu i-am zis nimic. Adică de la început, atunci când m-a sunat să-mi recomande pacientul, iar Will a știut că ea o să facă exact asta. I-a întins o cursă lui Marilyn. Normal că-i avea adresa de e-mail. Marilyn e foarte generoasă când vine vorba de câte-un mail ocazional trimis persoanelor pe care nu are timp să le consulte personal. Will s-a apucat să-i trimită mesajele alea bizare, știind c-au s-o captiveze. Pentru că Will e destul de nebun ca s-o-nțeleagă perfect. Sunt sigur că s-a amuzat atunci când Marilyn l-a trimis la mine. A sunat la cabinetul meu din Roma pentru o programare. Ceea ce, evident, s-a transformat într-o cină luată împreună, nu într-o consultație profesională.

Eram îngrijorat în ceea ce privește starea lui psihică, dar nici o secundă nu mi-a trecut prin cap c-ar putea să omoare pe cineva. Când am auzit de turista ucisă în Bari, am refuzat să cred că el e autorul.

– A mai violat și o femeie în Veneția. O altă turistă.

– Nu mă surprinde. Dă-mi voie să ghicesc: s-a întâmplat după începerea războiului. De fiecare dată când era mutat, starea i se înrăutățea.

– Deci notițele de caz n-au fost făcute în urma consultațiilor. Evident, era vorba de fiul tău, deci nu l-ai văzut niciodată în calitate de pacient.

– Notițele le-am fabricat. Am așteptat să-ți dai seama de asta.

– De ce?

– Ca să faci asta. Să-l găsești tu. Pentru că eu n-aș fi putut niciodată să-l predau autorităților. Trebuia ca tu să-mi pui întrebările, iar eu să-ți dau răspunsurile. Iar acum ți le-am dat.

– Paulo, dacă nu-l găsim rapid, o să omoare din nou. Trebuie să mai fie ceva ce știi, ceva în plus. Sunt sigur că ai o fotografie cu el, nu?

– Nu una recentă.

– Trimite-mi prin e-mail ce ai.

– Forțele Aeriene ar trebui să aibă ceea ce ai tu nevoie. Poate și amprentele și ADN-ul. Cu siguranță au o fotografie. E mai bine să iei lucrurile astea de la ei.

– Și până trec de toată birocrația, spune Benton, o să fie mult prea târziu.

– Apropo, eu n-o să mă mai întorc, îl anunță doctorul Maroni. Sunt convins că n-ai să încerci să mă

aduci înapoi, ci ai să mă lași în pace. Ți-am dovedit respect, așa că acum o să-mi întorci și tu favoarea. Oricum, Benton, orice încercare în sensul ăsta ar fi futilă, adaugă Maroni. Am mulți prieteni acolo.

22

Lucy face verificările de dinaintea începerii zborului. Luminile de aterizare, comutatorul de pornire, limitatorul de viteză, valvele de combustibil. Verifică indicatorii instrumentelor de zbor, setează altimetrul și conectează bateria. Dă drumul la primul motor când Scarpetta iese din centrul de serviciu al aeroportului și-ncepe să traverseze pista. Doctorița deschide ușa din spate a elicopterului și-și așază pe podea trusa criminalistică și echipamentul foto, apoi deschide ușa din lateral stânga. Se sprijină pe talpa elicopterului și sare înăuntru.

Motorul unu este blocat în poziția de așteptare la sol, apoi Lucy dă drumul motorului numărul doi. Plânsetul turbinelor și bubuitul elicelor crește în intensitate. Scarpetta își fixează centura de siguranță în patru puncte. Un dispecer de trafic sol țopăie pe pistă agitându-și paletele. Scarpetta își pune căștile.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Lucy în microfon. Hei!

Ca și când dispecerul ar putea s-o audă.

– N-avem nevoie de ajutorul tău. Tipu' o să stea acolo ceva.

Lucy deschide ușa și încearcă să-i facă semn omului să plece.

– Noi nu suntem avion.

Apoi Lucy mai spune niște lucruri pe care dispecerul nu poate să le-audă.

– N-avem nevoie de tine ca să decolăm. Fugi de-aici.

– Ești groaznic de tensionată, se aude vocea lui Scarpetta în căștile lui Lucy. Ai aflat ceva de la celelalte echipe de căutare?

– Nimic. Din Hilton Head n-a decolat încă nici un elicopter. E încă prea multă ceață. Și nici la sol nimeni n-a avut noroc. Sistemul de detectare imagistică prin infraroșii e pregătit.

Lucy apasă comutatorul de pornire de deasupra capului.

– Trebuie să așteptăm vreo opt minute ca să se răcească. După care putem să pornim. Hei!

De parcă dispecerul ar avea și el căști și-ar putea s-o audă.

– Pleacă de-aici. Avem treabă. Fir-ar al dracului! Cred că ăsta e nou.

Dispecerul de trafic sol stă pe poziție, cu paletele portocalii coborâte. Nu dirijează pe nimeni către nicăieri. Turnul o anunță pe Lucy:

– Ai un C-17 greu pe direcția vântului...

Cargo-jetul militar e un ghem de lumini strălucitoare și pare că aproape nici nu se mișcă. Stă aninat în aer, așa uriaș cum e, iar Lucy răspunde că l-a văzut.

„C-17-ul greu" și „vârtejurile de aer masive din dreptul aripilor" nu reprezintă un factor de risc fiindcă Lucy vrea să se îndrepte spre centrul orașului, către podul Cooper River. Și-apoi înspre podul Arthur Ravenel Jr. Sau spre orice altă direcție are ea chef. Dacă vrea, poate să facă și întoarceri în opt. La luciul apei sau la rasul pământului, dacă așa îi vine. Fiindcă ea nu e avion. Nu asta e însă explicația pe care o transmite prin radio, dar la asta se referă.

– L-am sunat pe Turkington, îi spune apoi lui Scarpetta. L-am pus la curent cu noutățile. M-a sunat și Benton, deci presupun c-ai vorbit cu el și că ai aflat veștile. Trebuie s-apară și el din secundă în secundă. Și bine-ar face. N-am de gând să stau aici o veșnicie. Acum știm cine e găozarul.

– Numai că nu știm unde e, remarcă Scarpetta. Și presupun că tot n-avem nici cea mai vagă idee unde e Marino.

– Dacă vrei să-ți spun părerea mea, cred c-ar trebui să-l căutăm pe Sandman, nu un cadavru.

– În decurs de-o oră, toată lumea o să-l caute pe Sandman. Benton a anunțat poliția locală și pe cea militară. Cineva trebuie s-o caute și pe ea. Asta e treaba mea și intenționez să mă țin de ea. Ai adus plasa de transport? Și-am mai primit vreun semn de la Marino? Ceva, orice?

– Am luat plasa.

– Instrumentele sunt la bagaje?

Benton se îndreaptă către dispecer. Îi dă un bacșiș și Lucy izbucnește în râs.

– Presupun că de fiecare dată când o să te întreb de Marino, ai de gând să mă ignori, comentează Scarpetta în vreme ce Benton se apropie de elicopter.

– Poate că ar fi mai bine să fii sinceră cu persoana cu care urmează să te măriți.

Lucy îl urmărește pe Benton.

– Ce te face să crezi că n-am fost sinceră?

– N-am de unde să știu ce-ai făcut.

– Am stat de vorbă cu Benton, o lămurește Scarpetta uitându-se la Lucy. Și ai dreptate: trebuie să fiu sinceră și am fost.

Benton deschide ușa din spate și urcă în elicopter.

– Foarte bine. Cu cât ai mai multă încredere în cineva, cu atât mai odios este s-o minți pe persoana respectivă. Chiar și prin omisiune, spune Lucy.

Din spate se aude clănțănitul căștilor pe care Benton și le pune pe cap.

– Trebuie să trec peste asta, mai adaugă Lucy.

– Eu ar trebui să fiu cea care să treacă peste, remarcă Scarpetta. Dar nu putem să vorbim despre asta acum.

– Despre ce nu putem să vorbim? se aude vocea lui Benton în căștile lui Lucy.

– Despre clarviziunea mătușii Kay, îi explică Lucy. E convinsă că știe unde e cadavrul. Pentru orice eventualitate, am luat instrumentele și chimicalele pentru descompunere. Și saci, în caz că trebuie să-l transportăm. Îmi pare rău că sunt insensibilă, dar sub nici o formă nu sunt de acord să punem un cadavru în descompunere în spate.

– Nu e vorba de clarviziune. Doar de praf de pușcă, intervine Scarpetta. Iar criminalul vrea ca femeia să fie găsită.

– Atunci ar fi trebuit să ne ușureze munca, zice Lucy accelerând.

– Ce e cu praful de pușcă? întreabă Benton.

– Am o idee. Ia gândește-te unde se găsește pe-aici nisip care să conțină urme de praf de pușcă.

– Dumnezeule, exclamă Lucy. Tipu' o să-și ia zboru'. Uitați-vă la el! Stă acolo cu paletele ca un arbitru zombi pentru NFL[1]. Îmi pare bine că i-ai dat bacșiș, Benton. Săracu'! El își dă silința.

– Da, un bacșiș. Numai că nu o hârtie de-o sută de dolari, comentează Scarpetta, în timp ce Lucy așteaptă să transmită prin radio.

Traficul aerian e aproape imposibil, fiindcă toată ziua zborurile au fost amânate, iar acum turnul nu mai face față.

– Când am plecat la universitatea din Virginia, tu ce-ai făcut? o întreabă Lucy pe Scarpetta. Din când în când, mi-ai trimis câte-o sută de dolari. *Fără nici un motiv.* Asta scriai întotdeauna în josul ceculuí.

– Nu era mare lucru.

Vocea lui Scarpetta ajunge direct în creierul lui Lucy.

– Cărți. Mâncare. Haine. Chestii pentru computer.

Microfoane cu activare vocală și oameni care transmit propoziții succinte.

---

[1] Liga Națională de Fotbal american (n. tr.).

– Ei, revine vocea lui Scarpetta. A fost frumos din partea ta. O sută de dolari înseamnă bani mulți pentru cineva ca Ed.

– Poate c-am vrut să-l mituiesc.

Lucy se apleacă spre Scarpetta, fiindcă verifică display-ul video al sistemului de detectare imagistică prin infraroșii.

– Suntem gata și așteptăm, anunță Lucy. Plecăm imediat ce ne dați voie, spune ea de parcă turnul ar putea s-o audă. Pentru numele lui Dumnezeu, suntem un elicopter nenorocit! N-avem nevoie de amărâta aia de pistă. Și nici de indicații de direcție. Mă scoate din pepeni.

– Poate că ești prea irascibilă ca să zbori, spune vocea lui Benton. Lucy contactează iar turnul și, în sfârșit, primește acordul de decolare către sud-est.

– O iau din loc până nu se răzgândesc, comentează Lucy și elicopterul începe să se ridice.

Dispecerul le face semne de parc-ar vrea să-i parcheze.

– Poate-ar fi mai bine să se angajeze pe post de semn de circulație, comentează Lucy ridicând în aer pasărea de trei tone și-un sfert. Mergem nițel pe râul Ashley, apoi o luăm spre est și ținem linia țărmului până la Folly Beach.

Elicoperul stă puțin în aer, la intersecția dintre două piste.

– Cuplez infraroșiile, spune ea și apasă butonul *pornit*.

Display-ul se face cenușiu-închis, punctat cu pete de un alb intens. C-17-ul face o aterizare zgomotoasă.

Dâre lungi de foc alb se întind în urma motoarelor. Ferestrele luminate ale centrului de serviciu. Luminile de pe piste. Toate arată suprarealist în infraroșu.

– Jos și încet și scanăm totul în lungul drumului. Lucrăm în rețea? întreabă Lucy.

Scarpetta scoate unitatea de control, racordează sistemul de detecție imagistică prin infraroșii cu lumina de căutare. Pe aceasta din urmă o ține însă stinsă. Imagini cenușii cu pete albe apar pe monitorul de lângă genunchiul ei stâng. Elicopterul depășește portul unde containerele de diverse culori sunt depozitate ca niște blocuri de locuințe. Macaralele se profilează pe cerul nopții ca niște călugărițe de dimensiunile unor monștri. Elicopterul trece încet peste luminile orașului. Parc-ar pluti pe deasupra lor. În fața lor, portul se întinde negru. Pe cer nu sunt stele, iar luna e o pată de cărbune pitită în spatele unor nori denși cu vârful turtit, care seamănă cu niște nicovale.

– Unde mergem mai exact? întreabă Benton.

Scarpetta manevrează butonul de ajustare al sistemului de infraroșii, aducând sau eliminând imaginile de pe monitor. Lucy încetinește la optzeci de noduri și-și menține altitudinea la o sută cincizeci de metri.

Scarpetta spune:

– Închipuie-ți ce-ai găsi dac-ai face o analiză microscopică a nisipului de la Iwo Jima. Presupunând că nisipul respectiv a fost protejat în toți anii ăștia.

– Departe de apă, intervine Lucy. De exemplu, nisipul din care sunt formate dunele.

– Iwo Jima? se aude vocea cu inflexiuni ironice a lui Benton. Zburăm până-n Japonia?

Dincolo de ușa lui Scarpetta se întind conacele de pe Battery. Luminile de la ferestre apar, în infraroșu, ca niște pete strălucitoare de alb. Doctorița se gândește la Henry Hollings. Și la Rose. Luminile caselor devin din ce în ce mai rare pe măsură ce elicopterul se apropie și apoi depășește James Island.

Scarpetta continuă:

– O plajă care-a rămas neatinsă de la Războiul Civil încoace. Într-un loc de genul ăsta, dacă nisipul e protejat, e foarte probabil să găsești praf de pușcă. Cred că aici e, i se adresează acum lui Lucy. Aproape sub noi.

Lucy încetinește până aproape să se oprească și coboară la o sută de metri deasupra celui mai de nord punct al insulei Morris. Insula e nelocuită și nu se poate ajunge la ea decât cu elicopterul sau cu barca. Asta dacă nu cumva apa scade atât de mult la reflux încât poți să treci canalul cu piciorul dinspre Folly Beach. Lucy se uită în jos, la cei opt sute de acri de pământ pustiu care a fost decretat zonă de conservație. În timpul Războiului Civil insula a fost scena unor lupte acerbe.

– Cred că nu s-a schimbat prea mult de-acum o sută patruzeci de ani, spune Scarpetta în vreme ce Lucy mai coboară încă treizeci de metri.

– Aici a fost măcelărit Regimentul 54 Massachusetts, care era format din americani de origine africană, se aude vocea lui Benton. S-a făcut și un film despre ei. Cum s-a numit?

– Tu uită-te pe partea ta, îi cere Lucy. Zi-ne dacă vezi ceva și dăm cu farul de căutare.

– *Glory*, îi amintește Scarpetta. Nu da drumu' încă la lumina de căutare. O să interfereze cu infraroșul.

Pe display apar solul, în diverse nuanțe de cenușiu, și o zonă vălurită, care e apa. Oceanul sclipește de parc-ar fi plumb topit. Se revarsă pe țărm și se sparge pe nisip în valuri cu crețuri din spumă albă.

– Nu văd nimic altceva decât formele întunecate ale dunelor și nenorocitul ăla de far care ne urmărește peste tot, declară Scarpetta.

– Ar fi bine dac-ar restaura farul pentru ca oamenii ca noi să nu mai riște să se izbească de el, spune Lucy.

– Acum mă simt mai bine, se aude vocea lui Benton.

– Încep să lucrez pe principiul rețelei. Șaizeci de noduri, șaizeci de metri, fiecare centimetru de pe uscat, anunță Lucy.

Dar cei trei nu trebuie să lucreze în felul ăsta prea mult.

– Poți să te oprești puțin acolo?

Scarpetta îi arată lui Lucy ceea ce a văzut și ea deja.

– Peste chestia pe care tocmai am depășit-o. Partea aia de plajă. Nu, nu, înapoi, încolo. Am o variație termică evidentă.

Lucy îndreaptă elicopterul cu botul în jos. Dincolo de ea, farul apare în infraroșu ca un turn scurt și gros și dungat, înconjurat de apă pulsatilă, ca de plumb, care înaintează dinspre golf. Mai departe, un

vas de croazieră se profilează ca o navă-fantomă. Ferestrele îi sunt luminate în alb strălucitor, iar în spate are o trenă lungă ca de fum.

– Acolo. Douăzeci de grade la stânga de duna aia, explică Scarpetta. Cred că văd ceva.

– Și eu, spune Lucy.

Pe ecran, imaginea apare într-un alb fierbinte, fiind poziționată în mijlocul unui amestec de cenușiuri întunecate. Lucy se uită în jos, străduindu-se să păstreze direcția corectă. Se învârte și începe să coboare.

Scarpetta ajustează zoom-ul și forma de-un alb strălucitor devine silueta unui trup neobișnuit de sclipitor – sclipitor ca o stea – aflat la marginea unui canal temporar, care scânteiază ca sticla.

Lucy oprește sistemul de detecție prin infraroșu și aprinde lumina de căutare, care are puterea a zece milioane de becuri. Stufărișul se lipește de pământ, iar nisipul se umflă în vârtejuri și elicopterul aterizează.

O cravată neagră flutură în vântul stârnit de elicea care se rotește din ce în ce mai lent.

Scarpetta se uită pe fereastră. La o oarecare distanță de elicopter, în nisip, o față sticlește în lumina stroboscopică. Dinții albi rânjesc în masa umflată de carne care nu mai poate fi recunoscută ca fiind un bărbat sau o femeie. Dacă n-ar fi costumul și cravata, Scarpetta n-ar avea nici cea mai vagă idee în privința sexului cadavrului.

– Ce dracu'? se aude în căști vocea lui Benton.

– Nu e ea, spune Lucy închizând sistemele elicopterului. Nu știu voi, dar eu am arma la mine. Ceva nu-i în regulă.

Lucy închide și contactul pentru baterie, ușile se deschid și toată lumea se dă jos din elicopter. Nisipul de sub picioarele lor e moale. În schimb, așa cum sunt poziționați, împotriva vântului, duhoarea e copleșitoare. Lanternele încep să măture pământul, iar pistoalele sunt pregătite. Elicopterul e o libelulă greoaie care se odihnește pe plaja întunecată. Singurul sunet e acela al valurilor. Scarpetta deplasează fasciculul lanternei și se oprește asupra unor urme largi de târâre care duc către o dună și se opresc la mică distanță chiar în fața ei.

– Cineva a avut o barcă, spune Lucy îndreptându-se înspre dune. Una cu fundul plat.

Dunele sunt bordate cu stufăriș și alte soiuri de vegetație și se întind cât vezi cu ochii, fără să fie atinse de flux. Scarpetta se gândește la bătăliile care s-au dat aici și-și închipuie viețile pierdute pentru o cauză care nu putea să fie mai diferită de aceea a Sudului. Își închipuie că aude gemete și șoapte răzbătând prin ierburile înalte și le spune lui Lucy și Benton să nu se aventureze prea departe. Le urmărește luminile care-și croiesc drum pe solul cufundat în beznă ca și când ar fi niște săbii lungi și strălucitoare.

– Aici, strigă Lucy din întunericul dintre două dune. Mamă, Doamne, exclamă ea. Mătușă, poți s-aduci măștile?

Scarpetta deschide portbagajul elicopterului și ia o geantă mare cu materiale criminalistice. O așază pe nisip și cotrobăie prin ea în căutarea măștilor. Își dă seama că situația trebuie să fie serioasă dacă Lucy a cerut așa ceva.

– Nu putem să transportăm ambele cadavre, plutește vocea lui Benton printre palele de vânt.

– Ce pizda mă-sii e-aici? se aude vocea lui Lucy. Ai auzit? Fâlfâie ceva. Departe, printre dune.

Scarpetta se îndreaptă către luminile lui Benton și Lucy. Duhoarea devine și mai penetrantă. Aerul pare că se îngroașă din cauza ei. Pe Scarpetta o ard ochii. Le dă măștile celor doi și-și pune și ea una fiindcă-i e greu să respire. Li se alătură lui Lucy și Benton într-o scobitură dintre dune. Valurile de nisip sunt atât de mari, încât locul nu e vizibil de pe plajă. Femeia e goală și foarte umflată din cauza zilelor în care a fost expusă condițiilor de mediu. Cadavrul e plin de viermi. Vietățile i-au mâncat fața. Femeia nu mai are nici buze și nici ochi, iar dinții sunt expuși. În lumina lanternei, Scarpetta vede un pivot de titaniu implantat, pe care a fost montată o coroană dentară. Scalpul i s-a desprins de pe craniu, iar părul lung îi stă răsfirat pe nisip.

Lucy înoată printre ierburi și stufăriș, îndreptându-se spre sursa fâlfâitului pe care-l aude și Scarpetta. Doctorița nu știe ce să facă. Se gândește la praful de pușcă, la nisip și la locul ăsta și se întreabă ce înseamnă toate lucrurile astea pentru criminal. Bărbatul și-a creat propriul lui câmp de bătălie. Câte cadavre s-ar

mai fi adunat aici, dacă ea n-ar fi descoperit insula? Insulă pe care-a descoperit-o datorită bariului, antimoniului și a plumbului din nisip. Probabil că ucigașul n-a știut de existența lor. Scarpetta îl simte. Spiritul criminalului pare să plutească prin aer.

– Un cort, strigă Lucy și Scarpetta și Benton se duc către ea.

Lucy e în spatele unei alte dune, iar dunele sunt valuri negre care se retrag din calea lor, împletindu-și firele de nisip cu buruienile și iarba dimprejur. Criminalul și-a înjghebat o casă sub formă de cort. Sau cineva și-a construit un cort. Câteva țevi de aluminiu și o bucată de pânză impermeabilă, care e despicată în față. Printre cele două jumătăți de material care fâlfâie în vânt se vede culcușul. Pe o saltea sunt așezate cu grijă o pătură și o lanternă. Lucy deschide cu piciorul o cutie frigorifică. Înăuntru sunt câțiva centimetri de apă. Femeia își cufundă degetele în lichid și anunță că-i călduț.

– Am în portbagaj o targă, spune Lucy. Cum vrei să procedăm, mătușă Kay?

– Trebuie să fotografiem totul. Să facem măsurători. Și să chemăm imediat poliția.

Sunt atâtea de făcut.

– Avem cum să-i luăm pe amândoi o dată?

– Nu cu o singură targă.

– Vreau să mă uit la tot ce are aici, intervine Benton.

– Apoi îi băgăm în saci și va trebui să-i duci unul câte unul, continuă Scarpetta. Unde vrei să-i depui, Lucy? Trebuie să fie un loc discret, nu la centrul de

serviciu al aeroportului, unde dispecerul tău cel sârguincios probabil că dirijează țânțarii. Îl sun pe Hollings să vedem cine poate să te-aștepte la aterizare.

Apoi toată lumea tace și ascultă fâlfâitul cortului improvizat, fâșâitul ierbii și sunetul moale și umed al valurilor care se sparg pe plajă. Farul arată ca un pion gigantic și negru pe o tablă de șah, înconjurat de întinderea în creștere a apei negre și tulburi. Criminalul e undeva, pe-acolo, și gândul ăsta pare suprarealist. Un soldat ghinionist. Dar lui Scarpetta nu-i e deloc milă.

– Haideți să terminăm, spune ea și încearcă să-l sune pe Hollings.

Sigur însă că nu are semnal.

– Trebuie să-l suni tu din aer, o anunță doctorița pe Lucy. Sau încearcă la Rose.

– La Rose?

– Tu sună.

– De ce?

– Bănuiesc că Rose o să știe unde poți să-l găsești.

Scarpetta și Lucy iau targa, sacii, cearșafurile plastifiate și restul echipamentelor antitoxic. Încep cu cadavrul femeii. Corpul e moale, fiindcă rigor mortis-ul s-a instalat și-a trecut, de parc-ar fi renunțat la protestul încăpățânat împotriva morții, iar teritoriul a fost preluat de insecte și alte creaturi de mici dimensiuni, precum crabii. Aceștia au mâncat toate țesuturile moi sau afectate de răni. Fața e umflată, iar trupul balonat din pricina gazelor bacteriene. Pielea are aspectul unei marmuri de-un verde virând spre negru,

acolo unde dedesubt sunt vase de sânge. Fesa stângă și partea din spate a coapsei au fost tăiate cu un instrument zimțat, însă corpul nu prezintă alte semne de răni sau mutilări și nici motivul decesului nu este evident. Cele două femei ridică trupul și-l așază în mijlocul unui cearșaf, apoi îl introduc într-un sac. Scarpetta trage fermoarul.

Apoi își îndreaptă atenția asupra bărbatului de pe plajă, care are o gutieră din plastic translucid pe dinții înnisipați și un elastic roșu în jurul încheieturii. Costumul și cravata sunt negre, iar cămașa albă e pătată cu lichid de descompunere și sânge. Pe pieptii și spatele hainei se văd mai multe tăieturi înguste, ceea ce sugerează faptul că omul a fost înjunghiat în mod repetat. Viermii colcăie prin răni și au format o masă mișcătoare pe sub haine. În buzunarul de la pantaloni are un portofel care i-a aparținut lui Lucious Meddick. Se pare că ucigașul n-a fost interesat nici de bani și nici de carduri.

Se fac din nou fotografii și se iau notițe, apoi Scarpetta și Benton asigură cu chingi cadavrul femeii – cadavrul protejat de un sac al Lydiei Webster – pe targă, în timp ce Lucy aduce un cablu de cincisprezece metri și o plasă de transport din portbagajul elicopterului. Apoi îi întinde lui Scarpetta pistolul ei.

– Tu ai mai multă nevoie de el, spune Lucy.

Se urcă în elicopter și pornește motoarele. Elicele se rotesc cu zgomot împingând aerul în spate. Luminile se aprind, iar elicopterul se ridică încet, cu botul în jos. Ascensiunea e foarte lentă până când cablul se

întinde perfect, iar plasa cu încărcătura ei morbidă e suspendată deasupra nisipului. Lucy pleacă, iar încărcătura se balansează ușor ca un pendul. Scarpetta și Benton se întorc la cort. Dac-ar fi fost ziuă, muștele ar fi avut aspectul unei furtuni bâzâitoare, iar aerul ar fi îngroșat și copleșit de mirosul de putreziciune.

– Aici doarme, spune Benton. Probabil nu tot timpul.

Bărbatul mișcă perna cu piciorul. Dedesubt se vede marginea unei pături și, sub pătură, salteaua. O pungă frigorifică protejează de umiditate o cutie cu chibrituri, dar cărțile nu par să aibă aceeași valoare în ochii criminalului. Acestea sunt umede, iar paginile s-au lipit între ele – cărțile sunt relatări obscure ale istoriilor unor familii și câteva romane siropoase, genul pe care-l cumperi din orice magazin cu de toate atunci când vrei să citești ceva, dar nu-ți pasă ce anume. Sub cortul improvizat, de mici dimensiuni, se află o groapă unde criminalul face focul, folosind cărbuni și-un grătar ruginit așezat pe câțiva bolovani. În culcuș mai sunt și câteva cutii de suc. Scarpetta și Benton nu pun mâna pe nimic și se întorc pe plajă, acolo unde-a aterizat elicopterul. Urmele tălpilor se văd adânci în nisip. Pe cer au mai apărut câteva stele, iar duhoarea plutește încă în aer, dar nu mai e sufocantă.

– Inițial ai crezut că el e. Am văzut asta pe fața ta, remarcă Benton.

– Sper că e bine și că n-a făcut nici o prostie, îi răspunde Scarpetta. Încă un lucru care s-a întâmplat din

cauza doctoriței Self. Faptul că tot ce-a fost între noi s-a dus pe apa sâmbetei. Faptul că ne-a îndepărtat unul de celălalt. Nu mi-ai spus cum ai aflat.

Scarpetta începe să se înfurie. O furie veche, alimentată de motive noi.

– Asta e pasiunea ei. Să îndepărteze oamenii unii de alții.

Cei doi așteaptă în apropierea apei, împotriva vântului față de coconul negru în care stă înfășurat Lucious Meddick. Duhoarea îi ocolește. Scarpetta simte mirosul apei și-aude cum oceanul respiră și se sparge delicat pe țărm. Orizontul e negru, iar farul nu mai are de transmis nici o avertizare.

Puțin mai târziu, în depărtare apar luminițe care par că clipesc. Lucy se apropie de insulă. Când aterizează. Scarpetta și Benton se feresc de nisipul care se ridică șfichiuitor. Cu cadavrul lui Lucious Meddick asigurat în plasa de transport, elicopterul decolează și-i duce pe cei trei către Charleston. Pe calea de acces luminile poliției pulsează, iar Henry Hollings și căpitanul Poma îi așteaptă lângă un microbuz fără ferestre.

Scarpetta merge în fața lor. Se deplasează alimentată de furie. Abia dacă prinde câteva frânturi din conversația purtată în patru. Dricul lui Lucious Meddick a fost găsit parcat în spatele firmei de pompe funebre a lui Hollings, cu cheile în contact. Mașina nu avea cum să ajungă acolo decât dac-a fost lăsată de criminal – sau de Shandy. Bonnie și Clyde – așa i-a poreclit căpitanul Poma, care după aceea îl aduce în

discuție pe Bull. Unde e Bull, ce-ar putea să știe Bull? Mama lui Bull spune că băiatul ei nu-i acasă. Asta spune de zile întregi. De la Marino nu s-a primit nici un semn, iar acum a început să-l caute și poliția. Hollings anunță că trupurile găsite pe insulă merg însă direct la morgă. Nu la morga lui Scarpetta. Ci la morga Universității de Medicină din Carolina de Sud, acolo unde cadavrele sunt așteptate de doi patologi criminaliști, care au lucrat aproape toată noaptea la autopsia lui Gianni Lupano.

– Dacă vrei, ne-ar prinde bine să ne dai o mână de ajutor, îi spune Hollings lui Scarpetta. Tu i-ai găsit, deci tu ar trebui să termini treaba. Asta dacă nu te deranjează.

– Poliția trebuie să meargă imediat pe Morris Island și să închidă zona, îi răspunde Scarpetta.

– Șalupele de viteză sunt deja pe drum. Să-ți explic cum să ajungi la morgă.

– Am mai fost acolo. Ai zis că șefa de la securitate ți-e prietenă, spune Scarpetta. La hotelul Charleston Place. Cum o cheamă?

Cei doi continuă să meargă împreună.

Hollings spune apoi:

– Sinucidere. Traumatism cu un corp contondent în urma unei sărituri sau a unei căderi. Nimic care să indice vreo mână criminală. Asta dacă nu poți să acuzi pe cineva c-a adus persoana în cauză în starea propice sinuciderii. În cazul ăsta, doctorița Self ar trebui să fie pusă sub acuzație. Pe prietena mea de la hotel o cheamă Ruth.

În interiorul centrului de serviciu al aeroportului luminile strălucesc orbitor. Scarpetta se duce la toaletă ca să se spele pe mâini, pe față și în nas. Dă cu mult parfum de cameră, apoi pășește în mijlocul norului aromat. După care se spală pe dinți. Când iese din toaletă, Benton e acolo. Stă în picioare și-o așteaptă.

– Ar trebui să te duci acasă, îi spune el.

– De parc-aș putea să dorm.

Benton o urmează în timp ce microbuzul fără ferestre pleacă, iar Hollings discută cu căpitanul Poma și cu Lucy.

– Am ceva de făcut, îl anunță Scarpetta.

Benton o lasă singură, iar doctorița se duce la SUV-ul ei.

Biroul lui Ruth e lângă bucătărie, acolo unde hotelul are numeroase probleme cu furturile.

Furturile de creveți, în special. Infractori de doi lei, dar destul de isteți, care se deghizează în bucătari. Ruth spune povești amuzante una după alta, iar Scarpetta o ascultă cu atenție fiindcă vrea ceva de la femeia asta și singurul mod prin care poate să-și atingă scopul este să joace rolul publicului în fața reprezentației oferite de șefa de la securitate. Ruth e o femeie în vârstă și elegantă, căpitan în Garda Națională. Seamănă, mai curând, c-o bibliotecară bine-crescută. De fapt, Ruth aduce puțin cu Rose.

– Ei, dar tu n-ai venit aici ca să auzi toate astea, îi spune Ruth din spatele unui birou care probabil c-a fost coborât de printr-una din camerele hotelului.

Vrei să afli detalii despre Drew Martin şi probabil că domnul Hollings ţi-a zis că ultima dată când a stat aici abia dac-a trecut prin cameră.

– Da, mi-a spus asta, recunoaşte Scarpetta căutând din ochi o armă ascunsă sub haina cu motive ovoidale colorate. Antrenorul ei a venit pe-aici vreodată?

– A mâncat, din când în când, la Grill. Întotdeauna comanda acelaşi lucru: caviar şi Dom Pérignon. N-am auzit ca Drew să fi pus piciorul în restaurant, dar nici nu-mi închipui că un jucător profesionist de tenis s-ar hrăni cu mâncăruri grele şi-ar bea şampanie în seara de dinaintea unui meci important. Cum am zis, e limpede că Drew avea o viaţă separată în altă parte şi pe-aici abia dac-a trecut.

– Mai aveţi un oaspete celebru în hotel, spune Scarpetta.

– Tot timpul avem oaspeţi celebri.

– Aş putea să iau camerele la rând şi să bat din uşă-n uşă.

– Nu poţi să intri pe etajul securizat fără cheie. Plus că în hotelul ăsta avem patruzeci de apartamente. Deci ar fi multe uşi.

– Prima mea întrebare este dacă femeia se mai află în hotel şi presupun că rezervarea nu s-a făcut pe numele ei. Altfel aş putea s-o sun direct, continuă Scarpetta.

– Avem room-service douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Sunt aşa de-aproape de bucătărie c-aud toate cărucioarele care pleacă spre camere, răspunde Ruth.

– Deci s-a trezit deja. Foarte bine. N-aș fi vrut s-o scol eu.

Pe Scarpetta o cuprinde furia. Începe din spatele ochilor și-și croiește drum în josul trupului.

– Cafea în fiecare dimineață, la cinci. Nu dă bacșișuri grase. Așa că n-o iubim prea tare, explică Ruth.

Doctorița Self stă într-un apartament pe colț, la etajul opt. Scarpetta introduce o cartelă magnetică în panoul liftului și, după câteva minute, e la ușa ei. O simte pe femeie privind-o prin vizor.

Doctorița Self deschide ușa și zice:

– Văd că s-a găsit cineva care să renunțe la discreție. Bună, Kay.

Marilyn Self e îmbrăcată într-un halat din mătase roșie, care e legat destul de lejer în jurul taliei. În picioare are papuci din mătase neagră.

– Ce surpriză plăcută. Mă întreb cine ți-a zis. Te rog, spune femeia și se trage într-o parte ca să-i facă loc lui Scarpetta. Soarta a făcut să-mi fie adusă o tavă cu două cești și o porție în plus de cafea. Dă-mi voie să ghicesc cum de-ai reușit să mă găsești aici. Și nu mă refer la camera asta splendidă.

Doctorița Self se așază pe canapea și-și strânge picioarele sub ea.

– Shandy. Se pare că oferindu-i ce și-a dorit am produs o dezechilibrare a balanței. Sau, cel puțin, ăsta ar fi punctul ei de vedere meschin.

– N-am cunoscut-o pe Shandy, o anunță Scarpetta dintr-un fotoliu de lângă fereastră, care oferă o perspectivă largă asupra luminilor orașului vechi.

– Nu personal, vrei să spui, o corectează doctorița Self. Dar cred c-ai văzut-o. În timpului turului exclusivist al morgii. Mă gândesc la zilele alea nefericite din timpul procesului, Kay, și-mi dau seama că totul ar fi fost altfel dacă lumea ar fi știut cum ești tu de fapt. Că oferi tururi de prezentare a morgii și că transformi cadavrele într-o formă de spectacol. Și mă refer, în special, la băiețelul pe care l-ai jupuit și l-ai tranșat. De ce i-ai scos ochii? Câte răni trebuia să documentezi înainte să-ți dai seama ce l-a omorât? Ochii? Zău, Kay!

– Cine ți-a spus de turul de prezentare?

– Shandy s-a lăudat cu chestia asta. Închipuie-ți ce-ar zice un juriu. Închipuie-ți ce-ar fi spus juriul din Florida dac-ar fi știut cum ești tu în realitate.

– Verdictul juriului ăluia nu ți-a făcut rău, spune Scarpetta. Nimic nu ți-a făcut un rău mai mare decât răul pe care îl faci tu tuturor. Ai aflat că prietena ta, Karen, s-a sinucis la nici douăzeci și patru de ore după ce-a plecat de la McLean?

Chipul doctoriței Self începe să strălucească.

– Asta înseamnă că trista ei poveste a avut parte de-un final pe măsură.

Femeia se uită în ochii lui Scarpetta.

– Să nu crezi c-am să mă prefac. Aș fi fost supărată dacă mi-ai fi zis că, din nou, Karen a intrat la dezintoxicare. Majoritatea oamenilor își duc viața într-o disperare tăcută. Thoreau. Asta e partea de lume care-i aparține lui Benton. Și totuși tu trăiești aici. Cum o să vă descurcați după ce-o să vă căsătoriți?

Ochii femeii găsesc inelul de pe mâna stângă a lui Scarpetta.

– Dar o să vă mai căsătoriți? Nici unul dintre voi nu se prea omoară după ideea de angajament. Ei, de fapt, Benton n-are nimic împotrivă. Numai că acolo are de-a face c-un alt soi de angajament. Micul lui experiment a fost o încântare și abia aștept să vorbesc despre asta.

– Procesul din Florida nu ți-a luat nimic altceva în afară de bani. Care probabil c-au fost acoperiți de asigurarea de malpraxis. Ratele astea de asigurare trebuie să fie mari. Și-ar trebui să fie foarte mari. Mă mir c-ai mai găsit o companie de asigurări care să te accepte, remarcă Scarpetta.

– Trebuie să-mi fac bagajele. Mă întorc la New York. Înapoi, la emisiune. Ți-am zis? Am o emisiune nou-nouță despre mințile criminale. Nu-ți face griji. Nu vreau să te invit.

– Cred că Shandy și-a omorât fiul, spune Scarpetta. Mă întreb ce-o să faci în legătură cu asta.

– Am evitat-o cât de mult am putut, răspunde doctorița Self. Situația a fost foarte similară cu a ta, Kay. Auzisem de ea. De ce se lasă oamenii prinși în tentaculele otrăvite ale altora? Mă aud cum vorbesc și fiecare propoziție îmi sugerează o emisiune. E epuizant și incitant când îți dai seama că niciodată n-o să rămâi fără subiecte. Marino ar fi trebuit să fie mai înțelept. Dar el e atât de simplu. Ai vreo veste de la el?

– Tu ai fost începutul și sfârșitul, spune Scarpetta. De ce n-ai putut să-l lași în pace?

– El m-a contactat pe mine.

– E-mailurile lui au fost mesajele unui bărbat disperat, nefericit și înfricoșat. Iar tu ai fost psihiatrul lui.

– Cu mulți ani în urmă. Abia dacă-mi mai aduc aminte.

– Tu, mai mult decât oricine altcineva, știi cum e Marino. Și te-ai folosit de el. Ai profitat de el fiindc-ai vrut să mă rănești pe mine. Nu-mi pasă dacă eu sufăr, dar n-ar fi trebuit să-l faci pe el să sufere. După care-ai mai încercat o dată, nu? Să-l faci să sufere pe Benton. De ce? Ca să mi-o plătești pentru Florida? Aș fi zis că ai lucruri mai bune de făcut.

– Mă aflu într-un impas, Kay. Vezi tu, Shandy ar trebui să primească tot ce merită și-mi închipui că de-acum Paulo a purtat o discuție lungă cu Benton. Sau greșesc? Sigur, Paulo m-a sunat. Am reușit să pricep unele părți din poveste.

– Ca să-ți spună că Sandman e fiul vostru, deslușește Scarpetta. Asta ți-a zis la telefon Paulo.

– Unul dintre elementele poveștii e Shandy. Celălalt e Will. Iar un alt element e Will cel Mic, așa cum l-am numit eu mereu. Will al meu s-a întors acasă dintr-un război și-a intrat într-un altul mult mai brutal. Și crezi că asta nu l-a împins dincolo de limite? Nu că înainte ar fi fost normal. Sunt prima care recunosc că nici măcar uneltele mele n-aveau ce să repare la motorul lui. Asta s-a întâmplat, Kay, cam acum un an, un an și jumătate. A ajuns acasă și și-a găsit băiatul aproape mort de foame și bătut crâncen.

– Shandy, spune Scarpetta.

– Will nu i-a făcut lucrurile alea băiatului. Indiferent ce-a făcut în rest, asta nu e opera lui. Fiul meu nu i-ar face niciodată rău unui copil. Lui Shandy probabil că i s-a părut că a-și brutaliza băiatul, doar pentru că putea, era așa, un sport, o chestie firească. Copilul era ca o pacoste pentru ea. Shandy o să ți-o spună și ție. Un copil cu colici, un băiețel plângăcios.

– Și-a izbutit să-l țină ascuns de ochii lumii?

– Will era în Forțele Aeriene. Până la moartea tatălui ei, Shandy a ținut copilul în Charlotte. Apoi eu am încurajat-o să se mute aici și, din clipa aia, Shandy a început să-l chinuiască. La modul sever.

– Și s-a descotorosit de cadavru într-o mlaștină? Noaptea?

– Ea? În nici un caz. Nu mi-o imaginez făcând asta. Și nici măcar n-are barcă.

– De unde știi c-a fost folosită o barcă? Nu-mi amintesc ca acest detaliu să fi fost stabilit cu certitudine.

– Shandy n-ar fi știut cum stă treaba cu fluxul și refluxul sau cum să navigheze pe canale și niciodată nu s-ar fi aventurat să iasă pe apă după căderea întunericului. Un mic secret: Shandy nu știe să înoate. Deci e limpede c-a avut nevoie de ajutorul cuiva.

– Fiul tău are barcă? Cunoaște calendarul fluxului și canalele?

– Cândva a avut o barcă și-i plăcea la nebunie să-și ducă băiatul în „aventuri". Să meargă la picnicuri. Să stea cu cortul pe insule părăsite. Să descopere teritorii uitate de oameni. Numai ei doi. Era așa de plin de imaginație și de melancolic – în fond, și el era tot un

copil. Se pare că ultima dată când a fost mutat pe front, Shandy i-a vândut mare parte din lucruri. Ce femeie plină de considerație! Nici nu știu dacă Will mai are măcar mașina. Dar băiatul meu e plin de resurse. Știe să se miște și e agil. Sunt convinsă că știe și cum să se ascundă. Probabil c-a învățat acolo.

Doctorița Self se referă la Irak.

Scarpetta se gândește la barca plată a lui Marino, care are un motor puternic instalat la prova, dar și vâsle. Barca pe care Marino n-a mai folosit-o de luni de zile și de care pare să fi și uitat. Mai ales în ultima vreme. Mai ales de când a întâlnit-o pe Shandy, care ar fi știut de barcă, chiar dacă Marino n-a plimbat-o niciodată cu ea. Ar fi putut să-i spună lui Will. Poate că bărbatul a împrumutat-o. Barca lui Marino ar trebui să fie verificată. Scarpetta se întreabă cum o să explice situația asta la poliție.

– Cine să rezolve acest mic inconvenient al lui Shandy? Să scape de cadavru. Ce era să facă fiul meu? continuă doctorița Self. Așa se-ntâmplă, nu? Păcatele altcuiva devin ale tale. Will și-a iubit băiatul. Dar atunci când tati pleacă la război, mami trebuie să-i suplinească absența. Numai că, în cazul de față, mami e un monstru. Întotdeauna am disprețuit-o.

– Dar ai sprijinit-o, comentează Scarpetta. Și încă substanțial, aș putea spune.

– Ia să vedem! Și tu știi asta de unde? Dă-mi voie să ghicesc. Lucy i-a invadat intimitatea, probabil știe tot ce are – sau a avut – Shandy în bancă. N-aș fi aflat că nepotul meu e mort dacă Shandy nu m-ar fi sunat.

Presupun că asta a fost în ziua în care cadavrul a fost descoperit. Voia bani. Mai mulți. Și sfatul meu.

– Din cauza ei și a ceea ce ți-a spus ai venit încoace?

– Shandy a reușit cu mult succes să mă șantajeze în toți anii ăștia. Oamenii nu știu că am un fiu. Și sigur n-au habar că am un nepot. Dacă lucrurile astea se aflau, aș fi fost considerată o persoană neglijentă. O mamă îngrozitoare. O bunică îngrozitoare. Toate lucrurile pe care scumpa mea mamă le spune despre mine. Când am ajuns celebră, era deja mult prea târziu ca să mă mai întorc și să repar gestul deliberat de distanțare. N-am avut de ales. Am fost nevoită să merg înainte pe calea asta. Mami cea Bună – și mă refer la Shandy – mi-a păstrat secretul în schimbul cecurilor.

– Iar acum tu ai de gând să-i păstrezi, la rândul tău, secretul în schimbul a ce? întreabă Scarpetta. Și-a chinuit băiatul până l-a omorât, iar tu vrei ca ea să scape nepedepsită în schimbul a ce?

– Presupun că orice juriu ar fi încântat să vadă înregistrarea cu Shandy în morgă, în camera de refrigerare, uitându-se la băiețelul ei mort. Criminalul în morga ta. Închipuie-ți ce știre ar ieși din asta. Aș zice că, și în cel mai bun caz, cariera ta ar fi compromisă, Kay. Luând în considerație acest aspect, ar trebui să-mi fii recunoscătoare. Secretul meu îl asigură pe al tău.

– Asta înseamnă că nu mă cunoști.

– Am uitat să-ți ofer cafea. Serviciu pentru două persoane, zâmbește doctorița Self.

– N-o să uit ce-ai făcut, spune Scarpetta ridicându-se. Ce i-ai făcut lui Lucy, ce i-ai făcut lui Benton și ce mi-ai făcut mie. Și cu siguranță n-o să uit ce i-ai făcut lui Marino.

– Eu nu sunt sigură ce ți-a făcut el ție. Dar știu destul. Cum a reacționat Benton?

Doctorița își umple, din nou, ceașca.

– E un lucru atât neplăcut de luat în considerație.

Femeia se lasă pe perne.

– Știi, când Marino venea la mine, la consultații, în Florida, dorința lui sexuală nu putea să fie mai palpabilă decât dacă m-ar fi înșfăcat și mi-ar fi sfâșiat hainele de pe mine. O situație oedipală și jalnică. Marino vrea să-și fută mama – cea mai puternică persoană din viața lui, și până la sfârșitul zilelor o să alerge după acest curcubeu oedipal. Când a făcut sex cu tine n-a descoperit nici o comoară. Finalmente, finalmente. Ura pentru el. E de mirare că nu s-a sinucis.

Scarpetta e în picioare, lângă ușă, și se uită la ea.

– Ce fel de iubit e? o chestionează doctorița Self. De Benton îmi dau seama. Dar Marino? N-am mai primit nici o veste de la el de zile-ntregi. Voi doi v-ați împăcat? Și Benton ce zice?

– Dacă nu ți-a zis Marino, atunci cine? o întreabă aproape murmurat Scarpetta.

– Marino? A, nu! El nu mi-a zis nimic despre mica voastră escapadă. A fost urmărit până la tine-acasă de la, vai, Doamne, cum se numește barul ăla? De unul dintre golanii lui Shandy. Ăsta avea sarcina să te pună serios pe gânduri în privința plecării din oraș.

– Deci tu ai fost autorul. Mă gândisem la asta.

– Ca să te ajut.

– Oare viața ta e chiar așa de goală încât simți nevoia să te arăți mai puternică decât ceilalți în felul ăsta?

– Charlestonul nu-i un loc bun pentru tine, Kay.

Scarpetta închide ușa în spatele ei. Iese din hotel. Traversează strada, trece pe lângă o fântână cu cai și intră în parcarea hotelului. Soarele încă n-a răsărit și-ar trebui să sune la poliție, dar doctorița nu se gândește la altceva decât la toată suferința pe care-o poate genera o singură persoană. Prima undă de panică i se insinuează în suflet în parcarea de beton pustie: își amintește o replică a doctoriței Self.

E de mirare că nu s-a sinucis.

Oare femeia a verbalizat o previziune, și-a exprimat speranța sau a făcut aluzie la un alt secret oribil pe care îl cunoaște? Acum Scarpetta nu mai poate să se gândească la nimic altceva și nici nu poate să-i sune pe Lucy sau pe Benton. La drept vorbind, nici unuia dintre ei nu-i e milă de el, ba chiar speră probabil că Marino și-a tras un glonț în gură sau a sărit cu mașina de pe vreun pod. Scarpetta și-l închipuie pe detectiv mort, în camioneta lui, undeva pe fundul râului Cooper.

Se decide s-o sune pe Rose și-și scoate telefonul, dar n-are semnal, așa că se duce la SUV-ul ei. Nu înregistrează decât vag că lângă mașina ei e parcat un Cadillac alb. În schimb observă un abțibild oval lipit pe bara din spate și recunoaște acronimul HH – Hilton Head. Scarpetta simte ce se întâmplă înainte să conștientizeze situația și se întoarce chiar în secunda

când căpitanul Poma apare în goană din spatele unui pilon de beton. Scarpetta simte cum aerul se mișcă în spatele ei, aude mișcarea de straturi. Bărbatul face un salt, iar ea se întoarce pe călcâie. Ceva a prins-o de braț. Preț de-o secundă suspendată în infinit, o față apare la același nivel cu a ei: un tânăr cu o tunsoare scurtă, militărească, și o ureche roșie și inflamată. Are o privire de om nebun. Tânărul se prăbușește pe mașina ei, iar un cuțit îi cade cu zgomot la picioare. Căpitanul îi cară pumni și urlă la el.

23

Bull își ține șapca în mâini. Stă pe locul din față, puțin cocoșat. Știe că dacă se îndreaptă de spate o să dea cu capul de tavan. Or, exact asta are tendința să facă. Bull are o atitudine mândră chiar și după ce tocmai a fost eliberat din închisoare, unde-a stat pentru o infracțiune pe care n-a comis-o.

– Vă mulțumesc că m-ați adus cu mașina, doamnă doctor Kay, spune el în timp ce Scarpetta parchează în fața casei. Îmi pare rău pentru tot deranjul.

– Încetează cu chestia asta, Bull. Acum sunt foarte furioasă.

– Știu și-mi pare foarte rău, fiindcă dumneavoastră n-ați avut nici o vină.

Bull deschide portiera și se extrage încet de pe scaun.

– Am încercat să-mi scutur mizeria de pe încălțări, dar văd că tot v-am murdărit covorașul. Ar trebui să-l curăț sau măcar să-l scutur.

– Nu-ți mai cere scuze, Bull. De când am plecat de la închisoare nu faci decât să-ți ceri scuze. Iar eu sunt atât de furioasă că-mi vine să urlu. Dacă se mai întâmplă vreodată așa ceva și nu mă suni imediat, o să mă înfurii și pe tine.

– N-aș vrea asta.

Bull scutură covorașul, iar Scarpetta își dă seama că omul ăsta e la fel de încăpățânat ca și ea.

A fost o zi lungă, plină de imagini dureroase, de ratări evitate în ultima secundă și de mirosuri neplăcute. Apoi a sunat-o Rose. Scarpetta era cu mâinile băgate pân-la cot în cadavrul descompus al Lydiei Webster când a venit Hollings și-a anunțat-o că are o veste proaspătă, pe care trebuie s-o audă. Nu se știe exact cum a aflat Rose, dar o vecină de-a ei care-l cunoaște pe-un vecin al unui vecin de-al lui Scarpetta – o persoană pe care ea n-a cunoscut-o niciodată – a auzit un zvon cum că vecina pe care Scarpetta a cunoscut-o – doamna Grimball – a chemat poliția care l-a arestat pe Bull pentru intrare ilegală pe o proprietate privată și tentativă de furt.

Bull se ascunsese în spatele unui pitosporum aflat în stânga verandei din fața casei lui Scarpetta. Doamna Grimball l-a reperat când se uita pe fereastră. Ceea ce-a urmat a fost un coșmar. Scarpetta n-ar putea să-și blameze vecinele că s-au speriat. Asta însă dacă nu se întâmplă ca vecina în cauză să fie doamna Grimball.

Pentru care n-a fost suficient să sune la urgențe și să anunțe c-a văzut un hoț. Ci a simțit nevoia să înflorească povestea și să pretindă că Bull se ascunsese pe proprietatea ei, nu a lui Scarpetta. Pe scurt, Bull – care-a mai fost arestat – a ajuns în pușcărie, unde-a stat de la mijlocul săptămânii și unde-ar mai fi stat și-n clipa asta dacă Rose nu i-ar fi întrerupt autopsia lui Scarpetta. Asta după ce doctorița a fost atacată în parcarea hotelului.

Acum, în locul lui Bull, în pușcărie zace Will Rambo.

Acum mama lui Bull poate să se liniștească. Nu mai trebuie să mintă, să spună că fiul ei s-a dus la culeș de stridii sau doar că nu-i acasă și toate astea fiindcă ultimul lucru pe care și-l dorește femeia este ca băiatul ei să fie iar concediat.

– Am niște tocană caldă, spune Scarpetta în timp ce descuie ușa. Tocana e din belșug și nu pot decât să-mi închipui ce ți-au dat să mănânci în ultimele zile.

Bull o urmează în hol. Suportul de umbrele îi atrage atenția și doctorița se oprește în loc. Se simte groaznic. Bagă mâna în suport și scoate cheile de la motocicleta lui Marino și magazia de cartușe a Glock-ului, după care recuperează și pistolul dintr-un sertar. E atât de tulburată că simte iar senzația de vomă. Bull nu zice nimic, dar Scarpetta își dă seama că se întreabă ce-a scos din suportul de umbrele, de ce erau lucrurile alea acolo. Doctoriței îi trebuie câteva minute ca să-și regăsească vocea. Încuie bine cheile,

magazia de cartușe și pistolul în aceeași cutie metalică în care-și ține sticluța cu cloroform.

Apoi se duce în bucătărie și încălzește tocana și niște pâine de casă, așază masa pentru o persoană și toarnă un pahar mare cu ceai rece cu aromă de piersică peste care pune o crenguță de mentă proaspătă. Îi spune lui Bull să stea jos și să mănânce și c-o găsește cu Benton pe veranda de la etaj, iar dacă are nevoie de ceva poate să-i cheme. Îi mai aduce aminte și că, dac-o udă prea tare, piperul-lupului o să se zbârcească și-o să moară într-o săptămână și că panseluțele trebuie curățate de frunzele moarte. Bull se așază la masă, iar ea îl servește.

– Nu știu de ce-ți spun toate astea, comentează Scarpetta. Tu te pricepi mai bine decât mine la grădinărit.

– Niciodată nu-i rău să ți se reamintească, răspunde Bull.

– Poate-ar trebui să mai plantăm niște piperul-lupului lângă poartă, ca să-i simtă mirosul ăla frumos și doamna Grimball. Poate-așa o să devină și ea mai drăguță.

– Dânsa a făcut ce trebuia, zice Bull. Eu n-ar fi trebuit să mă pitesc prin grădină. Numai' că după ce bărbatul ăla cu chopper-ul a venit pe alee cu arma, am tot supravegheat casa. Aveam o presimțire.

– Eu cred în presimțiri.

– Știu. Presimțirile ne vin cu un motiv, spune Bull sorbind din ceai. Și ceva mi-a spus ca, în noaptea aia, s-aștept printre tufișuri. Am stat acolo ca să

păzesc ușa, când, de fapt, ar fi trebuit să păzesc aleea din spatele casei. De vreme ce mi-ați zis că probabil acolo a fost parcat dricul atunci când Lucious a fost omorât. Or, asta înseamnă că ucigașul a fost prin spatele casei.

– Mă bucur că n-ai stat acolo.

Scarpetta se gândește la Morris Island și la ce-au găsit acolo.

– Ei, eu îmi doresc să fi stat.

– Ar fi fost bine dacă doamna Grimball s-ar fi deranjat să sune la poliție când a văzut dricul, spune Scarpetta. Pe tine te-a aruncat în închisoare, dar dup-aceea nu s-a mai deranjat să cheme poliția când a văzut un dric parcat pe alee, noaptea târziu.

– L-am văzut când l-au adus la pușcărie, zice Bull. L-au băgat în celulă, iar el tot insista că-l doare urechea. Unul dintre gardieni l-a întrebat ce-a pățit la ureche, iar el i-a povestit că l-a mușcat un câine și că urechea i s-a infectat. Și-a cerut un doctor. S-a vorbit mult despre el și despre Cadillac-ul cu numere furate și l-am auzit pe-un polițai zicând că omul ăsta a prăjit-o pe-o doamnă pe grătar.

Bull bea din ceai.

– M-am gândit că se poate ca doamna Grimball să-i fi văzut Cadillac-ul, dar că n-a zis nimic, așa cum n-a suflat nici o vorbă nici de dric. Cel puțin, la poliție nu a declarat nimic. E ciudat cum oamenilor li se pare că un lucru e important și altul nu. Ai crede că oricui îi dă prin minte să se intereseze ce-i cu-n dric parcat pe-o alee în mijlocul nopții. Înseamnă c-a murit cineva.

Dacă-i un om pe care-l cunoști? Doamnei Grimball n-o să-i placă să meargă la tribunal.

– Nimănui n-o să-i placă.

– Ei, dumneaei n-o să-i placă mai tare decât celorlalți, insistă Bull ridicând lingura.

E însă mult prea politicos ca să mănânce în timp ce vorbește.

– O să creadă că poate să-l ia tare pe judecător. Mi-aș cumpăra și bilet ca să văd asta. Acum niște ani, lucram chiar în grădina asta, și-am văzut-o cum a aruncat o găleată de apă pe-o pisicuță care se ascundea sub casă. Numai fiindcă pisica tocmai făcuse pui.

– Nu-mi mai povesti, Bull. Nu suport s-aud lucruri din astea.

Scarpetta urcă scările și traversează dormitorul ieșind pe veranda micuță care are vedere spre grădină. Benton vorbește la telefon și probabil că numai asta a făcut de când s-au văzut ultima dată. Bărbatul s-a schimbat în pantaloni sport și un tricou polo. Miroase a curățenie și are părul ud. În spatele lui e așezat un grătar din țevi de cupru pe care l-a făcut Scarpetta, ca să aibă pe ce să se cațere passiflora. Ca un iubit urcând spre fereastra ei. Dedesubt e o terasă pietruită, apoi un lăcușor puțin adânc, pe care Scarpetta îl umple cu apă cu un furtun vechi și spart. În funcție de anotimp, grădina ei e o simfonie. Liliac de India, camelii, lalele Lily, hiacint, hortensii, narcise galbene și dalii. Lui Scarpetta întotdeauna i se pare că niciodată n-a plantat destul pitosporum și liliac de India, fiindcă orice plantă cu miros frumos e prietena ei.

Soarele a răsărit și, dintr-odată, Scarpetta se simte atât de obosită, încât vederea i s-a înceţoşat.

– Am vorbit cu căpitanul, anunță Benton punând telefonul pe măsuța cu blat de sticlă.

– Ți-e foame? Să-ți aduc niște ceai? îl întreabă Scarpetta.

– Ce-ai fi să-ți aduc eu ceva? spune Benton uitându-se la ea.

– Scoate-ți ochelarii să-ți văd ochii. N-am chef acum să mă uit la lentilele alea fumurii. Sunt atât de obosită. Nu știu de ce sunt atât de obosită. Înainte nu oboseam în halul ăsta.

Benton își scoate ochelarii, le strânge brațele și-i pune pe masă.

– Paulo și-a dat demisia și nu se mai întoarce din Italia. Nu cred c-o să pățească nimic. Președintele spitalului nu face altceva decât să contabilizeze pagubele fiindcă prietena noastră, doctorița Self, tocmai a fost la *Howard Stern* și-a povestit despre experimente ca scoase din *Frankenstein*-ul lui Mary Shelley. Sper c-o s-o întrebe cât de mari sunt sânii ei și dacă sunt naturali. Deși tipa i-ar spune. I i-ar și arăta.

– Presupun că despre Marino tot nu s-a aflat nimic.

– Ascultă! Lasă-mi timp, Kay. Nu dau vina pe tine. Și-o să trecem peste asta. Vreau să te ating din nou și să nu mă gândesc la el. Poftim, am zis-o! Da, chestia asta mă deranjează teribil de tare.

Benton o ia de mână.

– Fiindcă, în parte, mă simt vinovat. Poate mai mult decât în parte. Dacă aș fi fost aici, nu s-ar fi întâmplat

nimic. Dar situația o să se schimbe. Asta dacă nu cumva ai ceva împotrivă.

– Sigur că vreau ca situația să se schimbe.

– Aș fi fericit dacă Marino nu s-ar mai întoarce, spune Benton. Dar nu vreau să pățească nimic rău și sper că nu i s-a întâmplat nimic. Încerc să accept faptul că-l aperi, că-ți faci griji din cauza lui, că încă mai ții la el.

– Fitopatologul vine-ncoace într-o oră. Avem acarieni.

– Și eu care credeam că n-am decât o durere de cap.

– Dacă i s-ar întâmpla ceva, mai ales dacă s-ar sinucide, n-aș putea să-mi revin, spune Scarpetta. Poate că ăsta e cel mai groaznic defect al meu. Îi iert pe oamenii la care țin și-apoi e posibil ca ei să repete greșeala. Te rog, găsește-l.

– Toată lumea încearcă să-l găsească, Kay.

O tăcere prelungă, întreruptă numai de ciripitul păsărilor. Bull apare în grădină. Începe să desfacă furtunul.

– Trebuie să fac un duș, zice Scarpetta. Sunt o rușine. N-am mai făcut duș acolo. Vestiarul ăla nu era tocmai intim și n-aveam haine de schimb. Niciodată n-o să știu de ce mă suporți. Nu-ți face griji în legătură cu doctorița Self. Câteva luni în închisoare i-ar prinde bine.

– O să-și filmeze emisiunile acolo și-o să mai câștige câteva milioane de dolari. Una dintre pușcăriașe o să devină sclava ei și-o să-i împletească șaluri.

Bull udă un strat cu panseluțe. Apa care țâșnește din furtun a pictat un curcubeu.

Telefonul sună din nou. Benton zice „Of, Doamne" și răspunde. Ascultă, fiindcă e un bun ascultător, și dacă e să i se aducă vreun reproș, acela e că nu vorbește destul de mult. Scarpetta îi spune asta de fiecare dată când se simte singură.

– Nu, spune Benton. Mulțumesc, dar sunt de acord că nu există nici un motiv ca să venim și noi acolo. Nu vorbesc și-n numele lui Kay, dar nu cred c-am face altceva decât să vă stăm în cale.

Benton încheie convorbirea și-i spune lui Scarpetta:

– Era căpitanul. Făt-Frumosul tău!

– Nu spune asta. De ce ești atât de cinic? Mânia ta nu e îndreptățită. Ar trebui să-i fii recunoscător.

– E în drum spre New York. Se duc să perchezitioneze apartamentul doctoriței Self.

– Ce vor să găsească?

– Drew a fost acolo c-o seară-nainte să plece la Roma. Cine-a mai fost în apartament? Posibil băiatul doctoriței Self. Probabil bărbatul despre care Hollings a zis că era bucătarul. Răspunsul cel mai lumesc e deseori cel adevărat, comentează Benton. Am verificat zborul. Alitalia. Și ghici cine-a fost în același avion cu Drew?

– Vrei să spui că pe el îl aștepta la Treptele Spaniole?

– Nu s-a întâlnit cu mimul pictat cu auriu pe față. Asta a fost o minciună. Drew îl aștepta pe Will și n-a vrut ca prietenele ei să afle. Cel puțin, asta e teoria mea.

– Tocmai încheiase relația cu antrenorul.

Scarpetta se uită la Bull care umple lăcușorul cu apă.

– Asta după ce doctorița Self i-a spălat creierul. Mai vrei o teorie? Will a vrut s-o întâlnească pe Drew, iar

maică-sa nu s-a prins la fază. Nu și-a dat seama că el era persoana care-i trimitea e-mailurile alea obsesive semnate Sandman. Fără să vrea, a cuplat-o pe Drew cu ucigașul ei.

– Unul dintre detaliile alea despre care niciodată n-o să știm dacă e adevărat sau nu, remarcă Benton. Oamenii nu spun adevărul. După o vreme, nici nu și-l mai amintesc.

Bull se lasă pe vine ca să curețe panseluțele de frunzele moarte.

În același timp, ridică ochii către doamna Grimball, care chiar atunci a apărut la fereastră. Bull își trage mai aproape sacoșa în care adună frunzele și-și vede de treabă. Scarpetta o vede însă pe vecina cea băgăreață ducând receptorul telefonului la ureche.

– Ei, de-ajuns, exclamă ea și se ridică în picioare.

Începe să zâmbească și să-i facă femeii cu mâna.

Doamna Grimball se uită în direcția lui Scarpetta și ridică fereastra. Benton urmărește scena cu o figură impasibilă. Scarpetta continuă să-și agite brațele de parc-ar avea ceva urgent de comunicat.

– Abia a ieșit din pușcărie, strigă Scarpetta. Și dacă-l mai bagi înc-o dată, îți dau foc la casă!

Fereastra se închide cât ai clipi. Fața doamnei Grimball dispare din dreptul geamului.

– Nu-mi vine să cred c-ai zis chestia asta, spune Benton.

– Zic ce vreau, i-o retează Scarpetta. Asta-i casa mea.